

Giới thiệu Quan Trường Thiết Luật

Bạn đang đọc truyện Quan Trường Thiết Luật của tác giả Bình Hồ Lăng Châu trên trang đọc truyện online. Anh không thể cải biến hoàn cảnh nhưng có thể thay đổi chính mình. Anh không cải biến được sự thật nhưng có thể thay đổi hiện tại. Anh không thay đổi được quá khứ nhưng có thể thay đổi thái độ. Anh không thể khống chế người khác nhưng có thể khống chế chính mình. Anh không biết được ngày mai nhưng có thể nắm chắc hôm nay. Anh không thể lựa chọn mọi thứ đều thuận lợi nhưng có thể tận tâm làm việc. Anh không thể thay đổi như thời tiết nhưng có thể thay đổi tâm tính. Tâm tính đôi khi có thể nói là quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác, quan trường chưa hẳn là chiến trường, Viên Tự Lập có kinh nghiệm rất bình thường, mấu chốt thành công của hắn là có thể nắm chắc tâm tính của mình. Theo chân dân đen Viên Tự Lập bước chân trên con đường chinh phục quyền lực!

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Báo Danh.

Tâm tính đôi khi có thể nói là quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác, quan trường chưa hẳn là chiến trường, Viên Tự Lập có kinh nghiệm rất bình thường, mấu chốt thành công của hắn là có thể nắm chắc tâm tính của mình.

Theo chân dân đen Viên Tự Lập bước chân trên con đường chinh phục quyền lực!

Làm người chỉ có duy nhất một lần được sống trên thế giới, dù sao cũng có những khoảng thời gian và những sự việc đặc thù làm cho người ta khó thể quên, những thời gian và sự việc đặc thù này ngay từ đầu đã không được chú ý, nhưng khi độ tuổi tăng tiến và có nhiều kinh nghiệm thì nó sẽ tiến vào vòng đời, liên tục được ghi vào những nội dung mới, mãi đến khi khắc cốt ghi tâm mới thôi.

Viên Tự Lập sinh ở huyện Lạc Nghi tỉnh Tây Sơn, là một người bình thường trong một huyện thành nhỏ, cha là Viên Thuật Hải, là sinh viên những năm sáu mươi, khi đó được nhà nước kêu gọi đến vùng núi lập nghiệp, vì vậy mới đến huyện nhỏ này, mẹ là Lưu Thanh Muội, là người địa phương, em gái của hắn là Viên Thập Mai.

Tháng 7 năm 1987 Viên Tự Lập thi đậu khoa Trung văn đại học Trung Nam, đó là cổ hương của cha hắn, trước nay Viên Thuật Hải luôn giúp hắn ghi danh ở đại học Trung Nam. Có thể nói ông ta đã rời khỏi quê hương vài chục năm, không lúc nào không nhớ về cổ hương, vì thu nhập có hạn chế, hơn nữa Viên Tự Lập và Viên Tự Mai học tập cần rất nhiều tiền nên trước nay Viên Thuật Hải chưa từng có cơ hội về quê.

Bốn năm đại học Viên Tự Lập không có gì thay đổi, hắn vẫn lặng lẽ học tập, trong một lớp năm mươi một sinh viên cũng không quá hấp dẫn ánh mắt người khác, hắn cũng không trợn mắt vào hội sinh viên để biểu hiện tài năng nói và biện luận. Sau này trong trường có vài sự kiện sinh viên biểu tình, vì Viên Tự Lập vui đầu vào học tập nên không tham gia, vì thế mà được nhà trường đưa lên làm điển hình. Tháng 11 năm 1989 hắn vinh dự được kết nạp vào đảng cộng sản Trung Quốc, một thời gian sau hắn rất tự hào, cho rằng mình có tương lai rộng lớn. Sau này vì không thành công trong tình yêu làm cho hắn phải nhận lấy đã kích trầm trọng, mà nặng nề nhất là sau khi tốt nghiệp hắn phải phục tùng sự sắp xếp của tổ chức. Khi hắn biết được kết quả, trong năm mươi một sinh viên cùng lớp chỉ có một mình hắn bị phân phối về một thị trấn, hơn nữa lại là huyện Tuyên Thi chẳng phát đạt gì, huyện Tuyên Thi cùng nằm dưới sự quản hạt của tỉnh Hoài Dương như huyện Lạc Nghi quên quán của hắn, tất cả bạn học còn lại đều được phân phối vào trong các cơ quan tỉnh và thành phố.

Lần đầu tiên Viên Tự Lập cảm nhận được câu nói sự thật phũ phàng, vài năm học tập hắn đã được học rất nhiều sách vở, hắn biết làm việc nhà nước thì địa điểm rất quan trọng, có thể nói là quyết định tất cả. Bây giờ hắn được phân phối về một huyện Tuyên Thi chưa quen thuộc, không biết lăn lộn bao nhiêu năm mới có được kết quả.

Viên Tự Lập được phân phối đến công tác ở văn phòng hội đồng nhân dân huyện, đáng lý đó là một công tác rất tốt, nhưng hắn luôn nghĩ mình là sinh viên giỏi, lại là đảng viên nhưng bị phân phối đến công tác ở một huyện trong góc núi, vì thế mà trong lòng tức giận, tâm cao khí ngạo, công tác qua loa. Vì vậy mãi đến năm 97 thì hắn vẫn là một nhân viên bình thường của văn phòng hội đồng nhân dân huyện. Mãi đến năm 97 hắn mới hiểu chuyện, hắn chăm chỉ làm việc, nhận được lời khen ngợi của chủ nhiệm văn phòng, vì vậy mà được bổ nhiệm làm phó chủ nhiệm quản lý văn thư. Viên Tự Lập cực kỳ thất vọng, vì phòng văn thư là nơi người người ghét bỏ, suốt ngày chỉ căng đầu liên hệ với đám người kêu oan, làm những việc chẳng ra hồn. Hắn không can lòng, công tác ở phòng văn thư được một năm thì viết đơn xin được điều động công tác, mãi đến năm 99, dưới tình huống bất ngờ thì hắn được phái đến thôn xóm đảm nhiệm chức phó bí thư.

Lúc này Viên Tự Lập đã ba mươi tuổi mà chưa phát giác được nguy cơ, không tiếp nhận bài học kinh nghiệm, vẫn mù quáng buồn ba vì tương lai. Sau một thời gian công tác vô dụng, bốn năm sau hắn được đưa về huyện thành đảm nhiệm một chức vụ phó phòng.

Năm 2009 Viên Tự Lập đã bốn mươi tuổi, cuối cùng hắn mới hiểu rõ những ảo diệu trên quan trường, đáng tiếc là hắn không còn cơ hội. Vì vậy hắn bắt đầu cam chịu, không còn lý tưởng, không quan tâm thứ gì ở đơn vị, về nhà cũng nín giận, cảm thấy cả đời mình phát triển đến đây xem như không có ý nghĩa.

Năm 2010 thì bà ngoại của Viên Tự Lập qua đời.

Bà ngoại rất thương yêu Viên Tụ Lập, đã từng có kỳ vọng rất lớn vào hắn, bà ngoại mắt là đã kích cực lớn cho hắn, trong khoảng thời gian sau đó hắn thậm chí còn cảm thấy cả thế giới là một màu xám xịt.

Năm 2011, Viên Tụ Lập bất ngờ nhận được lời mời của bạn học năm xưa, cùng nhau tham gia họp lớp, hắn chán nản vốn không muốn tham gia, nhưng người nhà cổ vũ hắn đến giải sầu.

Viên Tụ Lập không ngờ lần này hắn rời khỏi huyện Tuyên Thi lại xảy ra một chuyện khó thể tin như vậy.

Viên Tụ Lập đón xe đi thành phố Tây Lâm, khi xe chạy trên đường thì một sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra, một luồng sét đánh trúng xe khách, vị trí tia chớp bổ xuống chính là ghế của hắn. Đến khi hành khách trên xe tỉnh táo lại thì Viên Tụ Lập đã biến mất.

Viên Tụ Lập chỉ cảm thấy mình tiến vào trong một lỗ đen thật lớn, bên trong cũng có ánh sáng, hắn còn chưa kịp phản ứng thì tư duy đã rơi vào trong bóng đen sâu thẳm. Một lúc lâu sau hắn dần thức tỉnh, hắn chẳng thấy bất kỳ thứ gì, trong tối tăm chợt có một âm thanh xuất hiện, hắn cố gắng tập trung tinh thần, cố gắng nghe ngóng.

- Viên Tụ Lập, vận may của cậu là rất tốt, có thể quay về được rồi. Cuộc đời cậu vốn không phải là như vậy, cá và gấu không thể ở chung, cậu tìm được nhiều thứ và cũng mất đi nhiều thứ. Cậu cần phải nhớ kỹ, tâm tính có đôi khi là cực kỳ quan trọng, quan trường chưa hẳn là chiến trường, vì cậu quay về nên quỹ đạo phát triển sẽ thay đổi, sẽ dễ ứng phó hơn, chúc cậu thành công.

Viên Tụ Lập cố gắng nghe ngóng, hắn nhớ rõ mình bị một tia chớp bổ trúng người, chẳng lẽ vẫn còn ở trên xe sao? Viên Tụ Lập cảm thấy một tia chớp phóng vào não, trước khi hôn mê hắn còn lẩm bảm một câu:

- Đúng là xui xẻo, trước khi chết còn bị tra tấn... ....

Một chiếc xe khách chạy như bay trên đường lớn, bây giờ là tháng bảy năm 1991.

Viên Tụ Lập ngồi trên ghế hành khách, hắn vừa mới tốt nghiệp đại học Trung Nam, được phân bổ đến công tác ở huyện Tuyên Thi, hôm nay hắn đến huyện Tuyên Thi báo danh. Vì trực tiếp phân phối đến một huyện thành nhỏ nên hắn cực kỳ uất ức khó thể giải tỏa, bà trời đầy mây đen, những âm thanh rền rền của tiếng sấm truyền đến, trong xe càng thêm khô nóng. Lúc này có vài vị khách trên xe dùng giọng hùng hổ oán trách vì sao trời không đổ mưa, điều này làm Viên Tụ Lập cảm khái, khí trời rõ ràng giống hệt như tâm tình của mình.

Thời tiết thay đổi thất thường, ngay sau đó những luồng gió bùng lên, mùi mồ hôi trong xe, mùi giày hôi hám cũng bị cuốn mất, tro bụi trên mặt đất được thổi tung lên, tầm nhìn giảm xuống. Lúc này hành khách trong xe bắt đầu cảm thấy thư thái, lái xe lại chửi cho má, tầm nhìn giảm xuống làm hắn khó thể nhìn xa. Hắn là người lái xe đường dài lâu năm, đã sớm có thói quen này, đặc biệt là mùa hè, xe cũng không dừng lại nhưng tốc độ phải giảm.

Một tiếng sấm khủng bố vang lên làm hành khách chấn động, trong xe một mảnh ồn ào, những tiếng thét, tiếng vui cười, tiếng chửi mắng vang lên ầm ầm. Viên Tụ Lập càng thêm phiền muộn, thế này có gì là ngạc nhiên, các tỉnh phía nam là thế, tiết trời xê chiều vào mùa hè thường xuất hiện tình huống như vậy, hắn thậm chí còn cho rằng đám người trong xe đang đối nghịch với mình.

Những tia chớp và tiếng sấm nổ bắt đầu phát uy, liên tục xuất hiện giống như một khúc biến tấu, đám hành khách trong xe cũng dần yên tĩnh. Mọi người đã quen, cảm giác mới mẻ ban đầu biến mất, phần lớn hành khách đều đóng cửa sổ vì biết mưa sắp ập xuống. Viên Tụ Lập không thèm đóng cửa, gió lớn thổi vào xen lẫn mùi đất, điều này làm cho hắn mơ hồ có chút hưng phấn, kỳ vọng mưa gió bão tố sẽ gột rửa tất cả không công bình, không công chính trên thế gian, dù hắn hiểu điều này là không thể.

Mưa lớn nhanh chóng trút xuống, Viên Tụ Lập không thể không đóng cửa, vì vị hành khách ở bên cạnh yêu cầu như vậy. Mưa quá lớn, bốn phía hỗn độn một mảnh, không thấy gì cả, lái xe cũng bất đắc dĩ phải dừng lại, mở đèn khẩn cấp, đốt một điều thuốc thơm lảng lạng chờ mưa tạnh. Mùa hè là như vậy, không có gì quá kỳ lạ, mưa đến nhanh, đi cũng nhanh.

Sau nửa giờ, sau cơn mưa trời lại sáng, tất cả đều khôi phục lại vẻ bình tĩnh, lái xe tiếp tục hành trình, khí trời đã mát mẻ hơn rất nhiều. Viên Tụ Lập mở cửa sổ xe, hắn duỗi đầu ra cảm nhận bầu không khí mát mẻ, tươi mát, những làn gió tươi mới làm hắn cảm thấy cực kỳ thích ý và thoải mái.

Những biến đổi kỳ dị chợt xuất hiện trong chớp mắt, trên bầu trời chợt lóe lên một luồng sét đánh trúng Viên Tụ Lập đang thò đầu ra ngoài cửa sổ. Lúc này hắn lập tức ngã ngửa xuống, trong xe chợt vang lên những tiếng hô kinh hoàng, lái xe lập tức cho dừng lại, hắn chưa từng gặp tình huống như vậy. Tài xế và nhân viên lập tức đi đến bên cạnh Viên Tụ Lập, bọn họ thấy vẻ mặt Viên Tụ Lập trắng bệch, khóe miệng có một đường máu, đã không còn hít thở, nhưng trên người không có bất kỳ vết thương nào. Tài xế không quan tâm đến những vấn đề khác, hắn bắt đầu xoa bóp cho Viên Tụ Lập, bắt đầu hô hấp nhân tạo.

Một phút sau Viên Tụ Lập tỉnh lại, điều làm cho mọi người cảm thấy kỳ quái là hắn không có bất kỳ điều gì tỏ ra khác thường, mà tài xế và nhân viên ngoài phát giác trong mắt hắn có vẻ ngạc nhiên và bất lực thì chẳng có gì khác. Bọn họ hỏi hắn vào vấn đề đơn giản, hắn trả lời không được, nhìn qua có vẻ hốt hoảng.

- Trời, lần đầu tiên tôi thấy tình huống như vậy, bị sét đánh trúng mà không việc gì, không phải trở nên ngây ngốc đấy chứ?

- Tiểu tử, chú có tuổi trâu, đại nạn không chết chắc chắn sẽ có hạnh phúc cuối đời.

- Cậu trai, công tác ở đâu vậy?

Viên Tự Lập đối mặt với rất nhiều câu hỏi quan tâm và ân cần mà cảm thấy đầu óc choáng váng, hần không biết trả lời thế nào, cũng không biết phải làm sao. Hần nhìn lên người, hần đang mặc áo sơ mi trắng, loại này đã rất hiếm gặp. Hần vẫn còn nhớ rõ những tình cảnh vừa xảy ra, nhưng vì sao hần vẫn còn ở trên xe khách? Hần phục hồi tinh thần lại, nhìn bốn phía và nhanh chóng phát hiện ra điều dị thường, đây là xe khách ghế cứng, là loại xe mà trước nay chưa từng gặp, mà màu sắc quần áo của hành khách cũng rất đơn giản. Hần chợt bừng tỉnh, chẳng lẽ mình vượt thời gian về đây?

Khi thấy bộ dạng mắt hờn mắt vía của Viên Tự Lập thì tài xế và nhân viên cho hần đổi chỗ ngồi, hần được lên ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh tài xế.

Viên Tự Lập thừa cơ hội này mà quan sát chung quanh, bây giờ là khi nào, mình rốt cuộc đang làm gì? Vì sao lại đến nơi này? Một lúc sau tài xế thấy Viên Tự Lập trầm mặc không nói gì thì mượn cớ nói chuyện, mà hần lại trả lời rất bình tĩnh, tài xế thấy hần không có vấn đề gì thì cũng không nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe.

Viên Tự Lập mở cặp ra, hần phát hiện bên trong là hồ sơ và giấy điều động, bên trên ghi là tháng bảy năm 1991, hần chợt ngẩng người, cảm thấy không biết nói thế nào, chẳng lẽ mình xuyên việt hai mươi năm? Viên Tự Lập nghĩ đến rất nhiều thứ, vợ con thế nào rồi? Cha mẹ có khỏe không? Hai mươi năm sau thế giới sẽ là gì? Tất cả đều giống nhau sao? Sẽ không có biến đổi gì chứ?

Xe khách vững vàng chạy về phía trước, Viên Tự Lập nghĩ muốn vỡ đầu cũng không nghĩ ra nguyên nhân, hần cũng không nhớ quá rõ ràng những gì xảy ra hai mươi năm trước, giống như lần này đến báo danh, hình như được phân công công tác về huyện Tuyên Thi, quá trình cụ thể thế nào thì hần không còn nhớ rõ.

Thái độ của Viên Tự Lập đã có thay đổi rất lớn, hần móc thuốc lá ra đốt một điếu, lại mời cho lái xe một điếu, sau đó bắt đầu nói chuyện. Chủ đề của bọn họ chính là lái xe vất vả thế nào, làm sao có thể tìm ra được một số tiền lớn? Tài xế cũng không ngờ người trước mặt là sinh viên mới ra trường nhưng rất biết cách ăn nói, không có tác phong đáng tôn, vì thế mà hần rất vui khi được nói chuyện cùng Viên Tự Lập. Mà Viên Tự Lập cũng nhanh chóng từ trong miệng tài xế đề lần mò ra những ký ức đã mơ hồ, nhưng hần lại không được như ước nguyện, chỉ nói chuyện với lái xe rất hợp ý. Khi đến bên xe huyện Tuyên Thi, lái xe và nhân viên hỏi thăm Viên Tự Lập nhiều lần, cũng không phát hiện có điều gì dị thường.

Viên Tự Lập tìm một khách sạn nhỏ để ở lại, chuyện đầu tiên hần cần làm là tìm một cái gương để quan sát dung mạo của mình. Người thanh niên trong gương cũng không có gì thay đổi, nếu so sánh với sau này thì tóc đen hơn, dài hơn, trên mặt không có nếp nhăn, nhưng lại có vẻ thanh cao, kiêu ngạo khó chịu. Viên Tự Lập cố gắng dùng gương để điều chỉnh những biểu cảm của mình.

Viên Tự Lập đã rất quen thuộc với huyện Tuyên Thi, hần đi ra ngoài cắt tóc, nhìn thấy không ít "người quen". Hần chuẩn bị chào hỏi bọn họ theo thói quen nhưng nhanh chóng nhớ ra bây giờ là năm 1991, người ta còn chưa biết hần là ai. Hần đã có kế hoạch sơ bộ, hần đã rèn luyện nhiều năm trong quan trường, thần kinh đã đủ cứng cỏi, nếu bây giờ được quay về quá khứ, hần phải nghĩ nên ứng phó thế nào, nên bắt đầu lại ra sao. Hần nghĩ đến vấn đề đầu tiên, đó là đi cắt bỏ mái tóc dài, làm cho mình chất phác và có vẻ tinh thần hơn, đồng thời cũng tìm những chiếc áo sơ mi trắng tốt nhất thời sinh viên, giặt sạch sẽ, chuẩn bị mặc khi báo danh. Hần luôn khắc ghi đây là chi tiết quyết định thành bại.

Ngày hôm sau Viên Tự Lập đến phòng nhân sự huyện Tuyên Thi để báo danh, hần cố ý mua hai gói thuốc Hồng Tháp Sơn*, khi vào phòng nhân sự thì trên mặt hần luôn có nụ cười, thái độ khiêm nhường, giọng điệu nhu hòa.

(*: Một loại thuốc lá của Trung Quốc, còn có tên là Hongtashan)

Xử lý giấy tờ là một người thanh niên họ Thôi, tên là Thôi Minh Huy, Viên Tự Lập biết người này. Người thanh niên này về sau phát triển bình thường, hai mươi năm sau là trưởng phòng nhân sự. Viên Tự Lập đưa cho Thôi Minh Huy một bao thuốc Hồng Tháp Sơn, sau đó cung kính đưa hồ sơ đến.

Thôi Minh Huy chăm chú nhìn hồ sơ của Viên Tự Lập, về mặt có chút biến đổi, vị cán bộ trước mặt này có tướng mạo rất tốt, tinh thần phấn chấn, cử khí khéo léo, lời nói không nhiều. Hơn nữa người này còn là sinh viên điển hình, còn là đảng viên, huyện thành của huyện Tuyên Thi rất nhỏ, trước nay chưa từng được điều phối về sinh viên tốt, xem ra người này có năng lực không tồi, chẳng lẽ phạm phải sai lầm gì đó mới bị ném đến đây? Thôi Minh Huy nhét gói thuốc vào túi quần, để Viên Tự Lập đứng ở văn phòng, chính mình đi báo cáo với trưởng phòng.

Viên Tự Lập biết trưởng phòng nhân sự, là Dư Nguyên Đông, người thành phố Tây Lâm tỉnh Tây Sơn, bây giờ có lẽ đã hơn năm mươi, sau này về hưu được đưa lên tỉnh thành.

Dư Nguyên Đông nghe xong báo cáo của Thôi Minh Huy, lại nhìn hồ sơ của Viên Tự Lập, cũng rất ngạc nhiên. Một sinh viên điển hình và là đảng viên mà trực tiếp phân phối đến huyện Tuyên Thi sao? Dư Nguyên Đông nhìn phần sơ lược về lý lịch cha mẹ Viên Tự Lập, cha của Viên Tự Lập là một cán bộ phòng tổ chức huyện Lạc Nghi, là một cán bộ bình thường.

- Tiểu Thôi, Viên Tự Lập này bây giờ đang còn ở phòng cậu sao?

- Trưởng phòng Dư, đúng vậy, tôi đang đề anh ấy chờ bên ngoài.

- Ừ, cậu đưa cậu ấy đến phòng làm việc của tôi.

Thôi Minh Huy lại đi ra gặp Viên Tự Lập, về mặt hần có chút khoe khoang.

- Tiểu Viên, tôi đã đều cử cậu với trưởng phòng Dư, bây giờ trưởng phòng Dư muốn gặp cậu.

- Cảm ơn chủ nhiệm Thôi, sau này tôi nhất định sẽ không quên.

Viên Tự Lập thầm buồn cười, kinh nghiệm phong phú đã trợ giúp hần, hần biết đây là điều mà Thôi Minh Huy muốn bộc lộ với mình.

- Ủa, sao cậu biết tôi họ Thôi?

- À, vừa rồi khi đến báo danh, sau khi phòng chuyên môn nghe xong thì nói tôi đến tìm chủ nhiệm Thôi.

- Cậu rất cẩn thận đấy.

Viên Tụ Lập nhìn Thôi Minh Huy, trên mặt lộ ra nụ cười, cũng không nói thêm điều gì, ứng phó với cục diện trước mắt, hẳn tin mình sẽ thuận buồm xuôi gió. Lúc này thần kinh của hắn đã căng thẳng cao độ, lần này đi gặp Dư Nguyên Đông là một cơ hội rất tốt, rõ ràng là lên lầu cao vạn trượng. Nếu hắn có thể mở ra một lỗ hổng trên người Dư Nguyên Đông, như vậy tất cả sẽ thay đổi, vì bây giờ hắn đã quay lại quá khứ, cũng không nên có suy nghĩ như xưa, nên làm tốt từng việc sẽ hay hơn.

Viên Tụ Lập tiến vào văn phòng của Dư Nguyên Đông, hắn dùng dư quang khóe mắt quan sát phòng làm việc, một cái tủ gỗ, một bàn công tác kiểu cũ, một bộ sa lông.

- Cậu là Viên Tụ Lập à? Ngồi đi!

- Trưởng phòng Dư, chào anh, hôm nay tôi đến phòng nhân sự báo danh, anh có thể bớt chút thời gian gặp tôi, tôi rất cảm kích. Anh là trưởng bối, tôi là vãn bối, trước mặt anh tôi chỉ có thể đứng nói chuyện.

Dư Nguyên Đông thấy Viên Tụ Lập nói chuyện sành sỏi như vậy thì rất ngạc nhiên, vẻ mặt vẫn không chút biến đổi, hắn nhìn hồ sơ của Viên Tụ Lập, suy xét người này ăn nói tốt như vậy, sao lại đưa đến huyện Tuyên Thi.

- Tiểu Viên, cậu tốt nghiệp đại học Trung Nam, lại là đảng viên, cậu có ý kiến gì với công tác này không?

- Trưởng phòng Dư, tôi vừa mới tốt nghiệp, cũng chưa quá quen thuộc mọi thứ, hy vọng có thể được rèn luyện ở công tác thực tế, tôi không có yêu cầu gì khác, chỉ mong được phục tùng sự sắp xếp của tổ chức.

Dư Nguyên Đông càng thêm ngạc nhiên, Viên Tụ Lập quá khéo ăn khéo nói, vì hắn đã từng gặp nhiều sinh viên vừa tốt nghiệp được phân phối xuống, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nghe một sinh viên nói hay như vậy. Lúc này hắn cũng muốn hỏi thêm vài điều.

- Tiểu Viên, cậu là sinh viên điển hình nhưng lại bị phân phối đến huyện Tuyên Thi, điều này có ý nghĩa gì khác không?

- Trưởng phòng Dư, khi còn đi học thì giảng viên đã báo cho chúng tôi biết, khi tham gia công tác thì chủ yếu phải thích ứng cục diện, tôi rất nhớ rõ những lời này, vì vậy cũng không có ý kiến gì với sự sắp xếp và phân phối của nhà trường.

Viên Tụ Lập tất nhiên nhớ câu gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, nhưng Dư Nguyên Đông lại có ý nghĩ khác biệt, Viên Tụ Lập này nhất định không đơn giản, chỉ cần xem xét về trầm ổn của đôi phương thì sẽ thấy tương lai vô hạn.

- Rất tốt, Tiểu Viên, vàng vốt vào đầu cũng sáng, làm rất tốt.

Sau khi rời khỏi phòng nhân sự, Viên Tụ Lập biết rõ bước đầu tiên của mình đã thành công, nhưng thể đạo hôm nay nếu chỉ dùng miệng là không được. Năm xưa vì vấn đề phân phối mà hắn nhớ rõ các lãnh đạo có tranh chấp, khi đó cũng vì bí thư huyện ủy Triệu Thiên Nhiên kiên trì nên mình mới bị điều đến văn phòng hội đồng nhân dân. Hắn mang theo không nhiều tiền, nhưng hắn biết thái độ của Dư Nguyên Đông cực kỳ quan trọng, bây giờ hắn đã để lại ấn tượng tốt cho đôi phương, vì vậy lập tức rèn sắt khi còn nóng. Viên Tụ Lập cẩn thận mua hai gói Hồng Tháp Sơn rồi đi đến nhà Dư Nguyên Đông, hắn biết rõ người yêu của Dư Nguyên Đông công tác ở bệnh viện nhân dân huyện, nhà ở gần bệnh viện.

Buổi tối Viên Tụ Lập mang theo hai gói thuốc lá và những món quà khác đến nhà Dư Nguyên Đông.

Khi thấy Viên Tụ Lập tay xách nách mang thì trong mắt Dư Nguyên Đông lóe lên cái nhìn nghiền ngẫm, ban ngày gặp mặt Viên Tụ Lập trong phòng làm việc, hai bên trò chuyện, Dư Nguyên Đông rất tán thưởng Viên Tụ Lập. Hắn thầm suy xét đây là sinh viên điển hình, lại là đảng viên, cũng không thể xếp về thôn xóm, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt. Lúc này văn phòng huyện ủy đang thiếu người, Dư Nguyên Đông đang suy xét có nên đề cử Viên Tụ Lập vào công tác ở văn phòng huyện ủy hay không?

- Tiểu Viên, cậu làm gì vậy?

- Trưởng phòng Dư, tôi đến thăm hỏi anh, quấy rầy anh nghỉ ngơi rồi, anh công tác bận rộn, lúc làm việc tôi không dám nói nhiều, anh đặc biệt tiếp kiến làm tôi rất cảm kích, đây có chút đặc sản, xin anh nhận cho.

- Tiểu Viên, vào nhà ngồi chơi.

- Không được, trưởng phòng Dư, anh cần nghỉ ngơi, tôi cũng không quấy rầy anh.

Viên Tụ Lập đặt túi nhựa ở cửa ra vào rồi bỏ đi, hắn biết bây giờ có vào cũng chẳng nói được gì, nếu Dư Nguyên Đông suy xét thì sẽ có chất xúc tác, nếu không thì thôi.

Tối hôm đó Viên Tụ Lập và Dư Nguyên Đông đều mất ngủ.

Trên người Viên Tự Lập còn một gói thuốc Hồng Tháp Sơn, khi ở trường hần không nỡ hút loại thuốc tốt thể này, bây giờ hần mở bao đốt một điếu, sau đó lại liên tục hút điếu này đến điếu khác. Tuy hần đã quay về quá khứ nhưng sự thật tàn khốc, cái gì mà sinh viên điển hình, đảng viên, trong cơ cấu cơ quan thì đó chẳng là gì cả. Rất nhiều sinh viên vì thanh cao tự khen mềo dài đuôi mà cuối cùng gặp nạn đầu rơi máu chảy, hần sẽ không để mình đi vào con đường như vậy.

Dư Nguyên Đông cũng mất ngủ, Viên Tự Lập xách đến vài món chẳng đáng là gì, nhưng một sinh viên vừa tốt nghiệp mà có nhận thức như vậy, có thể chủ động thích ứng với xã hội, điều này là không đơn giản. Nếu đối phương thật sự là nhân tài thì cho cơ hội thích hợp sẽ bay cao bay xa. Dư Nguyên Đông hần và Viên Tự Lập không thân không thiết, hần công tác ở phòng nhân sự nhiều năm, sức quan sát thuộc hạng nhất. Vì vậy sau khi hút xong một điếu thuốc thì hần hạ quyết tâm, mình lớn tuổi rồi, coi như làm một chuyện tốt, trợ giúp tên Viên Tự Lập này tiến vào công tác ở văn phòng huyện ủy.

Sáng ngày hôm sau Dư Nguyên Đông đến phòng làm việc và điện thoại cho chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Liêu Cảnh Lâm.

- Chủ nhiệm Liêu, chào anh, tôi là Dư Nguyên Đông. Là thế này, chúng tôi vừa nhận được một đồng chí vừa tốt nghiệp đại học Trung Nam, đã vào đảng từ khi còn là sinh viên, tên là Viên Tự Lập. Tôi thấy đồng chí này rất tốt, lúc này văn phòng huyện ủy lại đang thiếu người, tôi muốn đề cử với chủ nhiệm Liêu.

Viên Tự Lập rất may mắn, Liêu Cảnh Lâm đúng lúc đang ở cùng một chỗ với bí thư Triệu Thiên Nhiên, vì vậy lập tức báo cáo cho bí thư những lời nói của Dư Nguyên Đông.

- À, anh Dư đề cử sao? Anh ấy chưa từng đề cử một sinh viên vừa tốt nghiệp, xem ra Viên Tự Lập này cũng có năng lực. Tốt nghiệp đại học Trung Nam, là đảng viên, cũng không tệ. Anh cứ dựa theo ý của anh Dư, vấn đề sắp xếp cụ thể thế nào anh cứ phụ trách.

Vận mệnh của Viên Tự Lập đã chính thức thay đổi vào thời điểm này.

Chiều ngày hôm sau Viên Tự Lập lại đến phòng nhân sự.

Thôi Minh Huy đưa ra những tài liệu liên quan đến công tác, tiền lương để Viên Tự Lập xem qua, điều này làm hần cảm thấy khó tin, một sinh viên vừa tốt nghiệp mà may mắn vậy sao, được phân bổ trực tiếp vào văn phòng huyện ủy à?

Viên Tự Lập cảm những tài liệu này mà cảm thấy khó thể tin, vì chỉ vài biến đổi thế này cũng làm cho quỹ tích nhân sinh của hần biến đổi. Trong tối tâm hần thấy có lẽ là ông trời giúp mình, vì vậy hần lại đến phòng làm việc của Dư Nguyên Đông để nói lời cảm tạ.

Sau khi đi ra khỏi phòng nhân sự, Viên Tự Lập xiết chặt nắm đấm, hần thâm thề, nhất định phải làm ăn ra trò.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tất Cả Vẫn Như Cũ.

Tháng 7 năm 1991, Viên Tự Lập được phân công đến công tác ở văn phòng huyện ủy huyện Tuyên Thi.

Một sinh viên là đảng viên được phân phối đến một huyện thành nhỏ, có thể nói đưa đến chú ý đối với người ở huyện Tuyên Thi, tin tức bí thư huyện ủy Triệu Thiên Nhiên quyết đoán đưa Viên Tự Lập vào văn phòng huyện ủy đã nhanh chóng được truyền ra. Vấn đề sắp xếp công tác cụ thể cho Viên Tự Lập làm cho thường ủy huyện ủy, chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Liêu Cảnh Lâm cảm thấy rất đau đầu. Liêu Cảnh Lâm biết Triệu Thiên Nhiên sắp xếp Viên Tự Lập đến công tác ở văn phòng huyện ủy chẳng qua chỉ vì nguyên nhân đối phương là sinh viên, lại được Dư Nguyên Đông đề cử, nhưng Viên Tự Lập này rốt cuộc đã làm gì thì chẳng ai biết, vì trong huyện ủy cũng có vài sinh viên, cao cũng chẳng phải, thấp cũng không, không có tác dụng gì lớn. Phải biết rằng văn phòng huyện ủy chính là cơ quan rất quan trọng của huyện, có thể nói là phục vụ bí thư, nếu nói một cách nghiêm khắc thì văn phòng huyện ủy chính là cơ quan đại biểu cho huyện ủy.

Viên Tự Lập cuối cùng cũng được sắp xếp vào bộ phận tiếp điện thoại của khoa tổng hợp, có nhiệm vụ báo cáo lên trên và truyền đạt xuống dưới, kịp thời truyền đạt những yêu cầu của lãnh đạo huyện ủy xuống dưới, đồng thời phải gom góp những báo cáo của tuyến dưới cho trưởng khoa tổng hợp, trưởng khoa tổng hợp chính là do phó chủ nhiệm La Hải Lưu kiêm nhiệm. Viên Tự Lập cảm thấy rất thất lạc, đường đường là một sinh viên học khoa Trung Văn lại bị điều đi trực điện thoại, làm một công tác mà ai cũng có thể làm. Nhưng hần cũng nhanh chóng điều tiết tâm tính của mình, hần biết rất rõ hướng đi của vài vị phó chủ nhiệm văn phòng huyện ủy về sau này, nhưng bây giờ hần vừa trọng sinh, sau này kết quả ra sao sợ rằng sẽ có thay đổi, vì vậy hần vui sướng tiếp nhận công tác, không có bất kỳ câu nói oán hận.

Liêu Cảnh Lâm cực kỳ hài lòng với thái độ của Viên Tự Lập, người thành niên này nhìn có vẻ chất phác, không có vẻ thanh cao kiêu ngạo, xem ra ánh mắt của Dư Nguyên Đông cũng không tệ.

Sau khi Viên Tự Lập báo danh thì chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm chú ý nhắc nhở, muốn Viên Tự Lập về nhà chuẩn bị một chút, mười ngày sau sẽ chính thức đi làm. Viên Tự Lập nhìn nụ cười đứng từ trên cao nhìn xuống của Liêu Cảnh Lâm mà cảm nhận được uy lực của quyền lực, hần cung kính lắng nghe lời nói của đối phương, liên tục gật đầu tỏ vẻ cảm tạ lãnh đạo đã quan tâm.

Viên Tự Lập đi lòng vòng trong huyện thành, huyện thành ngày hôm nay có vẻ rất cổ xưa, không thể so sánh với hai mươi năm sau. Nơi hần sẽ sinh sống vẫn còn là một dãy phòng ốc nhỏ bé, vợ hần sợ rằng còn chưa tốt nghiệp đại học sư phạm, hần rất muốn biết rốt cuộc tương lai có như cũ hay không nhưng cuối cùng đành phải lắc đầu, bây giờ điều mấu chốt là về thăm nhà một chút.

Viên Tự Lập nhanh chóng về đến huyện Lạc Nghi, hôm nay hần cũng không biết tình hình trong nhà là thế nào, hần vừa xuyên qua, trong nhà có lẽ cũng giống như những ký ức năm xưa. Cha hần là Viên Thuật Hải, mẹ là Lưu Thanh Muội, em gái là Viên Tự Mai đều có ở nhà, Viên Tự Mai học đại học ở một tỉnh phía nam, bây giờ đang trong kỳ nghỉ.

Khoảnh khắc khi bước qua cửa thì hai mắt Viên Tự Lập có hơi ướt, cha Viên Thuật Hải cả đời cần mẫn chăm chỉ, được công nhận là người thành thật, mẹ là Lưu Thanh Muội trình độ văn hóa không cao, chất phác. Sau khi em gái Viên Tự Mai tốt nghiệp thì được phân phối ở một tỉnh ở phía nam, được một bạn học thời đại học của cha hỗ trợ, tất cả đều rõ ràng trong ký ức của Viên Tự Lập.

Viên Thuật Hải và Lưu Thanh Muội dùng ánh mắt vui sướng nhìn Viên Tự Lập, hần được phân phối vào văn phòng huyện ủy huyện Tuyên Thi, công tác này xem như ổn định, vì thế mà hai người cảm thấy cực kỳ vui sướng. Hôm nay phân phối công tác không đơn giản, người nâng đỡ người, bao bọc thân thiết, vì thế mà chưa nhất định được vào chỗ tốt. Viên Tự Lập không có bối cảnh gì, được đưa vào văn phòng huyện ủy cũng không đơn giản.

Trong nhà không chút biến hóa, cha mẹ lúc này còn rất trẻ, em gái đang đọc sách trong phòng, Viên Tự Lập thông minh cơ trí nhưng đều dùng với bên ngoài, tất cả ý nghĩ phần lớn chỉ dùng để đối ngoại, trong nhà hần không cần phải ngại ngùng, cha mẹ và em gái là những người thân thiết nhất của hần.

- Tự Lập, làm việc cho tốt, con là sinh viên, được phân phối đến văn phòng huyện ủy huyện Tuyên Thi đã là rất tốt, trong nhà cũng không thiếu thứ gì, con đừng có tư tâm. Cũng may huyện Tuyên Thi cách đây không xa, sau này khi được nghỉ ngơi thì nên chịu khó về nhà.

Viên Thuật Hải thật sự không muốn con trai tham chính, lão là người lăn lộn chính giới cả đời, hiểu bên trong nước rất sâu. Nhưng tạo hóa trêu người, Viên Tự Lập lại được sắp xếp về công tác ở huyện Tuyên Thi, còn trực tiếp tiến vào trong văn phòng huyện ủy.

- Bố, bố cứ yên tâm, con nhất định sẽ làm việc thật tốt.

- Tự Lập, công tác ở đơn vị hành chính thì nhất định phải an phận, nếu tổ chức sắp xếp điều gì thì nên làm theo thực tế. Con vừa tốt nghiệp, hai mắt tối đen, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, xã hội không phải là đại học, không cần phải theo đuổi những thứ xa xăm, từng bước sẽ tạo nên dấu chân, từ từ sẽ hiểu.

- Bố, con biết rõ, trong đại học con đã khắc khổ học tập, thành tích cũng thuộc loại tốt nhất, còn được kết nạp đảng, con tin ở đơn vị cũng nhất định có thể công tác tốt, cha mẹ cứ yên tâm đi.

- Tự Lập, bố biết rõ trong lòng con không được thoải mái, sinh viên điển hình, là đảng viên mà bị phân phối đến huyện thành, nhưng sự việc dù sao cũng phải nhìn vào hai mặt, con được phân phối đến huyện thành, không nhất định là chuyện xấu. Nói thật, Tự Lập, bố cũng không muốn con tham chính, bố cho rằng con sẽ được phân phối đến một tỉnh thành phía nam, sẽ làm một giáo viên, như vậy cũng tốt. Nhưng lúc này tình huống thật sự là như vậy, con phải đối diện với sự thật, phải cố gắng làm tốt công tác. Tự Lập, bố biết rõ con là người kiêu ngạo, đã nhiều năm con khắc khổ học tập, muốn trở nên nổi bật, điều này cũng không phải xấu. Tự Lập, một căn nhà ngàn lâu leo lên đỉnh rất khó, con không có bối cảnh, hầu như không có gì cả, cũng chỉ còn cách công tác theo thực tế, làm người biết giữ khuôn phép, tham chính phải có ngộ tính, mà bố lại thiếu năng lực ở phương diện này. Tự Lập, bố tặng con một câu, con nhất định phải nhớ kỹ: "Nhìn mặt mà nói chuyện, phỏng đoán ý nghĩ của người khác". Tự Lập, con còn trẻ, khi nào hiểu được đạo lý kia, khi nào sẽ chịu thiệt thòi. Tự Lập, sau này nghe người ta nói thì nhất định phải phân tích, phải phỏng đoán, nhiều khi sự việc không đơn giản như những gì tưởng tượng. Tự Lập, con đã bước vào xã hội, không phải như lúc còn đại học, bạn học đố kỵ nhau có thể chỉ nói vài câu, uống vài ly rượu là giải quyết được vấn đề. Nhưng trong xã hội mà đố kỵ với người sẽ không đơn giản như vậy, Tự Lập, hoàn cảnh phát triển của con rất khác biệt, dù sao thì con cũng có kinh nghiệm mà thôi, bố chỉ lo về tính tình của con và những gì đã nhận thức được, nếu con có thể làm tốt công tác, như vậy đã là rất tốt rồi.

Viên Thuật Hải chưa từng nói với Viên Tự Lập nhiều lời như vậy, trong ấn tượng của Viên Tự Lập thì cha trầm mặc ít nói, chưa từng bộc lộ vui buồn trên mặt, nhìn không thấy cha vui sướng hay uể oải. Hôm nay cha nói nhiều, Viên Tự Lập nghe rất cẩn thận, xã hội cũng không đẹp đẽ gì đối với Viên Tự Lập, năm xưa nếu hần nghe được những lời này thì nhất định sẽ mất kiên nhẫn, nhưng bây giờ hần hoàn toàn nghe lọt tai, đây rõ ràng là lời tâm huyết của cha.

- Bố, con biết rồi, bố và mẹ nên giữ gìn sức khỏe.

- Tự Lập, trong nhà không có chuyện gì, con vừa tham gia công tác, không cần phải ở nhà quá lâu, nên chuẩn bị cho tốt, ngày mai nên về đơn vị.

Buổi tối trước khi nghỉ ngơi thì Lưu Thanh Muội đưa cho Viên Tự Lập năm trăm tệ, đây chính là một số tiền kha khá, tiền lương của Viên Thuật Hải và Lưu Thanh Muội một tháng chỉ hơn một trăm tệ mà thôi. Lúc này Viên Tự Lập cũng không từ chối, bây giờ trên người hần chỉ còn vài tệ mà thôi.

Viên Tự Lập nhìn Viên Tự Mai không lo không buồn mà muốn nói gì đó, cuối cùng hần cũng không mở miệng, nàng còn trẻ, còn có ý nghĩ của mình, nói ra chưa chắc nàng đã hiểu, vì vậy nói ra không bằng chẳng nói.

Viên Tự Lập trầm hạ quyết tâm, bây giờ hần phải làm ra sự nghiệp, đơn giản là như vậy sẽ làm cho cuộc sống của gia đình sẽ tốt hơn, cũng được mọi người tôn kính, đây là điều tối thiểu nhất. Hôm nay Viên Tự Lập còn chưa thể suy xét cho phúc lợi của dân chúng.

Đến tối Viên Tự Lập và Viên Thuật Hải lại nói chuyện với nhau, thái độ của Viên Tự Lập rất chân thành, nói ra những nhận thức của mình, nói đến những tính toán cho tương lai. Viên Thuật Hải rất ngạc nhiên, giống như không biết vì sao đứa con trai của mình lại có biến đổi lớn như vậy. Không ngờ hẳn có thể bình phẩm xã hội từ đầu đến chân, giống như thiên hạ đã ở trong lòng bàn tay, nhưng vì như vậy mà Viên Thuật Hải cũng cảm thấy lo lắng, hôm nay nghe những lời của Viên Tự Lập, chẳng khác nào nghe lời của một lão quan trường.

Viên Thuật Hải có yên tâm mà cũng lo lắng, Viên Tự Lập có được nhận thức như vậy tất nhiên lão sẽ rất vui sướng, nhưng biến đổi đó là quá nhanh, có phải có gì đó kích thích hay không? Viên Thuật Hải và Lưu Thanh Muội cũng kỳ quái vì sự thay đổi của Viên Tự Lập, không biết con mình gặp phải vấn đề gì.

Ngày hôm sau Viên Tự Lập đặc biệt đến thăm bà ngoại, bà đã không còn làm việc được nữa, chỉ ở nhà nội trợ. Trước nay bà rất thương yêu Viên Tự Lập, luôn xem trọng hẳn, bà đã từng nói khi hẳn sinh ra thì trong phòng tràn đầy ánh sáng rực rỡ, ba nói hẳn nhất định sẽ không tầm thường. Sau này hẳn thi đậu đại học Trung Nam, vì thế mà làm cho bà đi khoe khắp nơi, nói rằng tương lai đứa cháu này của mình sẽ làm rạng rỡ tông tộc.

Bà ngoại sức khỏe không tốt, khi bà được nhìn thấy Viên Tự Lập thì cực kỳ vui sướng, Viên Tự Lập nhìn bà mình đang còn khá trẻ, hẳn nghĩ đến tình cảnh hai mươi năm sau bà sẽ bỏ mình mà đi, trong lòng thầm có quyết định, nhất định phải cố gắng, phải làm cho bà có thứ để khoe khoang.

Viên Tự Lập đến thăm hỏi vài người cậu, hẳn đã quay trở về thời điểm này, sẽ không trầm mình trong những nhận thức cũ kỹ, mọi người thường nghiêng về ích lợi, nhưng dù sao thì thân thích cũng sẽ có những mối quan hệ đặc biệt. Vài người cậu biết Viên Tự Lập được phân phối về huyện Tuyên Thi, bọn họ thật sự không ngờ, trong lời nói của bọn họ có chút không phục thay cho Viên Tự Lập, điều này làm hẳn chỉ biết mỉm cười trả lời, cũng không nói ra những lời bất mãn.

Viên Tự Lập ở lại huyện Lạc Nghi ba ngày, hẳn gặp mặt tất cả thân thích, ai cũng cảm thấy hẳn biến đổi rất lớn, trở nên trưởng thành, ăn nói khéo léo.

Mới nghỉ được năm ngày thì Viên Tự Lập đã đi làm, Liêu Cảnh Lâm rất ngạc nhiên, hẳn vỗ vỗ vai của Viên Tự Lập rồi mở miệng nói:

- Tiểu Viên, rất tốt, thanh niên cần nhiệt tình với công tác, làm rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Kỳ Ngộ Ngoài Ý Muốn.

Chuyển giao công tác rất đơn giản, Viên Tự Lập biết đồng chí tiếp điện thoại thì ra là nữ, cũng vì sắp kết hôn nên huyện ủy suy xét thực tế mà sắp xếp sang công tác ở hội phụ nữ. Viên Tự Lập nhìn bản ghi chép các số điện thoại, hàng loạt những văn kiện chất chồng chất đống mà có chút đau đầu, hẳn thấy thì ra vị nữ đồng chí kia cũng không đặt tâm tư trên vấn đề công tác.

Viên Tự Lập vẫn khắc ghi lời nói của cha, cũng không nói gì mà lập tức lao đầu vào công tác.

Văn phòng huyện ủy tổng cộng có hai mươi bảy nhân viên công tác, trừ chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm thì còn có bốn phó chủ nhiệm, một là phó chủ nhiệm Hầu Vũ được phân công quản lý văn thư hành chính, bình thường sẽ đi theo phó bí thư Vĩnh Khai được phân công quản lý công tác đoàn thể. Phó chủ nhiệm Tưởng Thụy Lâm phân công quản lý con quan và kiểm tra đơn đốc, ngày thường đi theo phó bí thư quản lý công nghiệp Dương Khai Lâm. Phó chủ nhiệm La Hải Lưu được phân công quản lý công tác tổng hợp, bí mật, là lãnh đạo trực tiếp của Viên Tự Lập, ngày thường sẽ đi theo phó bí thư Mạnh Hiểu được phân công quản lý nông nghiệp. Phó chủ nhiệm Nhâm Phi được phân công quản lý hành chính, hậu cần, ngày thường đi theo phó bí thư quản lý tư pháp Lưu Duy Chính. Trong văn phòng huyện ủy có ắt nhiều cơ cấu văn phòng, khoa thư ký, khoa tổng hợp, khoa hành chính, khoa bí mật, khoa giám sát, trường khoa có khá đông, những nhân viên công tác thuần túy như Viên Tự Lập là rất nhiều.

Công tác của Viên Tự Lập rất đơn điệu, chức trách chủ yếu là thượng truyền hạ đạt, tất cả những văn kiện được các phòng khoa đưa lên được hẳn thu thập chỉnh lý lại, sau đó đưa cho lãnh đạo trực tiếp và chuyển đến tay bí thư. Đồng thời nếu huyện ủy có mời hội nghị thì hẳn phải có nhiệm vụ thông báo đến từng thành viên. Công tác này nhìn qua thì có vẻ đơn giản nhưng thật ra rất khó qua loa, Viên Tự Lập biết vị nữ đồng chí trước đó vì làm sơ sẩy nên mới bị chuyển dời. Thì ra phó bí thư thị ủy Hoài Dương Ngô Thiên Vũ đến huyện Tuyên Thi thị sát công tác, đã đến khách sạn Tuyên Thi, thư ký đi theo đã thông báo cho văn phòng huyện ủy, yêu cầu Triệu Thiên Nhiên đến khách sạn. Nhưng nữ đồng chí này nhận được điện thoại mà không hỏi cho rõ ràng, nói rằng bí thư Ngô muốn gặp bí thư Triệu, kết quả là Triệu Thiên Nhiên lập tức chạy đến thành phố Hoài Dương, dù Ngô Thiên Vũ có hàm dưỡng tốt thì chờ liên tục hai tiếng đồng hồ ở khách sạn cũng khó mà chịu được. Vị thư ký tiếp tục điện thoại đến văn phòng huyện ủy hỏi thăm, vị nữ đồng chí kia phát hiện sự việc không tốt, Liêu Cảnh Lâm cũng biết được tình huống, hẳn lập tức chạy đến khách sạn thừa nhận sai lầm. Kết quả là Triệu Thiên Nhiên đến thị ủy Hoài Dương mới biết bí thư Ngô Thiên Vũ đã đến huyện Tuyên Thi, vì thế mà vội vàng chạy về. Lúc này Ngô Thiên Vũ đợi ba tiếng đồng hồ ở khách sạn mới được gặp bí thư huyện Tuyên Thi, Ngô Thiên Vũ cũng không nói gì, mà Triệu Thiên Nhiên cũng rất mất mặt. Vì vậy mà ngay ngày hôm sau khi Ngô Thiên Vũ quay về thị ủy thì Triệu Thiên Nhiên lập tức triệu tập cuộc họp tất cả nhân viên văn phòng huyện ủy, nhấn mạnh sự quan trọng của công tác.

Dưới tình huống đó Viên Tự Lập tiếp nhận công tác, tất nhiên sẽ được chú ý, chuyện thương truyền hạ đạt rõ ràng chẳng có gì để bày vẽ, làm tốt thì không sao, nếu xuất hiện sai lầm thì tất cả công lao sẽ hóa thành bọt nước. Một công tác như vậy có thể nói là tất cả nhân viên văn phòng huyện ủy đều không muốn làm, Viên Tự Lập đến đây rõ ràng đã giải quyết tốt nan đề cho Liêu Cảnh Lâm.

Khi lên đại học thì Viên Tự Lập rất chú ý đến vấn đề đọc và chỉnh lý, đặc biệt là những truyền ký của các bậc vĩ nhân, cũng vì vậy mà hắn tạo nên nhiều thói quen tốt, mỗi lần đều chú ý đến quy củ. Bây giờ Viên Tự Lập dựa theo thói quen thời đại học để quy phạm hóa tất cả văn kiện, cũng tiến hành xếp đặt tất cả sổ ghi chép số điện thoại và các văn kiện của văn phòng huyện ủy, điện báo của đơn vị thường có nguyên nhân kèm theo, có chữ ký của lãnh đạo được phân công quản lý, sau đó văn kiện có tiêu đề và nội dung rõ ràng, còn có cả giới thiệu vắn tắt, có chữ ký của lãnh đạo huyện. Sau khi sắp xếp xong thì Viên Tự Lập giao lên cho La Hải Lưu, vì hắn vừa mới đến công tác ở văn phòng huyện ủy nên La Hải Lưu không chú ý. La Hải Lưu cũng rất bận rộn, hắn phải quan tâm đến rất nhiều việc, vì huyện Tuyên Thi là một huyện nông nghiệp, vì thế những công tác liên quan đến bí thư Mạnh là rất nhiều, vì thế mà hắn là kẻ theo sau cũng bận rộn tới mức. Vì thế La Hải Lưu gật đầu đồng ý, để cho Viên Tự Lập trực tiếp đến báo cáo cho chủ nhiệm Liêu, cũng vì điều này mà sau đó La Hải Lưu rất hối hận, hắn đã đánh mất một cơ hội biểu hiện tốt.

Liêu Cảnh Lâm nhìn sổ sắp xếp số điện thoại rất mỏng và những phần văn kiện hợp lý của Viên Tự Lập mà không nói gì, hắn lập tức phản phó Viên Tự Lập làm tốt mọi thứ, sau này văn phòng huyện ủy sẽ sử dụng sổ điện thoại và mẫu văn kiện này.

Viên Tự Lập tuyệt đối không ngờ một chuyện nhỏ như vậy lại đưa đến sự chú ý của bí thư huyện ủy Triệu Thiên Nhiên, trước đó văn phòng huyện ủy phát sinh sai lầm làm hắn khắc ghi ấn tượng rất sâu, vì hắn quan tâm đến những chuyện lớn trong huyện nên cũng không có tinh lực hỏi đến chuyện của văn phòng huyện ủy. Nhưng hắn cũng cố gắng dặn dò Liêu Cảnh Lâm, cố gắng quản lý tốt công tác hằng ngày ở văn phòng huyện ủy, cố gắng giảm sai lầm. Liêu Cảnh Lâm đem những lời của bí thư Triệu truyền xuống cho phó chủ nhiệm Trương Thụy Lâm được phân công quản lý cơ quan, Trương Thụy Lâm không nghĩ ra được biện pháp gì tốt, vì thế mà công tác ở văn phòng huyện ủy vẫn như cũ, không có gì thay đổi, đưa đến cái nhìn cho Triệu Thiên Nhiên. Nhưng công tác của văn phòng huyện ủy nhiều năm qua đều đã là như vậy, Triệu Thiên Nhiên cũng không vì sai lầm của nhỏ nhỏ của nhân viên mà mở miệng phê bình một thường ủy huyện ủy. Dưới tình huống này thì sổ điện thoại mỏng và văn kiện được cải tiến đưa đến sự chú ý của Triệu Thiên Nhiên, hắn hỏi La Hải Lưu, biết được đây là những gì mà sinh viên mới Viên Tự Lập tự sắp xếp. Một ngày Triệu Thiên Nhiên đặc biệt rút ra chút thời gian đến khoa tổng hợp xem xét, lúc này tất cả đều đã thay đổi, văn kiện đăng, công nghiệp, nông nghiệp, tư pháp được phân chia rõ ràng. Sổ điện thoại mỏng được ghi chép rất chỉnh tề, có chữ ký của tất cả lãnh đạo, chỉ cần nhìn qua là hiểu ngay. Vì vậy mà Triệu Thiên Nhiên chỉ cần nhìn qua một lượt mà không nói thêm điều gì, lập tức rời khỏi văn phòng huyện ủy.

Tháng 9 huyện ủy mời họp hội nghị thường ủy, Triệu Thiên Nhiên nói ra những biến đổi ở văn phòng huyện ủy, khen ngợi Liêu Cảnh Lâm, đồng thời yêu cầu tất cả văn phòng đảng ủy xã, thị trấn và các ban ngành trong huyện cần phải học hỏi để làm tốt công tác ghi chép điện thoại và truyền đạt văn kiện, không nên làm hỏng việc. Liêu Cảnh Lâm thâm hiểu, vì vậy lập tức sắp xếp văn phòng viết ra bản thảo "Bí thư huyện ủy quan tâm xây dựng văn phòng". Bản thảo này được đưa lên nhật báo Hoài Dương, làm bùng lên những chấn động nhỏ, nghe nói bí thư thị ủy Ngô Thiên Vũ nhìn qua và cảm thấy rất thỏa mãn.

Tất nhiên tất cả không liên quan gì đến Viên Tự Lập, trên báo ghi rõ đây là do bí thư Triệu Thiên Nhiên nhìn xa trông rộng, là lời khẳng định của phó bí thư quản lý công tác đoàn thể Hào Vĩnh Khải và thường ủy huyện ủy, chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Liêu Cảnh Lâm. Nhưng sau đó Liêu Cảnh Lâm cũng có vài phần kính trọng với Viên Tự Lập, thường khen ngợi hắn có trình độ cao.

Viên Tự Lập tất nhiên hiểu rõ những quan hệ bên trong, hắn không nói gì, chỉ tiếp tục cố gắng công tác. Dựa theo ký ức của hắn thì sau năm nay bí thư huyện ủy Triệu Thiên Nhiên sẽ được đề bạt, sẽ được đưa lên làm phó chủ tịch thành phố Hoài Dương. Nhưng bây giờ chỉ còn lại một thời gian ngắn, hắn không có lòng tin tiếp cận được Triệu Thiên Nhiên, chính hắn chỉ là một cán sự bình thường, khó thể tiếp cận bí thư huyện ủy. Hắn suy xét mình nên tiếp cận Liêu Cảnh Lâm, dù sao tương lai sau này của mình cũng liên quan nhiều đến Liêu Cảnh Lâm.

Tháng 10, thư ký Tô Dũng của Triệu Thiên Nhiên tiến vào nhận công tác ở văn phòng thị ủy.

Rất nhiều người đưa mắt đến vị trí để nhất thư ký còn trống, thư ký của bí thư huyện ủy là chức vị không thể xem thường, dù không có cấp bậc hành chính nhưng tương lai sẽ cực kỳ rộng mở. Vô tình có rất nhiều người liều mạng biểu hiện trước mặt Hào Vĩnh Khải, Liêu Cảnh Lâm, ai cũng muốn làm thư ký cho bí thư Triệu. Kết quả nhanh chóng được công bố, Triệu Thiên Nhiên tự mình điểm danh, muốn Viên Tự Lập làm thư ký của mình.

Khi cơ hội đến thì Viên Tự Lập vẫn trầm mặc như trước, hắn luôn nhớ kỹ lời nói của cha, cần đóng chặt miệng, chậm chậm mở lời. Thật ra hắn rất hưng phấn, cơ hội như vậy là khó có được, vì Triệu Thiên Nhiên sẽ nhanh chóng được điều động đến Hoài Dương, nếu không có gì biến đổi thì đây là chuyện vào tháng tư năm sau. Hôm nay hắn công tác ở bên cạnh Triệu Thiên Nhiên, hắn chỉ có thời gian nửa năm, nếu biểu hiện tốt thì cơ hội lên chức đã đến. Nhưng hắn vẫn không dám biểu hiện, vẫn khiêm tốn, an phận. Đãi ngộ chợt biến đổi theo, Viên Tự Lập là đàn ông độc thân, trước nay dù dùng cơm ở văn phòng huyện ủy cũng không được bất kỳ ai chú ý, sinh viên thì sao, trong huyện ủy cũng không thiếu sinh viên. Đáng tiếc kết quả là đám sinh viên kia quá thanh cao kiêu ngạo, bình thường không hợp với người khác, vì vậy trong huyện ủy cũng không quá hoan nghênh sinh viên.

Viên Tự Lập cảm thấy những thay đổi rõ ràng nhất đến từ vị đầu bếp ở căn tin, dù hắn có đến sớm hay trễ cũng có cơm nóng thịt ngon để ăn, điều này nếu so sánh với trước kia là cực kỳ khó tưởng. Sau khi hắn trở thành thư ký của Triệu Thiên Nhiên thì cơ hội ăn cơm ở căn tin cũng không còn nhiều, chỗ ở của hắn cũng được điều chỉnh, trước đó vốn được sắp xếp ở khu nhà tập thể, có cảm giác ăn nhờ ở đậu. Bây giờ hắn được điều chỉnh vào bên trong huyện ủy, sẽ ở bên cạnh bí thư Triệu Thiên Nhiên.

Viên Tự Lập cực kỳ chú ý học tập, khi còn ở khoa tổng hợp, khi không có sự việc gì thì hắn đọc qua tất cả văn kiện, vì muốn viết ra giới thiệu vắn tắt cho văn kiện nên trong thời gian hắn đã quen thuộc văn phong của công văn. Hắn là sinh viên khoa Trung văn, hắn có nhiều kinh nghiệm, vì vậy những công văn như vậy chỉ mất thời gian một bữa sáng của hắn mà thôi, không phải việc gì khó. Bây giờ Viên Tự Lập đi theo bí thư huyện ủy, hắn sẽ phải làm ra rất nhiều phần tài liệu.

Viên Tự Lập lại một lần nữa tỏ ra yếu kém.

Chủ tịch mặt trận tổ quốc đến tuổi về hưu, phó bí thư phân công quản lý đoàn thể Hào Vĩnh Khai được kiêm nhiệm chức vụ chủ tịch mặt trận tổ quốc, mà chức vụ chủ tịch mặt trận tổ quốc dù sao cũng là một khối ban ngành cấp huyện, vì vậy bí thư phải đứng ra nói đôi lời. Nghi thức được tiến hành, Viên Tụ Lập nhận được nhiệm vụ, trong thời gian một giờ phải làm ra một bản thảo cho bí thư Triệu, trên một ngàn từ.

Viên Tụ Lập không nói gì, hần tìm một gian phòng trong khu văn phòng của mặt trận tổ quốc, một mình ở bên trong viết bản thảo. Hần cũng không biết lúc này Triệu Thiên Nhiên khá lo lắng, sự việc quá đột nhiên, thời gian quá ngắn, không biết Viên Tụ Lập có thể làm ra một bản thảo trong thời gian ngắn như vậy không.

Hơn một giờ sau những lời phát biểu của bí thư Triệu đưa đến nhiều chấn động, bí thư tỏ ra thừa nhận với những thành tích của vị chủ tịch mặt trận tổ quốc vừa về hưu, nói rằng mặt trận tổ quốc thật sự là hiệp thương chính trị, mở rộng giám sát dân chủ, đưa ra những yêu cầu tham chính rất thỏa đáng đã làm tốt công tác, phương châm là mười sáu chữ, "thực hiện thiết thực, tồn tại trường kỳ, tương hỗ lẫn nhau, cùng chung vinh nhục!". Bí thư nói rõ huyện ủy rất hài lòng vì công tác của mặt trận tổ quốc, đưa ra lời khẳng định đầy đủ với vị chủ tịch mặt trận tổ quốc đã dốc hết tất cả tâm huyết ủng hộ công tác của huyện ủy, yêu cầu tất cả phó chủ tịch và nhân viên công tác cần phải kế thừa tác phong tốt đẹp của lão chủ tịch, tiếp tục làm tốt công tác. Cuối cùng bản thảo còn có một câu: "Mặt trận tổ quốc làm cho nhân dân có thêm nhiều đất dụng võ!", điều này làm cho vị chủ tịch về hưu ngồi bên dưới suýt nữa rơi nước mắt.

Lúc này Triệu Thiên Nhiên bắt đầu chú ý đến Viên Tụ Lập, hần phát hiện Viên Tụ Lập không nói nhiều, dưới tình huống bình thường khá trầm tĩnh, đây rõ ràng là ưu điểm tham chính. Tuy Viên Tụ Lập mới hai mươi hai tuổi, có vẻ độ tuổi còn chưa tương xứng với sự trưởng thành vào lúc này, Triệu Thiên Nhiên cảm thấy Viên Tụ Lập có ưu điểm của cán bộ trẻ, chỉ cần bồi dưỡng tốt thì sẽ trở thành nhân tài. Vì thế hần bắt đầu thường xuyên đưa Viên Tụ Lập xuống nông thôn thị sát, đến tọa đàm với các ban ngành trong huyện. Viên Tụ Lập cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, hần an phận, khiêm tốn, đồng thời cũng rất chú ý quan sát, chỉ trong thời gian ngắn đã nhận được sự tán thành của nhiều đơn vị.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Việc Nhỏ Nhưng Không Nhỏ.

Tháng 11, bí thư thị ủy Hoài Dương là Lý Bình sẽ đến huyện Tuyên Thi thị sát một nhà máy thuốc lá Tuyên Thi.

Nhà máy thuốc lá Tuyên Thi chính là cột trụ tài chính của huyện Tuyên Thi, vì thế mà bí thư thị ủy đến thị sát nhà máy cũng là điều hợp tình hợp lý. Bình thường những đợt thị sát thế này sẽ được văn phòng huyện ủy đưa ra những sắp xếp cụ thể, đó là những sắp xếp xưa cũ, phần lớn là tùy ý. Bí thư thị ủy đến thị sát, trước tiên phát biểu giảng giải vài lời, huyện ủy sẽ cực kỳ coi trọng điều này, sẽ truyền đạt lời nói của bí thư, cuối cùng thì tất cả cũng sẽ kết thúc.

Viên Tụ Lập rất chú ý đến chuyến thị sát nhà máy thuốc lá Tuyên Thi của bí thư thị ủy Lý Bình, lúc này văn phòng thị ủy cũng đã truyền văn bản xuống, hơn nửa thời gian là hai ngày, điều này nói rõ sự coi trọng của bí thư Lý Bình với nhà máy thuốc lá Tuyên Thi, hoặc có thể nói là rất xem trọng chuyến thị sát này.

Vấn đề tiếp đãi cực thể do Liêu Cảnh Lâm phụ trách, tất nhiên hần là lãnh đạo huyện ủy, sẽ không thể nào hỏi đến công tác cụ thể, cho nên rất nhiều công tác chứng thực phải do Viên Tụ Lập phụ trách. Trong văn phòng huyện ủy thì Liêu Cảnh Lâm trực tiếp đi theo bí thư, tất cả các phó bí thư còn lại chỉ được các phó chủ nhiệm đi theo, vì vậy những gì liên quan đến bí thư Triệu Thiên Nhiên, những người khác không thể nào nhúng tay vào.

Viên Tụ Lập đến khách sạn được sắp xếp làm địa điểm dừng chân, liên hệ phòng com, đồng thời thông báo nhà máy thuốc lá Tuyên Thi chuẩn bị tốt các tài liệu báo cáo, trực tiếp đưa vào tay hần. Trước tiên hần phải xem qua những tài liệu này, phải xem có gì sai lệch với những gì mà Triệu Thiên Nhiên sẽ sắp phát biểu để còn sửa chữa. Thật ra những sắp xếp này chỉ là dư thừa, văn phòng huyện ủy có rất nhiều tài liệu về nhà máy thuốc lá Tuyên Thi, hàng năm đều có đầy đủ các tài liệu, nhưng lần này là bí thư thị ủy Lý Bình đến thị sát, tình cảnh cần phải long trọng hơn một chút.

Viên Tụ Lập ở văn phòng xem tài liệu mà cảm thấy có gì đó không đúng, lẽ ra tất cả công tác đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn ba ngày nữa bí thư Lý Bình sẽ đến huyện Tuyên Thi. Lúc này hần cầm bản sắp xếp lên xem, nhìn thật kỹ, đột nhiên nhớ đến thời điểm còn ở trong trường đại học, giảng viên đã từng giảng một điển cố về thời cổ đại ở Trung Quốc, cố ý nói về chi tiết quan trường truyền thừa ngàn năm, khi giảng về thời Trình Quán(Niên hiệu vua Đường Thái Tông) thì nói đến lễ nghi, chú trọng lễ nghi, xem đó như là một biểu hiện tốt nhất, thật ra cũng là một biểu hiện văn minh. Cũng giống như thời đại toàn cầu bây giờ, tất cả nguyên thủ quốc gia đi ra nước ngoài đều phải đón chào theo nghi thức hoành tráng, bắn pháo... ....

Viên Tụ Lập đột nhiên cảm thấy mình có sáng ý, xưa nay trên quan trường chú trọng lễ nghi, bí thư thị ủy là lãnh đạo cấp phòng, dù là ở Trung Quốc này hôm nay cũng coi như là quan cao cấp. Bí thư thị ủy tiến thị sát huyện Tuyên Thi, nếu dựa theo những bố trí đã được sắp xếp thì rõ ràng là không nghiêm túc, hơn nữa thời gian bọn họ thị sát được ghi rõ ràng là hai ngày, đây chẳng qua chỉ là sắp xếp bằng miệng của cán bộ văn phòng thị ủy, nếu có vấn đề thì chẳng phải những sắp xếp của văn phòng huyện ủy sẽ không đúng chỗ sao? Viên Tụ Lập hồi tưởng lại tình cảnh ngày trước khi phó bí thư Ngô Thiên Vũ tiến vào huyện Tuyên Thi, điều này làm hần đứng ngồi không yên, xem ra bí thư thị ủy đến huyện Tuyên Thi thị sát thì công tác tiếp đãi phải được đề

cao.

Buổi tối Viên Tự Lập suy xét rất lâu trong phòng ngủ, trong đầu thầm nghĩ về tất cả phương án tiếp đãi, báo cáo, sắp xếp chi tiết cho những lần xuất hành của bí thư thị ủy, kết hợp với nhiều lễ nghi, như vậy sẽ chậm rãi tạo nên một quy hoạch toàn diện, trong đó không thể không nhắc đến kinh nghiệm phong phú của chính bản.

Hôm sau đi làm thì Viên Tự Lập lập tức tìm được chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm, hẩn báo báo ý nghĩ của mình, cần Liêu Cảnh Lâm chuẩn bị đến xem xét nhà máy thuốc lá Tuyên Thi, thời gian rất gấp. Sau khi nghe xong báo cáo của Viên Tự Lập thì Liêu Cảnh Lâm không tỏ rõ thái độ, hẩn chỉ hơi gật đầu, xem như thừa nhận. Viên Tự Lập thấy Liêu Cảnh Lâm không quá nôn nóng với chuyện này, nhưng Viên Tự Lập đã quyết định thì chẳng quan tâm nhiều, hôm nay chỉ cần chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm không phản đối, hẩn có thể áp dụng.

Viên Tự Lập mang theo bản kế hoạch đến tìm khách sạn, hỏi kỹ càng về món ăn, số phòng, sắp xếp bàn tiệc.v.v. Sau đó hẩn ghi chép lại thật cẩn thận, đồng thời hỏi thăm xem có sai lệch gì không, điều này làm cho đám nhân viên khách sạn cảm thấy rất phiền phức. Sau khi trở lại văn phòng thì Viên Tự Lập chốt lại lần cuối danh sách tất cả nhân viên tham gia tiếp đãi của chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm. Cuối cùng Viên Tự Lập bắt đầu sắp xếp thời gian thị sát cụ thể cho đoàn bí thư thị ủy Lý Bình, đây đều là nhiệm vụ mà chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm phân phó xuống, đã sớm chuẩn bị xong, bây giờ Viên Tự Lập cần phải xem xét lại, không thể xuất hiện bất kỳ sai sót nào.

Sau khi suy xét tất cả thì Viên Tự Lập bắt đầu bắt tay vào chế định mục lục tiếp đãi, phần đầu tiên tất nhiên là giới thiệu vắn tắt về toàn bộ tình huống huyện Tuyên Thi, phần này khoảng ba trăm chữ, bao hàm tất cả mọi vấn đề của huyện Tuyên Thi. Sau đó là danh sách những lãnh đạo huyện và nhân viên đi theo bí thư Lý Bình, là chương trình sắp xếp cụ thể, ngày đầu tiên làm gì, ngày hôm sau làm gì. Thậm chí còn nói rõ vị nào đi theo bí thư Lý Bình đến vùng biên giới huyện Tuyên Thi để đón bí thư Lý Bình, cuối cùng là sắp xếp chuyện ăn uống, số phòng, thời gian ăn cơm, địa điểm, số bàn...Sau khi làm xong thì Viên Tự Lập xem xét thật kỹ, hẩn không cảm thấy có sai lầm gì, cuối cùng giao cho phòng đánh chữ, yêu cầu nhanh chóng đánh máy đưa cho lãnh đạo xét duyệt.

Viên Tự Lập tập trung tất cả văn kiện và tài liệu về nhà máy thuốc lá Tuyên Thi, kể cả vấn đề thành lập, lịch sử phát triển, tổng tiền thuế những năm qua, thành tích công tác, phương hướng phát triển sau này...Hẩn lấy phần tài liệu này kết hợp với phần báo cáo của bí thư Triệu Thiên Nhiên làm một, hẩn cầm ra quán đánh chữ ở bên ngoài để yêu cầu đóng thành sách.

Thời gian rất gấp, Viên Tự Lập không kịp nghỉ trưa, hẩn đợi sách đóng xong thì cầm theo mục lục tiếp đãi trở về văn phòng, cẩn thận xem xét.

Buổi chiều Viên Tự Lập nhận được tin đến phòng làm việc của Liêu Cảnh Lâm, không ngờ bí thư Triệu Thiên Nhiên cũng có mặt. Viên Tự Lập có chút do dự, nếu bây giờ lấy ra mà hai vị lãnh đạo không nhất trí, sợ rằng những cố gắng của mình sẽ trở thành công cốc.

- Tiểu Viên, có chuyện gì không? Cậu cầm trong tay thứ gì vậy?

- Bí thư Triệu, chủ nhiệm Liêu, sáng nay dựa theo tinh thần bí thư Lý đến huyện Tuyên Thi thị sát, tôi đã quy nạp những phương án tiếp đãi và tài liệu báo cáo, mời các lãnh đạo xem qua.

Viên Tự Lập vẫn cố gắng nói ra, hẩn đưa tài liệu trong tay cho bí thư Triệu Thiên Nhiên.

Triệu Thiên Nhiên nhìn qua, Liêu Cảnh Lâm đứng bên cạnh cũng nhìn chăm chú, dần dần Viên Tự Lập cảm thấy trên mặt Triệu Thiên Nhiên có chút hài lòng.

- Bí thư Triệu, đây là sắp xếp của chủ nhiệm Liêu, tôi chuẩn bị thẩm duyệt cho chủ nhiệm Liêu, nếu có chỗ nào không thích hợp thì lãnh đạo cứ chỉ ra chỗ sai, tôi sẽ đi sửa chữa ngay.

- Anh Liêu, rất tốt, anh xem này, tất cả chỉ cần nhìn qua là hiểu ngay, nếu tiếp đãi theo mục lục này thì cũng không phạm sai lầm, rất khó có được, thậm chí ngay cả số bàn ăn cũng được sắp xếp xong. Nhưng trước mục lục này phải có thêm một câu "Nhiệt liệt hoan nghênh lãnh đạo thị ủy đến thị sát và chỉ đạo công tác huyện Tuyên Thi!", anh Liêu, anh thấy thế nào?

- Vâng, bí thư Dương suy xét rất thỏa đáng. Còn có một việc, bí thư Lý Bình đến huyện Tuyên Thi thị sát nhà máy thuốc lá, xe cũng cần bố trí khá nhiều, tôi đề nghị tất cả những chiếc xe đều phải đánh số, khi xuất phát sẽ không lộn xộn.

- Được, Tiểu Viên, cậu lập tức đi chỉnh lý, tất cả tài liệu đều phải dựa theo quyền sách này, bìa màu xanh da trời, như vậy nhìn qua sẽ thoải mái hơn, bên trên ghi là tổng hợp tài liệu về nhà máy thuốc lá huyện Tuyên Thi. À, nhớ đóng làm ba mươi bản, mục lục tiếp đãi cũng dựa theo tài liệu này, đóng thành sách nhỏ, chiều nay phải chuẩn bị xong. Phần bản thảo này để lại chỗ tôi, ha ha, anh Liêu, chiều nay chúng ta sẽ làm quen với nó. Đúng rồi, Tiểu Viên, một giờ sau đưa mục lục tiếp đãi đến, tôi và anh Liêu sẽ xem xét thật kỹ.

Viên Tự Lập nhanh chóng đi chỉnh lý, khi hẩn rời khỏi phòng làm việc thì nhìn thấy ánh mắt của Liêu Cảnh Lâm, rõ ràng là thỏa mãn và khen ngợi.

Quán đánh chữ ở bên ngoài muốn tổng hợp chỉnh lý và đóng sách thì không quá đơn giản, cần khá nhiều thời gian. Dù sao thì công nghệ những năm chín mốt cũng không thể nào so sánh với bây giờ, kỹ thuật cũng chẳng tiến tiến gì. Sau khi Viên Tự Lập sắp xếp xong, hẩn nhìn thời gian, sau đó lại đến phòng làm việc của chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm, lúc này bí thư Triệu Thiên Nhiên đã đi rồi.

- Tiểu Viên, mục lục tiếp đãi đã được sửa xong, cậu lập tức đi đến quán đánh chữ yêu cầu bọn họ làm bìa, vì văn phòng không làm được. Tiểu Viên, chuyện lần này cậu làm rất tốt, thanh niên đầu óc linh hoạt, rất tốt, sau này nên tiếp tục cố gắng.

Ông chủ quán đánh chữ nhìn quyền sách mà không ngừng kêu khổ, số lượng từ không nhiều, trình tự phức tạp, hẩn cũng không muốn làm, nhưng hẩn

cũng không thể nào chịu được sự dấy dưng của Viên Tự Lập, cuối cùng đành phải đồng ý đánh chữ và làm bia. Viên Tự Lập sau khi thấy bia đã làm xong thì trở lại văn phòng huyện ủy giao cho Liêu Cảnh Lâm, mà Liêu Cảnh Lâm lại cầm lấy đi tìm bí thư Triệu Thiên Nhiên, ngay sau đó Liêu Cảnh Lâm quay về nói bia làm tốt không cần sửa chữa gì nữa, lúc đó đã là năm giờ chiều.

- Tiểu Viên, bí thư Triệu đã xem qua, anh ấy rất hài lòng. Cậu vất vả rồi, hôm nay cần phải đốc thúc quán đánh chữ làm xong công việc, không được trễ nãi, sáng sớm ngày mốt bí thư Lý Bình đã đến rồi.

Tối hôm đó ba người gồm Viên Tự Lập, ông chủ quán đánh chữ và nhân viên thức đến ba giờ sáng mới làm xong toàn bộ. Trước đó vào lúc mười giờ tối Liêu Cảnh Lâm có đến xem xét, hắn thấy sách về tài liệu tổng hợp đã được đóng xong, vì vậy mà gạ đầu thỏa mãn, cô vũ Viên Tự Lập mấy câu thì bỏ đi.

Hôm sau, vào giờ làm việc, Viên Tự Lập với hai mắt đỏ bừng tiến vào phòng làm việc của Liêu Cảnh Lâm, không ngờ bí thư Triệu Thiên Nhiên cũng đang chờ bên trong.

Hai người nhìn Viên Tự Lập ôm đến một chồng sách nhỏ và những tài liệu tổng hợp.

- Tiểu Viên, làm khổ cậu rồi, làm rất tốt, nhưng cậu cũng không thể không nghỉ ngơi. Anh Liêu, anh cầm lấy một quyển mục lục tiếp đãi, chúng ta đến nhà máy thuốc lá Tuyên Thi, hôm qua chúng ta đã suy xét chi tiết, hôm nay đi chứng thực.

Viên Tự Lập đi theo Triệu Thiên Nhiên và Liêu Cảnh Lâm đến nhà máy thuốc lá huyện Tuyên Thi, lúc này hắn mới biết được bí thư Triệu Thiên Nhiên và chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm thậm chí còn sắp xếp cả những đường lớn lối nhỏ mà bí thư thị ủy sẽ đi, vì vậy mà thâm bội phục. Lãnh đạo suy xét vấn đề quả nhiên rất toàn diện, dù là mục lục tiếp đãi cũng không thể bao hàm những vấn đề cụ thể thế này.

Sau đó Viên Tự Lập đi theo Triệu Thiên Nhiên và Liêu Cảnh Lâm đến khách sạn kiểm tra tình huống chuẩn bị, Liêu Cảnh Lâm phân phó nhân viên công tác của văn phòng huyện ủy đưa một quyển chỉ nam tiếp đãi cho khách sạn. Khách sạn chỉ cần dựa theo yêu cầu của chỉ nam mà bố trí tất cả công tác, tất nhiên nếu có chỉ nam này thì khách sạn sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

- Ủ, rất tốt, anh Liêu, sau này lãnh đạo thị ủy, chính quyền thành phố hoặc lãnh đạo tỉnh đến kiểm tra đôn đốc chỉ đạo công tác huyện Tuyên Thi đều phải được tiếp đãi theo chỉ nam, như vậy sẽ rất rõ ràng, xem qua là hiểu ngay, có vẻ rất trang trọng, nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Gặp Lý Bình.

Khi bí thư thị ủy Lý Bình tiến vào địa phận huyện Tuyên Thi thì Triệu Thiên Nhiên và đám lãnh đạo huyện đã đứng chờ sẵn. Lý Bình không nói gì thêm, trong lòng có chút thỏa mãn. Trước nay hắn đến thị sát công tác tất cả các huyện đều xem trọng vấn đề nhẹ nhàng linh hoạt, không mang theo bao nhiêu người, lần này đến thị sát huyện Tuyên Thi cũng không ngoại lệ. Nhưng hắn làm lãnh đạo thời gian dài thường luôn hy vọng được mọi người tôn trọng và tán thành, hắn hiểu mình cũng là phạm nhân, không thể nào tránh khỏi những lễ tiết quan trường, vì vậy trong thời gian dài hắn có thói quen được đưa đón tiếp đãi như vậy.

Khi Triệu Thiên Nhiên đưa chỉ nam tiếp đãi vào tay thì Lý Bình lập tức bị thu hút, hắn nhìn quyển sách nhỏ được thiết kế rất đẹp, sau đó lại nhìn nội dung bên trong, cuối cùng lộ ra nụ cười nghiêm túc.

- Anh Triệu, rất tốt, sắp xếp rất tốt, chỉ nam tiếp đãi này đã nói rõ mọi chuyện cần thiết. Hôm nay tôi đến huyện Tuyên Thi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của anh.

Vài chiếc xe cùng tiến vào khách sạn, xe của bí thư Lý Bình tất nhiên sẽ đi đầu, vì có mục lục tiếp đãi nên nhân viên phục vụ đưa tất cả lãnh đạo lều lều rữa mặt, những lãnh đạo thị ủy và nhân viên công tác đi theo đều được nhận mục lục tiếp đãi, đều biết mình ở phòng nào, ăn cơm ở đâu, thời gian dùng cơm, chương trình sắp xếp cụ thể là thế nào, vì thế mà ai cũng trực tiếp lên lầu, không trễ nãi trong khách sạn. Lúc này có mục lục tiếp đãi mà mọi người tiết kiệm được rất nhiều thời gian, nhân viên phục vụ cũng nhờ vào chỉ nam tiếp đãi mà biết được chức vụ của mọi người, ai cũng nhe nhả lễ độ với khách thuê phòng, xưng hô kèm theo chức vụ của khách, điều này làm cho Lý Bình rất thỏa mãn. Triệu Thiên Nhiên luôn đi theo Lý Bình, hắn thấy vẻ mặt tươi cười của đối phương, hắn biết mình được lãnh đạo tán thành.

Đến khi dùng cơm lúc giữa trưa mới coi như biểu hiện uy lực của mục lục tiếp đãi, năm xưa ăn cơm cần phải sắp xếp bàn tiệc, điều này làm cho người ta cảm thấy rất phức tạp. Bí thư huyện ủy và chủ tịch huyện không thể tự mình đi sắp xếp, chủ nhiệm văn phòng cũng không dám đứng lên, sợ mắc sai lầm, đắc tội với khách cũng không phải là chuyện nhỏ. Trong quan trường thì ăn cơm thế nào, ngồi ra sao chính là một môn học vấn, bây giờ mục lục tiếp đãi đã có sắp xếp rõ ràng, không ai khách khí mà ngồi vào vị trí của mình, giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Ngồi bên cạnh Lý Bình chính là thường ủy thị ủy, thư ký trưởng thị ủy Thái Tịnh Thiên, hần cười nói với đám người Triệu Thiên Nhiên:

- Bí thư Triệu, chủ tịch Vương, chỉ nam tiếp đãi của các anh là rất tốt, dù là chuyện lớn nhỏ thế nào thì chỉ cần nhìn qua là hiểu ngay, đáng giá để văn phòng thị ủy học tập. Sau này vấn đề tiếp đãi của thị ủy cũng sẽ noi gương làm việc, bí thư Triệu, chủ tịch Vương không có ý kiến gì chứ?

- Nào có, chỉ nam tiếp đãi này còn chưa hoàn thiện, còn nhiều sai sót, thư ký trưởng Thái cần phải phê bình chỉ ra chỗ sai.

- Anh Triệu, anh Vương, chỉ nam tiếp đãi này là rất tốt, quy phạm rất nhiều vấn đề, ví dụ như chuyện ăn cơm, dùng chân, rất rõ ràng. Tất cả chương trình đều có, mỗi ngày làm gì đều biết rất rõ, sau này chúng tôi tiếp đãi sẽ có quy cách hơn, cao hơn vài lần, không phải chỉ ăn được uống được là tốt, cần phải làm tốt đẹp và rõ ràng hơn nữa. Lần này có kinh nghiệm của huyện Tuyên Thi, không phải chỉ có văn phòng thị ủy cần phải học tập, còn mở rộng đến tất cả các huyện ở thành phố Hoài Dương. Lần này huyện Tuyên Thi lập công lớn, có chỉ nam tiếp đãi này, tôi tin thành phố Hoài Dương nhất định sẽ để lại ấn tượng khắc sâu cho các lãnh đạo ở bên ngoài.

Lúc này bí thư Triệu Thiên Nhiên và chủ tịch Vương Vọng Hoa đều nhớ đến người tạo ra chỉ nam tiếp đãi, là Viên Tự Lập.

- Bí thư Lý, thư ký trưởng Thái, chỉ nam tiếp đãi này do thư ký của tôi xếp đặt, cậu ấy tên là Viên Tự Lập, tốt nghiệp đại học vào tháng bảy năm nay, đã vào đảng ngay trong trường.

- À, cậu Tự Lập kia rất tốt, mau gọi cậu ấy đến đây gặp mặt.

Viên Tự Lập dùng com ở đại sảnh khách sạn, hần cùng cười nói với đám tài xế, hần đã cố ý nói với khách sạn, cho mỗi vị tài xế một gói Hồng Tháp Sơn, vì vậy mà bọn họ rất hài lòng, tất cả đều không thể tin người thanh niên trẻ tuổi có thái độ khiêm nhường hòa ái này chính là thư ký của bí thư huyện ủy.

- Thư ký Viên, cảm tạ ân tình khoản đãi của cậu, chúng tôi đều là người thô kệch, cậu là văn nhân, nắm cán bút, chúng tôi mời cậu một chén rượu.

- Các vị đại ca cứ nói đùa, các anh nắm giữ phương hướng, nắm tay lái, đi đến đâu thì lãnh đạo có mặt nơi đó. Trách nhiệm của các vị đại ca rất trọng đại, chén rượu này tôi xin uống cạn, các anh có thể tùy ý, vì hôm nay các anh còn có nhiệm vụ lái xe, nhất định nên ăn nhiều uống ít một chút.

- Thư ký Viên thật sự sáng khoái, cậu cứ uống, chúng tôi sẽ làm một ngụm.

Liêu Cảnh Lâm tiến vào trong đại sảnh, hần thấy Viên Tự Lập đang uống rượu hòa hợp với đám lái xe, điều này rõ ràng nằm ngoài dự đoán.

- Chào chủ nhiệm Liêu.

- Tiểu Viên, đi theo tôi, bí thư Lý muốn gặp cậu.

Viên Tự Lập đi theo sau lưng Liêu Cảnh Lâm, trong lòng có chút bất an. Hần biết về Lý Bình, vài năm sau người này sẽ tiến lên tỉnh ủy, sẽ là thường ủy tỉnh ủy, trưởng phòng tổ chức. Sau này hần được điều ra ngoài tỉnh làm phó chủ tịch thường vụ, sau đó lại là phó bí thư tỉnh ủy, mãi đến năm 2005 mới về hưu. Một lãnh đạo lớn như vậy muốn gặp Viên Tự Lập, điều này làm hần nghĩ đến nguyên nhân, có phải vì chỉ nam tiếp đãi hay không? Nhưng hần cũng không quá trông cậy vào điều này, địa vị của Lý Bình là quá cao, nhiều việc quán lấy người, bây giờ có thể nhớ đến mình nhưng sợ rằng vài ngày sau sẽ quên ngay thôi.

- Chào bí thư Lý, chào thư ký trưởng Thái.

- Cậu chính là Viên Tự Lập sao? Là sinh viên đại học Trung Nam, quả nhiên rất tốt, có thể nghĩ ra chỉ nam tiếp đãi.

- Bí thư Lý, thư ký trưởng Thái, đây đều là ý kiến của bí thư Triệu, chủ tịch Vương và chủ nhiệm Liêu, lãnh đạo phân phó chuyện tiếp đãi phải làm sao cho mạch lạc, đạt tiêu chuẩn, tôi chẳng qua chỉ dựa theo yêu cầu của lãnh đạo, làm công tác chứng thực mà thôi.

Triệu Thiên Nhiên, Vương Vọng Hoa và Liêu Cảnh Lâm cực kỳ hài lòng. Viên Tự Lập biết ăn nói, dù đó chỉ là những lời khách khí nhưng thể hiện hình tượng của huyện Tuyên Thi, còn chứng tỏ huyện ủy coi trọng nhân tài, sử dụng nhân tài.

- À, rất tốt, rất tốt.

Lý Bình không nhiều lời, hần nhìn Viên Tự Lập mà gật đầu, Viên Tự Lập vội vàng cầm ly rượu và chai rượu lên.

- bí thư Lý, thư ký trưởng Thái, tôi còn trẻ, công tác bên cạnh bí thư Triệu, có thể thấy ngài và thư ký trưởng Thái đến huyện Tuyên Thi kiểm tra chỉ đạo công tác thì tôi cực kỳ kích động, tôi xin kính bí thư Lý và thư ký trưởng Thái một ly rượu, các ngài cứ tùy ý, tôi xin cạn.

Lý Bình không từ chối mà để cho Viên Tự Lập rót rượu, Viên Tự Lập rất chú ý, hần chỉ rót cho Lý Bình tám phần ly, đây là quy củ. Hần rót cho mình đầy ly, cung kính mời Lý Bình, sau khi ực một hơi cạn sạch thì lại mời rượu Thái Tịnh Thiên. Viên Tự Lập không ngờ Lý Bình và Thái Tịnh Thiên đều uống cạn. Sau đó Viên Tự Lập mời rượu các lãnh đạo khác, sau khi mời một vòng thì cũng uống không ít rượu.

Viên Tự Lập đang định bỏ đi thì Lý Bình nói:

- Tiểu Viên, cậu làm vậy là không đúng, bí thư Triệu, chủ tịch Vương và chủ nhiệm Liêu đều có mặt ở đây, bọn họ là lãnh đạo của cậu, sao cậu không mời rượu bọn họ?

Viên Tự Lập lúc này mới nhớ ra vấn đề, hẳn đã quên không mời rượu lãnh đạo huyện, vì vậy mà về mặt đồ hồng, không biết do rượu hay do xấu hổ.

- Tiểu Viên, rót rượu, chén rượu này chúng ta nhất định phải uống.

Triệu Thiên Nhiên nói, Viên Tự Lập vội vàng rót rượu, sau khi mời xong các lãnh đạo huyện thì hẳn mới bỏ đi. Liêu Cảnh Lâm vẫn tiếp tục đi phía trước, ra khỏi gian phòng, Liêu Cảnh Lâm cười tủm tỉm hỏi Viên Tự Lập xem có say không, Viên Tự Lập liên tục nói không sao.

- Tiểu Viên, cậu rất tốt, có năng lực, có thể uống được, đúng là nhân tài.

Dựa theo những sắp xếp trong mục lục tiếp đãi thì bí thư thị ủy Lý Bình ngồi trên chiếc xe thương vụ đến nhà máy thuốc lá Tuyên Thi, lúc này xe thương vụ là không nhiều, trong huyện chỉ có một chiếc chuyên dùng để tiếp đón lãnh đạo cấp trên. Sau đó đoàn người Lý Bình gặp mặt ban ngành nhà máy thuốc lá, chụp ảnh lưu niệm, đồng thời hẳn còn khảo sát thực địa nhà máy.

Khi đi thăm bên trong nhà xưởng, Lý Bình hỏi thăm kỹ càng quá trình sản xuất, nhìn một cây thuốc được sản xuất hoàn thiện, trên mặt liên tục lộ ra nụ cười hài lòng.

Hôm sau ở phòng họp nhỏ của huyện ủy là nơi tổ chức báo cáo tình huống nhà máy Tuyên Thi, những tài liệu tổng hợp của văn phòng huyện ủy lại làm cho hai mắt bí thư Lý Bình và thư ký trưởng Thái Tịnh Thiên phải tỏa sáng. Đặc biệt là Thái Tịnh Thiên, nhiều năm hẳn làm công tác văn thư, cũng rất hứng thú với những tài liệu tổng hợp thế này.

Những chuẩn bị tỉ mỉ làm cho đợt thị sát của bí thư Lý Bình đến huyện Tuyên Thi kết thúc trong thỏa mãn, vào cuộc họp tổng kết thì Lý Bình đưa ra lời thừa nhận rất cao cho huyện ủy và chính quyền huyện Tuyên Thi. Hẳn cho rằng huyện ủy và chính quyền huyện Tuyên Thi đã suy nghĩ thấu đáo, đầy mạnh hình tượng của huyện, rất đáng quý, các cấp đảng ở Hoài Dương cần phải học tập kinh nghiệm của huyện Tuyên Thi.

Hai ngày qua về mặt Triệu Thiên Nhiên tươi rói, tất cả công tác chuẩn bị đều nhận được sự tán thưởng của Lý Bình, đây cũng không dễ dàng. Hẳn hiểu tất cả mọi thứ đều do Viên Tự Lập nghĩ ra, hơn nữa thái độ của Viên Tự Lập rất khôn khéo, trả lời rất khéo, tăng ấn tượng của mình với Lý Bình. Triệu Thiên Nhiên cảm thấy rất may mắn, xem ra Viên Tự Lập này không tồi, có năng lực, khiêm tốn, an phận, nghĩ ra được nhiều sự việc, đều là chuyện nhỏ nhưng phát huy tác dụng lớn.

Liêu Cảnh Lâm lại càng vui sướng, chỉ nam tiếp đãi và tài liệu tổng hợp của huyện Tuyên Thi nhanh chóng xuất hiện ở thị ủy, chính quyền thành phố và các huyện thị khác, danh tiếng của văn phòng huyện ủy huyện Tuyên Thi sẽ bùng lên, đây chính là chuyện vui lớn, năm nay nếu có bầu chọn thì chắc chắn huyện Tuyên Thi sẽ là diễn hình tiên tiến.

Sau khi Lý Bình rời khỏi huyện Tuyên Thi thì Viên Tự Lập vẫn rất tỉnh táo, hẳn thậm chí còn quên chuyện Lý Bình tiếp kiến mình. Lý Bình cách hẳn quá xa, nước xa không cứu được lửa gần, muốn được đề bạt thì phải dựa vào Triệu Thiên Nhiên. Triệu Thiên Nhiên là bí thư huyện ủy, chỉ cần nói một câu là có thể quyết định tương lai của hẳn, vì vậy hẳn càng thêm cố gắng công tác, chăm chú với từng sự việc, quan tâm đến từng bức thư dân chúng đưa lên. Hẳn đầy mạnh chất lượng công tác, vì Triệu Thiên Nhiên mà giảm bớt nhiều chuyện, tiết kiệm thời gian. Trước đây Triệu Thiên Nhiên tốn rất nhiều thời gian để xem xét văn kiện, bây giờ Viên Tự Lập tổng hợp nội dung, vì vậy mà thời gian rút ngắn, xem rất nhanh.

Triệu Thiên Nhiên bắt đầu chú ý đến Viên Tự Lập, có một số việc mà hẳn vẫn biết rõ vài phần. Lần này bí thư Lý Bình đến huyện Tuyên Thi kiểm tra chỉ đạo công tác, không phải chỉ đơn giản là biểu hiện, vì khối chính quyền thành phố cần đề bạt một vị phó chủ tịch, Triệu Thiên Nhiên là một người được đề cử. Lần này bí thư Lý Bình đến thị sát có hiệu quả, có thể nói là đạt đến hiệu quả rất tốt, tất cả đều có liên quan đến Viên Tự Lập.

Tất nhiên Viên Tự Lập sẽ không biết đến ý nghĩ của Triệu Thiên Nhiên, hẳn cực kỳ chú ý đến thời gian, khoảng cách Triệu Thiên Nhiên rời khỏi huyện Tuyên Thi càng ngày càng gần, hẳn phải làm tốt tất cả công tác. Hẳn nhớ đến một câu nói: "Không có tốt nhất, chỉ có càng ngày càng tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đôi Thoại Khó Quên

Viên Tự Lập là thư ký cho bí thư Triệu Thiên Nhiên, chức trách của hẳn là phục vụ cho bí thư, nhưng đại thư ký chính thức của Triệu Thiên Nhiên chính là chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm, Viên Tự Lập chỉ là người làm những việc cụ thể. Vì vậy mà bí thư thị ủy Lý Bình đến huyện Tuyên Thi, công tác chủ yếu của Viên Tự Lập chính là sắp xếp tiếp đãi, chuẩn bị hiện trường, trừ tình hội nghị. Những tình huống xuất đầu lộ diện đều là chuyện của Liêu Cảnh Lâm, ngoài lúc gặp mặt bí thư Lý Bình ở trên bàn tiệc thì sau này Viên Tự Lập cũng không có được cơ hội thứ hai.

Sau này Viên Tự Lập phát hiện ra thái độ của Triệu Thiên Nhiên và Liêu Cảnh Lâm đối với mình có biến đổi, đặc biệt là bí thư Triệu Thiên Nhiên, lúc ra cửa phần lớn đều mang theo hẳn.

Triệu Thiên Nhiên để cho Viên Tự Lập thoải mái vài ngày, Triệu Thiên Nhiên cho rằng Viên Tự Lập tránh không khỏi tình huống sẽ nói khoác lác vài câu, hoặc sẽ rất đắc ý, dù sao thì Viên Tự Lập còn trẻ, có được thành tích công tác thì sẽ có chút cảm xúc kiêu ngạo, điều này là bình thường. Nhưng Viên Tự Lập lại không đắc ý, vẫn bảo trì sự khiêm tốn, thái độ cẩn thận, vì thế mà Triệu Thiên Nhiên cho rằng Viên Tự Lập còn trẻ mà ổn định thận trọng, có tâm tính bình thản, sẽ rất có tương lai. Triệu Thiên Nhiên thật sự không ngờ Viên Tự Lập lúc này đang nghĩ đó là những công tác vốn có của hắn, cũng không có gì để khoe khoang.

Tháng 12, Triệu Thiên Nhiên đến tất cả các xã thị trấn để kiểm tra công tác cuối năm, hắn đến tìm hiểu tình huống mà không thích ngồi ở văn phòng nghe báo cáo, thích xem xét thực tế. Có đôi khi hắn xuống tuyến dưới mà không thông báo, sau khi xem xét rõ ràng tình huống thì sẽ trở lại huyện ủy.

Liều Cảnh Lâm bắt đầu bận rộn, đến cuối năm thì văn phòng huyện ủy cần phải sắp xếp nhiều hạng mục kiểm tra, chuẩn bị nghênh đón nhiều đơn vị đến kiểm tra, vì vậy Triệu Thiên Nhiên xuống nông thôn, Viên Tự Lập đều đi theo.

Viên Tự Lập rất quý trọng cơ hội lần này, hắn cũng không hiểu quá rõ tình huống các xã thị trấn, cho tới nay hắn đều sinh hoạt ở huyện thành, khi học đại học lại càng rời xa nông thôn, sau đó hắn được phân công công tác ở huyện thành, lại phân phối đến thôn xóm bốn năm, khi đó hắn căn bản không an tâm công tác. Bây giờ hắn đi theo bí thư Triệu Thiên Nhiên đến xã thị trấn kiểm tra, rõ ràng đây là một cơ hội tốt để tìm hiểu tình huống thực tế ở nông thôn vào lúc này. Viên Tự Lập cố ý chuẩn bị hai quyển vở, mỗi khi đến nơi hắn đều chú tâm lắng nghe những câu hỏi của bí thư, chăm chú ghi chép, không buông tha cho bất kỳ chi tiết nào. Viên Tự Lập cũng không ngờ mình cẩn thận ghi chép mà khi bí thư Triệu Thiên Nhiên cần số liệu thì có thể đưa ra ngay, rất tiện lợi.

Ngày 11 tháng 12, Triệu Thiên Nhiên đến xã Liễu Hà.

Triệu Thiên Nhiên đến nhà máy xi măng, nhà máy rượu xem xét tình huống trong nhà xưởng, hắn không bộc lộ thân phận ở trong hai nhà máy này. Hắn hỏi thăm giá cả xi măng, tình huống tiêu thụ, công nhân viên nhà máy xi măng thấy Triệu Thiên Nhiên mang theo thư ký còn tưởng rằng đây là ông chủ lớn đến tìm hiểu, vì vậy giới thiệu tình huống rất kỹ càng. Khi đến nhà máy rượu thì Triệu Thiên Nhiên được nhắm nháp rượu Cao Lương mới ra lò, cùng nói chuyện với những chuyên gia ủ rượu để tìm hiểu tình huống. Viên Tự Lập đi theo sau lưng Triệu Thiên Nhiên cũng không khỏi nhắm nháp vài ly rượu, sau khi trải qua vài lượt tiếp đãi thì Triệu Thiên Nhiên cũng biết Viên Tự Lập có thể uống rượu, vì thế mà không khuyến can, cứ để cho Viên Tự Lập nhắm nháp rượu Cao Lương.

Rượu cao lương vừa mới ra lò có một mùi hương thơm ngát, ấm áp, mùi rượu không quá nồng, hai người Triệu Thiên Nhiên vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm với các chuyên gia ủ rượu. Đám người trong nhà máy thấy hai vị kia vừa uống được rượu, vừa liên tục tán thưởng kỹ thuật của mình, vì thế mà hứng thú bùng phát, nói chuyện cũng thao thao bất tuyệt. Sau khi rời khỏi nhà máy rượu thì Triệu Thiên Nhiên và Viên Tự Lập mới phát hiện có chút gì đó không đúng, rượu Cao Lương có nồng độ cao, tác dụng rất chậm, hai người hôm nay xem ra đã uống khá nhiều.

Sau khi trở lại xe thì chỉ một lát sau hai người đã mơ màng, bắt đầu ngủ.

Tài xế cũng không quấy rầy hai người, hắn chạy xe đến một địa điểm hẻo lánh, để cho hai người tùy ý ngủ. Tài xế còn cẩn thận khoác lên người cả hai một chiếc áo khoác dày, đây là thứ được chuẩn bị sẵn trên xe, vì mùa đông xuống nông thôn rất sợ cảm lạnh, Triệu Thiên Nhiên không muốn quấy rầy đảng ủy xã, vì vậy lúc nào trong xe riêng cũng chuẩn bị sẵn áo khoác dày.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhắm mắt đã gần tới.

Viên Tự Lập là người tỉnh táo đầu tiên, khi thấy bí thư con đang ngủ thì hắn chú ý mở cửa xe, sau khi đi xuống xe thì thấy tài xế mặc áo khoác quần dụng đứng hút thuốc cách đó không xa.

Viên Tự Lập chào hỏi và nói vài câu với tài xế, sau đó hắn lo lắng cho bí thư, vì vậy lại quay về trong xe.

Lúc này Triệu Thiên Nhiên cũng đã tỉnh, hắn ngồi bên cạnh ghế tài xế hút thuốc, ánh sáng trong xe cũng không quá tốt.

- Bí thư Triệu, anh đã tỉnh rồi à?
- Đã tỉnh, ha ha, thật không ngờ rượu Cao Lương kia quá lợi hại, vô tình uống quá nhiều.
- Bí thư Triệu, anh uống rượu thật lợi hại, còn biết cả kỹ thuật ủ rượu, vì thế mà đám chuyên gia kia rất bội phục anh.
- Tiểu Viên, tuy tôi không biết ủ rượu nhưng lại biết rõ trình tự của nó.
- Bí thư Triệu, tôi cho rằng anh biết ủ rượu, anh thật sự hiểu rộng.
- Tiểu Viên, làm công tác hành chính thì cái gì cũng phải hiểu, nhưng không thể nào tinh thông, thời gian dài cậu sẽ hiểu. Khụ, trong xe có chút oi bức, Tiểu Viên, theo tôi ra ngoài một chút.

Viên Tự Lập vội vàng cầm lấy áo khoác dày mà Triệu Thiên Nhiên đặt ở phía sau bước ra ngoài xe, lúc này nhiệt độ bên ngoài rất thấp, chỉ cần không chút cẩn thận sẽ cảm lạnh ngay. Viên Tự Lập phủ thêm một lớp áo khoác cho Triệu Thiên Nhiên, mà Triệu Thiên Nhiên cũng phát phát tay với lái xe, lái xe hiểu rõ ý đồ của Triệu Thiên Nhiên, hắn vẫn tiếp tục đi dạo tại chỗ.

Triệu Thiên Nhiên và Viên Tự Lập đi dạo trên con đường khá rộng, Viên Tự Lập cảm thấy về mặt bí thư rất nghiêm túc, hai mắt không có mục tiêu cố định, giống như đang suy xét vấn đề, vì vậy hắn cũng không quấy rầy mà chỉ yên lặng đi theo.

- Tiểu Viên, cậu đã ở bên cạnh tôi được hai tháng, cậu có cảm thụ gì?

- Bí thư Triệu, đi theo anh tôi hiểu được rất nhiều chuyện, những kiến thức này không có được trong trường đại học.

- Tiểu Viên, hai chuyện quy phạm hóa văn kiện trong văn phòng và chỉ nam tiếp đãi đã nhận được lời khen ngợi từ bí thư Lý Bình và bí thư Ngô Thiên Vũ, cậu thấy thế nào?

- Bí thư Triệu, tôi cảm thấy đây là hai chuyện không có gì quá to tát, cải thiện hoàn cảnh văn phòng là chức trách của thư ký, mỗi ngày anh đều suy xét những chuyện đại sự trong huyện, tôi là thư ký, làm tốt những chuyện nhỏ nhất để anh yên tâm mưu đồ cho những đại kế hoạch trong huyện, coi như làm xong công tác bản chất. Nếu chuyện nhỏ nhất này mà không làm được thì sao có thể là thư ký hợp cách?

- Nói đến cùng thì chưa quét xong phòng của mình sao có thể quét thiên hạ? Nếu muốn làm chuyện lớn thì phải làm tốt từng chuyện nhỏ, cậu có nhận thức như vậy là không tồi, Tiểu Viên, năm nay cậu hai mươi hai tuổi sao?

- Bí thư Triệu, năm sau tôi là hai mươi ba.

- Tiểu Viên, tôi không thích khen ngợi cá nhân, thân phận đặc thù thì tránh khen ngợi làm cho người ta sinh ra cảm giác mơ màng sẽ chẳng tốt. Nhưng tôi cảm thấy cậu thật sự rất tốt, đi theo tôi mới được hai tháng mà đã nhanh chóng tiến vào vị trí công tác, đảm nhiệm bản chất công tác, hơn nữa còn làm rất xuất sắc, xem ra cũng không thấy nhiều trong đám cán bộ trẻ.

- Bí thư Triệu, cảm ơn anh đã khen ngợi, sau khi được phân phối đến công tác ở văn phòng huyện ủy thì cha tôi từng nói, nên thành thật làm người, làm việc thực tế, hoàn thành tốt công tác của mình, tiến lên từng bước để lại từng dấu chân, không cần đuổi theo những thứ xa vời, tôi cũng chỉ làm theo lời dạy bảo của cha mà thôi.

- Tiểu Viên, cha cậu công tác ở đâu?

- Bí thư Triệu, cha tôi là sinh viên tình nguyện lên miền núi công tác, bây giờ đang công tác ở phòng tổ chức huyện Lạc Nghi, là một cán bộ bình thường.

- Phải không, cha cậu là sinh viên năm xưa, khó trách cậu có biểu hiện như vậy. Tiểu Viên, cha cậu nói rất đúng, nên thành thật làm người, làm việc thực tế, ngàn vạn lần không nên mơ tưởng những mục đích xa vời, cơ hội thường đến trong lúc vô tình. Tiểu Viên, cơ hội của cậu còn tốt hơn cả tôi, khi tôi còn ở tuổi cậu thì còn đang trồng trọt ở nông thôn, cũng không biết gì, vì thế cậu nên quý trọng cơ hội bây giờ của mình.

- Bí thư Triệu, tôi nhất định sẽ khắc ghi lời dạy bảo của anh, sẽ cố gắng công tác.

- Tiểu Viên, cậu còn trẻ, còn trải qua nhiều kinh nghiệm mưu mô, đóa hoa trong nhà ấm thường chưa trưởng thành, sau này cậu sẽ gặp nhiều sự việc, nhiều lựa chọn. Có một vài vấn đề thật sự không như những gì biểu hiện bên ngoài, cậu cần phải đi đến thực tế, cần phải phán đoán, tuyển chọn. Cậu còn trẻ, đó là ưu thế, cũng là một điều xấu, nắm chắc thế nào phải xem vào cậu.

Viên Tự Lập không nói gì, hần nhìn Triệu Thiên Nhiên, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong, chỉ cần nhìn vào những gì mà bí thư Triệu đã nói thì giống như có vấn đề gì đó, quả nhiên Triệu Thiên Nhiên lại nói tiếp:

- Tiểu Viên, thế hệ chúng tôi là những người trải qua cách mạng văn hóa, đã từng làm nông dân, cũng có nhận thức riêng của mình, khác biệt rất lớn với các cán bộ trẻ tuổi các cậu. Các cậu còn chưa chính thức nếm qua đau khổ, những nhận thức với sự việc, với xã hội còn rất đơn thuần và lương thiện. Sau này cậu công tác ở đơn vị hành chính, khi nhìn vấn đề, suy xét sự việc cần không ngại làm phức tạp lên, không nên đưa ra quyết định một cách đơn giản, như vậy mới có lợi. Hơn nữa công tác bên cạnh lãnh đạo thì tâm mắt phải thoáng, nhưng rất khó có cơ hội thực tế, vì vậy nếu có cơ hội thì nên lập tức xuống tuyến dưới rèn luyện ngay.

- Bí thư Triệu, tôi đi theo anh còn chưa lâu, tôi còn muốn theo anh học tập.

- Tôi biết rõ, mới hai tháng mà thôi, thời gian hơi ngắn.

Triệu Thiên Nhiên không nói thêm điều gì, hần tiếp tục đi về phía trước, Viên Tự Lập đi theo bên cạnh. Triệu Thiên Nhiên móc gói thuốc ra đưa cho Viên Tự Lập một điếu, hai người đốt thuốc, lặng lẽ đi lên phía trước.

- Được rồi, Tiểu Viên, nhớ kỹ những lời của tôi hôm nay, nên làm tốt công tác của mình.

- Vâng, bí thư Triệu, tôi đã nhớ kỹ.

Cuộc nói chuyện lần này xem như là bước ngoặt quan trọng trong đời Viên Tự Lập, những lời Triệu Thiên Nhiên nói ra đều là thật tâm, dưới tình huống bình thường thì lãnh đạo sẽ không nói ra những lời này, nếu nói thì chứng minh anh đã được lãnh đạo quan tâm, tán thành, trên vấn đề liên quan đến tương lai, sẽ bổ sung thêm vài câu nói chân thật. Viên Tự Lập căn cứ vào kinh nghiệm của mình để phân tích, coi như Triệu Thiên Nhiên rời khỏi huyện Tuyên Thi cũng sẽ sắp xếp đường đi cho mình.

Chương 7: Cơ Hội Xuất Hiện Đột Nhiên.

Sau đó vẫn là những ngày bận rộn, tháng 12 này Triệu Thiên Nhiên tham gia rất nhiều hội nghị tổng kết của nhiều đơn vị, tất nhiên sẽ tránh không khỏi những tình huống phát biểu, hẳn lại đưa Liêu Cảnh Lâm đi theo. Hẳn vốn có ý cho Viên Tự Lập đi theo nhưng không biết vì chuyện gì xảy ra mà đột nhiên đổi thành Liêu Cảnh Lâm, tất cả bản thảo mà Triệu Thiên Nhiên phát biểu đều là do đơn vị chuẩn bị tốt, không cần tự viết.

Cuối năm Viên Tự Lập có hai công tác quan trọng, một là chỉnh lý chương trình công tác cả năm của bí thư Triệu Thiên Nhiên, hẳn tiếp nhận công tác vào tháng mười, nguyên bí thư Tô Dũng bị điều động đến thị ủy, chỉ để lại một bản ghi chép về các chương trình mà thôi. Thứ hai là hẳn cần phải quan tâm đến những lời phát biểu của Triệu Thiên Nhiên, một năm bí thư phát biểu rất nhiều, hai chuyện này có vẻ đơn giản nhưng làm rất khó.

Chương trình công tác của Triệu Thiên Nhiên không phải chỉ được lưu vào sổ thu chi, vì Triệu Thiên Nhiên xuất hành hay công tác đều phản ánh những chuyện đại sự trong tỉnh, nếu chỉnh lý tốt những chương trình này thì sẽ rất có lợi cho vấn đề sắp xếp, bố trí công tác cho năm sau. Nếu tất cả chỉ được thanh toán nhanh gọn, không được lưu ý trọng điểm, như vậy công tác năm sau sẽ tạo nên sẽ tạo nên lộn lộn về sổ sách. Còn vấn đề phát biểu thì không cần phải nói, thiên hạ cần văn về nhưng cũng không quá chú trọng đến cách trình bày, chủ yếu là nội dung, mỗi năm bí thư đều phát biểu rất nhiều, nếu mỗi lần như vậy đều phải viết lại bản thảo thì sợ rằng dù đặc biệt phân phối một ban ngành chuyên viết bản thảo cũng không thể đủ dùng. Có rất nhiều hội nghị chỉ có vài vấn đề mà thôi, sau đó kết hợp với tình huống thực tế của hội nghị, chỉ cần thay đổi một chút là xong. Hơn nữa lãnh đạo phát biểu hay nói chuyện cũng không cần sức ảnh hưởng tan đá nát vàng, có vài vấn đề cần thường ủy huyện ủy thảo luận, vì vậy khi Viên Tự Lập cảm thấy cần chú ý thì sẽ nắm chắc vấn đề, những hội nghị bình thường thì không quá chú trọng.

Viên Tự Lập đề ý đến những thứ này đều dựa vào những gì mình lĩnh ngộ ra, trong văn phòng không ai trợ giúp hẳn, mà những chuyện như vậy hẳn cũng không thể đi hỏi Liêu Cảnh Lâm. Vì Liêu Cảnh Lâm là lãnh đạo huyện, đi theo Triệu Thiên Nhiên thật ra chỉ làm tham mưu trưởng, thật ra Liêu Cảnh Lâm cũng chỉ suy xét đại sự, cho nên những chuyện nhỏ nhặt chỉ có thể là Viên Tự Lập tự làm mình đau đầu. Dù hẳn có kinh nghiệm hùng mạnh nhưng dù sao cũng không có chuyên môn làm những việc này.

Ngày 25 tháng 12, Viên Tự Lập đã tổng hợp tất cả chương trình và những bài phát biểu của bí thư trong một năm, hẳn đem đến giao cho chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm. Hẳn cũng cảm thấy những gì mình làm ra là không quá tốt, trong đó chắc chắn có những phần không được như ý, nhưng hẳn không biết nên làm thế nào, cải tiến ra sao.

Viên Tự Lập lấy được bản thảo mà trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bản thảo mà mình nộp lên trước đó đã được sửa chữa, trang nào cũng có rất nhiều chữ nhỏ chẳng chịt, hẳn biết rõ đó là chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm trực tiếp sửa chữa. Có lẽ lãnh đạo suy xét hẳn công tác bên cạnh bí thư chưa lâu, còn có rất nhiều chuyện, rất nhiều vấn đề chưa hiểu rõ ràng nên mới giúp đỡ sửa chữa như vậy. Điều này làm hẳn cảm thấy rất ngượng ngùng, đã vài tháng trôi qua mà hẳn vẫn chưa tỉnh tâm đề cao năng lực, điều này nhất định phải rút kinh nghiệm, sau này gặp phải những tình huống như vậy thì chính mình phải bắt tay vào sửa chữa cho tốt.

Viên Tự Lập đứng canh giữ nơi phòng đánh máy, hẳn nhìn tên nhân viên đánh ra những nội dung trọng điểm về chương trình công tác và những lời phát biểu của bí thư. Vào niên đại này thì máy tính hầu như có rất ít, tên nhân viên đánh máy tất nhiên rất bận rộn, đồng thời cũng cần phải nghỉ ngơi, vì thế những lúc như vậy Viên Tự Lập phải xung phong nhận việc. Dù sao thì khi còn ở trong trường đại học Viên Tự Lập đã sớm làm quen với máy tính và máy đánh chữ.

Sau khi làm xong bản thảo và đóng bìa, Viên Tự Lập cung kính đến giao cho chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm, đồng thời cũng bày tỏ sự cảm tạ, một lần nữa đảm bảo sẽ nhanh chóng đề cao năng lực, để không làm phiền lãnh đạo. Liêu Cảnh Lâm rất thỏa mãn với thái độ của Viên Tự Lập, hẳn mở miệng an ủi vài câu, nói rằng cán bộ trẻ đều có một giai đoạn như vậy, khoảng thời gian sau làm quen là được.

Viên Tự Lập cảm thấy mình được lãnh đạo coi trọng và ưu ái, trong văn phòng có nhiều nhân viên nhưng chưa từng có người nào được chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm sửa bản thảo bao giờ.

Tháng một năm 1992 huyện Tuyên Thi chợt xuất hiện tin đồn: "Bí thư huyện ủy Triệu Thiên Nhiên sắp được điều động đến thành phố Hoài Dương, nghe nói đến làm phó chủ tịch thành phố, Triệu Thiên Nhiên đã bốn mươi hai tuổi, độ tuổi này được điều động rất phù hợp!"

Tin đồn trong xã hội rất mạnh, không biết mọi người lấy đâu ra tin tức, dù sao thì mỗi lần có tin đồn như vậy đều rất chính xác.

Viên Tự Lập đi theo bí thư Triệu chưa được nửa năm, tất cả mọi người cũng nhìn thấy bí thư Triệu Thiên Nhiên rất coi trọng hẳn, nếu Triệu Thiên Nhiên đến Hoài Dương làm phó chủ tịch thì hẳn không thể nào đi theo. Thứ nhất Triệu Thiên Nhiên chỉ là phó chủ tịch, không có năng lực giúp hẳn rời khỏi huyện Tuyên Thi, thứ hai hẳn vừa được phân phối về huyện Tuyên Thi chưa lâu, cũng không có khả năng được điều động.

Viên Tự Lập cũng có một khoảng thời gian rơi vào hoang mang, nói thật, được đi theo Triệu Thiên Nhiên thì hẳn cần phải nói lời đa tạ, vì Triệu Thiên Nhiên thường xuyên hỏi cái nhìn của Viên Tự Lập về đảng ủy xã, thị trấn, các ban ngành trong huyện. Viên Tự Lập không phải kẻ ngốc, tất nhiên biết rõ Triệu Thiên Nhiên đang bồi dưỡng mình, vì vậy cũng sáng khoái nói ra ý nghĩ của mình. Triệu Thiên Nhiên lắng nghe khá cẩn thận, cũng đưa ra vài lời chỉ điểm, để hẳn có được khá nhiều tri thức. Nhưng bây giờ Triệu Thiên Nhiên sắp đi, Viên Tự Lập là người có nhiều kinh nghiệm, tất nhiên muốn mình được đưa lên công tác ở khối chính quyền thị ủy, đó là con đường tốt nhất, tương lai sẽ tươi sáng. Nhưng hẳn cũng nhanh chóng điều chỉnh tâm tình của mình, vì tình huống hiện tại khó thể nói rõ được điều gì.

Ngày 20 tháng 1 năm 1992, Viên TỰ Lập đến phòng làm việc của bí thư Triệu.

- Tiểu Viên, ngồi đi.

Triệu Thiên Nhiên đang phê duyệt văn kiện, Viên TỰ Lập cũng không quấy rầy, hẩn nhìn vào chiếc ly thủy tinh của bí thư, trà bên trong không còn nhiều. Vì vậy hẩn đứng lên đổ trà nguội ra, châm nước ấm vào bình. Trong lúc hẩn bận rộn thì Triệu Thiên Nhiên có nhìn lên một lần, hẩn có thể thấy trong ánh mắt của bí thư có chút phức tạp.

- Tiểu Viên, bên ngoài có tin đồn, cậu nghe rõ rồi chứ?

- Bí thư Triệu, tôi đã nghe rõ.

- Tiểu Viên, cậu có tính toán gì không?

Viên TỰ Lập nghe những lời này thì chột đồ mắt, hẩn hiểu Triệu Thiên Nhiên sẽ rời khỏi huyện Tuyên Thi, lịch sử không có gì thay đổi. Hẩn đi theo bí thư đã được bốn tháng, hẩn có được những lợi ích không nhỏ, lãnh đạo là người nói chuyện không nhanh không chậm, giới tổng kết, phân tích và phoán đoán vấn đề, luôn có thể bắt lấy chỗ hiểm. Hơn nữa Triệu Thiên Nhiên rất quan tâm đến hẩn, giống như cố ý bồi dưỡng, lãnh đạo như vậy rõ ràng chỉ có thể ngộ mà không cầu.

- Bí thư Triệu, tôi muốn đi theo anh học tập.

- Tiểu Viên, đã suy xét đến vấn đề đi công tác trong vùng chưa?

- Bí thư Triệu, tôi còn trẻ, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của anh.

- Được, làm cho tốt, đã sắp đến tết, chúng ta sẽ xuống các xã xem xét một chút.

Viên TỰ Lập không biết cảm nhận của mình lúc này là thế nào, hẩn tham gia công tác chưa đến nửa năm, nói thật hẩn cũng không quá quen thuộc và chẳng có quan hệ với lãnh đạo huyện ủy, khối chính quyền huyện, đồng thời còn có quan hệ với các nhân viên huyện ủy và khối chính quyền. Trước kia hẩn chưa từng công tác ở huyện ủy, hẩn còn phải học tập rất nhiều, ví dụ như chuyện công văn tài liệu, biểu hiện có vẻ đơn giản nhưng thật ra muốn làm tốt cũng không dễ. Hẩn bỏ ra rất nhiều tinh lực vào những phương diện này, vì thế mà sinh ra sơ sót với việc kéo quan hệ giữa người và người. Bây giờ Triệu Thiên Nhiên rời khỏi huyện Tuyên Thi, chính hẩn sau này phải làm sao? Triệu Thiên Nhiên nói đến vấn đề công tác trong vùng, hẩn thật sự không có gì cản chớ đợi, nếu được làm chủ tịch xã thì thật sự không tồi, hẩn còn trẻ, chỉ sợ khó được sắp xếp vị trí tốt như vậy mà thôi.

Ngày 1 tháng 2, Viên TỰ Lập về đến nhà, đi theo Triệu Thiên Nhiên thì đến ngày hai mươi bốn tháng chạp còn chưa được nghỉ ngơi, nhà Triệu Thiên Nhiên ở Hoài Dương, sau hai mươi bốn tháng chạp thì bí thư còn có rất nhiều chuyện, phải an ủi chiến sĩ cảnh sát bộ đội, chiến sĩ phòng cháy...Mãi đến ngày 27 tháng chạp thì Viên TỰ Lập mới có thể thoát được. Triệu Thiên Nhiên sắp xếp một chuyến xe đặc biệt để đưa Viên TỰ Lập về nhà, hai địa phương cách nhau hơn ba trăm kilomet, giao thông cũng không quá thuận tiện, nếu không có sự sắp xếp của Triệu Thiên Nhiên, sợ rằng Viên TỰ Lập cũng phải mất hai ngày đi đường.

Viên Thuật Hải biết được tình huống của Viên TỰ Lập thì suy xét rất lâu, sau đó nói một câu:

- Nên nghe theo những gì bí thư Triệu sắp xếp.

Viên TỰ Lập mang đến huyện Tuyên Thi năm trăm tệ, cũng không dùng bao nhiêu, cộng thêm tiền lương và những vật phẩm mà đơn vị phát cho an ủi cho nhân viên vào cuối năm, có thể nói là thắng lợi quay về. Viên Thuật Hải lại đưa ra yêu cầu cho Viên TỰ Lập, sau khi đi làm, trước ngày mười lăm tháng giêng thì nhất định phải đến thăm hỏi bí thư huyện, chủ tịch huyện, phó bí thư đoàn thể, các lãnh đạo văn phòng huyện ủy và trưởng phòng nhân sự Dư Nguyên Đông. Viên TỰ Lập biết những lời của cha là lời vàng ngọc, tuy giọng điệu rất nghiêm khắc nhưng hẩn lại cảm thấy rất thoải mái.

Những ngày tết Viên TỰ Lập cũng không ra khỏi nhà, cũng không có thời gian đến chúc tết thân thuộc, hẩn cần phải có thời gian suy xét vấn đề, lúc này đường đã bày ra trước mắt, lựa chọn thế nào, điều này rất quan trọng.

Ngày 9 tháng 2, Viên TỰ Lập lưu luyến rời khỏi nhà đến huyện Tuyên Thi.

Đến tối, Viên TỰ Lập đeo giò heo, tay xách thuốc lá, rượu đế đến khu nhà tập thể của bí thư Triệu Thiên Nhiên, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Triệu Thiên Nhiên thì vẻ mặt hẩn biến thành màu gan heo, nhưng cuối cùng thì mọi việc cũng ổn thỏa. Sau đó Viên TỰ Lập đến nhà chủ tịch Vương Vọng Hoa, phó bí thư Hào Vĩnh Khải và chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm. Nhà Vương Vọng Hoa ở thành phố Hoài Dương, hôm nay đã có mặt ở khu tập thể khối chính quyền huyện, nhà của phó bí thư Hào Vĩnh Khải và chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm ở trong huyện Tuyên Thi, hẩn cũng rất may mắn khi đến chúc tết mà các lãnh đạo chưa đi chúc tết người khác. Khi hẩn đến nhà Dư Nguyên Đông thì thuận lợi hơn, Dư Nguyên Đông cho rằng hẩn biểu hiện rất tốt ở văn phòng huyện ủy, vì vậy mà vui sướng giữ hẩn ở lại dùng cơm. Hẩn lập tức dùng giọng dụ dăng chối từ, hẩn không thích đặc ý, đứng trước mặt Dư Nguyên Đông cần phải học tính khiêm tốn.

Sau khi đi làm thì bí thư Triệu Thiên Nhiên vẫn rất bận rộn, bộ dạng không giống như sắp rời khỏi huyện Tuyên Thi, Viên TỰ Lập cũng vì vậy mà chạy theo cũng rất bận rộn. Nhưng Viên TỰ Lập cũng bắt đầu chú ý đến những mối quan hệ ở huyện ủy và chính quyền huyện, hẩn cũng khá quen thuộc với đám lãnh đạo kia, hẩn cũng biết rõ hướng đi sau này của bọn họ. Nhưng bây giờ hẩn đã quay về quá khứ, sự việc có phát sinh hay không, hẩn cũng chẳng biết rõ ràng.

Ngày 18 tháng 3, đại hội hội đồng nhân dân và mặt trận tổ quốc mời họp, Hào Vinh Khai dùng thân phận phó bí thư để chính thức được tuyển làm chủ tịch mặt trận tổ quốc, những lãnh đạo huyện ủy và chính quyền cũng không có gì thay đổi.

Lúc này khu nhà huyện ủy và chính quyền đã khá náo nhiệt, hàng năm cứ đến cuối tháng ba đầu tháng tư là có rất nhiều điều chỉnh nhân sự, tất cả mọi người phụ trách đều ngẫm hiểu lẫn nhau, trên danh nghĩa là xin chỉ thị công tác, thực tế là nghe ngóng tin tức.

Viên Tụ Lập không quan tâm đến bất kỳ vấn đề nào khác, lời nói của bí thư hấn vẫn nhớ kỹ. Ngày 18 tháng 4 là đại hội hội đồng nhân dân thành phố Hoài Dương, khi đó Triệu Thiên Nhiên sẽ phải rời khỏi huyện Tuyên Thi, mà Viên Tụ Lập cũng sớm suy xét đường ra cho mình, hấn có ba lựa chọn: Một là đến nhận chức ở một xã thị trấn, sẽ được đề bạt làm chủ tịch, hai là đứng lại ở văn phòng huyện ủy làm một vị phó khoa, ba là rời khỏi huyện ủy nghĩ biện pháp đi theo Triệu Thiên Nhiên đến thành phố Hoài Dương. Ba con đường này vừa có lợi vừa có hại, nếu đến nhận chức ở xã thị trấn thì rời khỏi sự quan tâm của Triệu Thiên Nhiên, con đường rất gian nan, không biết đến năm nào mới có tương lai. Nếu ở lại văn phòng huyện ủy và được đề bạt là một phó khoa thì sẽ là một cán sự, không có cấp bậc, hơn nữa bí thư mới đến nhận chức thường sẽ không dùng thư ký của bí thư cũ, dù Viên Tụ Lập mới làm vài tháng, dù có năng lực mạnh thì đến Hoài Dương mới là con đường ra tốt nhất. Nhưng đáng tiếc là khả năng này không lớn, bí thư Triệu đến Hoài Dương chẳng qua chỉ làm một phó chủ tịch, cũng không phải là thường ủy, không có quyền lên tiếng ở vấn đề nhân sự.

Vô tình đã qua tháng ba!

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phó Bí Thư Xã Liễu Hà.

Ngày 6 tháng 4, mặt trời lên cao, Viên Tụ Lập nhận được thông báo của phòng tổ chức, tham gia đại hội cán bộ được tổ chức ở phòng họp lớn của huyện ủy vào buổi chiều.

Trước đó Viên Tụ Lập không nhận được bất kỳ tin tức gì, cũng vì vậy mà hấn cảm thấy tình huống của mình ở trong văn phòng huyện ủy rất không ổn, vì hấn còn trẻ, lại là thư ký cho bí thư huyện ủy, vì thế có rất nhiều người ghen ghét. Cũng may hấn là người an phận nếu không sẽ chọc ra khá nhiều tin đồn bậy, ví dụ như lần này huyện ủy điều chỉnh hơn bốn mươi cán bộ, phần lớn đều biết hướng đi của mình nhưng Viên Tụ Lập thì không.

- Viên Tụ Lập đến nhận chức phó bí thư xã Liễu Hà... ....

Khoảnh khắc khi nghe đọc công văn bổ nhiệm thì đầu óc của Viên Tụ Lập có vẻ vận chuyển hỗn loạn, hai mươi ba tuổi làm phó bí thư đảng ủy xã, dù là trong lịch sử huyện Tuyên Thi cũng có rất ít. Thì ra hấn cho rằng mình được làm phó chủ tịch xã đã là rất tốt nhưng bây giờ lại là phó bí thư xã. Không nên xem thường sự khác biệt của phó bí thư xã với chủ tịch xã, tuy cả hai đều là cấp phó khoa nhưng phó bí thư là ủy viên đảng ủy, còn có chút quyền lên tiếng, quan trọng là khi gặp những tình huống đề bạt cán bộ thì huyện ủy sẽ nghĩ đến phó bí thư đầu tiên. Đồng thời Viên Tụ Lập cũng biết rất rõ, chỉ có những cán bộ cấp phó khoa ở văn phòng huyện ủy mới được đề bạt xuống làm phó bí thư xã, bây giờ hấn trực tiếp được đề bạt làm phó bí thư, tất nhiên những ảo diệu bên trong không cần nói cũng biết. Kiếp trước Viên Tụ Lập làm phó chủ nhiệm phòng văn thư mới được đưa xuống xã làm phó bí thư Liễu Hà, nhưng khi đó Liễu Hà đã là thị trấn, thời gian cách biệt nhau mười năm.

Sau khi hội nghị kết thúc thì đám người chung quanh liên tục tiến lên chúc mừng Viên Tụ Lập, ai cũng tỏ ra thân mật và quan tâm. Xã Liễu Hà là một xã lớn của huyện Tuyên Thi, điều kiện kinh tế rất tốt, giao thông thuận tiện, Viên Tụ Lập xuống làm phó bí thư đảng ủy xã, chủ quản đoàn thể, chính là ba vị quan đứng đầu xã, hơn nữa hấn lại mới hai mươi ba tuổi, ai mà chẳng hâm mộ?

- Tiểu Viên, cậu được đề bạt làm phó bí thư đảng ủy xã Liễu Hà, huyện ủy tin nhiệm cậu, tôi hy vọng sau khi nhận chức thì có thể dung nhập vào tập thể, triển khai mở rộng công tác. Hơn nữa công tác ở xã thị trấn không thể so với huyện thành, phức tạp hơn rất nhiều, cậu còn trẻ, còn bốc đồng, có năng lực, đây đều là chuyện tốt, nhưng công tác ở xã thị trấn không phải chỉ nhiệt tình là xong, cần phải cân nhắc. Tôi rất xem trọng cậu, nếu cậu làm tốt thì sau này có gì khó khăn có thể đến tìm tôi. Cậu nên nhớ kỹ, dù là công tác ở đâu, có gì khó khăn cứ đến tìm tôi.

- Bí thư Triệu, tôi sẽ không phụ lòng kỳ vọng của anh.

- Tiểu Viên, chúc mừng cậu, tôi cũng không muốn đẩy cậu đi nhưng cũng không thể nào cản tương lai của cậu. Sau này xuống tuyến dưới nên cố gắng làm tốt công tác, cố gắng tạo nên niềm tự hào cho huyện ủy, nếu sau này có yêu cầu gì thì cứ nói, văn phòng huyện ủy là nhà mẹ đẻ của cậu, không cần khách khí.

- Chủ nhiệm Liêu, cảm ơn anh, tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, sau này còn cần anh chỉ điểm và quan tâm nhiều hơn.

Chức phó ở tuyến dưới thường sẽ chẳng được huyện ủy cử người đưa đi nhận chức, phần lớn là tự mình đến cương vị, nhưng dù sao thì đơn vị cũng tổ chức một bữa tiệc chia tay, còn tặng vật kỷ niệm, cuối cùng đơn vị cũng sắp xếp người và xe đưa đến địa phương nhận chức.

Trưa ngày 6 tháng 4 văn phòng huyện ủy tổ chức tiệc đưa tiễn, rời khỏi văn phòng không phải chỉ có một mình Viên Tự Lập, còn có phó chủ nhiệm Khương Thụy Lâm, người này đã bốn mươi lăm tuổi, được điều động đến làm trưởng phòng giao thông, coi như là lời khẳng định cho hần khi công tác nhiều năm trên cương vị ở văn phòng huyện ủy.

Tiệc đưa tiễn với hạch tâm là Khương Thụy Lâm, vì người này đến nhận chức trưởng phòng giao thông, đây là một vị trí khá hiển hách trong tỉnh, Viên Tự Lập căn bản chỉ là một phó bí thư đảng ủy xã, người trong văn phòng huyện ủy phần lớn đã thành tình, thấy rất nhiều sự việc, tình huống như Viên Tự Lập là rất nhiều. Sau khi mất đi chỗ dựa, xuống xã thị trấn được vài năm, rèn luyện một lượt, may mắn thì có thể được tiến lên làm chủ tịch xã hay bí thư đảng ủy xã, không may thì trở lại huyện đảm nhận một vị trí phó phòng, như vậy là tốt lắm rồi.

Dù là như vậy thì Viên Tự Lập cũng phải uống rất nhiều, Khương Thụy Lâm sau khi uống xong thì đến lượt hần, mà hần cũng khó thể chối từ được. Bấy giờ hần cũng sẽ không chối từ, hầu như ai mời cũng không từ chối, cũng không lâu sau thì gục ngã.

Ngày 7 tháng 4, Hầu Vũ đại biểu cho văn phòng huyện ủy đưa Viên Tự Lập xuống xã Liễu Hà nhận chức, trên đường đi Hầu Vũ với gương mặt tràn đầy nụ cười và giọng điệu không mặn không nhạt cùng nói chuyện với Viên Tự Lập, điều này làm Viên Tự Lập cảm thấy không đúng, nhưng hần cũng không biết vì nguyên nhân gì. Xã Liễu Hà hôm nay và thị trấn Liễu Hà kiếp trước đến nhận chức không thể nào so sánh với nhau, thời gian mười năm thì người đã sớm đổi dời, ở lại bản địa phần lớn chỉ còn là cán bộ bình thường mà thôi.

Bí thư đảng ủy xã Liễu Hà là Đoạn Kim Ba, ba mươi tám tuổi, đang ở vào thời điểm phát triển tốt bậc. Đoạn Kim Ba nguyên là chủ nhiệm phòng cơ mật của huyện ủy, ba mươi hai tuổi xuống nông thôn, sau khi xuống thì đảm nhiệm chức phó bí thư, chủ tịch xã, bí thư đảng ủy xã, hầu như chỉ hai năm là được đề bạt tiến lên một nấc mới, xuôi chèo mát mái, vì vậy nhìn qua có vẻ rất có tinh thần. Chủ tịch xã Liễu Hà là Chu Nghĩa Hải, ba mươi sáu tuổi, trước kia công tác ở phòng tổ chức huyện ủy. Viên Tự Lập đều có quen biết hai người này, sau này bọn họ đều được điều về huyện thành làm trưởng phòng một ban ngành trong huyện, sau đó lại chuyển công tác. Viên Tự Lập nhớ rất rõ, giữa Đoạn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải hình như có quan hệ không quá tốt.

Xã Liễu Hà cách huyện thành năm mươi kilomet, điều kiện giao thông tốt, đi lại chỉ mất hơn một giờ. Hầu Vũ và Viên Tự Lập tiến vào ủy ban nhân dân xã, vào khu vực hành chính, lúc này là mười giờ sáng, bên trong rất yên tĩnh, khi thấy có xe tiến vào thì có vài người tiến lên.

Khi huyện ủy tổ chức hội nghị thì Viên Tự Lập đã từng được gặp Đoạn Kim Ba, cũng coi như có quen biết. Viên Tự Lập theo Triệu Thiên Nhiên xuống nông thôn, cũng đã đến xã Liễu Hà. Sau khi đại hội cán bộ kết thúc thì Viên Tự Lập thấy Đoạn Kim Ba tìm nói gì đó với Liêu Cảnh Lâm, không biết nói điều gì, sau đó vội vàng rời khỏi khu huyện ủy.

Viên Tự Lập khi đó cảm thấy khó hiểu, Đoạn Kim Ba rõ ràng là thấy mình, sao không nói một câu? Đây là quy tắc quan hệ tối thiểu, chính mình không đắc tội với đối phương, bây giờ nghĩ đến nụ cười không mặn không nhạt của Hầu Vũ càng làm tâm tình Viên Tự Lập trở nên trầm trọng, có lẽ thời gian ở xã Liễu Hà cũng không đơn giản.

- Chủ nhiệm Hầu, bí thư Viên, chào mừng, chào mừng, trong xã đang tổ chức hội nghị đốc thúc trồng cây thuốc lá, bí thư Đoạn sắp xếp tôi đến nghênh đón.

- Chủ nhiệm Hoàng, chào anh, trong xã thường bề bộn nhiều việc. Tôi giới thiệu một chút, vị này là ủy viên đảng ủy, chủ nhiệm văn phòng Hoàng Lâm, ngày hôm qua đã có tuyên bố, chủ nhiệm Hoàng sẽ là chủ nhiệm phòng dân chính.

- Bí thư Viên, chào mừng anh, sau này cần anh quan tâm nhiều hơn.

- Chủ nhiệm Hoàng, chào anh, tôi là người mới đến, sau này cần anh chỉ điểm nhiều hơn.

- Bí thư Viên, chủ nhiệm Hoàng, các anh không nên khách khí, sau này mọi người cùng ăn một nồi, còn rất nhiều thời gian trao đổi. Các anh cứ bận rộn, tôi sẽ không quấy rầy, trong văn phòng còn nhiều việc, tôi đưa bí thư Viên đến sẽ phải quay về ngay bây giờ.

- Chủ nhiệm Hầu, ăn cơm rồi hãy đi, sắp đến giờ cơm rồi.

- Không được, bí thư Hào hôm nay sẽ tiếp vài vị trưởng phòng đến nhận chức, tôi còn phải chạy về sắp xếp. Sau này nếu có thời gian tôi sẽ đến quấy rầy, bí thư Viên, anh là chủ nhà, sau này tôi sẽ đến nhờ vả một chút.

Viên Tự Lập nhìn Hầu Vũ cười cười mà cảm thấy bầu không khí hôm nay có vẻ không đúng, còn vấn đề nằm ở đâu thì hần thật sự không biết, cũng không phải thời điểm tìm hiểu nguyên nhân nằm ở đâu.

Viên Tự Lập nhìn chiếc xe quay đầu bỏ đi mà nhìn nhìn Hoàng Lâm.

- Bí thư Viên, trong xã đang họp, anh đến nếu không thì nghỉ tạm một lúc, chỗ dùng chân nghỉ ngơi đã sắp xếp xong.

- Chủ nhiệm Hoàng, tôi đã đến xã, thôi thì cứ tham gia hội nghị.

Hoàng Lâm không nói gì, đám người chung quanh cũng tản ra.

Trước khi tiến vào phòng họp thì Viên Tự Lập có chút bồn chồn, dựa theo đạo lý thì chính hần cần phải nghỉ ngơi, nếu đột nhiên tiến vào phòng họp thì rõ ràng là không ổn. Nhưng hần đã nói ra thì chẳng quan tâm nhiều như vậy, hần đã trải qua nhiều tình huống, sẽ không bị chút chuyện nhỏ như vậy làm ảnh hưởng.

Chương 9: Nguyên Nhân Lạnh Nhạt. (1)

Viên Tự Lập tiến vào phòng họp lầu hai mà lập tức trở thành đối tượng được mọi người chú ý, vì là một hội nghị về vấn đề đóc thúc trồng cây thuốc lá nên tất cả những nhân vật phụ trách trong xã đều tham gia, phòng họp ngồi chật ních, trên đài chủ tịch là một loạt lãnh đạo đảng ủy xã, nơi đó có một vị trí trống, có lẽ là của Hoàng Lâm.

Viên Tự Lập tiến vào phòng họp, Đoàn Kim Ba lập tức ngừng nói chuyện, một lãnh đạo đảng ủy xã ở bên cạnh tự giác dịch ra tạo nên một chỗ trống, những lãnh đạo còn lại cũng dịch ra một chút.

- Bí thư Viên, mau lên, mời anh lên ngồi trên đài chủ tịch.

Khi thấy trận thế của hội nghị thì Viên Tự Lập có chút hồi hận, nếu sớm biết như thế thì hẳn sẽ không tiến vào phòng họp, rõ ràng là tự tìm phiền toái.

- Các đồng chí, tôi xin giới thiệu cho mọi người, vị này chính là đồng chí Viên Tự Lập, là phó bí thư mới của xã Liễu Hà, chủ quản đoàn thể, trước kia anh ấy công tác ở văn phòng huyện ủy. Bí thư Viên, mời anh nói vài câu.

Viên Tự Lập không thể nào chối từ, trường hợp này làm hắn có chút không chuẩn bị.

- Bí thư Đoàn, chủ tịch Chu, các vị lãnh đạo, các đồng chí, hôm nay tôi đến xã Liễu Hà báo danh, cũng không có gì để nói. Sau này tôi nhất định sẽ cố gắng công tác, sẽ cố gắng làm tròn chức trách, hy vọng sau này các đồng chí chỉ điểm nhiều hơn, chúng ta sẽ cùng nhau cộng đồng cống hiến vì sự phát triển của xã Liễu Hà.

Đoàn Kim Ba là người vỗ tay đầu tiên, ngay sau đó là những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Không mất thời gian quá dài thì hội nghị đã chấm dứt, Đoàn Kim Ba yêu cầu tất cả ủy viên đảng ủy xã, phó chủ tịch xã ở lại tiếp tục họp. Thật ra tất cả mọi người đều hiểu, đây chính là tạo nên một cuộc gặp mặt chính thức giữa Viên Tự Lập với các lãnh đạo trong xã.

Hội nghị diễn ra rất ngắn, Đoàn Kim Ba tuyên bố Viên Tự Lập được phân công quản lý kiểm tra kỷ luật, giám sát, tổ chức, nhân sự, tuyên truyền, mặt trận dân tộc. Hội nghị lần này Viên Tự Lập cũng không thể nhận thức được tất cả lãnh đạo đảng ủy chính quyền xã, mười lăm người, hẳn không thể nào nhớ kỹ một lượt cho được, nhưng vài người mấu chốt thì hẳn vẫn nhớ rõ. Ngoài bí thư đảng ủy, chủ tịch xã, còn có phó bí thư Trịnh Kiến Thiết phân công quản lý nông nghiệp, phó bí thư Dương Bản Phú phân công quản lý tư pháp, phó bí thư Kim Quảng Quân phân công quản lý các xí nghiệp trong xã, ủy viên ủy ban kỷ luật Hàn Siêu Vũ, ủy viên tổ chức Hùng Khai Thắng, ủy viên tuyên truyền Dịch Văn Hóa. Còn vài phó chủ tịch xã thì Viên Tự Lập không khắc sâu ấn tượng, điều này không thể trách hắn, kiếp trước sau khi hắn được phân công làm phó bí thư thị trấn Liễu Hà thì có rất nhiều cán bộ được phân công, hẳn chỉ mơ hồ đã từng gặp qua nhưng ấn tượng không sâu.

Cán tin đảng ủy xã đã sớm chuẩn bị xong, vì Viên Tự Lập đến và Hoàng Lâm được đề bạt nên hôm nay tất cả cán bộ trong xã đều tập trung ăn cơm trong căn tin, dù là giữa trưa nhưng trong căn tin vẫn rất rộn rã, bàn nào cũng có rượu thịt.

Lần này Viên Tự Lập là nhân vật chính, hẳn kiên trì ra trận, đây chính là thói quen trên quan trường huyện Tuyên Thi, dù anh là bí thư huyện ủy thì lần đầu tiên đến nhận chức cũng phải tiếp nhận rượu mừng của mọi người.

Trong nhà ăn có chừng mười bàn, không ngoài dự đoán, Viên Tự Lập lại đồ xuống bàn rượu, nhưng hào khí của hắn làm cho mọi người phải chú ý.

Hôm sau Viên Tự Lập tỉnh lại rất sớm, hắn nhìn bố trí trong phòng mà không biết mình đã vào bằng cách nào, quần áo được gấp chỉnh tề đặt trên mặt ghế, cặp da mình mang đến được đặt trên mặt bàn.

Đây là một phòng xép, phòng ngủ thiết kế rất đơn giản, một chiếc giường, một bàn công tác, hai phích nước, một cái ghế. Bên ngoài cũng rất đơn giản, hai cái ghế, một chiếc lò điện ở vị trí chính giữa, Viên Tự Lập thấy những quà tặng mà mình mang đến đang được bày trên bàn. Hẳn đoán lãnh đạo đảng ủy chính quyền xã có lẽ đều ở trong khu nhà này, hắn đứng lên, nước sôi trong bình thủy rất đầy, hắn nhanh chóng đi rửa mặt, đóng cửa phòng, trực tiếp xuống lầu.

Viên Tự Lập ở lầu ba, ngôi nhà này có tổng cộng bốn tầng, bên kia cũng có một tòa nhà giống hệt như vậy, mỗi tầng có bốn phòng, như vậy tổng cộng có ba mươi hai phòng. Viên Tự Lập dừng chân ở lầu ba, bốn căn phòng ở đây phân biệt là của bí thư đảng ủy xã Đoàn Kim Ba, chủ tịch Chu Nghĩa Hải và lái xe Dương Thần.

Sau khi xuống lầu thì Viên Tự Lập trực tiếp đi đến khu hành chính đảng ủy xã, đến khu văn phòng, thời gian vẫn còn sớm, có lẽ là bảy giờ ba mươi, còn

cách giờ làm việc nửa giờ. Lúc này trong phòng đang có một người hơn ba mươi tuổi đang thu dọn vài thứ.

- Chào bí thư Viên.

- Chào anh.

Viên Tự Lập nhận ra đối phương, đây là Trương Đông Đào, hắn có ấn tượng rất sâu với người này, vì đối phương có năng lực công tác, nhưng lại rất thành thật. Kiếp trước khi Viên Tự Lập đến công tác ở thị trấn Liễu Hà thì Trương Đông Đào làm bí thư thị trấn.

- Bí thư Viên, tôi là phó chủ nhiệm văn phòng đảng ủy xã Trương Đông Đào, văn phòng của anh đã được sắp xếp xong, đây là chìa khóa phòng ngủ và văn phòng của anh.

- Chủ nhiệm Trương, hôm qua anh đã giúp tôi về phòng ngủ à?

- Bí thư Viên, hôm qua anh tự mình vào phòng ngủ, tôi chẳng qua chỉ đỡ phụ một chút mà thôi. Bí thư Viên, anh uống rượu thật lợi hại, bí thư Đoàn, chủ tịch Chu sợ rằng cũng không phải là đối thủ của anh.

Viên Tự Lập nở nụ cười tự chế giễu, xem ra ngày đầu tiên đến xã Liễu Hà thì những thứ khác chưa có gì nhưng danh tiếng uống rượu đã truyền đi, đây cũng không phải chuyện gì tốt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc này Hàn Khai Vũ, Hùng Khai Thắng, Dịch Văn Hóa đến báo cáo công tác, nói là báo cáo nhưng thực tế chỉ là lấy ra những bản báo cáo tổng kết năm 1991 và kế hoạch công tác năm 1992 đưa lên, trong đó có liên quan đến công tác của các bộ phận kiểm tra giám sát, tổ chức nhân sự, tuyên truyền, mặt trận tổ quốc.

Viên Tự Lập cũng quen việc dễ làm với những thứ này, hắn không cần quá quan tâm, công tác có người đặc biệt đi làm, khi đến thời điểm thích hợp thì nhắc nhở là được.

Ngày 12 tháng 4 Viên Tự Lập nghe được một tin chính thức: "Bí thư huyện ủy Triệu Thiên Nhiên được đề bạt làm phó chủ tịch thành phố Hoài Dương, nguyên phó phòng tổ chức Dương Bản của thị ủy Hoài Dương xuống nhận chức bí thư huyện ủy Tuyên Thi". Viên Tự Lập rất muốn đi tiễn chân bí thư Triệu nhưng cấp bậc quá thấp, không có tư cách công khai đến tiễn chân, mà lên đi cũng không thực tế. Hắn vừa mới đến nhận chức ở xã Liễu Hà, hai mắt tối đen, nếu làm không tốt sẽ bị người ta chú ý. Hắn phát hiện nếu không có gì phát sinh ngoài ý muốn thì Dương Bản sẽ công tác nhiều năm ở huyện Tuyên Thi mới được điều đi, kết cục cũng không quá tốt, chỉ là phó chủ nhiệm văn phòng đại biểu nhân dân thành phố.

Ngày 16 tháng 4 Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải phải đến tập trung ở huyện thành, bọn họ đi tham gia đại hội đại biểu nhân dân, cả hai đều là đại biểu nhân dân. Đại hội được tổ chức năm ngày, tính qua tính lại phải trễ mất mười ngày, trong khoảng thời gian này đảng ủy xã phải có người chủ trì công tác, ứng phó với những vấn đề xảy ra. Dựa theo lẽ thường thì Viên Tự Lập sẽ là người chủ trì công tác hằng ngày của đảng ủy chính quyền xã.

- Chủ tịch Chu và tôi sẽ phải đến thành phố Hoài Dương họp, trong lúc chúng tôi đi thì công tác hằng ngày của đảng ủy chính quyền xã sẽ do bí thư Trịnh chủ trì. Đáng lý phải do bí thư Viên phụ trách, nhưng bí thư Viên vừa đến, còn rất nhiều công tác chưa quen thuộc, vì vậy công tác hằng ngày tạm thời giao cho bí thư Trịnh.

Trên hội nghị các ban ngành thành viên đảng ủy chính quyền xã, Đoàn Kim Ba mở miệng nói, điều này làm cho tình cảnh trở nên trầm mặc. Chu Nghĩa Hải nhú mày, hắn không nói gì, Viên Tự Lập cảm thấy có nhiều ánh mắt chĩa về mình, hắn cũng có chút mất tự nhiên, trong lòng không quá thoải mái. Khoảng thời gian này hắn luôn cảm thấy không đúng, Đoàn Kim Ba chưa từng hỏi hắn về vấn đề công tác, hắn đi vào xã Liễu Hà giống như bị cô lập hoàn toàn, tại sao lại như vậy? Hắn không thể hiểu rõ nguyên nhân, chẳng lẽ vì hắn quá trẻ sao? Hắn biết rõ sự việc sẽ không đơn giản như vậy, trên thế giới này không có yêu hận vô cớ, trong đó nhất định sẽ có nguyên nhân.

Sau khi dùng cơm tối thì Viên Tự Lập đi dạo một vòng trong khu đảng ủy xã, hắn đến được mười ngày và ngày càng cảm thấy mình giống như bị bọc trong một tấm lưới lớn, bị một áp lực vô hình đè xuống. Tấm lưới kia đến từ đâu, vì nguyên nhân gì? Hắn không biết, nhưng hắn phải biết rõ nguyên nhân trong thời gian ngắn. Tuy nhân viên công tác khối đảng ủy xã tỏ ra rất tôn trọng hắn, thực tế hắn lại cảm thấy lạnh lùng, nếu không phải biết rõ tình huống thì hắn cảm thấy mình sẽ ngày càng không xong. Hoàn cảnh công tác ở nông thôn thường phức tạp hơn trong huyện, nơi đây người và người biểu hiện chen ép nhau, càng thêm xông xáo, hắn cũng không hiểu vấn đề là thế nào.

Viên Tự Lập suy xét lại cẩn thận, hắn chậm rãi dừng chân ven đường. Trước đó hắn đã liên tục chào hỏi các nhân viên công tác của đảng ủy chính quyền xã, bây giờ hắn muốn nói chuyện với ủy viên tổ chức Hùng Khai Thắng, vì sau khi tiếp xúc vài ngày thì hắn dựa vào trực giác mà cảm thấy Hùng Khai Thắng có thể tin được. Người này ba mươi lăm tuổi, trước kia là giáo viên, vì cách hành văn rất tốt nên được điều về văn phòng đảng ủy xã, sau đó lại được một bí thư tán thưởng nên đề bạt làm ủy viên đảng ủy xã, ủy viên tổ chức, tình hình cứ như vậy đã được năm năm. Vợ của Hùng Khai Thắng là giáo viên tiểu học trong xã, cả hai ở lại trong khu nhà tập thể đảng ủy xã.

- Bí thư Viên, chào mừng, chào mừng, mau mời ngồi.

Hùng Khai Thắng ở nhà một mình, nhà cha mẹ vợ ở trong thị trấn nên đôi khi người nhà cũng đến đây dùng cơm.

- Ủy viên Hùng, cứ bình thường là được, chúng ta ra ngoài một chút, thế nào?

- Vâng, bí thư Viên có chỉ thị, tôi nhất định sẽ làm theo.

Hai người rời khỏi khu nhà đảng ủy xã, chậm rãi bước đi. Viên Tự Lập đang suy xét xem nên mở miệng thế nào, hắn nghĩ Triệu Thiên Nhiên đã từng nói,

dù là bất kỳ lãnh đạo nào, dù chức vị lớn hay nhỏ cũng cần phải có đồng minh, một mình chiến đấu chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. Nhưng đồng minh cũng rất quan trọng, chọn đúng sẽ trở thành trợ lực, chọn sai sẽ trở thành chướng ngại, kinh nghiệm nói cho hẳn biết, những lời lẽ trên thật sự chí lý, chính mình bây giờ phải có lựa chọn như vậy.

Viên Tự Lập không mở miệng, Hùng Khai Thắng cũng không nói gì, cả hai chậm rãi bước đi, không có lời nào được nói. Cả hai đi xa cả cây số, xã Liễu Hà phồn hoa cũng không phải chỉ là lời đồn thổi, vì dựa vào quốc lộ 318 nên ven đường có rất nhiều hàng quán. Lúc này rất lưu hành trào lưu khiêu vũ, xã Liễu Hà có ba phòng nhảy, làm ăn rất tốt, vì vậy trên đường đi đều là tiếng nhạc và tiếng la hét. Bây giờ vừa qua thời điểm dùng cơm tối, rất nhiều bạn trẻ không nhìn được, bắt đầu đến phòng khiêu vũ.

Viên Tự Lập lặng lẽ xem những tình cảnh trước mắt, những địa phương này cũng không xa lạ gì, khi hẳn học đại học thì rất nhiều lần tham gia những cuộc khiêu vũ thế này. Hẳn nhảy không tồi, lớp học từng đề cử hẳn tham gia thi đấu, nhưng hẳn từ chối. Sau này xã Liễu Hà tiến lên thị trấn, kinh tế ven đường lộ càng phát triển, nổi danh là trung tâm vui chơi trong huyện.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nguyên Nhân Lạnh Nhạt. (2)

- Ủy viên Hùng, tôi vừa đến xã Liễu Hà công tác, cũng chưa quen thuộc mọi thứ, anh là người cũ của đảng ủy xã, tôi thật lòng muốn thỉnh giáo anh, tôi đây phải làm sao để triển khai mở rộng công tác?

- Bí thư Viên, anh cứ nói đùa, tôi còn phải mở rộng và phát triển công tác dưới sự lãnh đạo của anh, sau này còn cần anh chỉ điểm nhiều hơn.

- Ủy viên Hùng, anh lớn tuổi, kinh nghiệm phong phú, quen thuộc công tác tổ chức, cũng không nên nói là lãnh đạo, như vậy có vẻ xa lạ. Tôi còn trẻ, có thể hỗ trợ anh làm tốt công tác cũng thỏa mãn lắm rồi.

- Bí thư Viên, không cần phải nói như vậy, anh là lãnh đạo, là người phụ trách chỉ đạo công tác, sau này tôi nhất định sẽ xin chỉ thị nhiều hơn, làm báo cáo nhiều hơn, sẽ làm tốt công tác tổ chức của xã Liễu Hà.

Viên Tự Lập không nói gì thêm, lời nói của Hùng Khai Thắng đã truyền ra tin tức, muốn mọi người lần đầu tiên thành thật với nhau chỉ là trò cười, cảm tình phải chậm rãi được xây dựng nên.

- Bí thư Viên, đi khiêu vũ nhé, những phòng khiêu vũ ở nơi đây cũng không tệ lắm.

- Không được, ủy viên Hùng, chúng ta quay về thôi.

Viên Tự Lập cũng không có nhà ở huyện thành, sau khi rời khỏi văn phòng huyện ủy thì vấn đề về nhà ở cũng xuất hiện, vì vậy đến chủ nhật được nghỉ ngơi hẳn cũng ở lại xã Liễu Hà. Nơi đây cách quê nhà ba trăm kilomet, về nhà cũng không kịp. Hẳn chậm rãi cảm thấy những gì mình được phân công quản lý chỉ là nói miệng, ví dụ như vấn đề kiểm tra kỷ luật giám sát, tổ chức nhân sự, tuyên truyền và mặt trận tổ quốc, phía dưới đều có người được phân công công tác một cách cụ thể, nếu anh mới đến chưa quen thuộc thì đừng hòng có thể mở miệng, mà dù có quen thuộc cũng không cần anh phải chủ động đi làm.

Viên Tự Lập cảm thấy rất hoang mang, mình ở xã Liễu Hà giống như một nhân vật có hay không cũng chẳng sao, giống như một con rối trong bản kịch, được đặt ra phía trước, hành động theo sự điều khiển. Tại sao lại như vậy? Viên Tự Lập không dám chắc, mà tình hình công tác hiện nay có giống với kiếp trước hay không, hẳn cũng không nắm chắc. Hẳn cầm một phần văn kiện phân công của lãnh đạo khối chính quyền lên xem, cẩn thận suy xét, cuối cùng thấy được vấn đề. Thì ra mỗi một lãnh đạo đảng ủy chính quyền xã đều được phân công quản lý một bộ môn riêng biệt, xã có mười lăm thành viên ban ngành, những người không được phân công quản lý ngoài bí thư đảng ủy, chủ tịch xã thì có Hùng Khai Thắng và hẳn. Trong sự việc này có sự khác biệt rất lớn, bí thư đảng ủy xã và chủ tịch xã có thân phận khác biệt, không cần phân công quản lý ban ngành. Nhưng Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng đều là cấp phó, nếu không được phân công quản lý ban ngành, như vậy thì sẽ có việc gì để làm? Nếu mượn câu chuyện về phân công lãnh đạo xuống thôn thì cũng có vấn đề, thôn Kim Tử Điểm là xa nhất, lãnh đạo được phân công xem xét chính là hẳn và Hùng Khai Thắng, một phó bí thư mới được sắp xếp ở nơi xa như vậy, có ý gì?

Viên Tự Lập cảm thấy nguy cơ, trong chuyện này nhất định là có vấn đề, nhưng Hùng Khai Thắng không nói, chính hẳn cũng không còn cách nào, nhưng hẳn tin Hùng Khai Thắng nhất định biết rõ tình huống.

Ngày 28 tháng 4, Đoàn Kim Ba trở lại xã Liễu Hà tổ chức hội nghị ban ngành, thông báo tình hình hội nghị đại biểu nhân dân của thành phố Hoài Dương. Một hội nghị nhằm chán như vậy thì Viên Tự Lập sẽ không quan tâm, kiếp trước hẳn cũng từng là đại biểu nhân dân cấp thành phố, đi họp chỉ thuần túy là giết thời gian mà thôi.

Sau khi thông báo xong tình huống đại hội đại biểu nhân dân, Đoàn Kim Ba đột nhiên đưa ra yêu cầu, tất cả lãnh đạo phải có báo cáo công tác tháng tư, đặc biệt là những tình huống chứng thực từ sau hội nghị đốc thúc trồng cây thuốc lá lần trước.

Xã Liễu Hà tổng cộng có chín thôn, dựa theo nguyên tắc xa gần, báo cáo sớm nhất chính là những thôn ở gần, Viên Tự Lập nhìn đám lãnh đạo được phân công các thôn báo cáo công tác mà sinh ra cảm giác xấu, trước nay hẳn chỉ đến thôn Kim Tử Điểm một lần duy nhất, nơi đó quá xa, giao thông không tiện, nếu muốn báo cáo thì hẳn chẳng biết nói gì.

Thôn Kim Tử Điểm báo cáo cuối cùng, Đoàn Kim Ba nhìn Viên Tự Lập nhưng trực tiếp báo danh Hùng Khai Thắng báo cáo.

Khoảng thời gian này Hùng Khai Thắng thường qua lại với Viên Tự Lập, cũng không xuống nông thôn. Vì Viên Tự Lập cần tình huống cơ bản về tổ chức đảng, kể cả tình huống của đảng viên, nên thời gian qua Hùng Khai Thắng ngoài việc chuẩn bị tư liệu, còn phụ trách giảng giải, đưa ra những ví dụ về vấn đề đảng viên biến chất, tổ chức đảng ủy cơ sở mềm yếu tan rã... ..

Hùng Khai Thắng báo cáo không có gì khác lạ, không có sơ suất, thường thì người trưởng kỳ làm công tác đều có thể nói được như vậy. Vì thôn Kim Tử Điểm là nơi trọng điểm trồng cây thuốc lá, hầu như không cần đồn đốc thì nhân dân cũng trực tiếp trồng và có được hiệu quả kinh tế cao. Viên Tự Lập cảm thấy rất ngạc nhiên, hẳn thâm bội phục Hùng Khai Thắng, người trưởng kỳ làm công tác rõ ràng rất có kinh nghiệm.

Đoàn Kim Ba bắt đầu hỏi thăm về vùng nuôi trồng, về số lần xuống đốc tra, số lần tiếp xúc với nhân viên quản lý tuyến dưới. Lúc này Viên Tự Lập thấy Chu Nghĩa Hải cau mày.

Lần này có ba thôn bị cho vào thể bí, trong đó có cả thôn Kim Tử Điểm, vì Hùng Khai Thắng cũng không tiếp xúc với nhân viên quản lý bên dưới. Nếu xét từ tình huống trước mắt thì Đoàn Kim Ba nhất định biết rõ tình huống thực địa, nếu lần này còn nói dối thì sẽ rất xấu hổ, tính chất sự việc cũng biến đổi.

Đoàn Kim Ba hỏi xong thì mở miệng nói:

- Các đồng chí, lần này tôi và chủ tịch Chu đi họp quay về đã đặc biệt xuống tuyến dưới xem xét tình hình, sau khi nắm giữ tình huống thực tế mới mở hội nghị lần này. Các thành viên ban ngành chúng ta phải thật sự cầu thị, có cái gì thì nên nói cái đó, vì vấn đề trồng cây thuốc lá là chuyện lớn của toàn xã, tài chính thu vào cũng rất lớn. Bây giờ đã là cuối tháng tư, dân chúng đều hiểu không thể nào để ló sang tháng năm, nhưng bây giờ có nhiều địa phương mà diện tích vẫn chưa đủ, bắt buộc phải trồng sang tháng năm, tuy hiệu quả kém hơn một chút nhưng dù sao cũng có cái ăn. Tôi đặc biệt nhấn mạnh, thôn Kim Tử Điểm phải được nắm chặt, đó là thôn trồng thuốc lá lớn nhất trong xã, chất lượng cũng tốt nhất, giá cả cao. Bí thư Viên, anh là người mới đến, cần đốc thúc ủy viên Hùng nhiều hơn, để thôn Kim Tử Điểm làm tốt công tác trồng thuốc lá.

Viên Tự Lập có chút phẫn nộ, đốc thúc trồng thuốc lá là công tác trọng yếu của đảng ủy chính quyền xã, tất nhiên phải được coi trọng. Nhưng điều này hẳn lại không biết, cũng không ai nói cho hẳn biết, hơn nữa những thôn chỉ cần hơi xa là được Trịnh Kiên Thiết sắp xếp xe đưa đón, chỉ có thôn Kim Tử Điểm là không ai hỏi đến. Hơn nữa dù công tác quản lý ở thôn Kim Tử Điểm không tốt thì cũng không cần phê bình trước ban ngành như vậy, đây là có ý gì? Viên Tự Lập nhìn về mặt đưa đám của Hùng Khai Thắng và về mặt khó thể nhận biết của đám lãnh đạo xã, hẳn cảm thấy mình phải nói vài lời. Hẳn muốn cho tất cả mọi người biết mình không phải là đồng bọn nhào, sẽ không để người ta thích làm gì thì làm.

- Còn việc gì khác không? Nếu không thì giải tán.

- Bí thư Đoàn, tôi có vài lời.

- Bí thư Viên, anh nói đi.

- Bí thư Đoàn, chủ tịch Chu, công tác đồn đốc quản lý trồng thuốc lá ở thôn Kim Tử Điểm đều có trách nhiệm chủ yếu của tôi, khoảng thời gian này ủy viên Hùng chủ yếu phụ trách công tác tìm tư liệu tổ chức của tất cả các thôn cho tôi, đây là công tác tôi sắp xếp. Mà chuyện trồng cây thuốc lá là đại sự của cả xã, khoảng thời gian trước tôi không đặt nặng, bắt đầu từ ngày mai ủy viên Hùng sẽ cùng tôi đi đồn đốc. Tôi đến xã Liễu Hà đã được hơn một tháng nhưng mới đến thôn Kim Tử Điểm một lần duy nhất, đây thật sự là sai lầm. Tôi không quen thuộc công tác ở nông thôn, hội nghị hôm nay làm tôi hiểu đảng ủy chính quyền xã làm trung tâm của công tác, chủ nhiệm Hoàng, làm phiên anh sắp xếp xe, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát.

Viên Tự Lập nói làm ánh mắt mọi người tập trung lại.

- Bí thư Viên nói rất đúng, bí thư Đoàn, trồng thuốc lá đã đến giai đoạn cuối cùng, bí thư Viên và ủy viên Hùng xuống tuyến dưới đốc thúc vài ngày là được. Nhưng công tác kiểm tra kỷ luật, giám sát, tổ chức nhân sự, mặt trận tổ quốc cũng cực kỳ quan trọng, sau này bí thư Viên nên tập trung tinh lực ở phương diện này, bí thư Viên không quen thuộc công tác ở nông thôn, điều này là cả quá trình, từ từ sẽ quen, không nên gấp.

Chu Nghĩa Hải nói làm bầu không khí phòng họp chợt biến đổi, Đoàn Kim Ba không nói thêm điều gì, trực tiếp tuyên bố tan họp.

Hôm sau Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng nhận trực tiếp chạy đến thôn Kim Tử Điểm, tổng cộng có mười hai người được phân công quản lý ở thôn Kim Tử Điểm, phần lớn là bí thư chi bộ.

Bí thư thôn Kim Tử Điểm là Lưu Thắng Dũng, hơn bốn mươi, bộ dạng cao lớn, thân thể cường tráng, chủ nhiệm Đặng Thúy Lâm là nữ đồng chí, hơn ba mươi, rất mạnh mẽ, nói chuyện không có gì kiêng kỵ. Bầu không khí trong thôn cũng chẳng phải quá tốt, tất cả mọi người có vẻ vô tình.

- Bí thư Viên, thôn Kim Tử Điểm cách xa đảng ủy xã, điều kiện khó khăn, người đến đây công tác ngoài dân bản địa thì đều bị sung quân đến mà thôi.

Hùng Khai Thắng lặng lẽ nói, điều này làm cho Viên Tự Lập hiểu ra vài vấn đề.

Nói đến vấn đề độc thuốc trồng thuốc lá chẳng qua chỉ là cười ngửa xem hoa, bây giờ đã cuối tháng tư, người tình nguyện trồng đã sớm làm xong từ lâu, chỉ còn lại những vùng đất không thích hợp hoặc những người không có sức lao động, hoặc không muốn trồng cây thuốc lá, trong đó số người không thích trồng cây thuốc lá là rất ít.

Viên Tự Lập nghe xong báo cáo của Lưu Thắng Dũng thì càng thêm khó hiểu, Đoàn Kim Ba không thể nào không biết những tình huống này, vì sao ở trên hội nghị ban ngành lại nói ra những lời như vậy? Chẳng lẽ xuống nông thôn cũng chỉ có thể nói vài lời như thế này thôi sao? Sau khi ăn xong cơm tối thì Viên Tự Lập chỉ uống một chút rượu, vì thật sự rất khó uống, điều kiện của khu quản lý thôn rất kém, phòng ăn rất bẩn, có lẽ cũng vì không có tài chính, vì vậy nếu nói công tác nhiệt tình thì thuần túy chỉ là trò cười.

Bây giờ Viên Tự Lập đã biết rõ nguyên nhân, hẳn không thể không hiểu, hẳn nhất định phải biết rõ tất cả, hẳn chuẩn bị nói chuyện rõ ràng với Hùng Khai Thắng.

Sau khi ăn cơm thì Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng đi dạo trong khu quản lý, cảnh sắc ở thôn Kim Tử Điểm cũng không tệ, núi cao nước xanh, điều không được hoàn mỹ chính là nơi đây vẫn còn nghèo. Tất nhiên vẫn có vài phần dân chúng giàu có, chỉ cần nhìn nhà cửa của dân là biết được điều này.

Sắc trời dần tối, bốn phía truyền đến tiếng chó sủa, nhân dân bây giờ mới bắt đầu nấu cơm, khói bếp lượn lờ, đồng ruộng êm tĩnh, nếu không phải trong lòng có tâm sự thì Viên Tự Lập cũng rất muốn yên tĩnh thưởng thức cảnh đẹp khó tìm này.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nguyên Nhân Lạnh Nhạt. (3)

- Bí thư Viên, anh đừng nói như vậy, tôi biết rõ anh đang muốn tìm hiểu tình huống của đảng ủy chính quyền xã, nhưng tất cả tôi đều đã nói rõ ràng với anh rồi. Nói thế nào đây nhỉ, đây là lần đầu tiên tôi gặp một lãnh đạo như bí thư Viên, tôi là người có hơi tin vào số mệnh, cổ ngữ có câu nói "người tri kỷ là kẻ biết hy sinh", hôm qua bí thư Viên đã gánh trách nhiệm cho tôi trên hội nghị, ôi rất cảm kích, về tình về lý thì tôi đều phải nói ra sự thật!

- Ủy viên Hùng, không nên khách khí, cảm ơn anh đã nói thật.

Trên cánh đồng yên tĩnh bát ngát, Hùng Khai Thắng bắt đầu cất lời, từng tầng sương mù trước mắt Viên Tự Lập bắt đầu tan dần ra, cuối cùng hẳn cũng hiểu nguyên nhân chính nằm ở đâu.

Liễu Hà là một xã được huyện Tuyên Thi cực kỳ coi trọng, trước nay bí thư đảng ủy xã đều được lựa chọn đề bạt rất khắt khe. Trong xã có nhà máy xi măng, nhà máy rượu, nhà máy thuốc lá, tất cả đều cho ra hiệu quả kinh tế và lợi ích rất tốt, tài chính thu vào rất cao, hằng năm công tác kinh tế ở Liễu Hà đều đứng đầu toàn huyện. Đoàn Kim Ba đến nhận chức năm 1990, chủ tịch xã Chu Nghĩa Hải lại đến nhận chức từ năm 1989, khi Đoàn Kim Ba đến nhận chức thì cực kỳ mạnh mẽ vang dội, thường làm gương tốt, hay thì sát công tác quản lý trong xã, hơn nữa lại rất quan tâm đến cán bộ công nhân viên chức, được tất cả cán bộ đảng ủy chính quyền xã tôn kính. Nhưng tiệc vui chóng tàn, thời gian dài thì Đoàn Kim Ba chợt bộc lộ khuyết điểm, vốn chẳng ai là người hoàn mỹ, ai cũng có khuyết điểm, nhưng khuyết điểm của Đoàn Kim Ba thật sự làm người ta khó thể chịu được. Người này chuyên quyền độc đoán, tham tài, háo sắc, đặc biệt là phương diện phối hợp với chủ tịch xã Chu Nghĩa Hải, hẳn năm không đúng mức. Trong mắt hẳn thì tất cả công tác đều phải do đảng ủy quyết định, tất cả thành viên ban ngành chỉ phục vụ cho bí thư, kể cả chủ tịch cũng không ngoại lệ. Căn cứ vào nguyên nhân như vậy mà mâu thuẫn giữa Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải chợt bùng lên và khó thể tránh né. Đoàn Kim Ba là tâm phúc của chủ tịch huyện Vương Vọng Hoa, Chu Nghĩa Hải lại là người đi ra từ phòng tổ chức, kẻ nào cũng có hậu trường rất mạnh, nhưng Đoàn Kim Ba dù sao cũng là bí thư, nhiều khi vì đại cục nên Chu Nghĩa Hải cũng chỉ có nước nhẫn nhịn mà thôi. Mâu thuẫn dù sao cũng đã bộc phát, về vấn đề biên chế nhân viên, Đoàn Kim Ba điều từ các xã thị trấn khác đến Liễu Hà bốn người, lẽ ra đó là biên chế thuộc quyền của chủ tịch, chuyện này cuối cùng cũng bị Chu Nghĩa Hải phát hiện ra, nhưng Đoàn Kim Ba lại trực tiếp ký tên, đưa người vào. Kết quả là Chu Nghĩa Hải phát giác tài chính gia tăng, chất vấn Đoàn Kim Ba, Đoàn Kim Ba lại hỏi hột nói ra nguyên nhân, điều này làm cho Chu Nghĩa Hải chợt nổi giận, hai người đứng lúc đang ăn cơm ở căn tin, Chu Nghĩa Hải đẩy ngã bát đĩa. Sau sự việc đó thì Đoàn Kim Ba cũng có chút hạn chế, ví dụ như vấn đề về nhân sự, trước đó phó bí thư đoàn thể có quan hệ khá tốt với Chu Nghĩa Hải, vì vậy mà Đoàn Kim Ba đề nghị nhân tuyển mới, không được thông qua. Vì thế mà hẳn mới nghĩ ra biện pháp đẩy phó bí thư đi, hơn nữa tự mình lên phòng tổ chức huyện ủy đề cử phó chủ tịch Trần Bình làm phó bí thư đoàn thể. Sau khi Chu Nghĩa Hải biết rõ tình huống thì chạy đến phòng tổ chức nói một câu, nếu Trần Bình được đưa lên làm phó bí thư đoàn thể thì Chu Nghĩa Hải sẽ từ chức. Vì Trần Bình là bạn tốt của Đoàn Kim Ba, nếu Trần Bình là phó bí thư đoàn thể, Chu Nghĩa Hải sẽ không còn sức chống đỡ. Khốn nỗi lần này Viên Tự Lập được điều đến làm phó bí thư đoàn thể xã Liễu Hà, Đoàn Kim Ba không đặt được mục đích nên rất căm thù Viên Tự Lập. Sau này Đoàn Kim Ba biết Viên Tự Lập không phải là người của Chu Nghĩa Hải, nhưng vì Viên Tự Lập cản trở sự chuyên quyền của hẳn, vì vậy hẳn phải lập tức ra đòn phũ phàng.

Chức vụ phó bí thư đoàn thể là rất mấu chốt, vì trong ban ngành một xã thì ba người bí thư, chủ tịch và phó bí thư đoàn thể là lãnh đạo chủ chốt, nói cách khác thì các phó bí thư khác có thể được phân công điều chỉnh một cách dễ dãi, nhưng nếu phân công một phó bí thư đoàn thể, muốn điều chỉnh nhất định phải có sự đồng ý của huyện ủy. Nếu nói từ mức độ nhất định thì bí thư đảng ủy xã, chủ tịch xã mâu thuẫn với nhau, lúc này vị trí và thái độ của phó bí thư đoàn thể là rất quan trọng. Vì phó bí thư đoàn thể có quyền lên tiếng ở phương diện nhân sự, nếu phó bí thư hướng về phía ai thì người đó sẽ

chiếm thượng phong. Dựa theo đạo lý bình thường thì phó bí thư đoàn thể là người phụ tá đắc lực và giữ gìn quyền uy của bí thư, nhưng tình huống thật sự cũng không phải là như vậy, vì vậy mới nói vị trí phó bí thư này cũng rất khó ngồi yên. Tuy là ba lãnh đạo đứng đầu nhưng thật ra lại rơi vào cảnh khốn cùng, cần phải có quan hệ linh hoạt với cả chủ tịch và bí thư. Trong đảng ủy chính quyền ngoài bí thư và chủ tịch còn có rất nhiều cấp phó, nếu nói một cách nghiêm khắc, nếu làm tốt quan hệ với bí thư và chủ tịch thì sau này còn có bát cháo, nếu không làm tốt thì cấp phó cũng giống như cán sự, không có quyền lực thực tế.

Nói về vấn đề phân công cho Viên Tụ Lập thì rõ ràng Đoàn Kim Ba đã chơi trò đối trá, dựa theo sắp xếp bình thường thì Viên Tụ Lập sẽ phải được quản lý cơ quan và hai đến ba ban ngành trong xã, những thứ đó mới được gọi là quyền lực thực tế. Ví dụ như việc phân công quản lý cơ quan thì chuyện ăn uống, vận chuyển, sắp xếp xe cộ... Cũng có được quyền tự do quyết định. Nếu được phân công quản lý đơn vị thì không cần phải nói, có vị khách nào đến, trong huyện chiêu đãi ai cũng đều có thể nghĩ biện pháp, thậm chí ngay cả chuyện hút thuốc ngày thường cũng được đơn vị nghĩ biện pháp giải quyết. Bây giờ Viên Tụ Lập được phân công quản lý kiểm tra kỷ luật, giám sát, tổ chức nhân sự, tuyên truyền, mặt trận tổ quốc nhưng chẳng bằng không quản lý thứ gì. Vì những ban ngành kia phần lớn đều đã có người trông nom cụ thể, thứ hai là không thể kiếm tiền, chỉ có thể dùng tiền, chỉ cần bí thư hay chủ tịch tìm lý do tùy tiện cũng bị xem nhẹ. Hôm nay từ trung ương đến địa phương đều nói đến vấn đề công tác kinh tế, đề nghị lấy xây dựng kinh tế làm trung tâm, công tác đảng đã rời xa trung tâm từ lâu. Khi thời đại ngày càng phát triển thì các tình huống này sẽ ngày càng rõ ràng. Viên Tụ Lập nếu được phân công quản lý cơ quan thì sẽ có thể nghĩ ra biện pháp, lấy được chút tiền, thực hiện nhiều việc, nhưng hôm nay không có xu nào, dùng mong quản được thứ gì.

Đồng thời thành viên ban ngành đều có cái nhìn riêng, Viên Tụ Lập đã bị lạnh nhạt thì tất cả mọi người đều hiểu, thậm chí những người phụ trách các thôn cũng hiểu. Nếu tiếp tục như vậy thì tình huống của Viên Tụ Lập rõ ràng là không ổn, sau thời gian dài thì phó bí thư đoàn thể sẽ chỉ còn là một bình hoa, cũng không làm được gì, thậm chí những công tác được phân công quản lý cũng chịu ảnh hưởng. Bí thư đoàn thể trước đó cũng gặp phải tình huống như vậy, vì thế mà công tác đảng của xã Liễu Hà luôn rút lại phía sau, tạo thành đối lập rất rõ ràng với công tác kinh tế.

Trong các thành viên ban ngành đảng ủy chính quyền xã thì có trên tám phần theo chân Đoàn Kim Ba, đây cũng là vì sau khi Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải phát sinh mâu thuẫn, huyện ủy đã đặc biệt tổ chức hội nghị sinh hoạt dân chủ ở đảng ủy xã, yêu cầu tất cả mọi người đoàn kết quanh đảng ủy xã. Vì nguyên nhân như vậy mà dù thành viên ban ngành có đồng ý hay không cũng đều tỏ rõ thái độ giúp đỡ công tác của đảng ủy xã, thực tế chính là giúp đỡ công tác của bí thư. Nhưng Viên Tụ Lập lại đến xã Liễu Hà, đảng ủy có thêm nhân tố mất thăng bằng, các thành viên ban ngành còn lại cũng muốn xem thái độ của Viên Tụ Lập. Nếu Viên Tụ Lập giúp đỡ Đoàn Kim Ba thì tất cả thành viên ban ngành còn do dự sẽ chẳng còn gì nhiều lời, nếu Viên Tụ Lập hướng về phía Chu Nghĩa Hải, như vậy ban ngành xã Liễu Hà sẽ phân chia, đến lúc đó huyện ủy truy cứu trách nhiệm thì người có hại chỉ là Viên Tụ Lập, vì hắn là phó bí thư đoàn thể.

Hùng Khai Thắng đặc biệt nhắc nhở Viên Tụ Lập phải chú ý phó bí thư Trịnh Kiến Thiết và ủy viên tuyên truyền Dịch Văn Hóa, còn vì nguyên nhân gì thì Hùng Khai Thắng không nói rõ, Viên Tụ Lập cũng không hỏi, rất nhiều chuyện cần chính mình đi quan sát.

Có rất nhiều tin đồn về Đoàn Kim Ba, ví dụ như vấn đề ăn com, khi ăn com ở huyện thành thì Đoàn Kim Ba thường xuyên chiêu đãi người phụ trách các đơn vị, lấy ra hóa đơn để chi trả, khi Chu Nghĩa Hải phải ký tên thì đã từng ném vỡ bát. Trên vấn đề nam nữ thì càng nhiều tin đồn, xã Liễu Hà có quốc lộ 318, kinh tế ven đường rất phát đạt, không riêng gì quán com, cũng có không ít thiếu nữ kiếm tiền dựa vào tư sắc, trong đó không thiếu các cô xinh đẹp, nghe nói Đoàn Kim Ba đã vài lần đến "hót hàng", thậm chí còn có người trông thấy "gái" đi ra từ phòng ngủ của hắn.

Viên Tụ Lập cảm thấy khổ sở, không biết vì nguyên nhân gì mà mình được điều đến một địa phương rối loạn thế này? Cái gì là kinh tế phát đạt, đãi ngộ cuộc sống cao, tất cả đều là giả dối, quan trọng là công tác có thoải mái hay không mà thôi. Viên Tụ Lập nghĩ mình còn quá trẻ, mới hai mươi ba tuổi mà phải gặp cục diện thế này, thật sự không biết phó chủ tịch thành phố Triệu Thiên Nhiên sẽ nghĩ thế nào. Lúc này hắn không thể nào thay đổi được cục diện, bây giờ Chu Nghĩa Hải và Đoàn Kim Ba là nước lửa không dung, cũng vì thế mà phó bí thư đoàn thể trước đó phải rời khỏi đây, bây giờ người đến nhận chức bắt buộc phải có thái độ rõ ràng. Viên Tụ Lập tất nhiên sẽ không quan tâm đến những tin đồn về cuộc sống của Đoàn Kim Ba, hắn thấy điều này không có vấn đề gì, đàn ông thường là như vậy, luôn có một sở thích đặc biệt gì đó. Viên Tụ Lập chỉ quan tâm đến tình cảnh của mình, Đoàn Kim Ba rõ ràng có tâm tính không tốt, dù là vấn đề sắp xếp công tác hay những lời nói trên hội nghị đều cố gắng hạ thấp Viên Tụ Lập, phải biết rằng Đoàn Kim Ba bây giờ cần sự giúp đỡ của Viên Tụ Lập, điều này làm cho Viên Tụ Lập chột nghĩ ra một chỗ dựa.

Viên Tụ Lập là thư ký của Triệu Thiên Nhiên, nếu Triệu Thiên Nhiên còn ở huyện Tuyên Thi, như vậy thái độ của Đoàn Kim Ba chắc chắn sẽ khác biệt. Nhưng bây giờ Triệu Thiên Nhiên đã đi khỏi huyện Tuyên Thi đến thành phố Hoài Dương, dù là thăng chức nhưng người đi thì cánh không còn, hơn nữa Hoài Dương cách xa xã Liễu Hà, hai bên không cùng một tầng. Viên Tụ Lập chỉ đi theo Triệu Thiên Nhiên vài tháng, cũng không ai tin hắn sẽ có quan hệ rất tốt với Triệu Thiên Nhiên. Căn cứ vào nguyên nhân này mà thấy ngay hắn là người không có rễ, một người như vậy không có gì đáng kiêng kỵ, chỉ cần cố gắng chen ép là được. Viên Tụ Lập đã sớm hiểu đạo lý này, trên quan trường thường coi trọng bối cảnh, chỗ dựa, còn năng lực chỉ là vị trí thứ yếu. Người Trung Quốc là như vậy, chỉ cần tùy tiện tìm một người thì sẽ biết ngay, muốn làm ở nhà nước phải xem vào quan hệ.

Viên Tụ Lập bắt đầu suy xét đối sách, nếu đi tìm phó chủ tịch Triệu Thiên Nhiên để kể khổ thì rõ ràng là biểu hiện mềm yếu, mà chủ tịch Triệu có thể làm gì được? Điều mình đi sao? Biện pháp duy nhất lúc này là tranh thủ vị trí, tranh thủ quyền lực. Nếu Đoàn Kim Ba có thái độ như vậy thì sẽ làm cho nước đục lên, cá tiến vào. Lúc này hắn không được mềm yếu, không cần phải nghĩ biện pháp điều hòa mâu thuẫn giữa bí thư và chủ tịch, bây giờ điều hắn cần làm là một thái độ rõ ràng, trên quan trường dù là chuyện lớn hay nhỏ đều không dễ làm, hắn cần phải tỏ rõ thái độ nếu không sẽ bị ép ra bã.

Viên Tụ Lập so sánh lợi hại giữa Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải, nếu theo Đoàn Kim Ba thì lợi thế, nhưng Đoàn Kim Ba sẽ quan tâm đến hắn sao? Nếu hắn làm như vậy thì sẽ làm Đoàn Kim Ba cho rằng đó là lẽ đương nhiên, sẽ không có tâm tính cảm kích, thậm chí còn chẳng trọng dụng. Chu Nghĩa Hải thì khác, trước mắt hắn rơi vào thế yếu, lúc này nếu Viên Tụ Lập trợ giúp Chu Nghĩa Hải thì sẽ thu được hiệu quả khó tưởng.

Viên Tụ Lập chậm rãi hướng về phía Chu Nghĩa Hải.

Chương 12: Xung Đột Nhân Sự. (1)

Viên Tụ Lập yên lặng công tác ở xã Liễu Hà, hắn công tác tuân thủ theo từng bước, vì không có bao nhiêu sự việc phát sinh nên hắn phải nghĩ biện pháp, phải mượn sách xem. Có những sách thậm chí đã từng được đọc vào thời đại học, vì muốn giết thời gian nên hắn cần phải đọc lại một lần nữa. Khu đảng ủy xã dần khôi phục lại sự yên tĩnh, lần trước Viên Tụ Lập gánh trách nhiệm thay cho Hùng Khai Thắng, đồng thời Chu Nghĩa Hải cũng lên tiếng đã từng làm bùng lên những con sóng nhỏ, mọi người cho rằng sẽ có chuyện gì đó phát sinh, nhưng sau này lại chẳng có gì.

Tình huống của Viên Tụ Lập giống như càng ngày càng không tốt, Đoàn Kim Ba cũng công tác rất bận rộn, suốt ngày không thấy bóng dáng. Chu Nghĩa Hải bình thường cũng không ngồi trong khu ủy ban, nghe nói thường xuất hiện ở chỗ trường phòng Dịch của phòng tài chính, nơi đó có sắp xếp một vị trí cho Chu Nghĩa Hải, nhiều khi Chu Nghĩa Hải thường ở đây.

Buổi tối không có nhiều việc để làm, không có gì đáng để giải trí thì trong phòng họp đảng ủy xã có một chiếc ti vi và người ngồi xem rất đông. Viên Tụ Lập đã đi qua chỗ này hai lần, trông thấy rất nhiều người nhường chỗ cho mình, sau này hắn không đến nữa. Dưới nông thôn có rất nhiều người chơi mật chược, kể cả nhân viên đảng ủy chính quyền xã hay các thành viên ban ngành đều có tham gia, tiền cược không lớn, bình thường chỉ là một tệ, cả đêm nếu xui xẻo sẽ thua chừng một trăm tệ, đã có người từng mời Viên Tụ Lập tham gia, nhưng hắn tìm cớ chối từ.

Viên Tụ Lập tin một tin đồn, đó chính là Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải đều rất thích mật chược, hơn nữa tiền cược cũng không nhỏ, thường là mười tệ. Hắn không hiểu vì sao bọn họ có nhiều tiền để đặt cược như vậy, hôm nay tiền lương chỉ hơn một trăm đồng mà thôi. Hắn đã từng nhìn thấy ủy viên tuyên truyền Dịch Văn Hóa đặc biệt đến đón Đoàn Kim Ba, Trịnh Kiến Thiết đến nhà chơi mật chược. Nhà của Dịch Văn Hóa ở trong xã, điều kiện rất tốt, nhưng nếu muốn vào thì phải có thân phận. Ví dụ như Viên Tụ Lập, Dịch Văn Hóa chưa từng tiếp nhận, tuy Viên Tụ Lập là lãnh đạo trông coi trực tiếp Dịch Văn Hóa.

Mọi chuyện đều là như vậy, Viên Tụ Lập nhìn bằng mắt nhưng khắc trong lòng, hắn lại báo cáo cho chính mình biết, nên giấu tài, khi nào cần mới lộ đầu ra, nếu không đánh rắn không được còn bị rắn cắn, vậy là không ổn. Dù hắn còn trẻ nhưng cũng khó thể nào chịu đựng được va vấp vào lúc này. Trên quan trường có quy tắc ngầm, hắn biết, yếu thế không đáng sợ, đáng sợ chính là không biết lượng sức, không biết xem xét thời thế, tự tay chôn vùi tương lai của mình.

Trong khu hành chính đảng ủy xã có một khung cảnh mới, đó là quan hệ giữa Viên Tụ Lập và Hùng Khai Thắng, mỗi ngày cứ sau giờ cơm chiều thì hai người cùng nhau đi dạo, bình thường đều đi một giờ, sau đó cả hai đều quay lại, tự về nhà. Những lãnh đạo đảng ủy chính quyền còn lại đều không có ở đây, tất nhiên đó đều là những lãnh đạo được phân công quản lý đơn vị, bọn họ nổi tiếng ăn mặc uống cay, ai tình nguyện ăn cơm ở căn tin đảng ủy xã?

Viên Tụ Lập cũng bị ép làm cho thay đổi, nhiều khi hắn dùng cơm trong nhà Hùng Khai Thắng, vì chất lượng thức ăn ở căn tin là quá kém, ăn lâu thường khó thể chịu được. Vì hắn không được phân công quản lý cơ quan, vì vậy có khách từ trên huyện xuống cũng không được theo cùng, trừ khi là người đến từ huyện ủy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Viên Tụ Lập dần dần giống như bị quên lãng trong đảng ủy chính quyền xã, trong xa có một phó bí thư đoàn thể mới, nhưng bình thường người này cũng không ra khỏi cửa, cũng không quản chuyện. Hắn đến đây đã lâu nhưng không biết rõ tất cả mọi người, nhưng hắn cũng không quên chức trách của mình, hắn thường xuyên đến thôn mình được giao quản lý, cùng tâm sự với cán bộ tuyến dưới, hoặc cùng nhau nói chuyện tán dóc. Dần dần Viên Tụ Lập đã căn bản nắm được tình huống nhân viên, kể cả tình huống của nhân viên đảng ủy chính quyền xã. Thường thì lãnh đạo đảng ủy chính quyền xã đều thích đứng một chỗ xem xét tình huống các thôn, không thích xuống tận nơi như Viên Tụ Lập, tất nhiên Viên Tụ Lập cũng không làm ra vẻ, tình huống trước mắt hắn không cần phạm hý.

Tháng 7 thời tiết rất nóng, tất cả mọi người đều mặc áo tay ngắn, Viên Tụ Lập vào công tác ở xã Liễu Hà được ba tháng mà chưa về nhà, bình thường không có sự việc cụ thể, nhìn qua có vẻ uể oải không phấn chấn. Viên Tụ Lập dù sao cũng vẫn còn trẻ, hắn đột nhiên gặp phải tình cảnh như vậy, trong lúc này khó thể nào che giấu được cảm nhận của bản thân. Dù hắn đã có kinh nghiệm kiếp trước, nhưng bây giờ tạm thời không nhìn thấy hy vọng, hắn cũng khó thể nào hăng hái cho được. Hắn đã từng nghĩ nếu ra ngoài kiếm tiền cũng không khó khăn thế này, nhưng sau khi tĩnh tâm lại thì phát giác có rất nhiều chuyện đều là quan trọng kết hợp, với thân phận của hắn bây giờ căn bản chẳng làm được gì.

Xế chiều, Đoàn Kim Ba dùng cơm ở bên ngoài, sau đó đi vào trong khu đảng ủy xã, đặc biệt đến tìm Viên Tụ Lập.

- Bí thư Viên, buổi tối có chương trình gì không?

- Bí thư Đoàn, tôi không có chương trình gì cả, bí thư Đoàn có chuyện gì sao?

- Không có gì, bí thư Viên, cậu còn trẻ, lại là sinh viên điển hình, tôi mời cậu đi khiêu vũ, cũng gọi thêm cả ủy viên Hùng.

Viên Tụ Lập cảm thấy có chút kỳ quái, bí thư mời phó bí thư đi khiêu vũ, điều này thật sự khó nói, nếu dựa theo đạo lý phải là hạ cấp mời thượng cấp mới đúng chứ? Nhưng Đoàn Kim Ba đã mở miệng thì Viên Tụ Lập cũng khó nói gì, hắn hẹn Hùng Khai Thắng, cùng nhau theo Đoàn Kim Ba ra khỏi khu đảng ủy xã.

Phòng nhảy Lưu Quang cách đảng ủy xã hai trăm mét, đây là phòng nhảy có lắp đặt thiết bị tốt nhất trong vùng, âm thanh bên trong đặc biệt tốt. Hơn nữa phòng nhảy Lưu Quang nổi danh nhất chính là các "em gái", bên trong có rất nhiều "em" đặc biệt tiếp khách nhảy, tất nhiên nếu muốn mời em nhảy thì phải trả tiền. Trước tiên muốn vào phòng nhảy phải trả tiền, sau đó nhìn trúng "em" nào sẽ mời em đó khiêu vũ. Vào thời đại này phụ nữ gia đình sẽ không biết khiêu vũ, mà bọn họ cũng hầu như không tình nguyện đến đây. Vì vậy giá vé ở phòng khiêu vũ rất khác biệt, nếu là đồng chí nam vào cổng thì sẽ mất năm tệ, nếu nữ đồng chí thì coi như miễn phí, nếu là một nam một nữ đi vào thì chỉ mất một tệ. Mức phí này rõ ràng là cực kỳ cao, một tháng tiền lương sợ rằng còn chưa đủ để mỗi khi trời tối vào phòng nhảy làm vài "đường".

- Ô, bí thư Đoàn, ủy viên Hùng, vị này là... ..

- À, chú Liêu, đây là bí thư Viên... ..

- Bí thư Viên, chào anh, tôi là Liêu Hồng Vận, là ông chủ nơi đây, hoan nghênh bí thư Viên. Bí thư Đoàn, bí thư Viên, ủy viên Hùng, mời các anh vào, tôi sẽ sắp xếp vài em đến nhảy.

Hùng Khai Thắng chúc vụ thấp nhất, vì vậy hẳn chuẩn bị móc ra mười lăm tệ để mua phiếu.

- Ủy viên Hùng, anh làm gì vậy, anh làm vậy là xem thường Liêu Hồng Vận tôi đấy nhé. Các vị lãnh đạo đến khiêu vũ, còn phải mua phiếu thì sao? Sau này còn phải hoan nghênh các lãnh đạo đến đây chỉ dạy cho.

Liêu Hồng Vận đẩy tiền của Hùng Khai Thắng trở về, sau đó đưa ba người vào phòng nhảy.

Trong sân nhảy ánh đèn rất tối, hơn chục cô gái ngồi bên trong, bên trong cũng có ba bốn cặp nam nữ đang khiêu vũ. Viên Tự Lập nhìn kỹ thuật nhảy của bọn họ mà lo lắng nhũn mảy, hẳn thật sự chướng mắt với những người nhảy múa giả tạo này. Bây giờ thời gian vẫn còn sớm, vẫn chưa đúng thời điểm khách đến đông đủ.

Liêu Hồng Vận gọi vài chai bia, gọi ba người Đoàn Kim Ba đến ngồi bên cạnh sân nhảy, hẳn nhanh chóng khui bia, đồ đầy bốn ly.

- Anh Đoàn, bí thư Viên, ủy viên Hùng, em mời các anh một ly, hy vọng sau này các lãnh đạo quan tâm nhiều hơn.

Viên Tự Lập cảm thấy hôm nay Đoàn Kim Ba đã uống khá nhiều, trước đó Đoàn Kim Ba nói chuyện cũng không được rõ ràng cho lắm, bây giờ còn uống thì sợ rằng khó thể chịu được. Nào ngờ Đoàn Kim Ba nâng ly bia lên uống cạn, vì vậy mà Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng cũng phải một hơi cạn sạch. Liêu Hồng Vận lại nhanh chóng rót bia, lần này hẳn mời từng người, chỉ trong nháy mắt đã uống hết bốn ly. Viên Tự Lập có chút bội phục Liêu Hồng Vận, xem ra người này rất linh hoạt, là loại người sẽ phát triển rất tốt trong xã hội.

Viên Tự Lập không dám xem thường những người phát tài nhờ vào thực lực bản thân, sau này xã hội phát triển, những người này hô phong hoán vũ còn lợi hại hơn cả giới hành chính.

Liêu Hồng Vận vừa đi được vài phút thì có ba cô gái tiến đến, ánh sáng không tốt nên Viên Tự Lập không thấy rõ ràng, nhưng ba cô gái này tướng mạo không tệ, một người tốt nhất trực tiếp đi đến ngồi bên cạnh Đoàn Kim Ba, mà hai cô còn lại lần lượt ngồi xuống bên cạnh Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng.

Nói ra thì tướng mạo của Viên Tự Lập cũng không tệ, tuổi trẻ, anh tuấn, lại là phó bí thư đảng ủy xã, nhưng cô gái ngồi bên cạnh cứ dùng cặp mắt to tròn nhìn chằm chằm vào hắn, điều này làm hắn có chút mất tự nhiên.

- Bí thư Viên, cậu mời cô ấy đi khiêu vũ đi!

- Bí thư Đoàn, anh nhảy trước đi, chúng tôi thưởng thức, em gái, mau mời bí thư Đoàn ra nhảy.

Đoàn Kim Ba và cô gái kia tiến ra sân nhảy, đây là một khúc chậm. Lúc đầu Viên Tự Lập còn nở nụ cười vui vẻ, nhưng sau khi xem xét thì nụ cười biến mất. Đoàn Kim Ba nhảy bình thường, nhưng hắn và cô gái kia không giống như đang khiêu vũ, chỉ có thể nói là ôm lẫn nhau mà thôi. Viên Tự Lập khó mà nói được gì, đường đường là bí thư đảng ủy xã, dù có sắc thì cũng phải chú ý trường hợp mới đúng, hơn nữa phó bí thư và một ủy viên còn ở nơi này, dù sao cũng phải cho người ta thấy được bộ dạng của lãnh đạo mới đúng chứ?

- Anh Viên, anh thật sự còn rất trẻ, em mời anh một ly.

Cô gái bên cạnh không biết đã rót rượu đầy ly từ khi nào, Viên Tự Lập nhìn cô gái rồi nâng ly lên.

- Xấu hổ quá, phải là tôi mời rượu mới đúng, vậy xin uống trước.

Vũ khúc nhanh chóng kết thúc, Đoàn Kim Ba và cô gái ôm nhau đi đến, ngay sau đó một vũ khúc mới lại bắt đầu. Viên Tự Lập cảm thấy động tác của Đoàn Kim Ba và cô gái kia càng lúc càng lớn gan, vì vậy hắn sinh ra cảm giác ngồi không yên, đành phải đứng lên mời cô gái bên cạnh khiêu vũ.

Đây là một khúc nhạc tầm trung, Viên Tự Lập lúc đầu còn có chút lo lắng, sợ cô gái chưa quá quen thuộc. Nào ngờ cô gái này nhảy rất tốt, vì vậy mà hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, nhảy rất kỹ thuật, làm cho những cặp đôi khác trong vũ trường cũng phải dừng lại.

- Bí thư Viên, anh nhảy rất tốt.

- Cảm ơn, cô cũng nhảy rất tốt.

- Bí thư Viên, tôi là Tạ Vũ Hân, công tác ở phòng giáo dục, sau này xin bí thư Viên quan tâm nhiều hơn.

Viên Tự Lập có chút sững sờ, thì ra cô gái này là giáo viên, xem ra Liêu Hồng Vận thật sự rất tốt, biết rõ nên sắp xếp hạng người gì đến tiếp.

- Bí thư Viên, tôi rất thích khiêu vũ, mà ở xã Liễu Hà này, bí thư là người khiêu vũ tốt nhất đấy.

- Quá khen, chỉ học được một chút trong đại học mà thôi.

Một vũ khúc chấm dứt, Viên Tự Lập phát hiện không thấy Đoạn Kim Ba, cô gái kia cũng biến mất. Hùng Khai Thắng vẫn ngồi ở bên kia trò chuyện với cô gái lúc đầu.

- Bí thư Đoạn uống nhiều rượu nên đi trước, anh ấy nói bí thư Viên cứ chơi đùa cho vui.

Viên Tự Lập cảm thấy không đúng, vì sao Đoạn Kim Ba nhảy một bài đã vội bỏ đi? Lúc này khiêu vũ còn chưa được nhiều người tiếp nhận, còn trong giai đoạn phổ cập, mình và Hùng Khai Thắng ở đây sẽ thế nào.

- Chúng ta đi thôi, tôi cũng không thích khiêu vũ. Giáo viên Tạ, mọi người cứ chậm rãi chơi đùa, sau này có cơ hội sẽ mời cô khiêu vũ.

Viên Tự Lập đứng lên rời khỏi phòng nhảy, Hùng Khai Thắng theo sát phía sau, Liêu Hồng Vận đứng ở cửa ra vào chào hỏi vài câu, Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng cũng nói vài lời khách sáo rồi bỏ đi.

Không lâu sau trong đảng ủy xã đã có tin đồn, phó bí thư Viên Tự Lập vừa uốn rượu gỏi, vừa biết khiêu vũ, rõ ràng là rất tốt. Viên Tự Lập nghe được những thông tin này mà chỉ biết dờ khóc dờ cười, vì sao không ai quan tâm hấn công tác thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xung Đột Nhân Sự. (2)

Trưa ngày 26 tháng 7 Viên Tự Lập nhận được thông báo của văn phòng, mười giờ sẽ họp ở phòng bí thư.

Viên Tự Lập đã tham gia họp vài lần, những việc quan trọng ở đảng ủy chính quyền xã đều được quyết định ở những cuộc họp thế này. Ví dụ như những vấn đề liên quan đến tài chính, khen thưởng...Đều được thông qua ở cuộc họp trong phòng bí thư. Bình thường những cuộc họp đó Viên Tự Lập không lên tiếng, thảo luận công tác không phải là chuyên môn hấn được phân công quản lý, hấn cũng không nói gì. Nhưng lần này họp rất đột nhiên, trước đó không có bất kỳ thông báo gì, cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Sau một thời gian ngắn học hỏi và quan sát thì Viên Tự Lập đã quen thuộc với công tác ở xã Liễu Hà, sau này cũng không có vấn đề gì xảy ra, chỉ là mỗi năm sẽ mời hội nghị đại biểu nhân dân mà thôi.

Sau khi tiến vào phòng họp thì Trịnh Kiến Thiết, Dương Bàn Phú, Kim Quảng Quân đều đã đến, bọn họ đang nói chuyện phiếm, Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng đi vào, người làm nhiệm vụ ghi chép chính là ủy viên tổ chức. Vì ở xã Liễu Hà thì tổng số bọn họ và phó bí thư là số chẵn, không tốt biểu quyết, vì vậy nếu có tranh luận gì, chỉ cần không quá lớn, bình thường đều do bí thư tỏ thái độ quyết định.

Đúng mười giờ thì Đoạn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải tiến vào phòng họp, Viên Tự Lập chú ý về mặt của Chu Nghĩa Hải, rất mờ mịt, xem ra Chu Nghĩa Hải cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

- Được rồi, họp, văn phòng đã thông báo mười một giờ mở hội nghị đảng ủy, thời gian rất gấp, chúng ta không nên làm chậm trễ. Hôm nay tổ chức họp chính là vì thảo luận một đề tài, mà đề tài này có liên quan đến vấn đề nhân sự.

Chu Nghĩa Hải nhanh chóng nhìn về phía Viên Tự Lập, về mặt Viên Tự Lập cũng rất mờ mịt, nhân sự sao? Bình thường đó là những vấn đề do bí thư và chủ tịch quyết định, nhưng trước khi tổ chức họp thì cần có một cuộc chạm trán tay ba giữa bí thư, chủ tịch và phó bí thư mới đúng, như vậy mới làm tốt quá trình chuẩn bị, sau đó mới thông báo tình huống trong hội nghị để chẳng còn người phản đối. Vì ai cũng biết trước đó bí thư, chủ tịch và phó bí thư đoàn thể đã không có ý kiến, dù bây giờ bọn họ có ý kiến cũng vô ích. Còn phía đảng ủy thì không cần phải nói, nếu bí thư đã thông qua thì chắc chắn sẽ được thông qua ở hội nghị đảng ủy, khi đó bọn họ đứng lên tuyên bố phương án thay đổi nhân sự, sẽ không có người nào lên tiếng.

Cũng có trường hợp ngoại lệ, trừ khi kẻ sắp nhận chức đắc tội với ủy viên đảng ủy, hơn phân nửa sẽ không được thông qua, chỉ cần người này lên tiếng phản đối, nếu bí thư không kiên trì ý kiến, sẽ không được thông qua.

- Nhân sự lần này rất gấp, vì vậy tôi trực tiếp giới thiệu tình huống. Mọi người đều biết đồng chí Hoàng Lâm được đề bạt làm ủy viên đảng ủy, là chủ

nhệm văn phòng, vì thế mà chiếc ghế chủ nhiệm phòng dân chính đã để không quá lâu. Còn nữa, phòng kế hoạch hóa gia đình, trường phòng nông nghiệp đều đã tuổi cao, cần thay đổi. Đây đều là những vị trí quan trọng, liên quan đến công tác trung tâm của đảng ủy xã, tôi suy xét đến vài đồng chí, hôm nay nói ra cho mọi người thảo luận.

Phòng họp cực kỳ yên tĩnh, đáng lý ra phải do Viên Tự Lập thông báo tình huống mới đúng, nhưng Đoàn Kim Ba lại đứng lên nói thẳng ra, điều này chỉ có thể nói rõ một loại tình huống: "Phó bí thư đoàn thể đã không biết rõ tình huống cụ thể, chẳng biết nói thế nào cho phải!"

- Đồng chí Tô Dương phó chủ nhiệm phòng dân chính là người còn trẻ, nhiệt tình, năng lực tốt. Đồng chí Hoàng Lâm nhiều lần đề cử, tôi cho rằng điều này hoàn toàn có thể, vì vậy đồng chí Tô Dương được đề nghị bổ nhiệm làm chủ nhiệm phòng dân chính, đồng chí Thái Tiểu Hoa phó chủ nhiệm quản lý hợp tác xã thôn Thanh Lâm được đề cử làm chủ nhiệm phòng kế hoạch hóa gia đình, đồng chí phó chủ nhiệm văn phòng đảng ủy xã Trương Đông Đào được đề xuất làm trưởng phòng nông nghiệp, mời các đồng chí nghị luận.

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Chu Nghĩa Hải đẩy kính mắt lên, chậm rãi mở miệng, lúc hắn nói chuyện cũng không nhìn sang Đoàn Kim Ba.

- Bí thư Đoàn, tôi cảm thấy điều này là không thỏa đáng, đồng chí Tô Dương còn quá trẻ, đến phòng dân chính chưa lâu, còn chưa quen thuộc công tác ở phòng dân chính. Đồng chí Thái Tiểu Hoa, theo tôi được biết thì còn chưa phải là đảng viên, một nữ đồng chí còn chưa là đảng viên nếu được đề bạt làm chủ nhiệm phòng kế hoạch hóa gia đình, sau này sẽ không thể triển khai mở rộng công tác. Còn đồng chí Trương Đông Đào, trước nay công tác rất xuất sắc ở văn phòng đảng ủy xã, nhưng nếu muốn sắp xếp thì chỉ có thể được đề bạt làm bí thư chi bộ thôn, nếu đứng ở một đơn vị sự nghiệp như phòng nông nghiệp thì không thích hợp.

Chu Nghĩa Hải nói giống như sấm rền, trong phòng họp càng yên tĩnh.

Đoàn Kim Ba cũng không thèm nhìn Chu Nghĩa Hải, vẻ mặt hắn vẫn như thường.

- Bí thư Viên, anh là người được phân công quản lý cán bộ, anh nói ý kiến của mình xem.

Viên Tự Lập cảm thấy huyết thái dương của mình nhảy lên, hắn không thể nào không phát biểu, bí thư và chủ tịch đều đã lên tiếng, bây giờ đến lượt phó bí thư đoàn thể. Hắn bắt buộc phải lên tiếng, vì hắn là phó bí thư đoàn thể, hắn được phân công quản lý cán bộ, hắn phải có thái độ rõ ràng.

Viên Tự Lập hiểu, hôm nay thái độ của mình rất quan trọng, nếu hắn đồng ý, như vậy sẽ coi như phản đối ý kiến của Chu Nghĩa Hải, nếu không nói thì vài vị phó bí thư còn lại cũng sẽ đồng ý, tất cả sẽ thuận lợi thông qua. Nếu hắn phản đối, như vậy vài vị phó bí thư còn lại sẽ chẳng dám tỏ thái độ. Điều này làm hắn có chút phần nộ, vấn đề về nhân sự thường sẽ do bí thư quyết định, nhưng ít nhất cũng phải thông báo một tiếng, đây là phương diện tôn trọng lẫn nhau. Chính mình bây giờ là phó bí thư đoàn thể, là phó bí thư được phân công trông nom cán bộ, Đoàn Kim Ba hôm nay làm như vậy rõ ràng không xem hắn ra gì.

- Tôi đồng ý với ý kiến của đồng chí chủ tịch, tôi là người được phân công quản lý cán bộ, ba đồng chí kia dù là đảm nhiệm chức vụ trưởng phòng hay chủ nhiệm đều không thích hợp. Phòng dân chính có trách nhiệm rất lớn, liên quan đến vấn đề liên hệ với phòng dân chính huyện, tôi đề nghị, vì suy xét tốt vấn đề người phụ trách phòng dân chính mà đảng ủy xã nên thông báo tình huống cho phòng dân chính huyện. Phòng kế hoạch hóa gia đình cũng là một ban ngành quan trọng, chủ nhiệm phải do một đồng chí đảng viên đảm nhiệm. Còn về phần người phụ trách phòng nông nghiệp, tính chuyên nghiệp của kỹ thuật trong nông nghiệp là rất mạnh, đồng chí Trương Đông Đào trước nay chỉ quen công tác hành chính, cũng không thể phù hợp trong công tác kỹ thuật.

Về mặt Đoàn Kim Ba chợt biến đổi, hắn thật sự không ngờ lần này vấn đề nhân sự sẽ xuất hiện tình huống thế này. Lúc này hắn bắt đầu trung cầu ý kiến vài vị phó bí thư khác, nhưng không ngoài dự đoán, những người kia đều nói tạm thời chưa suy xét tốt, tạm thời không cho ra thái độ rõ ràng, thực tế cũng không giúp đỡ Đoàn Kim Ba.

Về mặt Đoàn Kim Ba trở nên tái nhợt, hắn trầm mặc khá lâu rồi nói ra một câu mà không ai ngờ được:

- Tôi là bí thư, vấn đề nhân sự do tôi định đoạt.

Chu Nghĩa Hải không cam lòng yếu thế, hắn trả lời một câu:

- Bí thư Đoàn, nếu anh nói như vậy thì không nên họp bàn làm gì, trực tiếp gửi công văn đi là được rồi.

Bầu không khí trong phòng họp rất căng thẳng, Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải có thể nói đã giương cung bạt kiếm, đã vung lưỡi lê thấy máu. Đám người còn lại, Viên Tự Lập thì giúp đỡ Chu Nghĩa Hải, những phó bí thư khác đều không tỏ rõ thái độ, điều này nói rõ cuộc họp hôm nay đã thất bại, vấn đề nhân sự của Đoàn Kim Ba không được thông qua.

Chỉ trong chốc lát Đoàn Kim Ba đã khôi phục lại vẻ mặt ung dung.

- Vấn đề nhân sự hôm nay nếu tiếp tục suy xét sẽ không còn phù hợp, lần sau sẽ tiếp tục xem xét, tôi tuyên bố tan họp, lập tức mở hội nghị đảng ủy, tất cả thành viên ban ngành đều phải tham gia.

Đoàn Kim Ba là người đi ra đầu tiên, sau đó đến lượt Chu Nghĩa Hải, đám người còn lại đều nhìn Viên Tự Lập, mà Viên Tự Lập cũng đứng lên bỏ đi, đám người còn lại lúc này mới đi ra theo trình tự.

Viên Tự Lập vừa đi vừa nghĩ, từ hôm nay trở đi hẳn đã hoàn toàn rạch ròi mặt Đoàn Kim Ba, dù là cố ý hay vô tình thì giữa bọn họ đã khó thể dung hợp. Hẳn cảm nhận mình rơi vào tình cảnh xấu, không biết Chu Nghĩa Hải sẽ có thái độ gì.

Đi vào phòng họp lớn, tất cả thành viên ban ngành đều có mặt, mọi người cười cười nói nói, nhưng sau khi Đoàn Kim Ba đi vào thì mọi người nhanh chóng an tĩnh, vì ai cũng phát hiện về mặt bí thư không đúng. Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập theo vào phía sau, bầu không khí trong phòng họp càng yên tĩnh.

- Hôm nay mở hội nghị đảng ủy, mọi người đều biết có chuyện gì rồi, vấn đề sẽ được nói ra, chúng ta cùng nhau bàn bạc.

Đoàn Kim Ba nói một câu không đầu không đuôi, điều này làm cho tất cả thành viên ban ngành cảm thấy kỳ quái, đảng ủy là nơi bí thư chủ trì, bí thư đề xuất chương trình hội nghị, tất cả thành viên cùng nhau thảo luận, hôm nay là sao?

- Tôi nói một việc, ngày hôm qua tôi đến kiểm tra công tác phòng nông nghiệp, không ngờ nhân viên phòng nông nghiệp đang trong giờ làm mà tụ tập đánh bài, tôi đã phê bình bọn họ.

- Cái gì, bí thư Trịnh, có chuyện như vậy sao? Những nhân viên này hưởng lương nhà nước mà lại tụ tập đánh bài, điều này thật sự không ổn, đây là tính chất gì, rõ ràng là sai lầm nghiêm trọng, nhất định phải nghiêm túc xử lý, cần phải chỉnh đốn tác phong. Đảng ủy chính quyền xã phải có thái độ rõ ràng, tôi đề nghị sau khi kiểm chứng thì đưa ra phương án giải quyết thích hợp, nếu bọn họ không quý trọng công tác, vậy cứ để bọn họ ra ngoài để mà đánh bài cả ngày cho thoải mái.

Trong phòng họp trở nên yên lặng, giờ làm việc mà đánh bài, chơi mạt chược...Nói chung ở đâu mà chẳng có, kể cả nhân viên và lãnh đạo đảng ủy chính quyền xã, khi không có việc gì cũng trốn sang một bên chơi mạt chược, thứ này đã không còn gì là công khai bí mật, không biết vì sao hôm nay Trịnh Kiến Thiết lại nói ra. Đoàn Kim Ba lại yêu cầu tạm dừng công tác nhân viên phòng nông nghiệp, nếu xử lý như vậy sẽ gây ra những náo loạn ngất trời, đám người bị xử lý chắc chắn sẽ không phục.

- Bí thư Viên, anh là người được phân công quản lý cán bộ, nhân viên công tác đánh bài trong giờ làm việc, tác phong như thế là tốt sao? Anh nói xem, có phải nên tạm dừng công tác hay cụ thể nên làm thế nào?

Viên Tự Lập biết rõ Đoàn Kim Ba bắt đầu chĩa mũi dùi về phía mình, bình đến tướng đỡ, nước đến đắp đê, nếu đã đến nước này thì cứ nên kiên trì mà thôi. Viên Tự Lập biết rõ xử lý cán bộ cũng không phải chuyện ăn nói lung tung, không vì lãnh đạo nóng đầu muốn xả giận mà làm sao thì làm, điều này sẽ sinh loạn.

- Bí thư Trịnh, tôi muốn hỏi, những người kia có phải là đảng viên không?

- Bí thư Viên, đều là đảng viên.

- Biết rồi, bí thư Đoàn, ý kiến của tôi là dựa theo "Điều lệ kỷ luật đảng viên" để xử lý. Đánh bài trong giờ làm việc là sai, nhưng còn chưa tạo nên ảnh hưởng ác liệt, tôi đề nghị thông báo phê bình. Lần này đảng ủy chính quyền xã cũng nên lấy đó rút kinh nghiệm, chỉnh đốn tác phong cán bộ cơ quan, chúng ta lập tức làm ra công văn gửi xuống cơ sở, nếu vi phạm sẽ nghiêm túc xử lý.

- Tôi đồng ý với ý kiến của bí thư Viên, đề nghị phê bình những cán bộ đã vi phạm, để cho bí thư Viên, bí thư Trịnh, bí thư Hàn cùng đi tìm bọn họ nói chuyện, tiến hành phê bình nghiêm túc sai lầm của bọn họ.

- Nếu chủ tịch Chu và bí thư Viên đều có ý kiến này, như vậy cứ làm như thế, tan họp.

Đoàn Kim Ba cũng không quay đầu mà rời khỏi phòng họp, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập cũng đứng lên bỏ đi, lúc này vẫn có rất nhiều ánh mắt tập trung lên người Viên Tự Lập và Trịnh Kiến Thiết.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Xung Đột Nhân Sự. (3)

Viên Tự Lập đi thẳng đến văn phòng của Hùng Khai Thắng, hôm nay hẳn không được thoải mái, tâm tình rất nặng nề. Hội nghị hôm nay chính thức xem như tiêu chí của hắn và Đoàn Kim Ba khác nhau một trời một vực, Đoàn Kim Ba xem hắn là người của Chu Nghĩa Hải, bí thư và phó bí thư có mâu thuẫn, tất nhiên kẻ có hại chỉ là phó bí thư. Đạo lý này rất dễ hiểu, Viên Tự Lập tất nhiên sẽ hiểu, nhiều năm kinh nghiệm để hắn hiểu, con đường sau này sẽ càng gian nan, dưới tình huống như vậy thường không có nhiều con đường để lựa chọn.

- Bí thư Viên, đã sắp tan tầm, mời vào nhà tôi ngồi chơi, tôi và bí thư cùng uống vài ly.

- Ủy viên Hùng, anh chẳng phải không biết uống rượu sao?
- Không uống được nhưng hôm nay tôi sẽ liều mình với bí thư Viên.
- Ủy viên Hùng, anh không nên làm tôi sợ, nếu uống rượu vào có vấn đề gì, tôi cũng không thể nào phụ trách được.
- Bí thư Viên, đi thôi, vào nhà ngồi.

Hùng Khai Thắng ủy thác một nhân viên đến trường thông báo vợ mau về nhà nấu cơm, sau đó hắn kéo Viên Tự Lập trực tiếp đi vào phòng trong, lúc này phòng họp nghỉ hôm nay còn chưa truyền đến, nơi đây vẫn rất yên tĩnh.

- Bí thư Viên, anh biết không, Tô Dương và Thái Tiểu Hoa đều đã mời khách chúc mừng ở bên ngoài rồi.
- Ủy viên Hùng, sao anh biết? Đây là có chuyện gì?
- Bí thư Viên, tôi cũng mới biết được tối qua, chỉ là không biết khi nào mở hội nghị. Bí thư Viên, anh không cần nghĩ nhiều, bí thư Đoàn chắc không nói với chúng ta những điều này, nhưng tối qua tôi nghe giáo viên Lưu nói, vài ngày trước chúng ta đi khiêu vũ, anh vẫn còn nhớ chứ?
- Nhớ rõ.

Cùng khiêu vũ với bí thư chính là giáo viên Thái Ngọc Hoa trong trường của giáo viên Lưu, là em gái của Thái Tiểu Hoa. Bí thư Đoàn nói tất cả tình huống cho Thái Ngọc Hoa, thật ra khi bí thư Đoàn dùng cơm ở bên ngoài đã cùng bàn chuyện này với bí thư Trịnh và ủy viên Dịch, người trong cuộc đều biết, nếu nói không biết thì sợ rằng chỉ có anh và chủ tịch Chu mà thôi.

- Ủy viên Hùng, như vậy cũng không phải nói một cách tùy tiện sao?
- Bí thư Viên, chờ xem đi, không cần phải quá quan tâm, tình huống cuộc họp hôm nay sẽ được lan truyền rộng rãi, người người đều biết. Bí thư Viên, chúc mừng anh, sau này đám người trong đảng ủy chính quyền và thôn xóm sẽ không ai dám xem thường anh, chỉ sợ sẽ có thêm vài phần kính trọng.
- Ủy viên Hùng, điều này cũng không phải thứ gì đáng để chúc mừng, anh nghĩ lại mà xem, tôi có chức vụ gì? Nếu phát sinh mâu thuẫn với bí thư thì sau này công tác cũng sẽ không thoải mái cho lắm.

Viên Tự Lập rơi vào trầm tư, đáng ủy không ngờ lại rơi vào tình cảnh oái oăm như vậy, một vấn đề có liên quan đến nhân sự mà bí thư lại thương lượng với phó bí thư được phân công quản lý nông nghiệp và ủy viên tuyên truyền mà hoàn toàn bỏ qua chủ tịch và phó bí thư đoàn thể, đây không phải chuyện gì tốt. Phải biết rằng sức chiến đấu của đảng ủy thường rất mạnh, nếu Viên Tự Lập đi theo nịnh hót bí thư thì sức chiến đấu sẽ giảm, thậm chí còn sinh ra nội chiến, vì hắn là một thành viên bên trong, hơn nữa còn là thành viên quan trọng.

Ngay sau đó vợ của Hùng Khai Thắng đã về, nhưng sau lưng còn có một người, là Tạ Vũ Hân.

- Chào bí thư Viên, chào anh Hùng.
- Giáo viên Tạ, mời vào, mời vào!
- Anh Hùng không nên khách khí, em đến giúp chị Lưu nấu cơm.

Vợ Hùng Khai Thắng là giáo viên Lưu, người này có tướng mạo bình thường nhưng cặp mắt rất có thần, nàng thấy Viên Tự Lập, chợt nói ra một câu:

- Bí thư Viên, hôm nay tôi nấu vài món ngon, anh Hùng và anh cùng uống rượu, bí thư Viên, anh thật sự lợi hại.

Viên Tự Lập chợt choáng váng, lúc này chưa trải qua một giờ, chẳng lẽ giáo viên Lưu cũng đã biết rồi.

- Giáo viên Lưu, chị nói như vậy là... ....
- Vợ của bí thư Trịnh và ủy viên Dịch đều công tác ở phòng giáo dục, có tình huống nào xảy ra thì các cô ấy sẽ biết đầu tiên, mà nếu như vậy thì chúng tôi cũng sẽ biết. Bí thư Viên, anh dám trực tiếp có ý kiến khác biệt với bí thư Đoàn, điều này là không đơn giản. Còn nữa, anh là lãnh đạo phân công quản lý cán bộ, vào thời điểm mấu chốt có thể bảo vệ cán bộ của mình, như vậy mọi người đều hiểu rõ.

Viên Tự Lập không nói gì, nếu dựa theo đạo lý thì hội nghị các bí thư và đảng ủy đều phải được giữ bí mật, đặc biệt là chuyện liên quan đến nhân sự. Nếu truyền ra ngoài thì kẻ phản đối coi như đắc tội với người, nếu không được giữ bí mật thì có ai còn dám phát biểu ý kiến trên hội nghị? Sự thật là như vậy, Viên Tự Lập chưa từng nghĩ nhiều về vấn đề này, kể cả trong huyện cũng như vậy, nghĩ nhiều cũng không được gì.

Vì có Tạ Vũ Hân ở đây nên bữa cơm có vẻ rất sinh động, Hùng Khai Thắng uống rượu nhưng giáo viên Lưu không trách, điều làm cho Viên Tự Lập trở tay không kịp chính là giáo viên Lưu uống khá tốt, nàng chúc sáu bảy ly làm hắn chóng mặt.

Chiều Viên Tự Lập không đi làm, hắn ở nhà nghỉ ngơi, dù sao cũng không có chuyện gì, có đi hay không cũng là như vậy mà thôi, thời gian dài đều là như vậy, Viên Tự Lập dù sao cũng tạo nên một thói quen.

Hôm sau Viên Tự Lập tiến vào văn phòng thì thấy ánh mắt khắp chung quanh có chút căng thẳng, có chút kính sợ, nhân viên khối đảng ủy chính quyền thấy Viên Tự Lập thì nụ cười trên mặt thân thiết hơn rất nhiều. Tất nhiên Viên Tự Lập biết rõ nguyên nhân nhưng không quan tâm, hắn đến phòng làm việc, thông báo cho bí thư Trịnh và bí thư Hàn cùng nhau đến phòng nông nghiệp.

Phòng nông nghiệp, lúc này trưởng phòng, phó phòng và tất cả nhân viên đều đã đứng chờ, vì sự việc đã công khai nên không ai nói gì. Sau khi đến phòng nông nghiệp thì Trịnh Kiến Thiết chủ trì hội nghị toàn thể cán bộ công nhân viên, Hàn Siêu Vũ đứng lên thông báo quyết nghị của đảng ủy khi bắt đầu hội nghị, sau đó trưởng phòng nông nghiệp đứng ra làm kiểm điểm, nói rằng công nhân viên chức đánh bài trong giờ làm là sai lầm nghiêm trọng, tạo nên ảnh hưởng không tốt. Đám công nhân viên chức tham gia đánh bài đều phải làm kiểm điểm, tỏ ra ăn năn, nếu không phải vì bầu không khí rất nghiêm túc thì Viên Tự Lập đã phải cười xòa. Sự việc cũng không quá nghiêm trọng, đám nhân viên này chẳng qua không may mắn bị đưa lên đầu súng mà thôi. Viên Tự Lập nhìn Trịnh Kiến Thiết, sự việc này bắt đầu từ Trịnh Kiến Thiết, hắn thấy về mặt tên này không chút biểu cảm, rất nghiêm túc. Hắn không khỏi kính nể Trịnh Kiến Thiết, không biết sau khi đám nhân viên phòng nông nghiệp hiểu rõ sự thật thì tên này sẽ phải giải thích thế nào?

Viên Tự Lập cuối cùng cũng không nói lời nào, hắn cũng không nghiêm khắc phê bình công nhân viên phòng nông nghiệp, chẳng qua chỉ hy vọng sau này không phát sinh sự việc tương tự, hy vọng các đồng chí bị phê bình không nên nín giận, phải cố gắng công tác tốt.

Trong lúc Viên Tự Lập nói thì không ai lên tiếng, vài người bị phê bình có chút không phục nhưng bọn họ không có chút cảm giác oán hận trước mặt Viên Tự Lập. Bọn họ hiểu, nếu Viên Tự Lập không kiên trì thì mình sẽ phải nhận thiệt thòi lớn. Sau khi kết thúc hội nghị thì Viên Tự Lập rời khỏi phòng nông nghiệp., nơi này là địa bàn của Trịnh Kiến Thiết, hắn cũng không muốn phát sinh những tin đồn bậy bạ.

Đám người phụ trách các thôn bắt đầu chậm rãi tiếp xúc Viên Tự Lập, bọn họ có lý do rất tốt, báo cáo công tác chính là lý do đó, đám lãnh đạo thôn báo cáo công tác cho lãnh đạo đảng ủy xã là thiên kinh địa nghĩa.

Viên Tự Lập rất quan tâm đến những tình huống này, dưới tình huống bình thường thì hắn đều ở phòng làm việc chờ người tuyến dưới báo cáo, nhưng bây giờ là thời điểm quan trọng, tất cả mọi người đều biết giữa phó bí thư và bí thư Đoàn Kim Ba có chút ngăn cách, lúc này nếu báo cáo với phó bí thư thì nhất định phải có gan.

Viên Tự Lập hy vọng sáng sớm có thể được nói vài lời với Chu Nghĩa Hải.

Cuối tháng 7 đầu tháng tám, dựa theo sắp xếp thì Viên Tự Lập sẽ tiến hành kiểm tra tất cả tình huống triển khai mở rộng công tác đảng của các thôn xóm, đây là chuyện lớn của đảng ủy xã, bắt buộc phải do bí thư mở hội nghị, tất cả ban ngành thành viên đều phải tham gia, cuối cùng mới tập hợp tình huống đã kiểm tra về trong tay Viên Tự Lập. Nhưng Viên Tự Lập không được gặp Đoàn Kim Ba, sau hội nghị lần trước thì hắn chưa từng được gặp đối phương. Công tác kiểm tra nửa năm là chuyện lớn, sau khi kiểm tra xong tất cả công tác đảng thì phải báo cáo tình huống cho huyện ủy, ủy ban kỷ luật huyện ủy, phòng tổ chức huyện ủy, phòng tuyên truyền, mặt trận tổ quốc, thậm chí khi cần thiết thì đảng ủy xã còn phải tổ chức hội nghị thông báo xuống. Những năm nay công tác đảng phần lớn đều là lừa dối, làm ra vài phần tài liệu để lừa trên gạt dưới, vì cả nước đều chú trọng vào công tác kinh tế, ai quan tâm đến ba thứ này.

Nhưng Viên Tự Lập cũng không đơn giản tổ chức hội nghị như vậy, dựa theo quy định bất thành văn của đảng ủy chính quyền thì người triệu tập các lãnh đạo thôn xóm và quản lý khu vực chính là bí thư đảng ủy xã và được chủ tịch xã đồng ý, những hội nghị thế này trên cơ bản không cần có sự đồng ý của phó bí thư đoàn thể. Những hội nghị khác thì bình thường đều được quyết định thông qua hội nghị đảng ủy hay các thành viên ban ngành hội ý và quyết định. Bây giờ Viên Tự Lập không thể nào làm trễ nãi được, công tác đảng vốn đã không được coi trọng, nếu bây giờ tổ chức hội nghị cấp phó thì hiệu quả cực kỳ kém. Trong lòng hắn thầm oán trách huyện ủy, cái gì là báo cáo công tác, cái gì là vượt lên phía trước, cái gì mà là cố gắng hết sức, rõ ràng đều thoát ly thực tế. Những đảng viên trên sáu mươi dưới thôn xóm đều không biết chữ, anh muốn bọn họ đi đâu thì đi cái gì đâu? Những lãnh đạo này rõ ràng không thể nói về tư tưởng nhưng năng lực đã bị thái hóa nghiêm trọng. Còn cái gì gọi là điển hình, thật ra trong huyện cũng không phải không biết tình huống trong xã tuyến dưới, tất cả công tác đều không rời khỏi chữ tiền, rất nhiều thôn xóm còn không có chỗ đặt văn phòng, công tác nào phát triển được? Những năm nay thuế nông nghiệp thậm chí còn không thu đủ, tiền lương của công nhân viên cầm không đồng đều, ai còn quan tâm đến công tác đảng?

Dù sao thì sự thật là như vậy nhưng đừng coi đó là chuyện nhỏ, vì nếu không có gì thì thôi, đã đụng vào là có chuyện lớn, vấn đề chính trị thì khó ai dám đương nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đồng Minh. (1+2)

Viên Tự Lập không tìm được Đoàn Kim Ba, rơi vào đường cùng hắn đành phải đi tìm Chu Nghĩa Hải. Tất nhiên Chu Nghĩa Hải sẽ dễ tìm hơn, không có mặt ở ủy ban thì ở phòng tài chính, Viên Tự Lập không suy nghĩ nhiều, hắn trực tiếp đến phòng tài chính và tìm được Chu Nghĩa Hải.

Chu Nghĩa Hải thấy Viên Tự Lập thì trực tiếp lấy ra hai gói thuốc A Thi Mã, hắn đưa cho Viên Tự Lập:

- Bí thư Viên, cậu là người hút thuốc, chỗ này của tôi có vài cây thuốc ngon, cậu cầm hai gói hút trước. Tôi đã sắp xếp văn phòng rồi, sau này mỗi tháng cấp cho cậu ba cây thuốc Phù Dung, cậu không được phân công quản lý đơn vị, nhưng thân là phó bí thư đoàn thể, mỗi ngày đều gặp nhiều người phụ trách đơn vị, nếu tự mình mua thuốc thì một tháng tiền lương cũng không thừa được vài đồng, nào còn tiền ăn cơm.

Viên Tự Lập không chối từ, hần tiếp nhận thuốc lá, những năm nay thuốc A Thi Mã hay Hồng Tháp Sơn đều là loại tốt nhất, bình thường khó mua nổi, bây giờ có thuốc ngon hút, tất nhiên Viên Tự Lập sẽ không từ chối.

Sau khi Viên Tự Lập nói rõ những vấn đề của mình thì Chu Nghĩa Hải cũng không mở miệng, Chu Nghĩa Hải là người từ phòng tổ chức đi ra, tất nhiên sẽ hiểu tính chất của công tác đảng. Viên Tự Lập nói rõ tình hình, đó đều là sự thật, khoảng thời gian này công tác đảng rất quan trọng, vì chưa đến một tháng nữa là đến mùa thu hoạch lương thực, sẽ bắt đầu thu thuế nông nghiệp và lo cho vụ sau, đến lúc đó sợ rằng cũng không còn thời gian để đi làm những việc vào lúc này.

- Bí thư Viên, cậu đã báo cáo với bí thư Đoàn chưa?

- Chủ tịch Chu, đã một tuần rồi tôi chưa được gặp bí thư Đoàn, hỏi văn phòng cũng không biết, bây giờ đã là tháng tám, nếu cứ tiếp tục kéo dây ra, sợ rằng khó thể triển khai mở rộng công tác.

- Nói đúng ra thì tôi cũng khó xía vào công tác đảng, tôi là người trông nom kinh tế, nếu nói về công tác đảng thì sợ rằng sẽ làm trò cười cho mọi người, nếu đảng ủy chính quyền huyện biết được thì sẽ thế nào? Nhưng cậu cũng đã nói rất rõ tình hình thực tế, chuyện này nếu không làm là không được, vì công tác kiểm tra nửa năm là cực kỳ cấp bách, không thể kéo dài. Tôi không biết bí thư Đoàn ở nơi nào, nhưng tôi sắp xếp thế này, cậu xem thế nào nhé. Tôi sẽ thông báo cho văn phòng, sẽ tổ chức họp mặt các lãnh đạo thôn xóm, cụ thể sắp xếp thế nào thì cậu phải làm, mọi việc đều lấy cậu làm chuẩn.

- Chủ tịch Chu, không thích hợp, công tác đảng nằm dưới sự quản lý của huyện ủy, nếu tổ chức họp mà không có bí thư, chuyện này mà truyền đi thì huyện ủy sẽ nghĩ thế nào? Sợ rằng sẽ không hiệu quả.

- Bí thư Viên, vậy cậu nói xem, nên làm thế nào bây giờ?

- Chủ tịch Chu, anh là lãnh đạo khối chính quyền, tôi nghĩ anh có thể ra mặt tìm bí thư Đoàn sẽ dễ dàng hơn. Bí thư Đoàn giống như có ý kiến với tôi, thời gian qua cũng không hỏi đến tình hình công tác của tôi, nhưng đi báo cáo thì anh ấy luôn nói tín nhiệm tôi, không cần báo. Bây giờ công tác đảng thiếu sự giúp đỡ của bí thư Đoàn, sao có thể triển khai mở rộng đây?

- Bí thư Viên, anh không nên gấp, tôi cũng biết điều này, có lẽ bí thư Đoàn đang ở trên huyện, tôi sẽ báo chi tiết lên huyện ủy, cậu không cần lo lắng.

- Chủ tịch Chu, anh nói bí thư Đoàn có thể đang ở trên huyện sao? Đã khá lâu rồi, bí thư Đoàn có nhiều chuyện cần báo cáo vậy sao?

Viên Tự Lập cảm thấy choáng váng, hần dù thế nào cũng không ngờ Đoàn Kim Ba lại đang ở trên huyện, còn đối phương ở trên huyện làm gì thì không cần nói cũng biết.

- Bí thư Viên, không cần nhiều lời, tôi sẽ thông báo cho văn phòng, xế chiều ngày mai sẽ tổ chức họp đơn đốc công tác đảng, bây giờ tôi cũng không thể giúp gì cho cậu được, tôi cần phải lập tức xuất phát đến huyện ủy, cũng cần phải báo cáo tình huống của xã Liễu Hà cho huyện ủy.

- Chủ tịch Chu, cảm ơn anh, tôi cũng không biết nên nói gì cho phải.

- Bí thư Viên, khách khí làm gì, xã Liễu Hà này có ai không biết chúng ta là đồng minh?

Đến tối Viên Tự Lập mất ngủ, hần không ngờ một xã Liễu Hà nho nhỏ lại phức tạp như vậy, hần không biết nên nghĩ theo hướng nào, chẳng lẽ chính trường cứ phải tranh đấu như vậy? Hần vào xã Liễu Hà từ tháng tư nhưng chưa làm được gì, cũng không muốn đắc tội với Đoàn Kim Ba, nhưng Đoàn Kim Ba luôn xem hần là chướng ngại vật, dùng trăm phương ngàn kế để chèn ép. Quyền lực chẳng lẽ có ma lực lớn như vậy? Vì quyền lực mà bọn họ không quan tâm đến bất kỳ vấn đề gì, chỉ cần không vừa mắt thì đối phó ngay sao? Nếu xem xét lời nói của Chu Nghĩa Hải hôm nay thì rõ ràng Đoàn Kim Ba đến huyện ủy, Đoàn Kim Ba sẽ nói gì trên huyện? Yêu cầu huyện ủy điều chỉnh ban ngành xã Liễu Hà sao? Viên Tự Lập nghĩ đến khá nhiều vấn đề, cảm thấy muốn phát triển tốt và có danh tiếng trong quan trường cũng không dễ dàng. Hần cảm thấy mình dù xuyên việt cũng không có nhiều ưu thế, chẳng qua chỉ trưởng thành và tinh táo hơn mà thôi, chẳng phải muốn làm gì cũng được, muốn khống chế tất cả căn bản là điều không thể.

Trong lúc mơ màng Viên Tự Lập phát hiện trời đã sáng.

Đến phòng làm việc, Viên Tự Lập gặp được Đoàn Kim Ba.

- Bí thư Đoàn, ngày hôm qua văn phòng thông báo chiều nay sẽ tổ chức hội nghị công tác đảng nửa năm đầu, lúc này có chút công tác cụ thể tôi cần phải báo cáo với anh.

- Không cần, bí thư Viên, tôi cũng biết tình huống cụ thể, tất cả đều làm theo bố trí của cậu là được, chỉ cần đưa bản thảo của hội nghị chiều nay cho tôi là được.

Đoàn Kim Ba trả lời với vẻ mặt không quá tốt, có chút không yên. Viên Tự Lập phỏng đoán Đoàn Kim Ba cũng không được như ý ở trên huyện, nhưng hần cũng không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ lặng lẽ đưa bản thảo mà Hùng Khai Thắng đã viết cho Đoàn Kim Ba.

Hội nghị đồn đốc công tác đảng nửa năm đầu được mở ra rất đúng giờ, trên hội nghị Viên Tự Lập đại biểu cho đảng ủy xã tiến hành sắp xếp và kiểm tra tất cả công tác vài tháng vừa qua. Giọng điệu của hắn rất nghiêm khắc, tỏ ra hiểu rõ tình huống của các thôn xóm tuyến dưới, đồng thời cũng cường điệu công tác đảng không được buông lỏng. Nếu tất cả các thôn không thể dựa theo yêu cầu của đảng ủy xã mà hoàn thành công tác đúng thời hạn, khi đó đảng ủy xã sẽ xem xét người đứng đầu thôn có hợp cách nữa hay không.

Viên Tự Lập nói ra làm cho phòng họp lạnh ngắt như tờ, rất nhiều người thỉnh thoảng nhìn Đoạn Kim Ba. Những xung đột của bí thư, chủ tịch và phó bí thư đoàn thể trong cuộc họp lần trước đã lan rộng và mọi người đều biết, bây giờ bí thư Viên lại phát biểu rất hùng hồn, giống như không có vẻ gục ngã.

Đoạn Kim Ba là người lên tiếng cuối cùng, hắn không nói gì khác, phần lớn chỉ dựa theo bản thảo. Nhưng bản thảo này trước đó đã qua tay Viên Tự Lập, hắn đã cho quan điểm của mình vào, tất cả lời nói uyển chuyển đã bị cắt đi, chỉ còn lại những yêu cầu nghiêm khắc.

Sau khi kết thúc hội nghị đồn đốc thì hiệu quả rất thần kỳ, Hùng Khai Thắng, Hàn Siêu Vũ, Dịch Văn Hóa phân biệt dẫn theo đội ngũ xuống dưới kiểm tra, lúc này tuyến dưới chuẩn bị rất tốt, tất cả đều đạt theo tiêu chuẩn yêu cầu của đảng ủy xã. Sau khi Hùng Khai Thắng kiểm tra thì liên tục cười hi hi, nói năm nay công tác đảng là tốt nhất trong những năm qua, dù huyện ủy có xuống kiểm tra cũng không có gì phải sợ.

Sau khi kết thúc hội nghị đồn đốc thì trưởng phòng tài chính Dịch Văn Khiêm đến tìm Viên Tự Lập, mời bí thư Viên đến kiểm tra đồn đốc công tác của phòng tài chính. Phòng tài chính thật ra là đơn vị được Chu Nghĩa Hải phụ trách, Viên Tự Lập tất nhiên sẽ không từ chối, sáng ngày hôm sau đã chạy đến phòng tài chính. Vượt ra ngoài dự đoán của Viên Tự Lập, Chu Nghĩa Hải đang chờ trong văn phòng, Dịch Văn Khiêm đã biết điều bỏ ra ngoài.

- Tiểu Viên, mời ngồi.

Chu Nghĩa Hải thuận thế ném cho Viên Tự Lập một gói thuốc Hồng Tháp Sơn.

- Chủ tịch Chu, có chuyện gì không?

- Ha ha, sự việc tiến triển rất tốt, Tiểu Viên, cậu biết không, lần này Đoạn Kim Ba đến huyện và ngã rất đau, ha ha, tự làm tự chịu.

- Chủ tịch Chu, tình huống thế nào?

- Tôi nghe đám nhân viên ở phòng tổ chức nói, lần này Đoạn Kim Ba đến huyện ủy để phản ánh tình huống với phòng tổ chức, đúng lúc bí thư Hào có mặt ở phòng tổ chức, cậu có biết sau khi bí thư Hào nghe được những lời phản ánh tình huống của Đoạn Kim Ba thì nói thế nào không?

Viên Tự Lập lắc đầu, hắn tỏ vẻ không biết.

- Bí thư Đoạn, anh là người đứng đầu đảng ủy xã Liễu Hà, ban ngành của anh xuất hiện vấn đề, anh không nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề mà chạy đến huyện nói cái gì? Chẳng lẽ anh muốn huyện ủy tiếp tục giúp mình tổ chức hội nghị dân chủ sao? Anh là bí thư đảng ủy xã, là lớp trưởng của xã Liễu Hà, phía dưới có vấn đề thì anh phải tìm biện pháp, phải tự mình giải quyết. Vừa rồi anh đã nói rất nhiều, cái gì là phó bí thư đoàn thể không biết lấy đại cục làm trọng, cái gì là kinh nghiệm công tác còn thiếu, cái gì là làm trái tiêu chí của đảng ủy xã.v.v. Tôi không nghe thấy anh nói về tình huống cụ thể. Lần trước phó bí thư đoàn thể và bí thư có mâu thuẫn, huyện ủy sẽ suy xét nghiêng về bí thư, đã tôn trọng ý kiến của anh, đã điều chỉnh phó bí thư. Lần này phó bí thư lại có vấn đề, tôi không hiểu vì sao xã Liễu Hà lại như vậy, vì sao phó bí thư đoàn thể luôn tìm cách đối phó với anh, bây giờ tôi cũng nghi ngờ, rốt cuộc vấn đề từ nơi nào bùng ra? Tôi nghĩ huyện ủy cũng nên đến khảo hạch ban ngành xã Liễu Hà.

Chu Nghĩa Hải nói lại lời của bí thư Hào, Viên Tự Lập nhin không được phải nở nụ cười, bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao bộ dạng của Đoạn Kim Ba lại vô tình như vậy.

- Khốn khổ hơn chính là bí thư Hào lại báo cáo cho bí thư Dương, bí thư Dương rất không hài lòng với Đoạn Kim Ba, anh ấy đã cùng trao đổi ý kiến với chủ tịch Vương. Nhưng chủ tịch huyện lại giúp đỡ Đoạn Kim Ba, vì vậy cũng không có gì thay đổi, sẽ không có chuyện thay thế bí thư xã Liễu Hà. Nhưng sau khi trải qua phong ba lần này thì Đoạn Kim Ba sẽ phải an phận hơn, nếu không nằm ngoài dự đoán của tôi thì sau khi kiểm tra xong công tác đảng lần này, sợ rằng sẽ có điều chỉnh phân công quản lý của cậu.

- Chủ tịch Chu, điều chỉnh, sao lại vậy?

- Ha ha, Tiểu Viên, cậu rõ ràng vẫn còn trẻ, cậu nghĩ lại mà xem, huyện ủy không hài lòng với Đoạn Kim Ba, nếu bí thư Hào mà xuống thị sát, phát giác cậu chỉ được phân công quản lý kiểm tra kỷ luật, tổ chức nhân sự, tuyên truyền và mặt trận tổ quốc, như thế bí thư Hào sẽ nghĩ thế nào? Như vậy Đoạn Kim Ba sẽ tạo nên ấn tượng không dung nạp cán bộ trong mắt huyện ủy.

- Chủ tịch Chu, anh cho rằng tôi sẽ được phân công quản lý ở phương diện nào?

- Nếu không nằm ngoài dự đoán của tôi thì cậu sẽ được phân công quản lý cơ quan, nông nghiệp, giáo dục, văn hóa, dân chính sẽ khó thoát khỏi tay cậu. Nhưng cậu cần phải chú ý, những chỗ này cũng không dễ phụ trách, bọn họ không phải đèn cầy đâu, chỉ cần không chú ý sẽ bị chọc dao sau lưng ngay.

- Chủ tịch Chu, tôi nghe anh, cảm ơn anh đã ủng hộ và trợ giúp.

- Tiểu Viên, nói như vậy làm gì, quan hệ giữa chúng ta là thế nào, là đồng minh. Cậu được phân công quản lý cơ quan thì tôi sẽ bớt lo nhiều hơn, cậu chỉ cần cố gắng công tác là tốt rồi.

Ngày 15 tháng 8, những công tác kiểm tra công tác đảng nửa năm đã chấm dứt, đảng ủy xã rất hài lòng với các chi bộ tuyến dưới. Sau đó là hội nghị

đảng ủy, Viện Tự Lập được điều chỉnh phân công quản lý, hấn vẫn chủ quản kiểm tra kỷ luật, tổ chức nhân sự, tuyên truyền và mặt trận tổ quốc nhưng kèm theo đó là có cả công tác cơ quan, hấn được phân công quản lý văn phòng, tổ chức, ban kỷ luật, ban tuyên truyền, phòng dân chính, ban giáo dục, ban giao thông, ban văn hóa.

Tình huống điều chỉnh rõ ràng không khác gì những lời Chu Nghĩa Hải đã nói, nhưng lại có thêm một cái ban giao thông. Không nên xem thường ban giao thông, quyền lực khá lớn, có thể kiểm tra tất cả các loại xe, hấn được phân công như vậy thì sau này sẽ có nhiều cơ hội được đi xe. Viện Tự Lập nhìn Chu Nghĩa Hải, lúc này Chu Nghĩa Hải cũng gật đầu với hấn, điều này làm hấn hiểu rõ, chuyện quản lý ban giao thông kia là do Chu Nghĩa Hải tranh thủ cho mình.

Xã Liễu Hà tạm thời trở nên bình tĩnh, nhưng người nào cũng biết trạng thái như vậy sẽ không bảo trì được lâu, vì lần đầu tiên Đoàn Kim Ba thất bại, chắc chắn hấn sẽ khó chịu được.

Hoàng Lâm cảm thấy rất bức bối, hấn là ủy viên đảng ủy xã, là chủ nhiệm văn phòng. Trong tất cả ủy viên đảng ủy thì hấn xếp ở vị trí cuối cùng, nhưng một cán bộ như vậy lại được phụ trách cơ quan, mà cơ quan cũng nào có dễ trông nom, có rất nhiều chuyện rắc rối. Trên phải phục vụ bí thư, chủ tịch, chính giữa phải lo lắng cho lãnh đạo đảng ủy chính quyền, phía dưới còn phải quan tâm đến cán bộ công nhân viên, chi cần không cẩn thận sẽ bị chụp mũ ngay, vì vậy trước nay việc quản lý cơ quan đều do phó bí thư đoàn thể chủ quản.

Ngày 6 tháng 4 Hoàng Lâm vừa được đề bạt đã được bí thư Đoàn Kim Ba tìm đến yêu cầu phân công quản lý cơ quan, điều này làm hấn cảm thấy không đúng. Nhưng ngôn từ của Đoàn Kim Ba rất căng, muốn Hoàng Lâm phải quản lý cơ quan cho tốt, đảng ủy chính quyền xã sẽ giúp đỡ. Hoàng Lâm mang theo nghi hoặc đến nhận công tác, tất nhiên đây cũng là quyết định của ban ngành mà thôi.

Ngày 7 tháng 4 phó bí thư Viện Tự Lập đến báo danh, Hoàng Lâm đã bắt đầu thực hiện chức trách quản lý cơ quan. Lúc bắt đầu Hoàng Lâm có chút hăng hái, nhận được sự coi trọng của bí thư đảng ủy, tất nhiên đây là một chuyện tốt. Hấn rất quý trọng cơ hội lần này, quyết tâm cố gắng công tác, báo đáp ơn tri ngộ của bí thư Đoàn.

Nhưng phiền toái nhanh chóng kéo đến.

Đầu tiên là việc quản lý xe cộ, trong xã có hai chiếc xe, ngoài phục vụ bí thư và chủ tịch thì phần lớn thời gian đều dành để chở các lãnh đạo khác. Nhưng tăng thì không được mà thiếu cũng chẳng xong, vì chuyện xe cộ mà Hoàng Lâm phải khổ sở khá nhiều, lãnh đạo đảng ủy chính quyền thậm chí còn nổi giận trước mặt hấn, đều cường điệu công tác của mình rất quan trọng, cơ quan nhất định phải phải xe, nếu không sắp xếp xe và làm trễ nãi công tác, như vậy trách nhiệm sẽ thuộc về văn phòng. Hoàng Lâm không dám phát giận, hấn chỉ biết cố gắng giải thích, nhưng thời gian dài thì hấn cũng không chịu được.

Sau đó là giờ làm việc là vấn đề đi lại của lãnh đạo, dựa theo quy củ thì bí thư, chủ tịch và các thành viên ban ngành rời khỏi ủy ban thì nhất định phải nói cho nhân viên hoặc lãnh đạo được phân công quản lý văn phòng đảng ủy xã, như vậy văn phòng sẽ dễ nắm hành tung, có gì khẩn cấp sẽ nhanh chóng tìm được người. Nhưng không lãnh đạo nào rời khỏi ủy ban mà nói cho văn phòng, người đầu tiên làm trái hoàn toàn là bí thư Đoàn, tất nhiên thượng bất chính thì hạ tất loạn, các lãnh đạo còn lại có đi đâu cũng không cần chào hỏi, vì vậy mà ngày thường trong ủy ban sẽ không gặp vị lãnh đạo nào ngoài phó bí thư Viện Tự Lập và ủy viên Hùng Khai Thắng. Nhiều lần trong huyện thông báo hội nghị khẩn cấp, Hoàng Lâm không tìm được lãnh đạo phân công quản lý, đành phải thông báo cho phó chủ tịch đi tham gia, thật sự không còn cách nào khác. Nhưng nhiều lần như vậy thì lãnh đạo huyện cũng có ý kiến, có tin đồn lãnh đạo xã Liễu Hà công tác quá bận rộn nên không có thời gian về huyện họp, nổi tiếng nhất là khối tư pháp, phó bí thư Dương Bàn Phú không biết vì bận rộn thứ gì mà đã lâu rồi không thấy đâu, ủy viên Hùng phải thay thế đi họp. Sau khi trở về thì ủy viên Hùng liên tục phàn nàn, nói rằng xã Liễu Hà nhận được đãi ngộ đặc thù, bí thư ủy ban tư pháp huyện ủy tuyệt đối khen ngợi, vì lãnh đạo khối tư pháp bận rộn đến mức phải để cho ủy viên đi họp thay. Những tình huống như vậy đều làm cho Hoàng Lâm rất buồn bức nhưng không biết nói thế nào. Hơn nữa hấn chỉ là chủ nhiệm văn phòng, những đơn vị kiểm tra kỷ luật, tổ chức nhân sự, tuyên truyền, hội liên hiệp phụ nữ, công đoàn, trường đảng v.v. đều không thuộc phạm vi quyền lực của hấn, nhưng khôn nỏi có rất nhiều công tác cần được hấn chứng thực. Không có cách nào khác, hấn đành phải kiên trì đi sắp xếp, rất nhiều nhiệm vụ hấn chỉ có thể nói với nhân viên tuyến dưới, mà những ban ngành này đều nằm dưới sự trông coi của Viện Tự Lập. Hấn cứ tiếp tục kiên cường, không cho phó bí thư Viện Tự Lập sắp xếp công tác, như vậy mâu thuẫn tất nhiên sẽ xuất hiện. Chưa nói đến vấn đề công tác tích cực, có thể nói là công tác kéo dài, thường xuyên hỏng việc, nếu hấn đến chứng thực thì lại được nghe những lời nói này nọ, phần lớn là các đơn vị kia sẽ nói mình có lãnh đạo riêng, cũng không muốn kẻ khác chia tay vào quản lý, điều này làm hấn chẳng làm gì được.

Sau đó là vấn đề tiếp đãi, Liễu Hà là một xã lớn, lãnh đạo đảng ủy chính quyền huyện và các đơn vị thường xuống kiểm tra công tác, thậm chí lãnh đạo được phân công quản lý cũng rất hay đến. Lãnh đạo huyện đến thì rất dễ nói, bí thư chủ tịch đến thì dù ăn nhiều hay ít cũng không có vấn đề, mà phiền nhất chính là những lãnh đạo các đơn vị trong huyện, nếu là chức vụ trưởng phòng thì vấn đề là không lớn, bí thư và chủ tịch xã sẽ cùng đi, nhưng cấp phó của đơn vị đến thì rất phiền. Các đơn vị trong huyện cũng có tốt có xấu, cũng có những ban ngành rất bình thường, nhưng khôn nỏi xuống tuyến dưới thì đều là khách, không thể không tiếp nhưng quy cách tiếp đón thế nào thì rất khó nói. Vì Hoàng Lâm được phân công quản lý cơ quan, vì vậy lãnh đạo cấp trưởng phòng đến thì trực tiếp sắp xếp ra ngoài dùng cơm, sau đó quay về ký tên và hỏi họ nói một câu là được, nhưng lãnh đạo cấp phó đến cũng khó thể không nể mặt, không thể không cơm rượu. Nhưng đến khi Chu Nghĩa Hải thấy đơn tiếp đãi thì nghiêm khắc phê bình văn phòng vì không làm tốt công tác tiếp đãi, cảnh báo văn phòng nếu sau này tiếp tục xảy ra hiện tượng vô độ thì sẽ tự mình đi tính tiền lấy. Đúng là nói giỡn, văn phòng không có một, lấy gì tính tiền? Hoàng Lâm rất bức bối, bí thư và chủ tịch xã tiếp đãi khách thì không sao, không cần hỏi đến, nhưng những tình huống còn lại thì văn phòng phải đứng ra lo liệu, cực kỳ khôn khô, cũng vì thế mà hấn không biết đã đắc tội với bao nhiêu người. Lần đó phó bí thư Trịnh Kiến Thiết tiếp đãi một lãnh đạo phòng nông nghiệp huyện, nhưng bí thư Trịnh là người được phân công quản lý dân chính, vợ của Hoàng Lâm công tác ở phòng dân chính xã, hấn nghĩ đó là khách của phó bí thư Trịnh nên không hạn chế tiêu chuẩn, để bí thư Trịnh tự sắp xếp. Sau đó rất nhiều lãnh đạo biết được, tất nhiên là không phục, bọn họ chỉ cây đầu mắng cây hộc, phê bình văn phòng, hấn chỉ có thể gắng chịu đựng mà thôi.

Cuối cùng là vấn đề về phí tổn, sau khi Hoàng Lâm được phân công quản lý cơ quan thì phương diện tài chính có thể nói là không thuận tay, Chu Nghĩa Hải quản lý cực kỳ nghiêm khắc, chỉ là một sự việc bình thường nhưng chủ tịch xử lý rất lâu, điều này làm Hoàng Lâm có cảm giác tay chân, vô tình làm cho cơ quan oán thán vang trời.

Hoàng Lâm cuối cùng cũng hiểu rõ quản lý cơ quan phải có quy tắc, chỉ là một chủ nhiệm văn phòng thì khó có tư cách để quản lý cơ quan, dù sau lưng có bí thư giúp đỡ, nhưng bí thư không phải lúc nào cũng ở trong cơ quan, không thể hỏi đến mọi chuyện, vì vậy cũng không thể nghe tất cả uất ức của Hoàng Lâm. Càng thêm bức bối chính là vợ không hài lòng với Hoàng Lâm, nàng thừa dịp thời gian nghỉ ngơi mà dùng xe trong cơ quan chạy về nhà. Hắn nào dám tỏ thái độ? Nếu xuất hiện tình huống như vậy thì chính mình phải khổ sở, vợ không hiểu, oán trách hắn vô dụng, vì hắn quản lý cơ quan nhưng không thể dùng được xe cơ quan.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quy Củ.

Ngày 15 tháng 8, sau khi hội nghị điều chỉnh phân công vừa chấm dứt thì Hoàng Lâm đã đến tìm Viên Tự Lập.

- Bí thư Viên, hôm nay đã điều chỉnh phân công, anh quản lý cơ quan, bây giờ tôi xin chuyển giao cho anh.
- Chủ nhiệm Hoàng, không cần gấp gấp, tôi định để vài ngày rồi nói sau, tôi còn phải học tập anh, phải làm sao để quản lý tốt cơ quan.
- Bí thư Viên, anh cũng đừng nói như vậy, không tại vị thì không nói đến công tác, bây giờ tôi chuyển giao công tác cho anh, anh xem, sổ chiều dài tôi cũng mang đến đây rồi.
- Được rồi, chủ nhiệm Hoàng, nếu anh đã gấp gấp như vậy thì chúng ta làm công tác chuyển giao.

Hoàng Lâm giao sổ sách tiếp đãi cho Viên Tự Lập, bên trong có vài tiếp đãi vượt quá tiêu chuẩn, tất cả đều liên quan đến bí thư Trịnh, Hoàng Lâm cũng không biết nên xử lý thế nào.

- Chủ nhiệm Hoàng, những tiếp đãi vượt chỉ tiêu thì bình thường nên xử lý thế nào?
- Bí thư Viên, những tiếp đãi vượt tiêu chuẩn thường do lãnh đạo văn phòng hoặc trực tiếp tiếp đãi phụ trách.
- Trước kia xử lý thế nào?
- Bí thư Viên, theo tôi được biết thì còn chưa xử lý những tình huống như vậy.

Viên Tự Lập lặng lẽ gấp sổ lại, không tiếp tục nhìn.

- Nếu đã như vậy thì tôi cũng không xem xét nữa, những tiếp đãi trước đây tôi cũng có biết một vài phần. À, chủ nhiệm Hoàng, còn chuyện sắp xếp xe, có nguyên tắc gì không?

Hoàng Lâm bắt đầu trả lời nhiều vấn đề, Viên Tự Lập nghe rất cẩn thận, Hoàng Lâm rất cảm kích vì Viên Tự Lập hoàn toàn có thể tách sổ sách ra để bắt đầu lại một lần nữa. Nếu đã như vậy thì những vấn đề tiếp đãi trước đó sẽ do Hoàng Lâm phụ trách, nhưng Viên Tự Lập không làm như vậy, rõ ràng có ý gánh vác trách nhiệm cho mình.

- Được rồi, chủ nhiệm Hoàng, hôm nay nói nhiều như vậy đã là quá đủ, sau này nếu có gì không rõ thì tôi sẽ tiếp tục thỉnh giáo. Đúng rồi, chủ nhiệm Hoàng, tôi nghe nói vợ anh vừa về thăm nhà, muốn dùng xe của cơ quan, anh không tỏ thái độ gì sao?
- Không phải, bí thư Viên, trong nhà chúng tôi không có chuyện gì, anh cũng đừng nghe người ngoài nói.
- Ha ha, chủ nhiệm Hoàng, tôi nghe vợ anh nói như vậy. Được rồi, trong nhà có việc, anh là ủy viên đảng ủy xã, là lãnh đạo đảng ủy, nếu có gì khó khăn thì cứ nói ra. Ngày mai là chủ nhật, xe cũng không làm gì, anh nên về nhà với vợ, trên đường cũng nên chú ý an toàn, đi dọc đường cần dùng cơm thì cứ ghi phiếu về là được.
- Cảm ơn bí thư Viên, cảm ơn bí thư Viên.

Viên Tự Lập nhìn Hoàng Lâm mang ơn bỏ đi mà cười lạnh, trước đó Chu Nghĩa Hải đã sớm nói vài lời, để cho Viên Tự Lập quản lý cơ quan buông tay buông chân, không sợ dùng tiền. Lúc này chính quyền xã có tiền, vài cái tiếp đãi vượt quá lộ vẫn có thể thừa nhận được, quan trọng là phải làm sao cho mọi người đều thỏa mãn, cần phải thông qua quản lý cơ quan để nhanh chóng tạo nên hình tượng tốt, đây mới là mục đích.

Viên Tự Lập cũng không thể không chuẩn bị cho một cuộc chiến, sau khi biết được những gì mình phân công quản lý thì bắt đầu lưu ý cơ quan. Hắn cảm thấy Hoàng Lâm quản lý cơ quan quá rối loạn, từ trên xuống dưới đều bất mãn, tất nhiên điều này không thể trách Hoàng Lâm, vì hắn bị kẹp giữa khe

hẹp, khó thể làm tốt tất cả công tác. Vì vậy trước khi tiếp nhận quản lý cơ quan thì Viên Tự Lập đã thầm quyết định, hẳn phải có kỷ luật và yêu cầu nghiêm khắc, hơn nữa cũng tạo ra hoàn cảnh phóng khoáng, phải dùng hai tay nắm bắt vấn đề, như vậy mới hiệu quả.

Ngày 18 tháng 8, Viên Tự Lập tổ chức hội nghị các công nhân viên chức cơ quan, hẳn tuyên bố chính sách đầu tiên, sau này tất cả công nhân viên chức đi làm được miễn phí cơm trưa ở căn tin, cơm tối và bữa sáng cũng được giảm giá xuống. Tóm lại một nhân viên dùng cơm ở căn tin, một tháng chỉ cần trả năm tệ là được. Còn vấn đề về kỷ luật phải có yêu cầu nghiêm khắc, trước hết là đúng giờ, chăm chú hoàn thành công tác của chính mình, những nhiệm vụ khác không cần phải trả giá, ra ngoài thì báo cáo với văn phòng, đi đứng rõ ràng, như vậy cũng không làm khó văn phòng.

Ngày 20 tháng 8 lại tổ chức hội nghị ban ngành, Viên Tự Lập thận trọng đề xuất yêu cầu, tất cả lãnh đạo rời khỏi ủy ban phải báo cáo cho văn phòng, để dễ dàng cho công tác liên lạc. Sau này nếu các đơn vị hay lãnh đạo huyện thông báo hội nghị khẩn cấp, nếu vì lãnh đạo được phân công quản lý rời khỏi ủy ban mà không thông báo cho văn phòng và làm hỏng việc, như vậy văn phòng sẽ tiến hành phê bình những người liên quan.

Vì vậy mà vấn đề công tác ở cơ quan nhanh chóng trở nên chính quy, Viên Tự Lập yêu cầu văn phòng sắp xếp một quyển vở, mỗi ngày đều ghi chép hướng đi của lãnh đạo, để tiện cho việc liên lạc. Còn vấn đề quản lý cơ quan, Viên Tự Lập tuyên bố cơ chế ban thường rõ ràng, nếu các cơ quan làm tốt thì cuối năm sẽ ban thưởng.

Biến hóa lớn nhất chính là công tác tiếp đãi, vì Viên Tự Lập được phân công quản lý cơ quan nên các phó bí thư, ủy viên đảng ủy, phó chủ tịch xã đều phải xin chỉ thị tiếp đãi, không có gì mất tự nhiên. Mà chính sách của Viên Tự Lập cũng rất thoải mái, hẳn chưa từng muốn văn phòng xác định địa điểm hay tiêu chuẩn tiếp đãi, hoàn toàn để mở cho các thành viên ban ngành. Thậm chí có thành viên ban ngành muốn đón khách đi đổi gió ở huyện cũng không giới hạn, Viên Tự Lập đều đồng ý. Lúc này phí tiếp đãi không tăng hẳn lên, nhưng bầu không khí lại rất hòa hợp, thành viên ban ngành có tâm tình thoải mái, bọn họ được cảm thấy và hưởng thụ đãi ngộ làm lãnh đạo.

Đảng ủy xã có hai chiếc xe hơi, chỉ cần xe còn ở trong nhà xe là Viên Tự Lập sẽ cố gắng thỏa mãn tất cả yêu cầu của thành viên ban ngành, dù là việc tư. Nếu bí thư và chủ tịch xã không cần xe thì Viên Tự Lập đều có thể phái xe đi, tất nhiên dưới tình huống bình thường thì trong sân đều phải giữ lại một chiếc để ứng phó với tình huống đột nhiên.

Một tháng trôi qua, dù là thành viên ban ngành hay cán bộ cơ quan đều rất bội phục Viên Tự Lập, tất cả các sự việc trong cơ quan đều được hẳn sắp xếp rất rõ ràng. Điều này phần lớn mọi người đều có thể cảm giác được, tất nhiên cũng không thể được như ý mọi người, ví dụ như vấn đề về xe cộ, xe của đảng ủy quá ít, sắp xếp chắc chắn sẽ không thể nào đồng đều cho được. Viên Tự Lập xin chỉ thị Chu Nghĩa Hải, nếu vô tình gặp tình huống đặc thù, văn phòng có thể thuê taxi để thỏa mãn yêu cầu công tác của thành viên ban ngành.

Thời gian cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua, đã vào tháng mười, đến thời điểm thu thuế nông nghiệp, cây thuốc lá lúc này cũng đã bắt đầu được thu mua, vì thế mà đảng ủy chính quyền xã có vẻ rất bận rộn. Viên Tự Lập là quản gia của đảng ủy, vì vậy mà thời điểm này cũng không tốt đẹp gì, chính quyền đã thuê hai chiếc xe tải nhưng vẫn không đủ, trong đó có một chiếc xe chạy khắp nơi thu mua lá cây thuốc lá, tiền của chính quyền dần chảy ra. Đồng thời còn phải sắp xếp người trực ban, đêm này qua đêm nọ, cần phải thay ca, dù là người sát thì cũng khó thể chịu được quá lâu.

Đảng ủy chính quyền xã ngoài nhân viên trực ban thì tất cả đều được điều động, ngoài những ban ngành đặc thù thì lúc này cần sử dụng chiến thuật biến người.

Nếu nói một cách tương đối thì khoảng thời gian này Viên Tự Lập có hơi thoải mái, hẳn không thể rời khỏi cơ quan, tất cả lãnh đạo đều phải xuống thôn xóm nhưng hẳn lại đứng vững ở cơ quan, nếu có gì xảy ra thì hẳn cần phải ở nhà xử lý. Khoảng thời gian này lãnh đạo huyện đến khá nhiều, có lãnh đạo huyện ủy và khối chính quyền đến, có các lãnh đạo đơn vị tương quan. Viên Tự Lập đều phải tiếp đãi thích đáng, trả lời từng vấn đề, đồng thời mang lãnh đạo đến các địa phương tương quan. Tất nhiên những địa phương tương quan đều là nơi bí thư và chủ tịch xã đang bận rộn, lãnh đạo thấy bí thư và chủ tịch bận rộn thì rất thỏa mãn, cũng khen không dứt miệng với quy cách tiếp đãi của Viên Tự Lập.

Viên Tự Lập đắm chìm vào trong cảm giác thỏa mãn, lúc này đảng ủy chính quyền xã phối hợp rất tốt, người và người phối hợp tốt mà không sinh ra xung đột, rất tốt. Đáng tiếc là hẳn cũng không thoải mái được bao lâu, ngay sau đó có chuyện xảy ra làm hẳn luống cuống tay chân, cũng làm cho xã Liễu Hà nhanh chóng trở thành tiêu điểm của cả huyện Tuyên Thi.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Sự Kiện Tông Xe.

Tháng mười lạng lẽ trôi qua, mùa cao điểm thu thuế thuốc lá cũng đã qua, dù có vài vấn đề ví dụ như lúc thu mua bị ép giá, những kẻ đi cửa sau được mua với giá cao hoặc ác bá địa phương chuyển thuốc lá cho nhau để kiếm tiền, thậm chí còn có cả thành viên ban ngành lén đầu cơ trục lợi v.v. Nhưng lúc này coi như tất cả cũng đã xong.

Viên Tự Lập thăm thò dài một hơi, cuối cùng tất cả cũng đã qua, có thể nghỉ ngơi được rồi.

Vì tất cả mọi người đều khổ cực nên Chu Nghĩa Hải đề nghị bày mười bàn tiệc trong nhà ăn, triệu tập tất cả nhân viên khối đảng ủy chính quyền cùng liên hoan. Mọi người cùng buông lỏng mà ăn uống, rất nhiều người uống rượu, vì Viên Tự Lập là người sắp xếp cụ thể nên tránh được một kiếp.

Thứ bảy ngày mười một tháng bảy.

Đến chiều tất cả nhân viên công tác bắt đầu thả lỏng, tất cả thành viên ban ngành nhà ở trong huyện thành đều đã đón xe bỏ đi. Đây cũng là sắp xếp thống nhất của Viên Tự Lập, chiều thứ bảy thì tất cả nhân viên trong xã có nhà ở huyện thành sẽ được đưa về tận nhà, sáng sớm thứ hai sẽ có xe đến đón.

Năm giờ chiều, phó phòng Tô Dương phòng dân chính đến đón Viên Tự Lập đi ăn cơm, khoảng thời gian này phòng dân chính rất bận rộn, suốt ngày cứ phải chạy xuống thôn, vất vả lắm mới được trở lại và tụ tập đông đủ, vì vậy Tô Dương đến mời Viên Tự Lập.

Phòng dân chính vẫn mãi chưa có trưởng phòng, đây là một vấn đề rất mất cảm, cũng không ai có thể đề cập đến được. Trưởng phòng Hoàng Lâm còn chưa bị miễn chức, nhưng người này đã không còn trông nom chuyện của phòng dân chính, lúc này công tác dân chính tạm thời do Tô Dương phụ trách.

Trải qua một thời gian ngắn ở chung thì Viên Tự Lập phát giác Tô Dương thật sự khá tốt, linh hoạt, có nhiệt tình, có cái nhìn của riêng mình. Viên Tự Lập cảm thấy đến thời điểm thích hợp mình nên bàn bạc với Chu Nghĩa Hải, báo cáo cho Đoàn Kim Ba đề bổ nhiệm Tô Dương làm trưởng phòng dân chính.

Đoàn người ăn cơm ở quán cơm Thúy Hoa bên cạnh phòng dân chính, khi bữa tiệc bắt đầu thì trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình Hùng Quyền tiến vào. Hùng Quyền là một người hơn ba mươi, trưởng kỳ làm công tác kế hoạch hóa gia đình, là một phụ nữ có tính cách mạnh mẽ, hút thuốc uống rượu, mọi thứ đều biết, thậm chí còn nói lời thô tục làm cho các đồng chí nam thật sự khó chịu nổi. Hùng Quyền nhận chức vào tháng chín, tất nhiên cũng là người được Đoàn Kim Ba đề bạt.

- Bí thư Viên, anh rất bất công đấy nhé, phòng dân chính mời khách thì tham gia ngay, nhưng bí thư Viên chưa từng đến chỉ đạo công tác cho phòng kế hoạch hóa gia đình, tôi rất trông ngóng bí thư đến chỉ đạo công tác. Bí thư, tôi mang đến một gói phù dung, hôm nay không cướp chỗ nhưng xin mời bí thư làm điều thuốc.

- Trưởng phòng Hùng, anh mời bí thư Viên đến chỉ đạo công tác của phòng kế hoạch hóa gia đình là không được, bí thư Viên còn chưa có gia đình, đến phòng kế hoạch hóa gia đình thì chỉ đạo thế nào được?

- Trưởng phòng Tô, hừ, đừng làm tôi sợ, tôi đây lớn tuổi không xứng với bí thư Viên, nhưng trong phòng kế hoạch hóa gia đình của chúng tôi cũng còn rất nhiều cô trẻ tuổi, chỉ cần bí thư Viên đề ý, chỉ là một câu chuyện mà thôi.

- Được rồi, bí thư Viên dù sao cũng không cần nhiều như vậy, nhiều quá cũng không tốt, trưởng phòng Hùng nếu có hảo tâm thì cứ giới thiệu, tôi cũng muốn đến xem thế nào.

- Trưởng phòng Tô, anh cũng nên bỏ quá cho, người nào không biết trưởng phòng Tô là đại tài tử, vợ quản rất nghiêm. À, mà có bí thư Viên ở đây thì trưởng phòng Tô vẫn không thể xem là đại tài tử được.

Viên Tự Lập cười ha hả, đùa vui như vậy đã là một thói quen, tất nhiên hắn cũng hiểu, phòng kế hoạch hóa gia đình thật sự có vài nhân viên nữ rất đẹp, trong đó có hai cô quan hệ mập mờ với lãnh đạo trong vùng, đây là chuyện mà người nào cũng biết. Viên Tự Lập điều kiện tốt, có thể thấy rõ điều này, vì thế cũng có khá nhiều cô muốn tiếp cận hắn.

Quan điểm của Viên Tự Lập lặng lẽ thay đổi, hắn phát hiện những cô gái ở xã Liễu Hà đều rất lớn gan, có lẽ vì ảnh hưởng bởi con đường quốc lộ 318. Những cô gái này căn bản không kiêng kỵ lên giường với đàn ông, nếu hai người quan hệ tốt thì sẽ tiếp tục duy trì, nếu không tốt thì sẽ chia ra. Tất nhiên Viên Tự Lập cũng không dám đi thử, vì hắn còn chưa kết hôn, cũng không có bạn gái, không thể nào so sánh với những thành viên ban ngành còn lại, bọn họ chỉ thuần túy đi tìm tình nhân mà thôi.

- Trưởng phòng Hùng, cùng đến đây dùng cơm luôn đi, chị có bao nhiêu khách?

- Bí thư Viên đã sắp xếp như vậy thì tôi cũng chỉ có thể tuân theo, chúng tôi có ba người, sau khi dùng cơm sẽ đến phòng kế hoạch hóa gia đình huyện để báo danh, mai còn phải họp.

- Không vội, ăn cơm xong rồi đi, xe đã sắp xếp rồi chứ?

- Đã sắp xếp xong, thuê xe.

Khi mọi người đang nói chuyện thì Dương Bán Phú đi vào.

- Ủa, bí thư Viên cũng ở đây à, hôm nay vừa may, có một đám người của đội cảnh sát hình sự công an huyện đến đây, muốn sắp xếp dùng cơm, tôi đang muốn tìm anh, không ngờ gặp anh ở đây.

- Bí thư Dương, đội cảnh sát hình sự đến bao nhiêu người?

- Không biết, có một nhóm người.

- Bí thư Dương, thế này đi, anh sắp xếp nhưng không cần để bọn họ ở đây, nếu nhóm cảnh sát hình sự kia đến đây thì chúng ta cũng ăn không ngon, anh

sắp xếp bọn họ đến chỗ khác, để bọn họ ăn uống vui vẻ. Nếu có khiếu vũ thì cứ sắp xếp, những chuyện khác thì phải tự bỏ tiền, xã không chịu trách nhiệm.

- Ha ha ha ha, bí thư Viên, anh yên tâm, cái miệng phía trên thì tôi có nhiệm vụ quan tâm, nhưng cái miệng phía dưới thì bọn họ phải tự lo lấy. Trưởng phòng Hùng, trưởng phòng Tô, các đồng chí phòng dân chính, các anh cần phải chiều đãi bí thư Viên cho tốt, nếu có gì không tốt thì tôi sẽ phê bình đấy nhé. Bí thư Viên còn chưa bắn máy bay lần nào, nếu các anh có bản lĩnh "khai trai" cho bí thư, tôi sẽ ban thưởng cho các anh thật hậu hĩnh.

Bốn phía truyền đến những tiếng cười lớn, Viên Tự Lập thúc giục Dương Bản Phú rời đi, vì hẳn biết rõ Dương Bản Phú sẽ phải đến đồn công an đưa đám người kia đi dùng cơm.

Sau đó Tiểu Tổng và Tiểu Lưu của phòng kế hoạch hóa gia đình tiến vào, Tiểu Tổng là vợ của Hoàng Lâm, Tiểu Lưu là đại nỷ nhân của phòng kế hoạch hóa gia đình, còn chưa kết hôn.

- Chị Tổng, chị ăn cơm ở đây, vậy chiều nay chủ nhiệm Hoàng ăn gì?

- Bí thư Viên, anh Hoàng ở nhà làm cơm, cữn phải dạy cho mấy đứa bé học bài.

- Như vậy cũng mệt, trưởng phòng Tô, nếu chị đi công tác thì cứ điện thoại mời chủ nhiệm Hoàng đến quán Thúy Hoa dùng cơm, mà phải nói chủ nhiệm Hoàng đưa luôn cả bé nhà đi cùng, chẳng qua chỉ thêm vài cái chén vài đôi đũa mà thôi.

Đám người bắt đầu cười nói rộn rã chờ Hoàng Lâm, mà ngay sau đó Hoàng Lâm cũng đưa con đến quán Thúy Hoa.

Đám người Hùng Quyền vì phải đi gấp nên chỉ uống vài ly, ăn vài món rồi đứng dậy cáo từ, Viên Tự Lập nhắc nhở các nàng đi đường chú ý.

Nếu đã là liên hoan thì thời gian sẽ rất dài, khó thể nào kết thúc nhanh được, dù sao mọi người cũng không có việc gì, tất cả cũng không nóng nảy, chậm rãi ăn uống.

Một tiếng sau Trương Đông Đào vội vàng chạy đến quán Thúy Hoa, khi thấy Hoàng Lâm đang dùng cơm thì hẳn có chút do dự, cuối cùng chỉ biết dùng ánh mắt nhắc nhở Viên Tự Lập.

- Chủ nhiệm Trương, anh dùng cơm chưa? Cùng ngồi xuống uống vài ly nhé?

- Không được trưởng phòng Tô, tôi đã ăn rồi, tôi tìm bí thư Viên vì có việc gấp.

Viên Tự Lập nghe thấy lời nói của Trương Đông Đào thì đứng lên rời khỏi quán, Trương Đông Đào ghé sát bên tai Viên Tự Lập nói nhỏ vài câu, về mặt Viên Tự Lập nhanh chóng tái nhợt.

Một phút sau xe cứu thương của phòng y tế chạy qua quán Thúy Hoa, người trên xe nhìn thấy Viên Tự Lập vì vậy dừng ngay lại.

- Giám đốc Thái, rốt cuộc tình huống là thế nào?

- Tôi vừa nhận được điện thoại, nói là xe của phòng kế hoạch hóa gia đình gặp tai nạn, trong điện thoại cũng không nói rõ ràng, nhưng vấn đề là không lớn, chỉ là đầu xe tông vào đuôi xe mà thôi.

- Tình huống về người thế nào?

- Không biết, không nghe nói trong điện thoại.

- Thế này đi, giám đốc Thái, tôi và anh cùng đến hiện trường, gọi theo chủ nhiệm Hoàng, vì vợ của anh ấy ở trên xe. Chủ nhiệm Trương anh nhờ trưởng phòng Tô giữ đứa bé lại dùm, sau đó anh về văn phòng chờ, có chuyện gì tôi sẽ điện thoại thông báo.

Viên Tự Lập nghe xong lời nói của giám đốc Thái thì thờ dãi một hồi, về mặt chậm rãi khôi phục lại như thường.

Trên xe cứu thương, Hoàng Lâm không khỏi cảm thấy phát run, Viên Tự Lập không biết nên an ủi thế nào cho tốt, vì vậy chỉ biết thỉnh thoảng vỗ vai Hoàng Lâm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Xử Trí. (1+2)

Hai mươi phút sau xe cứu thương đến hiện trường.

Viên Tụ Lập dẫn đầu xuống xe, cảnh tượng trước mắt làm đầu hắn trống rỗng, thế này mà gọi là vụ tông xe nhỏ sao? Đầu chiếc xe đã vỡ nát, Hùng Quyền và lái xe ngồi trước đã không còn động tĩnh gì, hai người ngồi sau thì đầy máu tươi, còn chưa biết tình huống là thế nào. Một chiếc xe tải trọng tải lớn đang vắt ngang đường, xem ra xe tải quay đầu và không ai chỉ huy, chiếc xe con lại chạy đi với tốc độ quá nhanh, không kịp thắng. Đồng thời nơi xảy ra tai nạn là đường dốc lái xe không nhìn thấy phía trước có xe tải đang quay đầu, vì vậy mà đâm vào chiếc xe tải.

Sau vài giây khựng người thì Viên Tụ Lập vọt đến phía trước chiếc xe con, không ít người chung quanh đến xem náo nhiệt nhưng không kẻ nào dám tiến lên, lúc này Viên Tụ Lập là người đầu tiên dám tiến vào hiện trường. Giám đốc Thái cũng cảm thấy có gì đó không đúng, hắn cất bước về phía trước. Hùng Quyền bị phản trên thân xe đè chặt xuống mà không thể rút ra được, Viên Tụ Lập cố gắng nâng lên nhưng quá nặng, miếng sắt vỡ cũng vạch một đường máu trên tay hắn. Hắn không có cảm giác đau, hắn chỉ biết xoay người nhìn lên với Hoàng Lâm đang đứng với vẻ mặt trắng bệch:

- Hỗ trợ nhanh.

Ba người liều mạng dùng sức nhấc tấm sắt lên để giám đốc Thái kiểm tra, mà hắn nhanh chóng kiểm tra cho Hùng Quyền và lái xe, sau đó lắc đầu bắt đầu đi. Hùng Quyền ngồi trên ghế, mắt mở lớn, khóe miệng co vết máu, không còn chút phản ứng. Lái xe ở bên cạnh thì cúi đầu, tựa trên tay lái, cũng không còn động tĩnh gì. Tiểu Tổng và Tiểu Lưu ở phía sau khẽ phát ra tiếng rên, hai nàng toàn thân đầy máu, cũng không biết tình huống cụ thể là thế nào.

- Bí thư Viên, hai người ở phía sau không có vấn đề gì, chỉ bị thương ngoài da mà thôi, chảy một chút máu, mà lái xe và trưởng phòng Hùng ở phía trước đã ngừng thở.

- Giám đốc Thái, dù thế nào cũng phải cứu trưởng phòng Hùng, dù chỉ là một tia hy vọng cuối cùng, chúng ta không thể vứt bỏ được. Bây giờ tôi và chủ nhiệm Hoàng sẽ đưa hai người phía sau lên xe cứu thương, trưởng phòng Hùng xin giao cho anh.

Viên Tụ Lập còn chưa nói xong thì Hoàng Lâm đã mở cửa sau ra, thân thể nhỏ gầy của Hoàng Lâm không biết lấy đâu ra sức lực mà ôm lấy Tiểu Tổng. Viên Tụ Lập cũng không nói thêm điều gì, hắn tiến lên ôm lấy Tiểu Lưu, mà Tiểu Lưu vẫn còn tri giác, nàng thấy Viên Tụ Lập tiến lên ôm mình cũng không phản kháng, ngược lại còn ôm chặt lấy cổ hắn.

Xe cứu thương dừng ngay bên cạnh, vì không có dự báo đầy đủ nên trên xe chỉ có một y tá mà thôi, nhưng y tá này rất có kinh nghiệm, nàng nhanh chóng rửa mặt cho Tiểu Tổng và Tiểu Lưu, cũng rửa hai cánh tay, tìm miếng vết thương.

- Chủ nhiệm Hoàng, chỗ này giao cho anh, tôi đi tìm trưởng phòng Hùng, xe cứu thương phải về phòng y tế ngay, phải sắp xếp tốt cho chị Tổng và Tiểu Lưu. Anh cũng thông báo cho Trương Đông Đào ngay, mời tất cả lãnh đạo cơ quan đến đây, đồng thời thông báo cho bí thư Đoàn, chủ tịch Chu.

Hoàng Lâm đã hoàn hồn trở lại, lúc này Tiểu Tổng đã tỉnh, xem ra không có vấn đề gì.

- Bí thư Viên, nên nói thế nào với Trương Đông Đào?

- Chờ chút, tôi đi xem, chỗ này có bác sĩ rồi, tạm thời sẽ không có vấn đề gì.

Năm phút sau giám đốc Thái lắc đầu bước xuống xe.

- Bí thư Viên, trưởng phòng Hùng và lái xe đã ngừng thở.

- Giám đốc Thái, dựa theo biện pháp cấp cứu thì bây giờ nên xử lý thế nào?

- Xe cứu thương phải về phòng y tế và kiểm tra toàn diện người bị thương.

- Được, giám đốc Thái, anh cứ xử lý theo quy củ, xe cứu thương về trước, anh ở lại đây chờ với tôi. Chủ nhiệm Hoàng, anh thông báo chính xác cho Trương Đông Đào, nói rằng trưởng phòng Hùng phòng kế hoạch hóa gia đình gặp tai nạn xe, đã qua đời, mời bí thư Đoàn, chủ tịch Chu và các thành viên ban ngành đến hiện trường, thông báo cho đồn trưởng Hầm đồn công an xã, lập tức đưa cảnh sát đến đây ngay.

Viên Tụ Lập nhìn Hùng Quyền đã không còn nhúc nhích mà chợt cảm thấy bị thương, vừa rồi hai bên còn cùng dùng cơm, bây giờ đã xa cách âm dương.

Trước kia xã Liễu Hà không xuất hiện tình cảnh này, Viên Tụ Lập cảm thấy trái tim băng giá, sau khi trọng sinh thì lịch sử cũng không phát triển theo quỹ đạo cũ, tất cả đều cải biến.

Một người đàn ông trung niên tiến đến bên cạnh Viên Tụ Lập, hắn rút ra một điều thuốc thơm, Viên Tụ Lập không tiếp, hắn quay đầu hỏi:

- Anh là ai?

- Tôi là ông chủ của chiếc xe này, lái xe đang chờ ở phía sau, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi, không ngờ xảy ra chuyện lớn như vậy.

- Không cần nhiều lời, bây giờ anh và lái xe cứ vào trong kia chờ, chút nữa sẽ có người đến xử lý.

Viên Tự Lập không quan tâm đến người đàn ông trung niên này, hần và giám đốc Thái chỉ yên lặng nhìn Hùng Quyền chết không nhắm mắt ở trên xe.

- Bí thư Viên, vừa rồi hình như anh chưa sắp xếp văn phòng thông báo cho người nhà của trưởng phòng Hùng.

- Tôi biết rồi, giám đốc Thái, sự việc quá bất ngờ, nếu thông báo mà người thân của bọn họ không chịu được thì biết phải làm sao? Chồng của trưởng phòng Hùng là giáo viên, trong lúc xử lý vụ việc thì chúng ta sẽ nghĩ biện pháp thông báo. Bây giờ trưởng phòng Hùng còn cô linh trên xe, chỉ có tôi và anh ở hiện trường, nếu để người nhà của chị ấy đến thì chúng ta không có người an ủi, thôi thì chờ bí thư và chủ tịch đến rồi thông báo sau.

- Bí thư Viên, anh suy xét rất thỏa đáng. Ôi, ai ngờ xảy ra sự việc như vậy?

Hai mươi phút sau Dương Bản Phú và đội cảnh sát hình sự công an huyện chạy đến, đồng thời một nhóm công an xã cũng chạy đến hiện trường.

- Đội trưởng Dương, xấu hổ quá, các anh đến xã Liễu Hà kiểm tra công tác, lại gặp chuyện thế này.

- Bí thư Viên, trên đường đến đây tôi cũng có nghe qua, cũng không ngờ xảy ra sự cố giao thông nghiêm trọng như vậy. Lái xe gây chuyện ở đâu, chúng tôi và công an xã sẽ xử lý, nhất định sẽ cho bí thư Viên câu trả lời thuyết phục.

- Cảm ơn anh, nếu có cơ hội tôi sẽ mời cơm. Đồn trưởng Hầu, anh và đội trưởng Dương xử lý vụ này đi, sự việc đã như vậy thì tôi đề nghị nên cố gắng xem xét chuyện bồi thường cho trưởng phòng Hùng và lái xe.

Dương Học Thiên cũng không dồng dãi, hần và Hầu Minh Lượng cùng nhau mang theo một đám người vào quán ăn bên cạnh tìm lái xe gây chuyện. Còn Dương Bản Phú thì đi đến bên cạnh xe nhìn Hùng Quyền, ánh mắt có hơi ướt.

Hơn một giờ sau thì Đoàn Kim Ba, Chu Nghĩa Hải và những thành viên khác liên tục chạy đến hiện trường, lúc này trời đã tối.

Viên Tự Lập cẩn thận báo cáo những sự việc phát sinh và quá trình xử lý, Dương Học Thiên và Hầu Minh Lượng đã hỏi thăm chủ xe và lái xe, đồng thời cảnh sát hình sự cũng đã lấy chứng cứ từ người chung quanh, trên cơ bản đã biết rõ tình huống. Thì ra trên quốc lộ 318 có rất nhiều xe tải, bình thường đều là xe tải nặng, khi di chuyển hay quay đầu đều phải có lơ xe chỉ huy phía sau, tránh xuất hiện sự cố. Nhưng lần này chiếc xe kia quay đầu mà không ai chỉ huy, lại chiếm hơn nửa đường quốc lộ, tất nhiên chiếc xe con kia cũng có vấn đề, ví dụ như không quan sát kỹ, tốc độ xe quá nhanh. Viên Tự Lập đã sớm phân phó cho đồn trưởng Dương và đồn trưởng Hầu, đem tất cả trách nhiệm cài lên đầu tài xế xe tải, mà Dương Học Thiên và Hầu Minh Lượng cũng hiểu.

Đối mặt với tình huống trước mắt thì Đoàn Kim Ba thật sự không biết phải làm sao, hần không nói lời nào, chỉ nhìn mọi người mà thôi. Chủ nhiệm thì ngược lại, biểu hiện khí chất xử lý những sự kiện khẩn cấp, hần sắp xếp cho phó chủ tịch Trần Bình thông báo cho gia đình trưởng phòng Hùng Quyền, vì Trần Bình là người được phân công quản lý kế hoạch hóa gia đình. Sau đó hần nhắc nhở Dương Học Thiên và Hầu Minh Lượng, nhất định phải tranh thủ vấn đề đền bù tổn thất cho Hùng Quyền.

Chuyện còn lại chính là vấn đề xử lý di thể, vì người nhà chưa đến nên không thể động vào, nhưng tất cả đều đã chuẩn bị xong, kể cả vải trắng, vò bông, cang, xe... ....

Khi chồng của Hùng Quyền và vợ của lái xe chạy đến hiện trường thì thật sự không thể nào đứng vững, tất nhiên lúc này mọi chuyện đã được chuẩn bị xong, vẫn là do Chu Nghĩa Hải sắp xếp. Trước tiên hần đơn giản trưng cầu ý kiến của thuộc hạ, sau đó vẫn dựa theo sắp xếp trước đó, di thể của lái xe và Hùng Quyền được đưa xuống và di chuyển về nhà mỗi người, tất nhiên tất cả phí tổn đều do lái xe gây chuyện phụ trách.

Ông chủ chiếc xe tải đại khái biết được thân phận của người chết, đã hiểu đại họa xảy ra, vì thế rất thành thật đối với những câu hỏi của Dương Học Thiên và Hầu Minh Lượng, cũng thỏa mãn những yêu cầu của bọn họ. Khi nói đến chuyện bồi thường thì có chút do dự, nhưng khi thấy thái độ không khách khí của đội trưởng đội cảnh sát hình sự thì lập tức đồng ý.

Viên Tự Lập lúc này cũng rất chật vật, trước ngực, trên tay đều là máu, vì thời gian dài nên máu đã biến thành màu đen giống như một chiến sĩ từ chiến trường nào đó phóng ra. Quần áo đông cứng, lúc này miệng vết thương đã cứng lại.

- Bí thư Viên, khổ cực rồi, tôi đã nghe anh Thái nói rõ tình huống, an hsaawsp xếp rất tốt, gặp chuyện lớn như vậy mà không chút hoang mang, rất tốt. Nhưng hôm nay không thể nghỉ ngơi, chuyện này cần phải báo gấp cho lãnh đạo phòng kế hoạch hóa gia đình huyện, hội nghị ngày mai cũng không được chậm trễ, anh xem nên phái ai đi thì tốt.

Công tác kế hoạch hóa gia đình vốn được phân cho Trần Bình quản lý, nhưng sau khi xảy ra sự việc thì người này rất chậm chạp, đã khiến cho Chu Nghĩa Hải rất bất mãn. Từ đầu đến cuối Trần Bình không nói gì, giống như một quần chúng, ngay cả Đoàn Kim Ba cũng không nói lời nào. Bây giờ vấn đề quan trọng là nhân tuyển cho chức vụ trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình, Chu Nghĩa Hải hỏi thăm Viên Tự Lập, ý nghĩa đã rất rõ ràng.

Viên Tự Lập nhìn Đoàn Kim Ba, Đoàn Kim Ba cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

- Phái Trương Đông Đào đi.

Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải đều không phản đối, vì vậy mà Trương Đông Đào đang bận rộn ở hiện trường được gọi đến tiếp nhận nhiệm vụ.

Kế hoạch hóa gia đình là một ngành quan trọng của đảng ủy xã, nếu nói một cách không khách khí thì bình thường nhân tuyển cho chức vụ trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình sẽ là người bí thư tin được. Ngày hôm nay công tác kế hoạch hóa gia đình là rất nặng, hơn nữa còn cần nhiều kinh phí, mà tất cả

đều được thỏa mãn toàn diện, vì thế chức trưởng phòng rất quan trọng.

Trương Đông Đào đi họp thế, điều này nói rõ chức trưởng phòng sẽ thuộc về hắn.

- Chủ nhiệm Trương, anh về huyện họp nhớ báo cáo tình huống nơi này cho lãnh đạo phòng kế hoạch hóa gia đình huyện, trên đường đi cũng chú ý an toàn, xã sẽ phái xe đưa anh đi. Còn nữa, anh nhanh chóng làm quen công tác kế hoạch hóa gia đình. Bí thư Đoàn, anh có sắp xếp gì không?

- Chủ nhiệm Trương, chú ý an toàn.

Viên Tự Lập xoay người đi sắp xếp xe đưa Trương Đông Đào lên huyện, khi hắn quay lại thì Chu Nghĩa Hải đã mở miệng:

- Bí thư Viên, xảy ra chuyện lớn, nếu chỉ một mình Trương Đông Đào lên huyện sẽ không tốt. Tôi đã bàn bạc với bí thư Đoàn, thôi thì cho cả anh lên huyện, để báo cáo cho lãnh đạo huyện. Mặt khác căn cứ vào lời đề nghị của anh, tôi và bí thư Đoàn đã bàn bạc, đã quyết định cho đồng chí Trương Đông Đào phụ trách công tác của phòng kế hoạch hóa gia đình, tình huống này anh cũng báo cáo lại cho lãnh đạo huyện.

- Bí thư Viên, anh và Trương Đông Đào cứ về đảng ủy xã trước, thay một bộ quần áo mới, chuẩn bị một chút rồi lên đường.

Sự việc phát sinh đột nhiên như vậy, Viên Tự Lập cũng không nói gì, hắn gọi Trương Đông Đào, cả hai lên xe. Viên Tự Lập không phát hiện ra ở phía sau cách đó không xa là phó chủ tịch Trần Bình với ánh mắt oán hận.

Viên Tự Lập trở lại phòng, hắn vội vàng thay quần áo, lúc này quần áo có dính máu không biết nên vứt ở đâu, lúc này tất cả nhân viên đã được điều động, chuyện lớn như thế này là chưa từng gặp qua, vì vậy trong đảng ủy xã hầu như không còn người nào.

Khi Viên Tự Lập còn đang do dự thì Trương Đông Đào đi vào, vợ hắn là Lý Cúc cũng đi theo, Lý Cúc là giáo viên tiểu học trong vùng.

- Bí thư Viên, quần áo của anh đã bẩn, tôi đi giặt dùm cho. Ôi, bí thư Viên, anh ở một mình, cuộc sống không quá thuận tiện, sau này nếu có gì tôi đến giúp đỡ cho.

Trương Đông Đào đứng ở bên cạnh cười hi hi, Lý Cúc vừa nói vừa cầm quần áo lên, khi thấy trong phòng khá loạn thì tìm chỗ, bắt đầu quét dọn.

- Cô Lý, thôi khỏi, để tôi tự làm là được.

- Bí thư Viên, anh không nên khách khí, anh Trương nhà tôi là người thành thật, đã nhiều năm trôi qua, những cán bộ cùng anh ấy xuống xã công tác đều đã có tương lai tốt đẹp. Trịnh Kiến Thiết là bạn học của anh nhà tôi, nhưng những vị bạn học này đều chường mắt với anh ấy, cảm thấy anh Trương quá thành thật, đến bây giờ còn chưa được làm người phụ trách nữa là. Trước đó vài ngày tôi có oán trách vài lời trước mặt bí thư Đoàn, ai ngờ bí thư Đoàn muốn đưa anh Trương đến làm trưởng phòng nông nghiệp, mà đó là chức vị gì, đòi tiền không tiền, muốn người cũng không có người, nhưng lại là đơn vị sự nghiệp. Tôi cảm thấy rất bối rối, có phải vì bí thư Trịnh nói gì đó hay không? Mà vì chuyện đó tôi cũng oán trách anh Trương, nhưng cũng không ngờ bí thư Viên xem trọng anh Trương nhà tôi, anh xem, chúng tôi không quà cáp cho anh, không nói tốt cho anh, mà anh lại đề nghị anh Trương làm trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình, chỉ có thể nói anh Trương gặp vận may, gặp quý nhân.

- Cô Lý, tôi cảm thấy trưởng phòng Trương công tác rất tốt, vì vậy mới đề cử làm trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình, những thứ này đều là công lao của riêng anh ấy.

- Bí thư Viên, anh đừng nói nữa, tôi là người ở khu đảng ủy xã nhiều năm, đã nhìn rõ tất cả lãnh đạo, cũng vì anh quan tâm anh Trương nhà tôi, nếu không phải anh thì anh Trương cũng chỉ là một chủ nhiệm cả đời mà thôi. Anh Trương là người thành thật, bí thư Viên, sau này mong anh quan tâm nhiều hơn.

- Cô Lý, cũng đừng nói như vậy, tôi sẽ nhớ kỹ, trưởng phòng Trương, anh nên cố gắng công tác, sau này nếu có gì khó khăn cứ trực tiếp đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ giải quyết tốt cho anh.

- Anh Trương, còn không mau cảm ơn bí thư Viên, sau này cùng công tác với bí thư.

Trương Đông Đào nhìn Viên Tự Lập, hắn thật sự không biết nên nói gì cho phải, chỉ biết liếc mắt gật đầu.

Sau khi xe chạy khỏi sân đảng ủy xã thì Viên Tự Lập và Trương Đông Đào đều không nói gì, khi gặp chuyện như vậy thì tâm tình hai người đều rất nặng nề. Lái xe Dương Thần là người còn trẻ, ở một căn phòng đối diện với Viên Tự Lập, hắn cũng chưa kết hôn, bình thường rất hoạt bát, hôm nay hắn lại không nói lời nào, vì hắn cũng đến hiện trường vụ tai nạn, còn giúp chỉ huy tháo chiếc xe ra.

Tinh thần Dương Thần tập trung cao độ, cũng là một tuyến đường thường ngày nhưng hôm nay hắn lại cảm thấy dài dằng dặc.

- Dương Thần, không cần căng thẳng, nên buông lỏng một chút.

- Bí thư Viên, không có gì, nhất định sẽ đưa anh và chủ nhiệm Trương đi đến an toàn, đi về an toàn.

Sau khi xe chạy vào huyện thành, nhìn thấy những ngọn đèn đường thì Viên Tự Lập có chút hoảng hốt, hắn rời khỏi huyện thành chưa lâu mà chợ sinh ra cảm giác lạ lẫm. Hắn không có nhà trong huyện thành, ngoài những lúc đi họp, bình thường sẽ không đến huyện thành.

Xe dừng lại trong sân phòng kế hoạch hóa gia đình, bên trong có nhân viên công tác đứng sẵn để tiếp đón những nhóm lãnh đạo đến tham gia họp.

- Bí thư Viên, sao anh lại đến đây? Xã Liễu Hà thật sự coi trọng công tác kế hoạch hóa gia đình.

- Tôi cũng không đến tham gia hội nghị, trưởng phòng Mã có ở đây không? Tôi tìm trưởng phòng Mã vì có chuyện cần báo cáo, vị này chính là trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình xã Liễu Hà mới nhận chức Trương Đông Đào.

- Bí thư Viên đưa trưởng phòng mới đến nhận chức sao? Mà Trưởng phòng Hùng làm công tác gì rồi?

Viên Tự Lập tất nhiên sẽ không quá quen thuộc nhân viên công tác của phòng kế hoạch hóa gia đình huyện, hẳn cũng không nói nhiều lời. Sau khi thấy Viên Tự Lập rất nghiêm túc thì nhân viên công tác nhanh chóng đưa hai người vào bên trong.

Trưởng phòng Mã nghe xong báo cáo tình huống của Viên Tự Lập thì lập tức đưa ra quyết định, đồng chí trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình xã Liễu Hà đã hy sinh vì nhiệm vụ, hai nhân viên đi theo bị trọng thương, đây là chuyện lớn.

- Bí thư Viên, tôi đã sắp xếp rồi, tối nay sẽ cùng các anh đến xã Liễu Hà, xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi nhất định phải đến xem. Trưởng phòng Trương, hội nghị ngày mai anh không cần tham gia, hội nghị ngày mai có tính chuyên nghiệp rất mạnh, anh là người mới, hôm nay tôi sẽ đưa theo Tiểu Chu cùng đến xã Liễu Hà, Tiểu Chu sẽ phụ trách công tác truyền đạt tinh thần hội nghị cho anh.

- Cảm ơn trưởng phòng Chu!

- Đúng rồi, bí thư Viên, trưởng phòng Trương, các anh còn chưa dùng cơm. Tiểu Chu, sắp xếp để tôi dùng cơm với bí thư Viên và trưởng phòng Trương, sau khi dùng cơm sẽ xuống xã Liễu Hà. Tiểu Chu, cậu cũng chuẩn bị một chút, mang theo dụng cụ vệ sinh cá nhân, chúng ta có lẽ ở xã Liễu Hà vài ngày. Còn nữa, cậu nhanh chóng báo cáo tình huống của phòng kế hoạch hóa gia đình xã Liễu Hà cho các lãnh đạo khác.

Lúc dùng cơm thì tất cả lãnh đạo phòng kế hoạch hóa gia đình đều đã đến, tinh thần ai cũng nặng nề, Hùng Quyền mới hơn ba mươi, công tác rất tốt, bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc này trưởng phòng Chu trực tiếp sắp xếp cho hội nghị ngày mai ngay trên bàn ăn, sau khi tan họp vào ngày mai sẽ sắp xếp cho tất cả công nhân viên phòng kế hoạch hóa gia đình huyện đến xã Liễu Hà. Mà một lúc sau thì những vị trưởng phòng của các xã khác cũng biết tin tức, bọn họ đến hỏi thăm tình huống, không ít nữ đồng chí nước mắt lưng tròng. Viên Tự Lập và Trương Đông Đào cũng không có tâm tình ăn cơm, trưởng phòng Chu thấy tình cảnh như vậy thì đơn giản sắp xếp với chủ nhiệm văn phòng, sẽ báo cáo chuyện này ở hội nghị ngày mai.

Viên Tự Lập, Trương Đông Đào và trưởng phòng Chu lại chạy về xã Liễu Hà, lúc này đã là đêm khuya, bên trong phòng kế hoạch hóa gia đình xã Liễu Hà đèn đuốc sáng trưng, tất cả lãnh đạo đảng ủy chính quyền xã đều có mặt. Trưởng phòng Mã, Đoạn Kim Ba, Chu Nghĩa Hải đều đang gặp mặt người thân của Hùng Quyền để an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trưông Thiét Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Biến Hóa Trong Ảo Diệu. (1)

Ngày 11 tháng 11 xã Liễu Hà gửi công văn bổ nhiệm Trương Đông Đào làm trưởng phòng kế hoạch hóa gia đình, Tô Dũng làm trưởng phòng dân chính

Cuộc sống vẫn như cũ, Viên Tự Lập bận rộn nhiều hơn, lúc này gần đến cuối năm nên công tác kiểm tra của cá ban ngành huyện ủy chính quyền cũng tăng mạnh, Viên Tự Lập cũng hiểu nhiều vấn đề ảo diệu trong công tác tiếp đãi. Lãnh đạo huyện ủy chính quyền thì tất nhiên không cần phải nói, mà lãnh đạo phụ trách đơn vị trong huyện cũng tiếp đón không dám qua loa, có vài lãnh đạo được phân công quản lý đến kiểm tra nhưng lãnh đạo đảng ủy chính quyền xã phải ra mặt tiếp đón, tất nhiên điều này sẽ làm cho các lãnh đạo cảm thấy mình rất có thể diện, tâm tình thoải mái, làm việc tất nhiên cũng có cái nhìn thoáng hơn. Còn Viên Tự Lập vì có thân phận đặc thù nên mỗi lần tiếp đãi cũng không thể xuất hiện nhiều.

Thời gian dài thì Viên Tự Lập cũng cảm thấy rất khó chịu, nhưng thật sự không còn biện pháp nào khác. Chỉ cần nhìn bộ dạng khổ sở của Đoạn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải thì hẳn cũng đủ thấy bọn họ chịu đựng thế nào. Nhưng các lãnh đạo huyện ủy chính quyền và đơn vị lại rất thỏa mãn với cung cách tiếp đãi của xã Liễu Hà, vì bí thư, chủ tịch xã, phó bí thư đoàn thể đều ra mặt tiếp đãi, vì vậy số lần bọn họ đến cũng nhiều hơn. Viên Tự Lập không khỏi thầm cảm khái, xem ra tiếp đãi cũng là một ngành sản xuất.

Thứ bảy ngày 12 tháng 12.

Vất vả lắm mới có một buổi thoải mái, hôm nay không có vị khách nào từ trên huyện xuống thăm xã Liễu Hà, văn phòng không nhận được bất kỳ cuộc điện thoại nào, xem ra chủ nhật có thể buông lỏng được rồi. Lúc này Viên Tự Lập đã có một kế hoạch tốt để nghỉ ngơi.

Viên Tự Lập muốn dùng cơm ở căn tin nhưng lại bị Lý Cúc kéo đến nhà, mà trong nhà Lý Cúc cũng có rất nhiều người đang chờ, có Hùng Khai Thắng, có giáo viên Lưu, Thái Ngọc Hoa, Tạ Vũ Hân. Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân đều ăn mặc rất đẹp làm cho Viên Tự Lập có chút hoa mắt, mà hai cô giáo

này cũng chưa kết hôn, vì thế hẳn cũng không dám tùy tiện nói đùa. Đặc biệt là Tạ Vũ Hân, dù có việc gì hay không thì nàng thường xuất hiện trong khu đảng ủy xã, khi gặp Viên Tự Lập bận rộn thì ần cần hỏi thăm một tiếng, khi thấy hẳn nhàn rỗi thì cùng trò chuyện.

- Thật náo nhiệt, xem ra hôm nay được ăn ngon, chị gái làm món ngon gì vậy?

- Bí thư Viên, hôm nay có thịt hoẵng.

- Tốt quá, đã sớm nghe nói thịt hoẵng rất ngọt, rõ ràng là mỹ vị hiếm có. Anh Hùng, anh đúng là có phúc, công tác ở quê nhà luôn có được những món đặc sản.

- Bí thư Viên, anh sớm muộn gì cũng rời khỏi Liễu Hà, đến lúc đó cũng đừng quên chỗ này đấy nhé?

- Chị Lưu nói gì vậy, tôi đến Liễu Hà còn chưa được một năm, nào có người nào được đi nhanh như vậy, tôi còn suy xét làm việc chung thân đại sự của mình ở đây nữa là.

Viên Tự Lập nói xong thì chợt nhớ Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân còn ở bên người, vì vậy vội vàng cảm ơn.

Hùng Khai Thắng và giáo viên Lưu nhìn biểu cảm xấu hổ của Viên Tự Lập mà cười ha hả, Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân thì không cười, cả hai đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt giống như đều có ánh lửa.

Sau khi cơm nước xong thì Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng vẫn ra ngoài đi dạo như cũ, đã lâu rồi cả hai chưa đi dạo thế này, vì thời gian qua cả hai đều bận rộn, đều không có thời gian.

- Bí thư Viên, khi nào thì anh suy xét đến chuyện chung thân đại sự?

- Anh Hùng, trước mặt anh tôi cũng nói thật, bây giờ tôi cảm thấy vẫn còn quá sớm, tôi mới hai mươi ba tuổi, sang năm nay thì hai mươi bốn, anh nghĩ xem, tôi công tác bận rộn thế này, tạm thời thật sự rất khó phân thân.

- Bí thư Viên, tôi biết rõ, bây giờ sự nghiệp là việc quan trọng nhất, tôi cũng nói thật nhé, bí thư Viên, tương lai chắc chắn anh không phải chỉ có một người phụ nữ đi theo. Liễu Hà là xã lớn, điều kiện tốt, chưa từng nợ tiền lương của giáo viên, vì vậy những sinh viên tốt nghiệp trường sư phạm Hoài Dương đều muốn đến đây công tác, trong đó có không ít sinh viên nữ. Đồng thời các lãnh đạo và cán bộ công nhân viên chức trong xã cũng đều tìm đến các cô giáo mà thôi. Cô giáo Thái và cô giáo Tạ đều là những người nổi bật trong số đó, còn nữa, còn có Tiểu Lưu của phòng kế hoạch hóa gia đình, ba cô gái này đều nhìn chăm chăm vào anh, tôi nghe nói các cô đánh giá anh là mục tiêu theo đuổi lớn nhất của tất cả cô giáo trong hệ thống giáo dục xã Liễu Hà đấy.

- Anh Hùng, tình huống của Thái Ngọc Hoa là thế nào?

- Bí thư Viên, anh nói chuyện giữa Thái Ngọc Hoa và bí thư Đoàn sao? Giữa bọn họ không có quan hệ gì cả, bí thư Đoàn coi trọng Thái Ngọc Hoa, muốn cùng Thái Ngọc Hoa nhưng bị từ chối, vì sự kiện lần trước trong sân nhảy mà Thái Ngọc Hoa cảm thấy mình kém đi một bậc trong mắt anh. Thật ra ngày hôm đó Thái Ngọc Hoa tiễn chân bí thư Đoàn thì nhanh chóng chạy đến phòng nhảy, nghe nói anh đã đi thì cô ấy tỏ ra rất khổ sở, thậm chí thiếu chút nữa rơi nước mắt. Ông chủ phòng khiêu vũ Liêu Hồng Vận là em trai của anh Liêu ở phòng giáo dục, vì thế mà thường xuyên có các cô giáo đến cổ động, mà xã hội bây giờ thường là như vậy.

- Anh Hùng, anh cho rằng tôi nên xử lý thế nào?

- Bí thư Viên, chuyện thế này tôi cũng không dám nói lung tung, tuy tôi là người từng trải nhưng liên quan đến chuyện chung thân đại sự thì vẫn phải tự đối tượng quyết định. Anh còn trẻ, tương lai rộng lớn, hơn nữa cũng không có sở thích bất lương, vì thế các cô gái muốn theo cũng nhiều hơn. Nhưng bầu không khí của xã Liễu Hà này cũng không tốt, bên trong ban ngành đều có diêm ngộ, tất cả mọi người thường không xem ra gì, thậm chí là ganh đua so sánh. Không ít thành viên ban ngành đã có tuổi, tương lai vô vọng nên sinh ra suy nghĩ muốn hưởng thụ cuộc sống, mà các cô gái trong vùng khá nhiều, anh tình tôi nguyện, ai có thể nói gì được? Bí thư Viên, anh được phân công quản lý giáo dục, sang năm sẽ đến thời điểm phân phối giáo viên, đến lúc đó anh sẽ biết sự ảo diệu bên trong là thế nào.

- Anh Hùng, anh nói cẩn thận tình huống trong ban ngành xem nào, nơi đây chỉ có tôi biết anh biết mà thôi.

- Được rồi, bí thư Viên, tôi chỉ biết vài người mà thôi, Đoàn Kim Ba thường qua lại với Tiểu Liễu của phòng kế hoạch hóa gia đình, mà Tiểu Liễu này chính là đội trưởng đội dân quân tự vệ dưới thôn. Đoàn Kim Ba giúp hẳn đứng trong phòng kế hoạch hóa gia đình, còn giúp giải quyết vấn đề biên chế, bên kia giúp hẳn tìm những cô gái dễ thân mật, mà tôi cũng không biết cụ thể điều này. Trịnh Kiến Thiết và Tiểu Ngải của phòng nông nghiệp, Dịch Văn Hóa và Tiểu Lưu của phòng giáo dục, Trần Bình và Tiểu Nhan của phòng kế hoạch hóa gia đình, bọn họ đều là bí mật công khai, chỉ còn lại Chu Nghĩa Hải, anh, Hoàng Lâm, tôi là không có tin đồn gì mà thôi.

- Anh Hùng, sao lại như vậy, người bên dưới sẽ nhìn đảng ủy xã như thế nào đây?

- Điều này phải biết nói thế nào được, lãnh đạo cũng chơi, tuyến dưới cũng chơi, anh coi như không có mắt nhìn lên, tôi xem như mình không có mũi để ngửi, dù sao đều là trò chơi nhân sinh. Anh còn tưởng rằng trong số những người này không có lãnh đạo sao? Nhiều lãnh đạo huyện ủy và chính quyền không phải như vậy à? Thậm chí các lãnh đạo đơn vị mỗi lần có dịp nghỉ ngơi thường hay đến xã Liễu Hà, anh cho rằng bọn họ thật sự đến kiểm tra công tác sao? Hừ, tất cả chỉ đến chơi gái mà thôi.

Viên Tự Lập rơi vào trầm tư, hẳn thật sự không ngờ thời gian qua xã Liễu Hà bận rộn tiếp đãi lãnh đạo, thật ra nguyên nhân thật sự là như vậy.

Sau khi trở lại khu đảng ủy xã thì Viên Tự Lập thấy Dịch Văn Hóa đang đi ra đi vào ngoài cổng, khi thấy Viên Tự Lập thì lập tức tiến lên.

- Bí thư Viên, ủy viên Hùng, bề bộn lâu như vậy bây giờ khó có được lúc thanh nhàn, đến đây ngồi một chút nhé.
- Ủy viên Dịch, khó có được thời điểm nghỉ ngơi, chơi mát chược hay đánh bài đều là nhọc nhằn của tôi, đến chỗ anh cũng khó làm gì được.
- Bí thư Viên sáng khoái như vậy, hay chúng ta đến phòng nhảy Lư Quang, bí thư Viên nhảy tốt, thế nào?
- Được, khiêu vũ thì tốt!

Viên Tự Lập không từ chối lời mời của Dịch Văn Hóa, bọn họ đều là thành viên ban ngành, cũng cần nể mặt nhau, nếu không ngày sau sẽ có việc mà chọc dao sau lưng. Hùng Khai Thắng định từ chối nhưng bị Dịch Văn Hóa giữ chặt lại, vì vậy đành phải cùng đi đến phòng nhảy Lư Quang.

Liêu Hồng Vận vẫn một bộ dạng cười ha hả như cũ, nhưng khi nhìn thấy Viên Tự Lập thì lập tức tiến lên mời chào. Bây giờ Viên Tự Lập được phân công quản lý cơ quan, không hạn chế đến phòng khiêu vũ, rất nhiều khách từ trên huyện xuống đến tiêu phí trong phòng nhảy đều do xã Liễu Hà chi trả, vì vậy có thể nói là phòng nhảy làm ăn tốt, danh tiếng cũng được lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Biến Hóa Trong Ảo Diệu. (2)

- Bí thư Viên, ủy viên Hùng, ủy viên Dịch, mời vào, mời vào, khó có ngày các anh đến phòng nhảy. Bí thư Viên, hôm nay cũng không được đi sớm, sau khi khiêu vũ tôi mời khách, chúng ta đi ăn khuya, nếu các vị lãnh đạo không đi thì xem như xem thường tôi.

- Chú Liêu, tiêu pha của chú, sao chúng tôi lại không biết xấu hổ như vậy?

- Bí thư Viên nói như vậy sao được, đi là quan tâm đến tôi, Liêu Hồng Vận tôi không có bản lĩnh gì nhưng được lãnh đạo xem trọng, vui sướng còn chưa kịp nữa là, sao không giữ các vị ở lại cho được.

Vì lúc này là cuối tuần nên trong phòng nhảy rất náo nhiệt, nhưng Liêu Hồng Vận vẫn nghĩ ra biện pháp xây phòng. Hắn đã cải tạo đơn giản phòng nhảy, nghe nói học tập kinh nghiệm của người phương nam, hai bên phòng nhảy là hai gian phòng, bên trong tương đối yên tĩnh, nhưng muốn vào phải trả phí.

Trong phòng nhảy có không ít người, tuy thời tiết giá lạnh nhưng nơi đây vẫn nóng hừng hực, nhiều người chen chúc như vậy, tất nhiên sẽ không lạnh.

Liêu Hồng Vận lấy ra hai chai rượu đỏ, nhân viên phục vụ cũng nhanh chóng mở ra.

- Chú Liêu, lấy loại rượu đất như vậy làm gì?

- Bí thư Viên nói đùa, các vị lãnh đạo là khách quý, cần phải uống rượu ngon.

Rượu đỏ đổ vào ly thủy tinh thì có màu sắc rất tốt, Liêu Hồng Vận nâng ly rượu lên mời ba vị lãnh đạo. Khoảng thời gian này Viên Tự Lập uống rượu đỏ khá nhiều lần, loại này dễ uống nhưng uống nhiều quá thì say mạnh hơn rượu đế.

Ngay sau đó Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân cũng đến phòng nhảy, bọn họ trực tiếp tiến vào trong phòng, hai cô gái một trái một phải ngồi bên cạnh Viên Tự Lập, cũng có hai cô gái khác đến ngồi bên cạnh Hùng Khai Thắng và Dịch Văn Hóa.

Trên mặt Dịch Văn Hóa xuất hiện nụ cười mập mờ, Viên Tự Lập giả vờ như không phát hiện ra, trong lòng cảm thấy rất không yên. Không ngờ Liêu Hồng Vận có năng lực như vậy, biết được khá nhiều chuyện.

Hai giờ sau Viên Tự Lập đã đầy mồ hôi, vì cân đối mà hắn phải phân biệt khiêu vũ với Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân, hơn nữa còn phải ứng phó uống rượu. Hai cô gái ngồi gần hắn, thỉnh thoảng ma sát vài cái, điều này làm hắn cảm thấy mơ hồ. Hắn cảm cảm thán, nếu cưới cả hai cô thì thật sự rất tốt, đáng tiếc là "chính sách" không cho phép.

Đám người ăn khuya ở nhà hàng Phù Dung, đây là nhà hàng nổi tiếng xã Liễu Hà, nhân viên phục vụ bên trong đều rất xinh đẹp, có thể nói là những nhân viên phục vụ đẹp nhất xã Liễu Hà. Nghe nói nhà hàng Phù Dung là nơi mà bí thư Đoàn Kim Ba thích nhất, bà chủ là Lý Phù Dung, hơn ba mươi, còn khá quyến rũ, rất biết cách thu hút khách. Viên Tự Lập không quan tâm đến những phương diện khác của nhà hàng Phù Dung, thật ra thức ăn của nhà hàng này cũng không tệ.

Khi ăn khuya thì Liêu Hồng Vận trở tài tăng bốc, phần lớn là thổi phồng Viên Tự Lập, đồng thời cũng chọc cho hai cô gái Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân cười ha ha. Mọi người ăn khuya uống rượu đế, ngoài hai cô gái thì bốn người đàn ông đều uống, Hùng Khai Thắng là người ngã xuống trước tiên, sau đó là Liêu Hồng Vận, Viên Tự Lập và Dịch Văn Hóa đều không có vấn đề.

Đêm đã khuya, Viên Tự Lập trợn tròn mắt, lúc này khu đảng ủy xã đã đóng cửa, muốn vào cũng không có vấn đề, phòng trực ban ở cạnh cửa, có thể hô lên. Nhưng phiền là hai cô gái ở bên cạnh, cổng trường đã đóng, hai nàng không vào được. Hơn nữa Hùng Khai Thắng và Liêu Hồng Vận đều đã say, phải làm thế nào? Lúc này nếu gọi Dương Thần đến đón thì cũng không tốt, chưa nói đến việc quấy rầy người khác, mà cũng sinh ra những ảnh hưởng không đáng.

Lúc đi khỏi nhà thì giáo viên Lưu biết Dịch Văn Hóa hẹn Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng đi ra ngoài, chắc chắn nghĩ rằng đến nhà Dịch Văn Hóa, nói không chừng là chơi mạt chược, mà cô Viên Tự Lập đi cùng nên giáo viên Lưu cũng không hỏi đến.

Dịch Văn Hóa đi vệ sinh, một lúc lâu sau cũng chưa đi ra, Viên Tự Lập thấy tình huống trước mắt thì luống cuống tay chân, rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Nếu Dịch Văn Hóa có mặt ở đây thì còn dễ thương lượng, nhưng chưa thấy Dịch Văn Hóa đâu cả.

- Ô, bí thư Viên, anh đứng là, không quan tâm đến hai cô gái đẹp, tôi mời rượu anh vậy.

Lý Phù Dung tiến vào trong phòng, tay cầm ly rượu. Lúc bắt đầu ăn uống thì Lý Phù Dung đã mời rượu, bây giờ còn mời gì nữa.

- Bà chủ, rượu mời tôi đã uống, sao bây giờ còn mời?

- Bí thư Viên, rượu sao có thể hết được? Nếu có thời gian và hứng thú, tôi sẽ tiếp tục mời bí thư Viên uống rượu.

- Không dám, không dám, bà chủ, cung kính không bằng tuân mệnh, ly rượu này tôi uống.

Viên Tự Lập đã lĩnh giáo bản lĩnh nói chuyện của Lý Phù Dung, hẳn cũng không dám nhiều lời mà quy củ uống cạn ly.

Lúc này Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân cũng đã đặt mặt lên bàn, hai người không uống rượu, nhưng bị Liêu Hồng Vận nói vài lời, không thể không uống, bây giờ lạ có chút choáng váng.

Một ly rượu rót xuống bụng, Lý Phù Dung mở miệng nói:

- Bí thư Viên, bây giờ đã muộn, tôi ngủ lại đây nhé? Bí thư Viên yên tâm, tôi không thu phí ngủ lại của mọi người, thế nào?

- Được rồi, như vậy làm phiền bà chủ, sau này chúng tôi sẽ thường đến đây dùng cơm.

Viên Tự Lập không tìm ra được biện pháp tốt, cũng không còn cách nào khác, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó Lý Phù Dung tự mình đỡ Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân vào trong nghỉ ngơi, sau đó có người tiến vào đỡ Hùng Khai Thắng và Liêu Hồng Vận ra khỏi. Viên Tự Lập còn chưa say, hẳn đang đợi Dịch Văn Hóa, nhưng đợi một lúc lâu mà không thấy đối phương, hẳn đành bất đắc dĩ rời khỏi phòng đi lên lầu.

Sau khi Viên Tự Lập lên lầu thì Dịch Văn Hóa và Lý Phù Dung cùng xuất hiện trong phòng.

- Bà chủ, làm phiền rồi, nhất định phải phục vụ bí thư Viên thật tốt đấy nhé.

- Anh cứ yên tâm, tất cả cứ giao cho tôi, vừa rồi thế nào? Không tệ phải không?

- Được rồi, được rồi, biết rõ bản lĩnh của em rồi, nếu em không làm tốt với bí thư Viên, sau này cũng đừng hòng kiếm tiền.

Sau khi đi vào phòng thì Viên Tự Lập cảm thấy không đúng, nơi đây không phải phòng dành cho khách, trong phòng bùng ra một mùi hương, chần nệm thêu hoa, trong phòng có bình hoa, còn có đồ trang điểm. Viên Tự Lập đến bên giường, hẳn ngủ ngủ, có một mùi hương phụ nữ thơm ngát.

Viên Tự Lập lập tức hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, đúng lúc này câu nói của Hùng Khai Thắng trước đó không lâu chợt vang lên trong đầu:

- Nghe nói trước kia Đoạn Kim Ba cũng không ưa Dịch Văn Hóa, nhưng Dịch Văn Hóa là người địa phương, cũng là ác bá, sau này Dịch Văn Hóa tìm cách dụ dỗ Đoạn Kim Ba, biện pháp tốt nhất là phụ nữ.

Viên Tự Lập cười lạnh, hừ, ông muốn chơi gái còn phải để cho Dịch Văn Hóa sắp xếp sao? Sẽ để người cầm chuỗi sao? Hẳn đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao lúc này Dịch Văn Hóa chậm chạp không xuất hiện, chỉ sợ đợi vài phút nữa thì trong này sẽ xuất hiện một cô gái, vì vậy hẳn không do dự mà kéo cửa bước ra.

Lúc này là thời điểm nhà hàng làm ăn khá tốt, rất nhiều lái xe mệt mỏi tìm chỗ nghỉ ngơi, vì vậy quán cơm còn khá nhiều khách.

Viên Tự Lập nhìn thấy Dịch Văn Hóa, đối phương đang cùng đùa giỡn với Lý Phù Dung ngoài cổng nhà hàng. Hắn chậm rãi giữ vững tâm thần đi về phía trước.

- Anh Dịch, anh đúng là không được, đi ra ngoài quá lâu, không thấy anh tôi còn tưởng rằng chị nhà quá lợi hại, đã làm anh sợ chạy về mất rồi.
- Bí thư Viên, đã trễ thế này sao còn chưa nghỉ ngơi, mau đi nghỉ đi.
- Anh Dịch, tôi không ngủ được, thôi thì thế này, chúng ta đến chỗ anh chơi mạt chược, đã lâu rồi không đánh mạt chược, nói không chừng bây giờ sẽ có vận may, sẽ thắng lớn.
- Nhưng anh Hùng và chú Liêu Hồng Vận đã say rồi.
- Anh đúng là, nếu bọn họ không say thì tôi sao dám chơi, vì bọn họ say tôi mới thắng được.
- Bí thư Viên, đã trễ thế này rồi, lại không có xe, anh nói xem nên đi thế nào?
- Đơn giản thôi, bà chủ, không phải có xe chờ thức ăn sao, lúc này cũng đừng quan tâm, hãy tiễn chúng tôi một đoạn.
- Được rồi!

Khi đoàn người rời khỏi quán ăn thì Lý Phù Dung trừng mắt, nàng nhìn Viên Tự Lập, nàng biết rõ đối phương mới hai mươi ba tuổi, sao lại có những biểu hiện như kẻ ba mươi hai vậy? Viên Tự Lập cũng không biết trên lầu có người đang nhìn mình, đó là chủ nhân của căn phòng vừa rồi, là nhân viên phục vụ xinh đẹp nhất xã Liễu Hà, là Liễu Lệ.

Trên xe, Hùng Khai Thắng vẫn ngủ say, Liêu Hồng Vận thì khá tỉnh, hắn nhìn đám người chung quanh rồi mở miệng:

- Bí thư Viên, nên đưa giáo viên Thái và giáo viên Lưu đến ngủ ở phòng nhảy, đã trễ thế này rồi, cổng trường đã đóng, thôi thì ở ngoài một đêm vậy. Bí thư Viên và ủy viên Hùng theo tôi về nhà ngủ, ủy viên Dịch có thể về nhà.

Tâm tình của Dịch Văn Hóa có chút trầm thấp, khi nghe thấy Liêu Hồng Vận nói như vậy thì mở miệng:

- Cũng tốt, bí thư Viên, cứ theo sắp xếp của chú Liêu, đã quá trễ rồi, ủy viên Hùng cũng say, cũng không thể đánh mạt chược.
- Được, anh Liêu, anh chăm sóc cho giáo viên Thái và giáo viên Lưu ngủ thôi, ủy viên Hùng và tôi cùng về đảng ủy xã, đơn giản là gọi cửa mà thôi, cũng không có vấn đề gì.

Sau khi trở lại phòng ngủ thì Viên Tự Lập mới toát mồ hôi hột, phải biết rằng hắn phải cố gắng lắm mới khắc chế được dục vọng. Hai mươi ba năm hắn chưa động vào phụ nữ, nói ra sợ rằng người ta sẽ không tin. Vừa rồi Viên Tự Lập đã thấy tấm ảnh của cô gái kia, rất xinh đẹp, chỉ cần nhìn cũng làm người ta động lòng. Hắn không dám tiếp tục ở lại trong phòng, hắn sợ nhìn thấy cô gái kia sẽ thật sự không nhịn được. Mà cũng coi như hắn gặp may, Liễu Lệ đã sớm biết tình huống, biết đến tối sẽ tiếp Viên Tự Lập, vì vậy nàng cố ý đi tắm rửa, cũng vì thế mà cả hai mới bỏ lỡ.

Trong lòng Liễu Lệ cảm thấy không thoải mái, nàng trước nay rất tự tin với tướng mạo của mình, đồng thời cũng không tùy tiện tiếp khách. Nàng chỉ tiếp những vị khách có thân phận, hơn nữa giá cả rất cao, một tối phải hơn một trăm đồng. Từ khi nàng vào làm việc ở quán cơm Phù Dung, nàng phục vụ chưa quá mười vị khách, nhưng bà chủ vẫn cố gắng giữ lại, mà tiền lương của Liễu Lệ cũng cao hơn những nhân viên phục vụ khác gấp vài lần, nàng cũng chưa từng động chạm vào những việc bếp núc. Trong những vị khách nàng từng đón tiếp thì thất vọng nhất chính là Đoàn Kim Ba, nàng nhớ Đoàn Kim Ba đã cho ra rất nhiều hứa hẹn, cuối cùng chẳng có gì thực hiện được. Nàng không trách tội Đoàn Kim Ba, với thân phận của nàng mà muốn hắn sắp xếp công tác thì nhất định là không thực tế. Nhưng hắn đường đường là một trưởng đàn ông, là bí thư đảng ủy xã, nói chuyện lại rất thối, không làm được gì ra hồn. Vì vậy sau này hắn đến quán Phù Dung, nàng cố gắng từ chối không phục vụ. Nàng cũng từng nghe qua những chuyện về Viên Tự Lập, có những lời là Đoàn Kim Ba nói, có vài lời là người khác nói, khen chê nửa này nửa nọ, lúc bắt đầu thì có vẻ không tốt cho lắm, sau này càng lúc càng lợi hại. Nàng cũng từng thấy Viên Tự Lập, đó chính là lúc hắn ngồi dùng cơm trong quán, nàng từ xa đứng nhìn và cả thấy hắn trẻ năm ngoài dự đoán của mình. Không biết tại sao khi nàng thấy Viên Tự Lập thì nghĩ đến người yêu trước kia, đó là một ký ức đau khổ, đó cũng là nguyên nhân làm nàng sa lầy vào lúc này. Nàng quyết định mình phải nghỉ biện pháp ngủ một đêm với Viên Tự Lập.

Vào lúc nửa đêm Viên Tự Lập chợt rùng mình, hắn cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ có người nói gì về mình.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày thì Viên Tự Lập nhanh chóng vào guồng máy công tác, trường học sắp thi, số lần Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân đến đảng ủy xã cũng giảm xuống. Lúc này hắn cũng không quan tâm những chuyện khác, bây giờ là cuối năm, công tác rất nhiều, tất cả công tác kiểm tra kỷ luật, tổ chức nhân sự, tuyên truyền, gia đình, đảng ủy khối, tổ chức công đoàn đều phải làm kiểm tra, có đôi khi một ngày trôi qua mà hắn không nhớ mình tiếp bao nhiêu khách. Lúc này thanh danh uống rượu của Viên Tự Lập cũng truyền ra ngoài, vì công tác đảng thường cầm cờ đi trước, Viên Tự Lập bất cứ lúc nào cũng có thể uống với lãnh đạo, có thể nói điều này rất quan trọng.

Dịch Văn Hóa vẫn tỏ ra tươi cười, khi thấy Viên Tự Lập thì thường chủ động tiến lên dùng giọng thân mật chào hỏi. Nhưng từ sau sự kiện ăn khuya lần trước thì Dịch Văn Hóa không tiếp tục mời Viên Tự Lập, cuối năm hắn cũng phải công tác, vì hắn được phân công quản lý công tác tuyên truyền.

Trong quá trình kiểm tra thì Viên Tự Lập phát giác vài vấn đề, công tác tổ chức nhân sự làm tốt nhất, phòng tổ chức huyện ủy sau khi xuống kiểm tra thì cực kỳ hài lòng, cho rằng công tác tổ chức ở xã Liễu Hà đã tạo nên bậc thang tốt, chuẩn bị thích hợp, vì vậy mà tiến hành khen ngợi. Công tác kỷ luật giám sát chỉ ở mức trung đẳng, nhưng gì nên làm đều đã làm, vấn đề lớn nhất chính là điều tra các vụ án, quan năm suốt tháng xã Liễu Hà không có vụ án nào, lãnh đạo ủy ban kỷ luật và phòng giám sát cũng không tin, chưa hẳn cán bộ công nhân viên chức xã Liễu Hà lại thanh liêm như vậy. Cũng may Đoàn Kim Ba, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đều là người từ trong huyện ủy đi ra, chỉ cần mời rượu thì tất cả coi như xong.

Viên Tự Lập không hài lòng về công tác tuyên truyền và mặt trận thống nhất, công tác của mặt trận thống nhất có thể xem nhẹ, vì trong xã chẳng có đối

tượng nào. Nhưng công tác tuyên truyền rất quan trọng, mỗi năm đảng ủy chính quyền xã đều bỏ ra nhiều khí lực và thu lại nhiều thành quả ở công tác kinh tế và công tác đảng, có được những hiệu quả tốt, nhưng vẫn không có bất kỳ âm thanh nào, không có tin tức nào trên báo chí. Đây là bản chất công tác của tuyên truyền, không cần ủy viên tuyên truyền ra tay, chỉ cần bọn họ tuyên truyền những chuyện lớn trong công tác của đảng ủy chính quyền xã, sau đó làm tốt công tác liên hệ với lãnh đạo cấp huyện là quá được rồi. Nhưng vài tháng qua Dịch Văn Hóa liên tục tiếp đãi, mất nhiều tiền của, cuối cùng chẳng có hiệu quả gì. Lãnh đạo phòng tuyên truyền huyện đến công tác ở xã Liễu Hà cũng không tỏ ra tốt đẹp gì, điều này cho thấy Dịch Văn Hóa cũng không làm tốt công tác liên hệ với lãnh đạo.

Viên Tự Lập nghĩ Đoạn Kim Ba sẽ nhắc nhở Dịch Văn Hóa, sẽ nắm chặt công tác tuyên truyền lại, nào ngờ sau khi lãnh đạo phòng tuyên truyền huyện ủy rời khỏi xã Liễu Hà thì Đoạn Kim Ba coi như chưa có gì xảy ra, không nói gì cả. Viên Tự Lập không tiện mở miệng, bí thư không nói, mình là một phó bí thư, nói được gì?

- Chủ tịch Chu, tôi cảm thấy công tác tuyên truyền nên có chỗ cải tiến, tình huống trên báo không tin tức, trên đài không âm thanh thế này không thể tiếp tục được. Chủ tịch Chu, anh có biện pháp gì không?

Sau khi báo cáo những tệ nạn trong công tác tuyên truyền thì Viên Tự Lập mở miệng hỏi Chu Nghĩa Hải.

- Tiểu Viên, tôi có một đề nghị, cậu cũng đừng nên hỏi đến công tác tuyên truyền, vì công tác này đối với xã Liễu Hà là rất quan trọng, đều do một mình bí thư nắm chặt, vì thế cậu cũng đừng nên hỏi đến làm gì. Sau này đồng chí Dịch Văn Hóa xin chỉ thị báo cáo công tác thì cậu đừng nên biểu hiện thái độ, nói rằng tất cả nên xin chỉ thị của bí thư, như vậy sau vài lần thì Dịch Văn Hóa sẽ trực tiếp xin chỉ thị từ Đoạn Kim Ba, tôi nghĩ rằng Đoạn Kim Ba sẽ rất thích.

- Chủ tịch Chu, vì sao lại làm như vậy, chẳng phải tôi sẽ thất trách sao?

- Tiểu Viên, rất nhiều tình huống cậu không biết, Dịch Văn Hóa này không đơn giản, nói thật ra, tôi cũng không nhìn thấy hắn ta. Dịch Văn Hóa có căn cơ rất sâu ở xã Liễu Hà, khó thể động vào, nếu không làm gì được thì không bằng buông tay mặc kệ.

- Chủ tịch Chu, tôi hiểu rồi.

- Tiểu Viên, sau tết cậu nên lo lắng đến vấn đề cá nhân.

- Cảm ơn chủ tịch Chu, tôi còn trẻ, cũng không nóng vội.

- Ha ha, đây là chuyện của cậu, tôi cũng chỉ đề nghị như vậy mà thôi, vài ngày trước cậu đã nhảy ở phòng nhảy Lưu Quang, còn ăn khuya ở quán Phù Dung, cảm giác rất tốt chứ?

- Chủ tịch Chu, sao anh biết?

- Tiểu Viên, cậu không cần quan tâm vì sao tôi biết được, cậu chỉ nên biết rằng khi ăn khuya ở quán Phù Dung đã có rất nhiều người nhìn vào, chờ cậu phạm sai lầm, chú ý đến cậu cũng không phải chỉ có một mình Dịch Văn Hóa.

- Chủ tịch Chu, phức tạp vậy à?

- Tiểu Viên, cậu còn chưa nhận thức được sự phức tạp của tình thế vào lúc này, cậu đến xã Liễu Hà đã chặn đường của những người khác, bây giờ cậu chính là vật cản lớn nhất trong mắt người khác ở xã Liễu Hà. Nếu cậu ngã xuống thì tất nhiên sẽ có người vui sướng, mà cậu cũng khác biệt với người khác, cậu còn trẻ, lại từ huyện ủy đi xuống, sẽ không dừng lại cả đời ở xã Liễu Hà. Đồng thời cậu là sinh viên, tương lai sẽ còn nhiều đất dụng võ, cậu trẻ, trình độ cao, khéo ăn nói, công tác nửa năm cũng chứng minh năng lực của mình. Tiểu Viên, đây là lời nói tâm huyết của tôi, cậu nên tự giải quyết cho tốt.

Viên Tự Lập rời khỏi phòng tài chính mà sau lưng ướt đầm mồ hôi, hắn tuyệt đối không ngờ tình huống lại như vậy, thậm chí còn có người đặc biệt đào hầm chờ hắn nhảy xuống. Gương mặt của nhóm Đoạn Kim Ba, Trịnh Kiến Thiết, Dịch Văn Hóa, Trần Bình liên tục hiện ra trong đầu hắn, Đoạn Kim Ba thì không thích nhìn hắn qua lại với Chu Nghĩa Hải, Trịnh Kiến Thiết thì oán hận hắn chặn đường tiến, Dịch Văn Hóa lại muốn không chế hắn để phục vụ cho mình, Trần Bình là người hận hắn nhất, nếu hắn không xuất hiện thì bây giờ phó bí thư đoàn thể xã Liễu Hà chính là Trần Bình.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bí Thư Huyện Ủy Đến Chơi. (1+2)

Nhanh chóng đến cuối tháng mười hai, thượng cấp xuống kiểm tra công tác hầu như đã xong, vì năm nay tết âm lịch vào ngày hai mươi hai tháng một năm

1993 nên đảng ủy chính quyền huyện đều muốn hoàn thành công tác kiểm tra trước tháng mười hai.

Chu Nghĩa Hải gần đây rất bận rộn, cuối năm cần phải có báo cáo tài chính, trong đó có rất nhiều kỹ xảo cần xem xét, còn có rất nhiều sổ sách cần nhập số liệu. Viên Tự Lập thì không phải quá hiểu, giữa hai người thiếu đi sự liên lạc, trong khu ủy ban xã không nhìn thấy hình bóng của Chu Nghĩa Hải, nhưng nếu đến phòng tài chính có thể gặp được hẳn.

Vấn đề tài chính của xã Liễu Hà cũng có quan hệ rất lớn với bí thư Đoàn Kim Ba, vì vậy dưới tình huống bình thường hẳn cũng thường xuất hiện ở phòng tài chính.

Cuối tuần ngày 28 tháng 12.

Sáng sớm Viên Tự Lập đã đến văn phòng, càng vào thời điểm cuối năm càng không thể xuất hiện sơ hở, những ngày cuối cùng của năm 1992 phải làm sao cho hoàn mỹ. Vì vậy hẳn yêu cầu tất cả cán bộ công nhân viên phải giữ vững cương vị công tác, cường điệu ý thức an toàn, ngăn chặn tất cả sự cố.

Khu ủy ban xã được thu dọn cực kỳ sạch sẽ, vì vấn đề vệ sinh mà Viên Tự Lập đã tổ chức họp, đưa ra yêu cầu, đồng thời tiến hành phân công, mỗi ngày vệ sinh do ban ngành nào phụ trách. Đồng thời Viên Tự Lập chỉ cần ở cơ quan sẽ chủ động tham gia quét dọn vệ sinh, tự dọn dẹp ở khoảng sân của mình, không mất quá nhiều thời gian, hoạt động cơ thể một chút.

Khoảng chín giờ ba mươi, một chiếc xe Volga chạy vào ủy ban xã, khi thấy tình hình như vậy thì Viên Tự Lập đứng dậy đi ra ngoài, vì hẳn biết rõ đây nhất định là lãnh đạo lớn.

- Tiểu Viên, vị này chính là bí thư huyện ủy, bí thư Dương. Đồng chí bí thư Dương, đây là đồng chí phó bí thư Viên Tự Lập của xã Liễu Hà, được phân công công tác đoàn thể, trước đó công tác ở văn phòng huyện ủy.

- Tôi biết rồi, Tiểu Viên là thư ký của chủ tịch Triệu, rất có năng lực, đáng tiếc khi tôi đến huyện Tuyên Thi thì Tiểu Viên đã rời khỏi văn phòng huyện ủy. Cậu ấy là đảng viên từ khi còn là sinh viên, rất có năng lực, mà những bản thảo cậu ấy ghi chép khi còn làm ở mặt trận tổ quốc là rất tốt.

- Chào bí thư Dương, chào chủ nhiệm Liêu. Bí thư Dương, tôi có thể viết ra những bản thảo kia đều nhờ vào sự bồi dưỡng của chủ nhiệm Liêu, trước đó chủ nhiệm Liêu luôn thúc giục tôi, vì tôi là người từ văn phòng huyện ủy đi ra, cũng không thể làm mất mặt.

- Ha ha, chủ nhiệm Liêu, rất tốt đấy, xem ra người từ văn phòng huyện ủy đi ra đều là nhân tài, đây là công lao của anh.

Liêu Cảnh Lâm cười híp mắt chỉ còn một đường nhỏ.

- Bí thư Dương, Tiểu Viên thật sự rất tốt, công tác đảng ở xã Liễu Hà năm nay tiến lên thêm một nấc mới, cũng khó thể bỏ qua công lao của cậu ấy.

- Bí thư Dương, chủ nhiệm Liêu, công tác đảng ở xã Liễu Hà tiến thêm một nấc mới chủ yếu là nhờ sự coi trọng và giúp đỡ của bí thư Đoàn Kim Ba và chủ tịch Chu Nghĩa Hải, còn là sự cố gắng của toàn thể thành viên ban ngành đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà.

- Tiểu Viên, rất tốt, rất tốt.

Dương Bản đi về phía khu nhà đảng ủy xã, Liêu Cảnh Lâm đi theo phía sau cũng không quên vỗ vai tán thưởng Viên Tự Lập.

Bí thư huyện ủy đến xã Liễu Hà, văn phòng đã sớm điện thoại thông báo cho bí thư Đoàn Kim Ba và chủ tịch Chu Nghĩa Hải, lúc này Đoàn Kim Ba đã yêu cầu tất cả thành viên chạy đến ủy ban xã.

Vài phút sau Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải tiến vào phòng họp.

- Bí thư Đoàn, chủ tịch Chu, công tác năm nay làm rất tốt.

- Chào bí thư Dương, chào chủ nhiệm Liêu.

Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải thấy bí thư Dương và chủ nhiệm Liêu với vẻ mặt tươi cười, Viên Tự Lập đứng bên cạnh với biểu cảm cung kính, cả hai thờ dãi một hơi, xem ra Viên Tự Lập đã làm tốt công tác tiếp đãi.

- Bí thư Đoàn, chủ tịch Chu, bí thư Viên, lần này tôi đến xã Liễu Hà chủ yếu là muốn tìm hiểu tình huống công tác của đảng ủy chính quyền xã trong một năm qua, để xem có điểm sáng gì cần chú ý. Tôi đã đến huyện Tuyên Thi hơn nửa năm, nhưng đây là lần đầu tiên đến xã Liễu Hà, năm nay thành tích của xã Liễu Hà bộc lộ rất rõ, tài chính thu vào rất tốt, vì vậy tôi cũng không cần đốc thúc.

- Bí thư Dương, chủ nhiệm Liêu, tôi xin báo cáo tình huống công tác một năm qua của xã Liễu Hà... ..

Khi Đoàn Kim Ba bắt đầu đọc báo cáo thì Viên Tự Lập gọi nhân viên châm trà và bật lò sưởi, sau đó thông báo cho Hùng Khai Thắng cầm bản ghi chép đến phòng họp, coi như bí thư Dương và chủ nhiệm Liêu nói gì cũng phải ghi chép lại.

Viên Tự Lập không chú ý những sắp xếp của mình lại thu hút sự chú ý của Dương Bản.

Sau khi Đoàn Kim Ba báo cáo xong thì Chu Nghĩa Hải tiến hành bổ sung, chủ yếu là tình huống tài chính, chỉ đơn giản vài câu đã xong. Sau đó bí thư Dương có hỏi thăm Viên Tự Lập, mà hẳn cũng trả lời ngay, không có gì để nói.

- Sau khi nghe xong báo cáo thì tôi cảm thấy rất vui mừng, Liễu Hà là một xã lớn nhất của huyện Tuyên Thi, ban ngành đảng ủy chính quyền xã đoàn kết chiến đấu bộc lộ thành tích, không hổ danh là tấm gương cho huyện Tuyên Thi. Năm nay đại hội mười bốn của đảng đã thành công thắng lợi, đồng chí Đặng Tiểu Bình đề xuất thể chế kinh tế thị trường chủ nghĩa xã hội khoa học, tôi tin đảng ủy chính quyền xã cũng sẽ chuyên chú học tập. Hạch tâm của đại hội mười bốn chính là kiên trì con đường cơ bản của đảng, mở cửa thông qua cải cách, giải phóng và phát triển sức sản xuất, xây dựng chủ nghĩa xã hội khoa học đặc sắc. Đầu năm nay đồng chí Đặng Tiểu Bình xuống đi tuần phía nam, đã đưa ra những lời phát biểu quan trọng, đưa ra ba tư tưởng có lợi, đó là chúng ta làm tất cả mọi việc đều phải xem có lợi cho việc tăng cường sức sản xuất của chủ nghĩa xã hội khoa học và tổng hợp thực lực của một nước hay không? Có đề cao được trình độ cuộc sống của nhân dân hay không? Chỉ cần xoay quanh những mục tiêu này thì công tác coi như lấy được thành tích tốt. Những biểu hiện một năm qua của xã Liễu Hà đã cho thấy các anh chăm chú quán triệt tinh thần đại hội mười bốn của đảng và những lời phát biểu của đồng chí Đặng Tiểu Bình, mà năm 1993 chính là trọng điểm công tác của cả nước, nếu chúng ta không cải cách, không phát triển kinh tế, không thay đổi cuộc sống của nhân dân thì sẽ không có đường ra. Cách mạng phải giải phóng sức sản xuất, cải cách cũng giải phóng sức sản xuất, cải cách phải lớn gan một chút, phải có gan thí nghiệm, nhìn phải chuẩn, can đảm dám thử, dám xông lên, hơn nữa phải đề xướng khoa học, chỉ có khoa học mới có hy vọng. Đồng thời cũng phải nắm cho chắc, một tay nắm cải cách, một tay đã kích các hoạt động tội phạm, hai tay đều phải cứng. Sang năm huyện ủy sẽ tổ chức đại hội đảng, sẽ chuyên chú quán triệt tinh thần hội nghị đảng các cấp từ trung ương, tỉnh đến thành phố, sẽ cố gắng xây dựng kinh tế, trước mắt dùng kinh tế làm trung tâm, đây là sự tán thành của nhân dân cả nước, vì vậy xã Liễu Hà cần phải tiến mạnh trong vòng xoáy, cần đi đầu trong các xã thị trấn của huyện Tuyên Thi, thế nào? Các vị lãnh đạo, có khó khăn gì sao?

- Bí thư Dương, anh yên tâm, đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà sẽ phục tùng sắp xếp công tác của đảng ủy chính quyền huyện, nhất định sẽ hoàn thành vượt mức các nhiệm vụ công tác.

- Được, có những lời của bí thư Đoạn thì tôi cũng an tâm, chủ nhiệm Liêu, có gì cần nói không?

Liêu Cảnh Lâm lắc đầu, tỏ vẻ không có gì để nói.

- Được, hôm nay tôi sẽ dùng cơm ở xã Liễu Hà, cũng có chút thời gian đi xuống thôn xóm, chỉ đi với bốn anh là được, còn các thành viên ban ngành khác, chúng ta sẽ gặp mặt vào giờ cơm trưa.

Hùng Khai Thắng thật sự không ngờ Dương Bản lại cho mình cùng đi xuống thôn xóm, vì vậy mà có chút kích động.

Viên Tụ Lập nhanh chóng có sắp xếp, hai chiếc xe của ủy ban xã được điều động, xe Volga không phù hợp xuống nông thôn nên dừng lại ở sân ủy ban. Viên Tụ Lập có ý dặn dò văn phòng, không được động vào chiếc xe này.

Viên Tụ Lập sắp xếp lại được Dương Bản chú ý, trước kia hắn đã từng nghe nói về Viên Tụ Lập, vì người này là thư ký của bí thư huyện ủy trước đó, hơn nữa mới hai mươi ba tuổi đã là phó bí thư đoàn thể xã Liễu Hà. Dương Bản tất nhiên cũng có ý nghĩ của riêng mình, một người còn trẻ như vậy đã xuống làm phó bí thư xã, có thể làm được gì sao? Sau này Hào Vĩnh Khai phản ánh tình huống tranh luận của xã Liễu Hà, Dương Bản cảm thấy Viên Tụ Lập này có chút vấn đề. Nhưng hôm nay Viên Tụ Lập chỉ nói vài câu đơn giản đã thay đổi cái nhìn của Dương Bản, Viên Tụ Lập rất cẩn thận, kể công không kiêu ngạo, hiểu được cách quan sát chi tiết, đầy đủ là những đức tính cần có khi tham chính. Dương Bản lúc này đã hiểu vì sao đồng chí Triệu Thiên Nhiên lại coi trọng Viên Tụ Lập, bây giờ xem ra Viên Tụ Lập ngoài quá trẻ thì thật sự không làm Dương Bản sinh ra cảm giác gì khác.

Dương Bản rất thỏa mãn khi xuống nông thôn, không ai biết hắn đã đưa ra quyết định này vài tháng trước. Đồng chí Hào Vĩnh Khai muốn nói đến xã Liễu Hà để khảo sát thành viên ban ngành, nhưng Dương Bản không đồng ý, xem ra bây giờ phải khảo sát lại. Vừa rồi khi Đoạn Kim Ba báo cáo công tác thì ánh mắt có chút dao động, Dương Bản chú ý đến chi tiết này, một thời gian dài hắn không muốn đến xã Liễu Hà vì muốn xem nơi đây rốt cuộc nào loạn thế nào.

Giữa trưa dùng cơm thì tất cả thành viên ban ngành đều đến, mọi người đều gặp mặt bí thư Dương Bản và chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm. Bí thư Dương Bản rất hào hứng, lần đầu tiên đồng ý uống rượu đế, nhưng không ai dám rót rượu cho bí thư, vì vậy chỉ mời rượu rồi thôi. Lúc dùng cơm thì Đoạn Kim Ba, Chu Nghĩa Hải, Viên Tụ Lập cùng Dương Bản và Liêu Cảnh Lâm ngồi một bàn, tất cả thành viên ban ngành khác đều đến mời rượu theo thứ tự. Đoạn Kim Ba, Chu Nghĩa Hải và Viên Tụ Lập có thể nói là rất khổ, đặc biệt là Viên Tụ Lập, hắn nhỏ tuổi nhất, uống nhiều nhất, uống rượu với bí thư huyện ủy thì không thể nói lý do, chỉ một chữ "uống".

Sau khi Dương Bản dùng cơm xong thì rời khỏi xã Liễu Hà, trước khi đi hắn có nhắc nhở Đoạn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải làm tốt công tác đoàn kết. Những lời này của Dương Bản rất có ý nghĩa, vì Dương Bản biết phía sau đảng ủy chính quyền xã chỉ có phó bí thư và chủ tịch xã làm tốt công tác đoàn kết mà thôi.

Viên Tụ Lập thông qua chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm mà biết rõ những lời này, trước khi đi Liêu Cảnh Lâm đã phân phó Viên Tụ Lập, làm rất tốt, không cần phụ lòng kỳ vọng của huyện ủy. Viên Tụ Lập liên tục gật đầu đáp ứng, Liêu Cảnh Lâm cuối cùng cũng nói ra câu nhắc nhở đoàn kết của bí thư Dương Bản với Đoạn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải.

Dương Bản sau khi rời khỏi xã Liễu Hà thì về mặt Đoạn Kim Ba không quá tốt đẹp, hắn là kẻ trường kỳ tham chính, sao không hiểu lời nói của bí thư Dương Bản? Đây rõ ràng là những lời chối bỏ đối với một bí thư đảng ủy xã như hắn, nếu ban ngành không đoàn kết thì lãnh đạo huyện ủy sẽ ra tay giữ gìn quyền uy. Lần này chính bí thư đứng trước mặt hai vị bí thư và chủ tịch xã yêu cầu làm tốt công tác đoàn kết, ý nghĩa chắc chắn là chối bỏ công tác của bí thư đảng ủy xã. Đoạn Kim Ba có chút nghi ngờ Chu Nghĩa Hải và Viên Tụ Lập, hắn nghĩ rằng Viên Tụ Lập đã nói ra những lời gì đó không tốt, nhưng hắn cũng nhanh chóng chối bỏ ý nghĩ này. Viên Tụ Lập không phải kẻ ngốc, sẽ không trực tiếp nói bậy trước mặt bí thư huyện ủy, thiên hạ không có bức tường nào hoàn toàn chắn gió, sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết nguyên nhân mà thôi.

Về mặt Chu Nghĩa Hải cũng không chút biểu cảm, hắn cũng chấn động vì lời nói của bí thư Dương, ít nhất điều này cũng nói rõ huyện ủy biết mâu thuẫn giữa hắn và bí thư. Tình huống này hoàn toàn bất lợi cho hắn, nếu ban ngành không đoàn kết và phải điều chỉnh thì tất cả đều không được tốt. Bí thư Dương nói rõ ràng, điều này chứng tỏ tương lai khảo sát ban ngành xã Liễu Hà sẽ suy xét đến vấn đề đoàn kết. Chu Nghĩa Hải rất buồn bực, phát sinh

mâu thuẫn với bí thư chính là thế yếu của tất cả chủ tịch, yếu thế không chỉ ở phương diện công tác, còn liên quan đến tương lai chính trị. Chu Nghĩa Hải xuống nông thôn đã nhiều năm, đảm nhiệm chức vụ chủ tịch xã Liễu Hà đã được ba năm, nếu nói đúng lý thì phải được điều chỉnh từ lâu, nhưng bây giờ bí thư huyện ủy nói như vậy là có ý gì?

Viên Tự Lập cũng cảm thấy không bình tĩnh, chỉ cần nhìn thái độ của Liêu Cảnh Lâm là thấy bí thư Dương Bản cũng không quá xem trọng mình, điều này chẳng có gì là kỳ quái. Đoạn Kim Ba đến huyện ủy báo cáo tình huống, khi đó Dương Bản cũng chưa quen thuộc công tác xã Liễu Hà, tất nhiên sẽ có cái nhìn với Viên Tự Lập, đồng thời hấn lại cho rằng Viên Tự Lập là thư ký của bí thư huyện ủy trước đó, chắc sẽ dựa vào quan hệ mà được đề bạt. Hơn nữa một phó bí thư đoàn thể mới hai mươi ba tuổi, tất nhiên không thể quen thuộc công tác, làm việc hay xúc động. Hôm nay biểu hiện của Viên Tự Lập là không kém, nhưng cũng không phải vì vậy mà thay đổi cái nhìn của lãnh đạo. Là một phó bí thư đoàn thể, nếu dưới tình huống không đặc thù thì một năm cũng khó gặp mặt bí thư huyện ủy được vài lần. Trên quan trường có hạn chế nghiêm khắc về cấp bậc, bí thư huyện ủy, chủ tịch huyện thường chỉ tiếp xúc với lãnh đạo cao cấp ở tuyến dưới, đến xã thị trấn cũng chỉ tiếp xúc với bí thư và chủ tịch xã, mà phó bí thư đoàn thể chủ yếu chỉ tiếp xúc với phó bí thư đoàn thể trên cấp huyện. Thật ra dù là cơ hội tiếp xúc với bí thư đoàn thể trên huyện ủy cũng không nhiều, vì vậy cấp phó luôn là yếu thế, dù là nơi nào cũng vậy.

Bí thư huyện ủy Dương Bản đến xã Liễu Hà không ngờ lại làm cho tâm tư phát sinh nhiều chuyển biến, có lẽ hấn cũng sẽ không ngờ đến điều này.

Các thành viên ban ngành của xã Liễu Hà thì rất hưng phấn, bí thư huyện ủy đến thị sát công tác, hơn nữa còn gặp mặt tất cả thành viên ban ngành, còn cùng dùng cơm, cùng uống rượu, có thể nói là sự kiện đáng khoe khoang.

Hùng Khai Thắng rất kích động, Viên Tự Lập thấy Hùng Khai Thắng còn đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi được bí thư huyện ủy coi trọng thì không nhịn được phải nhắc nhở. Bí thư huyện ủy luôn tỏ ra hình tượng thương dân, coi trọng một người nào đó hay không còn phải xem vào hành động, ngoài miệng nói cho nhưng không cho cũng chẳng được gì. Hùng Khai Thắng biết Viên Tự Lập từng là thư ký cho bí thư huyện ủy, tất nhiên sẽ tin, vì vậy mà nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Thế bình tĩnh ở xã Liễu Hà bị đánh vỡ, lúc này trong huyện sắp tổ chức đại hội đảng, sau đại hội đảng thì chắc chắn sẽ có điều chỉnh nhân sự, bí thư Dương Bản vào nhận công tác ở huyện Tuyên Thi được nửa năm nhưng còn chưa từng động tay vào nhân sự.

Những ngày cuối cùng của năm 1992, Đoạn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải đều về huyện, dựa theo yêu cầu thì hôm nay tất cả bí thư xã thị trấn phải đến tập trung ở phòng tài chính, cùng với lãnh đạo huyện xem xét số tài chính thu vào trong năm, sau khi số lượng được báo cáo cho cấp trên thì mới được ra về.

Những ngày gần nghỉ tết nguyên đán Viên Tự Lập không có việc gì làm, lần trước sau khi nói chuyện với Chu Nghĩa Hải thì Viên Tự Lập càng thêm chú ý những lời nói và việc làm của bản thân, không phải tình huống đặc thù thì hấn sẽ chẳng đến phòng nhảy, dù là ăn khuya cũng được không chê. Hấn cũng rất mâu thuẫn với Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân, nếu cứ dây dưa không rõ với hai phụ nữ này trong thời gian dài thì chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, hấn không dám suy xét đến vấn đề này, lại không thể vượt qua, sợ đắc tội với tất cả. Hấn cảm thấy mình rất khó xử, tiếp xúc không tốt, không tiếp xúc cũng không nên. Lúc này trường học cũng sắp được nghỉ tết, hấn tạm thời được buông lỏng, sau khi được nghỉ thì nhất định Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân sẽ phải về nhà, hai người cũng không phải người xã Liễu Hà, nếu như vậy thì hấn sẽ tránh đi một tháng xấu hổ.

Khi năm 1992 trôi qua thì Viên Tự Lập thậm chí đưa ra một cái tổng kết, chỉ có ba chữ: "Cũng không tệ lắm".

Thời gian tiến vào năm 1993, Viên Tự Lập hai mươi bốn tuổi.

Ngày 7 tháng 1, một ngày bình tĩnh rét mướt.

Trước tết nguyên đán thì Viên Tự Lập không thể nào tìm được Đoạn Kim Ba, tin tức phản hồi về văn phòng nói rằng bí thư Đoạn đang xuống tất cả các thôn kiểm tra công tác, lái xe Dương Thần luôn ở nhà, xe không ở trong sân. Đoạn Kim Ba biết lái xe, hấn thường xuyên tự chạy xe đi, mà hấn là bí thư, tất nhiên sẽ không ai ý kiến. Viên Tự Lập nghĩ rằng thời điểm này Đoạn Kim Ba sẽ chạy ra khỏi xã Liễu Hà, hấn cũng không thấy phó chủ tịch Trần Bình, có lẽ Trần Bình cũng đi theo Đoạn Kim Ba.

Mười giờ, một chiếc xe chạy vào ủy ban xã, Viên Tự Lập nhận ra chiếc xe này, đó là xe của huyện ủy, trước kia bí thư Triệu Thiên Nhiên ngồi chiếc xe này. Hấn biết nhất định có lãnh đạo huyện ủy đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiệt Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tiết Chế Cảm Xúc Của Hào Vĩnh Khải.

Người đầu tiên xuống xe là Hầu Vũ, Viên Tự Lập hiểu, phó bí thư Hào Vĩnh Khải đến.

- Chào bí thư Hào, chào chủ nhiệm Hầu.

- Tiểu Viên, công tác ở xã vẫn tốt đấy chứ
- Cảm ơn bí thư Hào, tôi công tác ở xã rất thoải mái, cảm ơn sự quan tâm của anh.
- Bí thư Hào, bí thư Viên xuống xã nhận công tác, bây giờ đã được rèn luyện rất tốt, anh xem, miệng ngọt như đường vậy.
- Dưới tay tướng mạnh không có lính hèn, Tiểu Viên từng là thuộc hạ của cậu, các đồng chí từ văn phòng đi ra đều rất tốt.

Viên Tự Lập phân phó văn phòng sắp xếp tất cả, sau đó đi theo Hào Vĩnh Khải và Hầu Vũ lên lầu, hần liên tục suy xét xem hôm nay bí thư và Hầu Vũ đến đây với mục đích là gì? Phó bí thư đoàn thể đến xã, rõ ràng đây là sự kiện không nhỏ, hơn phân nữa là có liên quan đến vấn đề điều chỉnh nhân sự, hơn nữa đại hội đảng toàn huyện sắp được tổ chức, Hào Vĩnh Khải đến xã Liễu Hà, điều này không khỏi làm người ta phải suy nghĩ.

- Tiểu Viên, lần này tôi đến xã Liễu Hà với mục đích hiểu rõ tình huống ban ngành, sẽ tiến hành tọa đàm, cậu sắp xếp xuống, tất cả thành viên ban ngành đều phải tham gia.
- Vâng, bí thư Hào, anh nghỉ ngơi một chút, tôi sẽ lập tức sắp xếp.

Viên Tự Lập không dám nói nhiều, hần vội vàng lui ra khỏi phòng họp, vì tọa đàm không thể nào được thực hiện ở phòng họp, tốt nhất là nên ở trong văn phòng của Đoàn Kim Ba, bây giờ vấn đề lớn nhất là không biết Đoàn Kim Ba ở đâu. Phải biết rằng Hào Vĩnh Khải muốn tìm hiểu ban ngành, tất nhiên sẽ không thể thiếu Đoàn Kim Ba, vô tình điều này làm cho Viên Tự Lập đổ mồ hôi lạnh.

Chu Nghĩa Hải nhanh chóng chạy đến ủy ban xã, trước khi lên lầu hần đã biết rõ tình huống, cũng rất sốt ruột. Bây giờ không phải là lúc tranh cường hiếu thắng, nhất định phải tìm cho ra Đoàn Kim Ba, dựa theo quy củ thì Đoàn Kim Ba phải có mặt tọa đàm đầu tiên với bí thư Hào, sau đó mới đến lượt các thành viên.

Viên Tự Lập sắp xếp mười người đi tìm Đoàn Kim Ba, đồng thời cũng sắp xếp một chiếc xe khác đi tìm Đoàn Kim Ba, sau khi làm xong tất cả thì hần mới dám lên lầu.

- Chủ tịch Chu, Tiểu Viên, bí thư Đoàn không có mặt ở ủy ban sao?
- Bí thư Hào, bí thư Đoàn đến kiểm tra công tác các thôn, chúng tôi đã phát thông báo, có lẽ sẽ nhanh chóng tìm được mà thôi.
- À, như vậy thì tốt, tôi sẽ bắt đầu tọa đàm, bí thư Đoàn cho vào vị trí cuối cùng, các anh xem sắp xếp như vậy được chưa?
- Bí thư Hào, anh và chủ tịch Chu vào văn phòng tọa đàm trước, nơi đó ấm áp hơn. Chúng tôi đã chuẩn bị thể này, ủy viên đảng ủy xã tọa đàm trước, sau đó đến phó chủ tịch xã, nếu cần thiết thì chúng tôi sẽ thông báo cho một hai người phụ trách quản lý thôn đến đây.
- Được, cứ sắp xếp như vậy, bây giờ bắt đầu tọa đàm, chủ tịch Chu, bắt đầu từ anh, chủ tịch làm trước, bí thư sau cùng.

Sau khi tọa đàm bắt đầu thì tâm thần Viên Tự Lập có chút không được tập trung, những người ra ngoài tìm Đoàn Kim Ba đều đã về, không ai có tin tức gì, những người quản lý dưới thôn xóm cũng điện thoại đến, không ai thấy bóng dáng của Đoàn Kim Ba. Thời gian dần trôi qua, Viên Tự Lập càng lúc càng nóng lòng, nhân viên văn phòng rất ít khi thấy hần lo lắng, hôm nay cuối cùng cũng được biết.

Đến giờ cơm trưa thì chiếc xe phái ra ngoài đã quay về, không tìm được Đoàn Kim Ba, Viên Tự Lập cực kỳ bất an, không biết Hào Vĩnh Khải sẽ nghĩ thế nào.

Lúc ăn cơm Hào Vĩnh Khải không nói gì, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập cũng không lên tiếng, lãnh đạo huyện ủy đến khảo sát ban ngành nhưng bí thư lại không có mặt, nếu điều này truyền ra ngoài thì coi như đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà mất hết mặt mũi.

Sau khi ăn cơm thì Hào Vĩnh Khải cũng không nghỉ ngơi mà tiếp tục tọa đàm.

- Tiểu Viên, cậu nói cái nhìn của mình với đồng chí Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải.
- Bí thư Hào, tôi đến xã Liễu Hà vào tháng 4 năm ngoái, trải qua một thời gian dài, cơ bản đã quen thuộc tình huống. Đồng chí Đoàn Kim Ba là bí thư xã Liễu Hà, mà xã Liễu Hà có được những thành tích ngày hôm nay cũng không thoát khỏi sự cố gắng của đồng chí Đoàn Kim Ba. Năm 1992 dù là tài chính hay công tác đảng đều lấy được thành tích tốt, không thể bỏ qua công lao của đồng chí Đoàn Kim Ba. Đồng chí Chu Nghĩa Hải là chủ tịch xã Liễu Hà, trong khoảng thời gian đó tài chính của xã luôn xếp ở vị trí thứ nhất, điều này đã nói rõ công tác của đồng chí chủ tịch là cực kỳ xuất sắc.
- Tiểu Viên, chỉ đơn giản vậy sao?
- Bí thư Hào, tôi cảm thấy đồng chí Đoàn Kim Ba và Chu Nghĩa Hải đều là vĩ đại, đều là đảng viên tốt, đồng chí tốt.
- Tiểu Viên, có thể nói cụ thể một chút được không?
- Vâng, tôi có thể nói ra hai sự việc, một là những biến đổi trong công tác đảng ở xã Liễu Hà, công tác đảng rất quan trọng, cụ thể, không còn rườm rà. Trước tháng tám năm ngoái đảng ủy xã tổ chức hội nghị đốc thúc công tác nửa năm, đồng chí Đoàn Kim Ba đã ra sức giúp đỡ nắm chắc công tác, yêu cầu tất cả các thôn xóm đều phải làm tốt và đưa công tác đảng lên một bậc thang mới. Hai là quản lý công tác ở cơ quan, đồng chí Chu Nghĩa Hải xuất

phát từ yêu cầu thực tế để suy xét đến ích lợi của bản thân các cán bộ công nhân viên chức, quan tâm đến rất nhiều phương diện, đó là một nguyên tố thúc đẩy sự tích cực của cán bộ và nhân viên. Hơn nữa đồng chí Chu Nghĩa Hải rất tin nhiệm thành viên ban ngành, lúc nào cũng nghĩ đến vấn đề đoàn kết, anh ấy thông qua những biện pháp hữu hiệu để quản lý cơ quan, vì vậy mà thành viên ban ngành rất thoải mái, tạo ra thành tích tốt ở các lĩnh vực được phân công quản lý.

- Tiểu Viên, hai người này có khuyết điểm gì không?

- Khuyết điểm thật sự không phát hiện ra, nửa năm trước giữa hai người có chút mâu thuẫn, nhưng đó đều là vấn đề công tác, sáu tháng cuối năm cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Sau đó Viên Tự Lập rời khỏi văn phòng và nhanh chóng quên buổi tọa đàm, đã qua năm tiếng đồng hồ nhưng không tìm được Đoạn Kim Ba, hẳn hiểu bây giờ khó thể che giấu được nữa. Hắn đang trầm mắng trong lòng, vào đúng thời điểm quan trọng thì bí thư xã lại chạy mất, có ý gì? Người ngoài nhìn Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập mà cảm thấy vui sướng, tất nhiên bọn họ hiểu mối quan hệ giữa hai người, lúc này cả hai như kiến bò chảo nóng.

- Tiểu Viên, cậu nói nên làm sao bây giờ? Con bà nó, Đoạn Kim Ba đi nơi nào, sao không tìm được?

- Chủ tịch Chu, tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể thừa nhận sai lầm.

- Thừa nhận sai lầm thế nào? Đoạn Kim Ba là bí thư, chúng ta sao có thể phụ trách chuyện của bí thư.

- Chủ tịch Chu, vậy anh nói xem chúng ta phải làm sao?

- Nói nhảm, tôi mà biết làm sao thì đâu hỏi cậu.

Hai người đều trầm mặc, tình huống trước mắt thật sự không có biện pháp.

Bốn giờ hai mươi phút, Hào Vĩnh Khai kết thúc tọa đàm, tất cả thành viên ban ngành đều đến, chỉ thiếu Đoạn Kim Ba và Trần Bình.

Khi Hào Vĩnh Khai xuống lầu thì về mặt không có chút biểu cảm không thoải mái, ngược lại thì Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập lại tỏ ra hồ thẹn và ưỡn oải.

- Chủ tịch Chu, bí thư Viên, bí thư Đoạn và chủ tịch Trần còn chưa đến tọa đàm, thế nào, còn chưa tìm được bọn họ sao?

Câu hỏi của Hào Vũ làm cho Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập cảm thấy rất xấu hổ.

- Bí thư Hào, chủ nhiệm Hào, đều là sai lầm của tôi, bí thư đến thôn kiểm tra công tác đã rất nhiều ngày nhưng không có bất kỳ sự liên lạc nào.

- Thôi khỏi, không nói đến chuyện này nữa, chủ tịch Chu, Tiểu Viên, nơi đây có chỗ nào tốt không, nói chuyện một này mà mặt chết người, có lẽ phải đến chỗ nào đó đổi gió mới được.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đều nghĩ đến đập nước Hồng Châu, khoảng cách từ đập nước đến ủy ban xã khoảng năm cây số, gần địa phận xã Hồng Châu, nơi đó khung cảnh đẹp để thoáng mát, rất thích hợp để giải sầu.

- Phải đến đập Hồng Châu xem thế nào, hai người các anh cùng đi là được, ngồi xe của tôi, qua sáu giờ sẽ về dùng cơm.

Xe chạy về phía đập Hồng Châu, càng đến gần con đập thì đường tốt nhưng khá hẹp, xe phải chạy chậm.

Khi đến gần đập Hồng Châu thì lái xe chợt dừng xe lại, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập ngồi phía sau thật sự không biết thế nào, hai người bọn họ vội vàng xuống xe, đúng lúc nhìn thấy một tình cảnh khó quên. Đoạn Kim Ba và Trần Bình đang câu cá bên dưới, bên cạnh Đoạn Kim Ba chính là Tiểu Liễu và phòng kế hoạch hóa gia đình, mùa đông hai người ngồi ôm nhau rất thân mật. Trần Bình ở kế bên, bên cạnh cũng có Tiểu Nhan, động tác hai người càng khác người, căn bản dán cùng một chỗ. Điều này làm Viên Tự Lập thầm chửi chửi má, mùa đông mà câu cá cái gì?

- Về thôi, khỏi ngắm cảnh.

Xe quay đầu chạy về ủy ban xã, về mặt Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập trắng bệch, sao lại như vậy, hai người bọn họ dù nằm mơ cũng không ngờ Đoạn Kim Ba và Trần Bình lại đang chơi bời ở chỗ này. Trong lòng hai người đều thầm mắng Đoạn Kim Ba và Trần Bình một ngàn lần, hôm nay coi như xong.

Xe đến cổng ủy ban xã.

- Thời gian còn sớm, tôi sẽ không vào dùng cơm, các anh cứ công tác cho tốt.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập chợt ừ ừ, không thể nói nên lời, xuất hiện tình huống thế này thì Hào Vĩnh Khai có thể ở lại dùng cơm, có thể không giận dữ, lại muốn quay về.

- Hai tên khốn Đoạn Kim Ba và Trần Bình, đi lâu như vậy không ngờ đang trêu đùa với gái, con bà nó, đảng ủy chính quyền xã thật sự mất hết mặt mũi.

- Chủ tịch Chu, sự việc hôm nay không đúng, bí thư Hào cũng không nói gì, cũng không trao đổi ý kiến, cứ như vậy mà đi, chuyện gì xảy ra?

- Trao đổi ý kiến cái gì nữa, tôi đoán chừng nếu bí thư Hào còn ở lại thì cũng nhất định phải chửi chó má.
- Chủ tịch Chu, anh nói xem chúng ta đề nghị đến đập Hồng Châu, nhưng tình huống lại là như vậy, bí thư Hào có nghĩ chúng ta có ý hay không?
- Tôi cũng lo lắng như vậy, nhưng bí thư Hào suy xét cẩn thận thì sẽ biết chúng ta không có ý, vì Đoàn Kim Ba và Trần Bình là bộ mặt của đảng ủy chính quyền xã.
- Chủ tịch Chu, tôi cảm thấy điều này cũng đúng, anh và tôi càng mất mặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tình Huống Trầm Tĩnh. (1+2)

Những ngày sau Viên Tự Lập và Chu Nghĩa Hải đều chờ đợi trong lo lắng, chuyện này trong xã chỉ có hai người bọn họ biết được, bọn họ tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.

Ngày 11 tháng 1, Đoàn Kim Ba xuất hiện ở ủy ban xã, Chu Nghĩa Hải thông báo tình huống bí thư Hào Vĩnh Khải đến xã Liễu Hà, giải thích lý do không tìm được Đoàn Kim Ba. Lúc này Đoàn Kim Ba cũng không nói gì, nhưng Viên Tự Lập phát giác bộ mặt Đoàn Kim Ba có hơi co rúm, Đoàn Kim Ba vội vàng nói vài câu với hai người rồi nói có chuyện muốn xuống thôn xem xét.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đều hiểu, có lẽ Đoàn Kim Ba phải chạy đến huyện ủy gặp bí thư Hào Vĩnh Khải, hai người không thể nhắc nhở Đoàn Kim Ba, càng không thể ngăn cản Đoàn Kim Ba đến huyện ủy. Nhưng hai người bọn họ có thể tiên đoán được kết quả khi Đoàn Kim Ba đến huyện ủy là thế nào.

- Tiểu Viên, Đoàn Kim Ba đến huyện ủy tìm bí thư Hào, đã đưa ra lời giải thích.
- Chủ tịch Chu, bí thư Đoàn giải thích thế nào?

Viên Tự Lập có chút gì quái, mới vài giờ trôi qua, Chu Nghĩa Hải sao có thể biết được hành tung của Đoàn Kim Ba? Trên quan trường thường coi trọng quan hệ, thứ này là một loại tài nguyên rất cần thiết, Chu Nghĩa Hải không nói thì Viên Tự Lập cũng không hỏi.

- Bí thư Đoàn giải thích đi tuần tra trong thôn, lúc đó đến thôn Kim Từ Điểm, giao thông bất tiện, cũng không liên lạc được, vì vậy không thể gặp mặt bí thư Hào.

Viên Tự Lập không tiếp tục hỏi, có vài lời Chu Nghĩa Hải tình nguyện thì sẽ nói, quả nhiên Chu Nghĩa Hải dùng ánh mắt thỏa mãn nhìn Viên Tự Lập, sua đó tiếp tục nói:

- Bí thư Hào không nói gì, anh ấy tiếp tục nghe nghe Đoàn Kim Ba báo cáo về tình huống của các ban ngành đảng ủy chính quyền và các thành viên ban ngành của xã Liễu Hà. Nhưng từ đầu đến cuối bí thư Hào đều không lên tiếng tỏ thái độ, Đoàn Kim Ba báo cáo xong thì bí thư Hào cũng không hỏi cái nhìn, mà trạng thái này rõ ràng là rất hiếm gặp. Tiểu Viên, tôi hỏi cậu, trạng thái như vậy nói rõ vấn đề gì?

Viên Tự Lập có chút suy tư, hần ung dung mở miệng nói:

- Chủ tịch Chu, dưới tình huống này tôi cho rằng có hai vấn đề, một là bí thư Hào không muốn hoặc không thích vạch rõ ngọn nguồn, hành vi của bí thư Đoàn và chủ tịch Trần có thể lớn có thể nhỏ, nếu nói ra sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của cán bộ cả huyện. Bí thư Đoàn dù sao cũng là lãnh đạo đứng đầu một xã, huyện ủy chọn lựa cán bộ sẽ tuyệt đối không gây bất lợi cho chính mình. Hai là bí thư Đoàn rất có thể sẽ bị điều chỉnh, bí thư Hào cùng liên hệ về cái nhìn của bí thư Đoàn với ban ngành, điều này nói rõ bí thư Hào đã không xem trọng bí thư Đoàn, dù thế nào thì bí thư Hào cũng không thể tha thứ cho một bí thư đảng ủy xã ngụy trang công tác để làm việc riêng. Chủ tịch Chu, đây là cách nhìn của tôi, xin anh chỉ ra chỗ sai.

- Tiểu Viên, rất tốt, cậu cũng hiểu được vài vấn đề, còn có một sự việc, đó là hai chúng ta có hiềm nghi rất lớn. Cậu nghĩ xem, chúng ta giống như bày ra chuyện này, với biểu hiện của Đoàn Kim Ba ngày hôm nay, chúng ta không phải đều rất vui sướng sao?

- Chủ tịch Chu, tôi không nghĩ như vậy, đã qua vài ngày rồi, nếu bí thư Đoàn đến báo cáo với bí thư Hào ở ngày mùng tám hoặc mùng chín, như vậy hiềm nghi của chúng ta nói không rõ ràng. Nhưng bây giờ đã qua nhiều ngày, lúc này bí thư Đoàn mới đến báo cáo với bí thư Hào, điều này nói rõ bí thư Đoàn hôm nay mới quay về ủy ban xã, nếu chúng ta bày ra thì không phải sẽ vội vàng nhắc thông báo bí thư Đoàn đến huyện ủy báo cáo sao?

- Tiểu Viên, cậu nói cũng đúng, dù là thế nào thì chúng ta chỉ có thể lặng lẽ coi kỳ biến, chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không sẽ có nghi vấn về phẩm chất chính trị của chúng ta, hiểu chưa?

- Chủ tịch Chu, anh yên tâm, tôi biết rõ nặng nhẹ.

- Đúng rồi, Tiểu Viên, năm ngoái nhà máy xi măng và nhà máy rượu hoạt động rất tốt, cuối năm còn có một khoản tiền cho đảng ủy chính quyền xã. Tôi cảm thấy nên phát chút tiền cho các thành viên ban ngành và cán bộ cơ quan để về nhà mừng năm mới, cậu thấy thế nào?

- Chủ tịch Chu, đây là chuyện tốt, tôi hai tay tán thành.

- Tôi cảm thấy các thành viên ban ngành mỗi người hai ngàn đồng, các cán bộ công nhân viên thì mỗi người một ngàn, mọi người đã vất vả quanh năm suốt tháng, cần phát thưởng cao hơn, như vậy ai cũng thoải mái.

- Chủ tịch Chu, còn các cán bộ quản lý ở thôn xóm, nếu không phát đủ, sợ rằng sẽ phát sinh tình huống không tốt.

- Không có vấn đề gì, tất cả thôn xóm cuối năm đều phải suy xét vấn đề này, nhưng phải dựa theo năng lực, xã Liễu Hà có nguồn thu tài chính, mọi người đều có đôi ngổ.

Tuy tiền lương cán bộ đã được điều chỉnh nhưng cả năm Viên Tự Lập chỉ có được hai ngàn đồng, bây giờ phát thưởng hầu như bằng tiền lương cả năm, tất nhiên nếu so với những tiêu phí trên xã hội thì chút tiền lương đó là không đáng.

Dựa theo lệ cũ thì ngày 15 tháng 1 mới nghỉ, ngày 15 dương là 24 âm lịch, dù là người làm công thì đến ngày này cũng phải về nhà, mãi đến ngày 15 tháng giêng thì tất cả công tác của xã thị trấn mới chính thức bắt đầu. Vì vậy Viên Tự Lập đã làm tốt chuẩn bị, trước tết sẽ mời họp các thành viên ban ngành, sẽ phát cho mỗi người hai ngàn đồng, cán bộ cơ quan mỗi người một ngàn. Viên Tự Lập là người quản lý cơ quan và thuận lợi sắp xếp nhân viên trực ban ngày tết, không ai có lời phản đối, hẳn là người ở vùng ngoài đều không được sắp xếp trực ban.

Ngày 13 tháng 1, Viên Tự Lập thu dọn phòng, cũng không có gì nhiều, mà xe cũng sắp xếp xong. Sáng sớm ngày 14 thì Dương Thần sẽ đưa Viên Tự Lập về nhà, ngày 1 tháng 2 sẽ đến đón Viên Tự Lập về ủy ban xã.

Chợt có người gõ cửa, Viên Tự Lập mở cửa, trưởng phòng Liêu phòng giáo dục đang đứng bên ngoài.

- Trưởng phòng Liêu, mời vào mời vào, tôi đang thu dọn phòng, bên trong rất loạn, đúng là xấu hổ.

- Bí thư Viên, anh rất bận, tôi cũng không quấy rầy, anh là lãnh đạo quản lý giáo dục, một năm qua đã giúp đỡ công tác của tôi rất nhiều. Đây là chút ý của phòng giáo dục, xin anh nhận lấy, bí thư và chủ tịch đều đã có.

Trưởng phòng Liêu đặt một phong thư lên mặt bàn rồi cười cười nhìn Viên Tự Lập, lúc này Viên Tự Lập thật sự khó thể nói gì, chủ tịch xã và bí thư đều có, nếu hẳn không thu thì có ý gì? Khách sáo một lúc thì trưởng phòng Liêu ra về, Viên Tự Lập dùng ánh mắt xuất thần nhìn phong thư, lần đầu tiên hẳn có kinh nghiệm như vậy.

Ngay sau đó trưởng phòng Nghiêm phòng giao thông, trưởng phòng Tô phòng dân chính đều đến, giống như bọn họ có ước hẹn sẵn, trưởng phòng Tô mang đến hai cây thuốc Hồng Tháp Sơn, trưởng phòng Nghiêm mang đến bốn cây thuốc A Thi Mã.

Buổi tối trưởng phòng Dịch phòng tài chính đến phòng đưa một phong thư và bốn cây thuốc Hồng Tháp Sơn, đây có lẽ là ý của Chu Nghĩa Hải. Sau khi trưởng phòng Dịch bỏ đi thì Trương Đông Đào đưa đến một phong thư.

Năm phong thư, mười cây thuốc lá đặt trong phòng theo thứ tự, Viên Tự Lập còn chưa mở ra, đêm khuya khi mọi người đều đã ngủ hẳn mới mở ra xem. Hẳn mở ra, bên trong đều là hai ngàn đồng, năm phong thư là mười ngàn. Điều này làm hẳn đồ mồ hôi lạnh, tiền này đến quá dễ dàng, tương đương với năm năm tiền lương.

Viên Tự Lập thầm cảm thấy có chút vui sướng, hẳn đang nghĩ đến vấn đề đến chúc tết các vị lãnh đạo như Triệu Thiên Nhiên, Dương Bản, Vương Vọng Hoa, Hào Vĩnh Khai và Liêu Cảnh Lâm như thế nào, bây giờ có thuốc lá thì có thể giảm bớt một khoản chi lớn, hơn nữa hẳn còn được thưởng hai ngàn đồng.

Viên Tự Lập cảm theo mười ba ngàn đồng và hơn chục cây thuốc lá về nhà, hẳn đã xa nhà hơn nửa năm, bây giờ về đối diện với cha mẹ, hẳn không giấu diếm điều gì, nói rõ tình hình công tác nửa năm qua và lai lịch của số tiền và thuốc lá kia.

Trong thời gian tết âm lịch thì Viên Tự Lập cũng không thoải mái, bây giờ hẳn là cán bộ lãnh đạo cấp phó khoa, nếu muốn đến nhà lãnh đạo huyện và thành phố chúc tết thì phải làm nhanh gọn, đầu năm không ai muốn mình bị quấy rầy. Vì vậy hẳn ở nhà được một ngày thì xuất phát, mẹ cầm tiền đi chợ mua đồ vật chuẩn bị quà tặng cho Viên Tự Lập, nói chung mỗi vị lãnh đạo hơn năm trăm đồng.

Các vị lãnh đạo huyện và thành phố còn chưa nghỉ ngơi, vì vậy Viên Tự Lập nhanh chóng tìm được bọn họ. Triệu Thiên Nhiên hỏi thăm kỹ càng công tác của Viên Tự Lập, cung tỏ ra thỏa mãn vì những gì hẳn đã làm nửa năm qua. Dương Bản rất nghiêm túc, yêu cầu Viên Tự Lập cố gắng công tác, còn các lãnh đạo khác thì thái độ đều rất tốt. Viên Tự Lập đi từ thành phố Hoài Dương đến huyện Tuyên Thi chúc tết mất hơn ba ngày.

Sau tết thì Viên Tự Lập mang theo hơn hai ngàn đồng đến xã Liễu Hà, hẳn định không mang theo tiền, có thể nói hẳn ở trong xã không cần dùng tiền. Nhưng Lưu Thanh Muội lại lo lắng, bà nhất định ép hẳn phải mang theo. Trước khi đi hẳn còn nhắc nhở em gái Viên Tự Mai cố gắng học tập, bây giờ nàng đã là sinh viên năm ba, còn một năm nữa mới tốt nghiệp.

Xã Liễu Hà vẫn còn ở trong không khí tết, từng nhà đều ăn uống linh đình, tuy lúc này nhân dân vẫn chưa phải giàu có, nhưng tục lệ là như vậy, ai cũng

cam lòng dùng tiền sắm tết.

Tối ngày 1 tháng 2, Đoàn Kim Ba triệu tập tất cả thành viên ban ngành mở một hội nghị, đơn giản là tết sắp qua, cần phải thu lại tâm tư, chăm chỉ triển khai mở rộng công tác. Bắt đầu từ ngày 2 tháng 2 đến ngày 6 tháng 2, cũng chính là ngày mười lăm tháng giêng, tất cả thành viên có nhà ở xã Liễu Hà đều tổ chức tiệc rượu mời mọi người đến nhà chung vui, vì vậy trước ngày mười lăm tháng giêng mà nói đến chuyện công tác thì chỉ là chuyện cười mà thôi. Lúc này Viên Tự Lập đặc biệt đến chúc tết Chu Nghĩa Hải, cũng chỉ là một loại rượu bình thường, Chu Nghĩa Hải cũng không chối từ.

Ngày 17 tháng 2 đến ngày 20 tháng 2, đây là thời điểm khai mạc đại hội đảng huyện Tuyên Thi, xã Liễu Hà tổng cộng có hai mươi lăm đại biểu, đây là chỉ tiêu mà huyện ủy đã quy định, đại biểu đảng phải được chọn ra từ cơ sở. Nhưng trước đó huyện Tuyên Thi đã lo làm tốt công tác, trước tết thì nhân tuyển cho các đại biểu đã được xác định, bao gồm tất cả ủy viên đảng ủy xã, bí thư xã thị trấn, bốn bí thư chi bộ, hai bí thư thôn, tổ chức chính trị của bọn họ đều rất tốt.

Đại hội đảng sẽ tuyển cử, tuy chỉ tuyển cử ủy viên nhưng thường ủy huyện ủy sẽ đều được tuyển ra từ số ủy viên này, vì vậy vấn đề quan tâm nhất của đại biểu đảng là tổ chức chính trị, còn vấn đề về văn hóa, chỉ cần biết đọc biết viết là ổn. Trong tất cả xã thị trấn thì bí thư là người phụ trách công tác tư tưởng và tổ chức, đây là nhiệm vụ chính trị, không ai dám làm qua loa. Vì sau đầu tháng giêng thì Đoàn Kim Ba đã yêu cầu tọa đàm đại biểu đảng, yêu cầu mọi người tuân thủ kỷ luật đảng, nói toạc ra là tuyển cử sao cho tốt.

Trong lúc đại hội đảng được tổ chức thì bí thư Dương Bản tham gia hội nghị thảo luận với đại biểu đảng của xã Liễu Hà, đồng thời cũng tỏ ra khẳng định với những công tác đầu năm của xã Liễu Hà. Viên Tự Lập thấy lần này lãnh đạo huyện ủy và chính quyền huyện Tuyên Thi đều không được điều động, vì vậy có thể nói đại hội đảng lần này sẽ bất bình tĩnh, đại hội do thường ủy huyện ủy chủ trì, tất cả đại biểu vẫn là đám người ngồi trên đài chủ tịch.

Bầu không khí của đại hội là rất tốt, đây là lời nghị luận nhiều nhất của các đại biểu, những địa điểm dừng chân của các đoàn ở khách sạn Tuyên Thi hay chỗ khác đều cố gắng bày ra bản lĩnh thật sự, thức ăn đặc sắc, phục vụ chu đáo, ai cũng thoải mái.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập rất quan tâm đến thái độ của huyện ủy với đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà, nhưng cả hai không nhìn ra điều gì. Sau khi diễn ra đại hội đảng thì huyện ủy nhất định sẽ điều chỉnh lãnh đạo các đơn vị trên huyện và xã thị trấn. Bí thư Dương Bản đã đến huyện Tuyên Thi được một năm, trước đó hẳn chưa từng nhúng tay vào nhân sự. Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập không nhìn ra được điều gì, Đoàn Kim Ba vẫn ngồi trên đài chủ tịch, dù ở hàng sau cùng, mà các bí thư đảng ủy xã khác cũng như vậy.

Viên Tự Lập biết đại hội đảng chỉ nhằm vào các lãnh đạo huyện ủy, còn những lãnh đạo xã thị trấn và các phòng ban thì bước tiếp theo mới quan trọng, khi bầu cử và chọn lựa thường ủy huyện ủy thì mới quyết định vận mệnh của mỗi người. Viên Tự Lập thấy vấn đề điều chỉnh ban ngành xã thị trấn chắc chắn phải dựa theo ý của huyện ủy, nhưng vì đại hội đảng diễn ra nên những ý kiến này tạm thời không được tiết lộ, nhưng chắc chắn sau khi đại hội đảng chấm dứt thì sẽ có ngay tin đồn mà thôi. Những năm nay vấn đề về hướng đi của cán bộ rất khó giữ bí mật, thường chỉ cần thường ủy huyện ủy có ý kiến, chưa đến nửa giờ sau thì bên ngoài đã biết tin tức. Viên Tự Lập nghĩ rằng vị trí của Đoàn Kim Ba sẽ bị điều chỉnh, vì sau khi trải qua sự kiện lần trước, phó bí thư Hào Vĩnh Khải đã mất tín nhiệm với Đoàn Kim Ba. Lãnh đạo xem xét người hầu thì trước tiên là trung thành, sau đó mới là năng lực. Đoàn Kim Ba đã nói dối trước mặt lãnh đạo, đã không còn đáng tin nhiệm. Mà chuyện chơi bởi gái gú cũng không phải vấn đề gì lớn, Viên Tự Lập nhớ Hùng Khai Thắng đã từng nói, lãnh đạo huyện cũng có gái, tất nhiên vẫn là câu yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Có vài tình huống ở đại hội đảng làm Viên Tự Lập phải chú ý, đó là thời gian thảo luận giữa các đoàn là tương đối nhiều, đoàn đại biểu xã Liễu Hà thảo luận, ngoài bí thư huyện ủy đến chủ trì thì không còn lãnh đạo quan trọng nào khác. Người đáng lý sẽ đến tham gia thảo luận của xã Liễu Hà là phó bí thư Dương Khai Lâm lại không xuất hiện, chỉ có hai vị phó chủ tịch hội đồng nhân dân tham gia. Sau đó là thời điểm dùng cơm, lãnh đạo không xuất hiện, xã Liễu Hà dùng cơm ở khách sạn Tuyên Thi, vì Liễu Hà là xã lớn nên khách sạn Tuyên Thi làm rất tốt công tác phục vụ, nhưng không bất kỳ người nào đến hỏi thăm tình huống của xã Liễu Hà. Viên Tự Lập cho rằng tình cảnh thế này là vô tình một lần, hẳn đã phác thảo ra tình huống dùng cơm chung giữa bí thư Hào Vĩnh Khải và lãnh đạo đảng ủy xã Hồng Châu.

Viên Tự Lập cảm thấy có vấn đề, ban ngành xã Liễu Hà đã không được lãnh đạo huyện ủy coi trọng và khẳng định, Viên Tự Lập lén nhìn sang Chu Nghĩa Hải để trao đổi ý kiến, mà Chu Nghĩa Hải cũng rất chú ý đến tình huống này.

Đại hội đảng chấm dứt, xã Liễu Hà tiến vào thời điểm bận rộn, chủ yếu là vấn đề trồng cây thuốc lá. Chuyện cây bừa vụ xuân thì không cần quá quan tâm, vì đó là vấn đề lương thực, nhân dân sẽ tự làm việc mà khỏi cần đốc thúc, nhưng việc trồng cây thuốc lá thì chưa thể xác định.

Đáng lý ra trồng thuốc lá sẽ dễ kiếm tiền, nhưng mâu thuẫn trong vấn đề này là rất nhiều, trên nửa năm phát triển cây thuốc lá, lúc này đang có nhiều vấn đề mới xuất hiện. Lần trước đó đám nhân viên thu mua thừa dịp mà ép giá, khi đưa lên công ty thì khai giá cao hơn hưởng tiền chênh lệch, bọn họ không trồng thuốc lá nhưng lại thu được lượng tiền lớn, thậm chí có thể nói là làm giàu sau một đêm. Còn có nhiều nhân viên thu mua thuốc lá cấu kết với ác bá địa phương, vừa ép giá vừa hạ phẩm chất lá thuốc, tóm lại người có hại lúc nào cũng là dân chúng.

Năm 1993 kế hoạch trồng cây thuốc lá của xã Liễu Hà gặp khó khăn, lãnh đạo công ty thuốc lá huyện Tuyên Thi tự mình đến xã Liễu Hà, bọn họ vào nhà dân, hứa sẽ chính đốn công tác thu mua sản phẩm, như vậy nông dân mới có chút yên tâm.

Đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà cũng không dễ sống, thuế thuốc lá là nguồn thu tài chính của xã, vì vậy dù biết vấn đề là như vậy thì vẫn phải trồng thuốc lá. Chủ tịch Chu Nghĩa Hải và Trịnh Kiến Thiết phụ trách quản lý công tác này. Tất cả quan hệ của ngành lá thuốc đều ở trên huyện, nói ra cũng không tốt để quản lý, vì vậy Trịnh Kiến Thiết cũng là một lãnh đạo tham gia công tác quản lý, nhưng trên danh nghĩa thì người liên lạc chủ yếu luôn là Chu Nghĩa Hải.

Khoảng thời gian này Viên Tự Lập luôn chú ý đến những tình huống trong huyện, thường thì đầu năm các lãnh đạo huyện sẽ thường đến xã thị trấn chỉ đạo công tác, nhưng sau khi đại hội chấm dứt thì chưa có vị lãnh đạo nào xuống chỉ đạo công tác của xã Liễu Hà. Thậm chí khi vấn đề trồng cây thuốc lá ở xã Liễu Hà gặp phải vấn đề khó khăn, lãnh đạo huyện ủy cũng không phân công phó bí thư Mạnh Hiếu được phân công quản lý nông nghiệp xuống xét.

Viên Tự Lập dựa vào bản năng mà cảm thấy không đúng, vì Chu Nghĩa Hải gần đây công tác rất bận rộn nên hai người cũng không có cơ hội gặp mặt, Viên Tự Lập cũng rút chút thời gian cùng Hùng Khai Thắng đến thôn Kim Tử Điểm xem xét tình huống. Khi Viên Tự Lập nói chuyện với Hùng Khai Thắng cũng cảm thấy thái độ của Đoạn Kim Ba là không đúng, ngay từ đầu năm bí thư đã mở hội nghị phân công công tác, dù không có gì thay đổi nhưng có gì đó rất khó hiểu.

Thứ sáu ngày 26 tháng 3.

- Tiểu Viên, cậu đã nghe được tin tức gì chưa?
- Chủ tịch Chu, tôi nào nghe được tin tức gì?
- Đoạn Kim Ba sắp được điều động, nghe nói sẽ là trưởng phòng thương mại.
- Chủ tịch Chu, đây là chuyện tốt, phòng thương mại sẽ quản lý tất cả hoạt động kinh doanh trong huyện.
- Tiểu Viên, không phải là chuyện tốt, bí thư xã Liễu Hà bình thường đều là đề bạt, nơi đây đi ra phần lớn đều là phó chủ tịch huyện, tuy đều là ra ngoài huyện nhưng đều là đề bạt. Đoạn Kim Ba là trưởng phòng thương mại, điều này rõ ràng là điều động cấp, các đơn vị trong huyện, ngoài những ban ngành quan trọng thì làm gì có thể so sánh với chức vụ bí thư đảng ủy xã?
- Bí thư Đoạn bị điều động, như vậy chủ tịch Chu sẽ là bí thư.
- Không nhất định, nghe nói huyện ủy còn chưa xác định ban ngành xã Liễu Hà, Đoạn Kim Ba biết chuyện này, hôm qua anh ta đã về huyện thành, mãi đến bây giờ còn chưa thấy người.

Tin tức nhanh chóng truyền ra, huyện ủy điều chỉnh cán bộ thường vào tháng 4, vì vậy thời gian của Đoạn Kim Ba ở xã Liễu Hà không còn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiệt Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Gió Không Ngừng.

Lúc này đảng ủy chính quyền xã chợt xuất hiện nhiều con sóng dao động, đây là hiện tượng tự nhiên, lãnh đạo chủ chốt đã điều chỉnh, tất nhiên sẽ dẫn đến biến đổi về chính sách. Còn nữa, Đoạn Kim Ba được điều chỉnh, vậy ai sẽ là bí thư xã Liễu Hà? Bây giờ còn chưa có được tin tức chuẩn xác. Vì vậy lúc này có rất nhiều tin đồn, chỉ sau vài ngày mà không biết có bao nhiêu người được cho rằng sẽ được đề bạt làm bí thư xã Liễu Hà.

Nhan viên trọng cơ quan có dao động, tất nhiên Viên Tự Lập sẽ không bỏ mặc, hắn tổ chức hội nghị các cán bộ công nhân viên cơ quan, yêu cầu tất cả mọi người cố gắng công tác, không cần đi theo tin đồn, chuyện điều chỉnh cán bộ là của huyện ủy, không cần nghị luận.

Hiệu quả của hội nghị không quá tốt, tin đồn vẫn rất nhiều, nhưng hầu như tất cả đều không liên quan gì đến Viên Tự Lập. Cũng khó thể trách được, hắn là một phó bí thư hai mươi bốn tuổi, như vậy đã là rất giỏi, nếu hắn hai mươi bốn tuổi mà là chủ tịch xã hay bí thư đảng ủy xã, điều này còn chưa đủ chấn động sao?

Ngày 30 tháng 3 Đoạn Kim Ba về xã, chỉ cần nhìn biểu cảm của hắn thì thấy giống như chưa từng có gì phát sinh. Khi thấy vẻ mặt của Đoạn Kim Ba thì Viên Tự Lập thầm cảm thấy hơi lo lắng, xem ra Đoạn Kim Ba về huyện đã có thu hoạch. Mà Đoạn Kim Ba cũng nhanh chóng tổ chức hội nghị đảng ủy, hắn ở trên hội nghị nhấn mạnh các cán bộ công nhân viên đảng ủy chính quyền cần chú tâm công tác, yêu cầu tất cả thành viên ban ngành đặt tâm tư lên vấn đề công tác.

Đoạn Kim Ba là người cường thế, vì vậy lúc này tất cả tin đồn chợt tan biến.

- Chủ tịch Chu, đây là chuyện gì?
- Không biết, tôi nghe người ta nói vấn đề điều chỉnh nhân sự ở xã Liễu Hà xuất hiện phong ba, nghe nói ý kiến giữa các vị lãnh đạo huyện ủy là không đồng nhất, tình huống cụ thể còn không biết.
- Chủ tịch Chu, nếu điều chỉnh thì phải lập tức đưa ra quyết định trong thời gian này, nếu lần này bí thư Đoạn không được điều chỉnh, như vậy còn được ở lại ít nhất là một năm nữa.
- Tiểu Viên, cậu lo lắng điều gì?

- Chủ tịch Chu, anh cũng biết rồi đấy, bí thư Đoàn không hài lòng về tôi, thời gian dài khó tránh khỏi xung đột. Còn nữa, sự việc bí thư Hào lần trước, tôi đã thăm nghe nói có vài tin đồn, nói rằng sự việc bại lộ, bí thư Đoàn có lẽ đã bộc phát, khi đó càng khó xử lý.

- Tiểu Viên, không nên gấp, chuyện gì nên đến sẽ đến.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã vào tháng 4, trong phòng nhảy xã Liễu Hà xuất hiện một thứ mới, đó chính là hát karaoke, rất nhiều thanh niên thích thú này, mỗi tối trong phòng nhảy đều truyền ra tiếng ca hát làm người ta khó thể chìm vào giấc ngủ.

Đoạn Kim Ba rất mê karaoke, hẳn hát rất tốt, giọng ấm và hùng hồn, thật sự có phong thái ngôi sao ca nhạc. Vì hẳn mê hát nên các thành viên ban ngành cũng có khá nhiều người mê món này, người tích cực nhất phải nói là Dịch Văn Hóa. Dịch Văn Hóa là ủy viên tuyên truyền, thậm chí hẳn còn nói sẽ tổ chức thi đấu karaoke xã Liễu Hà, tất nhiên vì vấn đề thời gian nên không ai có thể tham gia, bây giờ là ngày mùa, nếu tổ chức thi đấu ca hát thì sợ rằng sẽ rất phiền.

Viên Tụ Lập cố gắng khống chế chính mình, tuy hẳn còn trẻ, rất tình nguyện tiếp xúc với những thứ mới lạ, nhưng hoàn cảnh hôm nay thật sự chỉ có thể ép hẳn phải bóp chết tâm tư của mình. Đôi khi hẳn không phục, vì sao đám thành viên ban ngành có thể thoải mái đi ca hát, chơi gái, thậm chí cả lãnh đạo huyện ủy cũng tham gia, mà chính mình lại phải chú ý tất cả hành động, giống như một cô vợ trẻ, chẳng lẽ cùng vì còn quá trẻ?

Viên Tụ Lập bất mãn thì bất mãn nhưng vẫn phải nghiêm khắc yêu cầu chính mình, vì công tác bận rộn nên khoảng thời gian này Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân cũng đến không nhiều. Còn có một vấn đề khác, có một lần Thái Ngọc Hoa đi vào ủy ban xã và vừa lúc gặp mặt Đoạn Kim Ba, thế là Đoạn Kim Ba mời Thái Ngọc Hoa đi hát, Thái Ngọc Hoa không dám từ chối, đành phải đi theo. Nghe nói hôm đó ca đến khuya, Thái Ngọc Hoa rất bất đắc dĩ đành phải bỏ đi trước, cũng nhờ Liêu Hồng Vận nghĩ biện pháp mới có thể thoát thân. Vì vậy Thái Ngọc Hoa suy xét và cảm thấy dưới tình huống bình thường mình không nên đến ủy ban xã, dù sao Viên Tụ Lập cũng là lãnh đạo được phân công quản lý giáo dục, nhiều khi chỉ cần ở trường cũng có thể gặp mặt hẳn.

Viên Tụ Lập có vài phần kính trọng với Liêu Hồng Vận, người này không phải chỉ là lưu manh, còn có đầu óc kinh doanh, nếu là người bình thường thì hẳn sẽ rất churong mắt. Ví dụ như vấn đề đối đãi với Đoạn Kim Ba, Viên Tụ Lập thông qua nhiều lần tiếp xúc mà biết Liêu Hồng Vận cũng không quá quan tâm đến Đoạn Kim Ba, đôi khi làm một người cũng không nhất thiết phải dựa vào quyền uy để áp chế người khác, như vậy sẽ không làm người ta tâm phục khẩu phục.

Một tuần trôi qua, vấn đề điều chỉnh cán bộ vẫn không có bất kỳ kết quả nào như trước, xã Liễu Hà dần bình tĩnh trở lại, rất nhiều người tin tình huống Đoạn Kim Ba đến nhận chức trưởng phòng thương mại chỉ là tin đồn mà thôi, có thể là giả. Nếu là thật thì sau khi cán bộ biết được mình điều chỉnh sẽ không cố gắng công tác, bây giờ Đoạn Kim Ba cực kỳ nhiệt tình, nào giống bộ dạng sẽ bị điều chỉnh?

Ngày 15 tháng 4 xã Liễu Hà tổ chức hội nghị đảng ủy, tất cả thành viên ban ngành đều tham gia, hội nghị lần này chủ yếu liên quan đến vấn đề phân công công tác. Khi nhận được thông báo hội nghị thì Viên Tụ Lập cảm thấy tình cảnh xấu, năm nay tác phong công tác của Đoạn Kim Ba có chuyển biến rất lớn, những thói quen trước kia bị đánh vỡ, bình thường mỗi tháng đảng ủy sẽ tổ chức hội nghị một lần, trước khi hội nghị sẽ thường tổ chức hội ý giữa các bí thư để xác định chương trình hội nghị và các vấn đề cần thảo luận, nhưng năm nay Đoạn Kim Ba không tổ chức hội ý, nhiều khi đảng ủy tạm thời không thông báo, tuy vậy cũng đã có vài hội nghị đảng ủy được tổ chức.

- Vấn đề phân công các thành viên ban ngành, không cần đưa ra điều chỉnh gì lớn, căn cứ vào yêu cầu công tác, tôi tiến hành một vài điều chỉnh nhỏ. Xét thấy phân công giữa các lãnh đạo đảng ủy và phó chủ tịch khối chính quyền có chút hỗn hợp, lần này tôi xác định đồng chí Viên Tụ Lập không tiếp tục phân công quản lý dân chính và giao thông, đồng chí Trần Bình là người quản lý dân chính và giao thông, đồng chí Dịch Văn Hóa phân công quản lý kế hoạch hóa gia đình và trạm y tế.

Viên Tụ Lập không có chút bất ngờ, dự liệu của hẳn quả nhiên chính xác, Đoạn Kim Ba đã không nhận được. Năm trước Đoạn Kim Ba đến huyện ủy phản ánh tình huống đã bị phó bí thư Hào Vĩnh Khải mở lời răn dạy, vì muốn hòa hoãn cái nhìn không tốt của lãnh đạo mà không điều chỉnh phân công Viên Tụ Lập, thời gian dài không có việc gì xảy ra, vì vậy bây giờ Đoạn Kim Ba muốn điều chỉnh lại. Đoạn Kim Ba sẽ không động vào khối cơ quan, Hoàng Lâm là người được phân công quản lý cơ quan, Đoạn Kim Ba biết rất rõ, vì vậy mới tìm biện pháp khác. Nhưng Đoạn Kim Ba cũng suy xét đến lực ảnh hưởng, cũng không hoàn toàn rút đi tất cả những đơn vị Viên Tụ Lập được phân công quản lý, nếu không giáo dục cũng không còn nằm trong tay Viên Tụ Lập.

- Các đồng chí, có ý kiến gì không?

- Bí thư Đoàn, tôi có ý kiến.

- Mời chủ tịch Chu.

- Vấn đề liên quan đến phân công các thành viên ban ngành, tất cả mọi người đều phải phục tùng quyết định của đảng ủy, lần này tôi cũng không có ý kiến gì với vấn đề điều chỉnh phân công, tôi chỉ có một đề nghị với việc đồng chí Trịnh Kiến Thiết được phân công quản lý tài chính. Đồng chí Trịnh Kiến Thiết là người được phân công nông nghiệp, nhiệm vụ công tác rất nặng, áp lực lớn, hơn phân nửa thời gian đều chỉ trợ giúp tôi một chút mà thôi. Vì vậy tôi đề nghị cắt phân công đồng chí Trịnh Kiến Thiết khỏi phòng tài chính, đề nghị đồng chí Viên Tụ Lập phân công quản lý tài chính. Mọi người đều biết đồng chí Viên Tụ Lập được phân công quản lý cơ quan, trong cơ quan thường chỉ nhiều, cần có tài chính kịp thời, vì xem xét phương diện có lợi cho công tác, tôi đề nghị cho đồng chí Viên Tụ Lập đến quản lý tài chính, không biết đồng chí Trịnh Kiến Thiết có ý kiến gì không?

- Tôi không có ý kiến.

Trịnh Kiến Thiết nhanh chóng trả lời, một năm qua hẳn được phân công tài chính nhưng chẳng thể chui lọt, vấn đề tiền bạc đều chỉ có thể nghe lời bí thư

và chủ tịch, hẳn là một phó bí thư được phân công quản lý nông nghiệp, căn bản không có tác dụng.

- Phòng tài chính là ngành trực tiếp lệ thuộc khối chính quyền, rất quan trọng, có nên suy xét cho chủ tịch Chu trực tiếp quản lý hay không?

- Bí thư Đoàn, điều này không phù hợp, tôi là người phụ trách khối chính quyền, là người chủ quản kinh tế, nếu quá nhiều vấn đề thì tôi khó thể nào cai quản hết được. Vì đây là một ngành, nếu bí thư hay chủ tịch trực tiếp trông nom thì các ngành khác sẽ thế nào, vì vậy tôi đề nghị cho đồng chí Viên Tự Lập trực tiếp phân công tài chính.

- Được rồi, đồng chí Viên Tự Lập được điều chỉnh phân công quản lý tài chính.

Sau khi kết thúc hội nghị thì Viên Tự Lập không nói gì mà trực tiếp rời khỏi phòng họp, bây giờ quan hệ giữa hắn và Đoàn Kim Ba càng thêm căng thẳng, mà căng thẳng này cũng có thể nhìn ra quan hệ giữa Chu Nghĩa Hải và Đoàn Kim Ba. Ai cũng hiểu bây giờ Đoàn Kim Ba công khai không quan tâm, không sợ chuyện biến xấu, chẳng lẽ có chỗ dựa rất vững chắc?

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Xảy Ra Chuyện Lớn.

Ngày 19 tháng 4 huyện ủy tổ chức hội nghị công tác kinh tế, hội nghị công tác kinh tế lần này có quy mô rất lớn, nhân số tham gia vượt qua những hội nghị trước đó và thời gian là một ngày. Hội nghị sẽ tiến hành công tác tổng kết khen ngợi những thành quả công tác năm 1992 và đưa ra những yêu cầu cho năm 1993.

Xã Liễu Hà có không ít người tham gia hội nghị, trong thành viên ban ngành ngoài Hoàng Lâm không tham gia thì tất cả thành viên còn lại đều có mặt. Hội nghị kinh tế yêu cầu các nhân viên báo danh ở khách sạn Tuyên Thi ngày 18, đến ngày 19 thì chính thức mở hội nghị, thời gian là một ngày.

Ngày 17 Viên Tự Lập sắp xếp hai chiếc xe của ủy ban đưa các thành viên ban ngành đến huyện thành, nhưng hắn đang sắp xếp thì nhận được điện thoại của Đoàn Kim Ba, đề một chiếc xe ở lại, vì Trịnh Kiến Thiết, Dịch Văn Hóa, Trần Bình sẽ theo Đoàn Kim Ba xuống thôn kiểm tra công tác, có lẽ hôm nay sẽ không đi. Viên Tự Lập rất bất đắc dĩ, đáng lý ra xe đã không đủ, vì vậy hắn phải triệu tập hai chiếc xe của phòng tài chính và phòng giao thông đưa các thành viên ban ngành đến tham gia hội nghị kinh tế.

Trưa ngày 18, sau khi dùng cơm thì vài chiếc xe xuất phát, lúc này lái xe Dương Thần vẫn ở nhà, không thấy xe. Viên Tự Lập biết Đoàn Kim Ba lại tự mình chạy đi, rốt cuộc có phải đi kiểm tra công tác hay không thì Viên Tự Lập sẽ không quan tâm.

Sau khi đến huyện thành và sắp xếp ở lại khách sạn Tuyên Thi, Viên Tự Lập mang theo hai cây thuốc Hồng Mai Hương đến tìm Hầu Vũ. Viên Tự Lập đã rèn luyện một năm dưới cơ sở, hắn đã biết sự quan trọng của quan hệ trong quan trường, chủ yếu là phải dựa vào và gắn bó với những kết giao bình thường. Bây giờ hắn biết rõ nhà ở trong huyện thành sẽ có chỗ tốt là bất cứ lúc nào cũng có thể kết giao với các cán bộ phụ trách đơn vị trong huyện, thậm chí là cả lãnh đạo huyện. Hôm nay Viên Tự Lập không có điều kiện này, nhưng mỗi lần hắn vào huyện thành công tác đều cố gắng nghĩ biện pháp.

Hầu Vũ rất ngạc nhiên vì Viên Tự Lập đến chơi, hắn cũng rất vui, lôi kéo Viên Tự Lập đến một quán ăn dùng cơm. Tất nhiên hai người phần lớn nói chuyện phiếm trong bữa cơm, Viên Tự Lập không hỏi gì, hắn biết rõ chỉ cần quan hệ tốt, anh không hỏi thì người ta cũng sẽ nói ra những chuyện quan trọng.

Hai người uống hơi nhiều nhưng không say, sau khi trở lại khách sạn thì Viên Tự Lập phát giác tất cả thành viên không có mặt, vì vậy hắn cảm thấy rất buồn cười. Xem ra mình còn quá non, đám người kia đều hiểu rõ đạo lý quan hệ, mình làm phó bí thư một năm mới hiểu được điều này.

Buổi tối Viên Tự Lập phát hiện Trần Bình đến nhà khách, hắn cho rằng Đoàn Kim Ba đã đến huyện thành, vì vậy cũng không hỏi. Nhà của Đoàn Kim Ba ở huyện thành, chắc cũng không dừng chân trong khách sạn. Kể cả Trần Bình cũng có nhà ở huyện thành, vợ của Trần Bình công tác ở phòng dân chính thị trấn Nghiệp Long, chính là huyện thành.

Buổi sáng Viên Tự Lập nhìn giờ, mới hơn sáu giờ ba mươi, vẫn còn rất sớm, có lẽ thời gian sắp xếp là bảy rưỡi, thời gian họp là tám rưỡi. Vì không có việc gì nên hắn đi rửa mặt, sau đó rời khỏi khách sạn đi dạo trong huyện thành. Lúc này huyện thành đã náo nhiệt hẳn lên, rất nhiều quán mì, quán cơm đã mở cửa, sau khi vòng vo một lúc, hắn không muốn quay về khách sạn ăn điểm tâm, vì vậy mới ghé vào một quán cơm ven đường.

Bảy giờ rưỡi, Viên Tự Lập về khách sạn, hắn thấy Chu Nghĩa Hải, nhà của Chu Nghĩa Hải cách khách sạn không xa, đi mười phút đã đến.

- Tiểu Viên, gặp bí thư Đoàn không?

- Không, nhưng tối qua tôi đã gặp chủ tịch Trần Bình, có lẽ bí thư Đoàn đã đến rồi.

- À, vậy thì chúng ta đi ăn điểm tâm.
- À, chủ tịch Chu, tôi ăn rồi, vừa rồi ra ngoài đi dạo, thuận tiện cũng ăn sáng luôn.
- Được, vậy tôi đi ăn sáng.

Vài phút sau Chu Nghĩa Hải lại đi đến, vẻ mặt có chút lo lắng.

- Tiểu Viên, vừa rồi tôi đã hỏi Trần Bình, anh ấy không cùng đi với bí thư Đoạn, chiều qua anh ấy đi nhờ xe đến đây. Còn nữa, bọn họ cũng không xuống nông thôn, Trần Bình chờ Đoạn Kim Ba nhưng không thấy, vì vậy mới đi trước.
- Có gặp bí thư Trịnh và ủy viên Dịch không?
- Cũng không thấy, lẽ ra bọn họ phải đến sớm một chút mới đúng, chúng ta đến quây phục vụ hỏi thăm xem thế nào, để xem tối qua Trịnh Kiến Thiết và Dịch Văn Hóa đã đến chưa?

Kết quả hỏi thăm không xác thực, nhân viên phục vụ không biết, vì sắp xếp thống nhất nên người có đến hay không thì nhân viên cũng không thể nào biết được. Hai người đi đến lâu năm, yêu cầu tất cả nhân viên phục vụ xem xét các phòng, nhưng trong phòng rất chỉnh tề, rõ ràng Trịnh Kiến Thiết và Dịch Văn Hóa không đến khách sạn, mà nhà hai người này cũng không phải ở huyện thành.

Về mặt Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập thật sự không tốt, huyện ủy tổ chức hội nghị lớn, bây giờ Đoạn Kim Ba còn chưa thấy đâu, nghĩ đến tình cảnh khảo sát ban ngành của phó bí thư Hào Vĩnh Khải trước đó, hai người thật sự không dám đảm bảo điều gì. Đoạn Kim Ba có tham gia hội nghị hay không, điều này ảnh hưởng khá lớn đến xã Liễu Hà, nếu Đoạn Kim Ba không tham gia, không biết huyện ủy sẽ đánh giá ban ngành xã Liễu Hà thế nào.

Đã hơn tám giờ sáng, tất cả mọi người đều phải tham gia hội nghị kinh tế, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đều đang rất sốt ruột, đến bây giờ còn chưa thấy hình bóng của Đoạn Kim Ba, thậm chí cả Trịnh Kiến Thiết và Dịch Văn Hóa cũng không thấy đâu.

- Con bà nó, lại đi chơi gái rồi sao?
- Chủ tịch Chu, chúng ta phải đến họp thôi, chờ đợi thế này cũng không phải biện pháp, biết đâu bí thư Đoạn đã đến hội nghị rồi cũng nên.

Đảng ủy chính quyền huyện Tuyên Thi tổ chức hội nghị công tác kinh tế, các lãnh đạo xã thị trấn tham gia đều được sắp xếp ngồi ở hàng ghế đầu, bây giờ tất cả bí thư và chủ tịch xã thị trấn khác đều đến nhưng chỉ duy nhất xã Liễu Hà là chỉ có một mình chủ tịch Chu Nghĩa Hải. Bình thường lãnh đạo huyện ủy sẽ tiến vào trước năm phút, bây giờ là tám giờ hai mươi, chỉ còn năm phút mà thôi, lãnh đạo huyện ủy sẽ tiến vào phòng họp.

Dương Bản dẫn đầu đoàn người tiến vào phòng họp, khi thấy vị trí đầu tiên của xã Liễu Hà bị bỏ trống thì nhủ mảy, nhưng hắn cũng không nói gì mà trực tiếp tiến lên đài chủ tịch.

- Tiểu Viên, hội nghị đã thông báo rõ ràng rồi chứ?
- Chủ nhiệm Liêu, đã thông báo rất rõ ràng, chúng tôi còn tổ chức họp thông báo, bí thư Đoạn hôm qua xuống kiểm tra công tác dưới thôn, không cùng chúng tôi đến đây.
- À, tôi biết rồi.

Viên Tự Lập thấy Liêu Cảnh Lâm lên đài chủ tịch rồi tiến đến bên cạnh bí thư Dương Bản nói vài câu, vẻ mặt bí thư không chút biểu cảm.

Sau khi hội nghị bắt đầu thì Viên Tự Lập cảm thấy rất bức bối, sao mình lại gặp một vị bí thư xã như vậy, đối phó với mình thì chẳng sao, nhưng một hội nghị kinh tế lớn thế này mà chẳng đến tham gia sao?

Mười phút sau Hầu Vũ đưa một cảnh sát giao thông vào phòng họp, Viên Tự Lập biết vị cảnh sát kia chính là đội trưởng đội cảnh sát giao thông huyện Tuyên Thi. Hầu Vũ trực tiếp đưa vị cảnh sát kia lên đài rồi khẽ nói bên tai chủ nhiệm Liêu Cảnh Lâm vài câu, sau đó Hầu Vũ ném ánh mắt về phía Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập.

Về mặt Liêu Cảnh Lâm nhanh chóng trắng bệch, hắn đứng lên trực tiếp đến bên cạnh Dương Bản. Lúc này phó bí thư Hào Vĩnh Khải đang đọc quyết định khen thưởng, Liêu Cảnh Lâm khẽ nói vài câu bên tai bí thư Dương Bản, khi đó Hào Vĩnh Khải cũng đã đọc xong quyết định khen thưởng, người chủ trì hội nghị là Vương Vọng Hoa. Về mặt Dương Bản chợt biến đổi, hắn phát tay thăm hỏi Vương Vọng Hoa, tỏ ý đình chỉ hội nghị. Lúc này các vị lãnh đạo trên đài xúm lại, mất vài phút bàn bạc, sau đó Hào Vĩnh Khải và Liêu Cảnh Lâm đi xuống đài chủ tịch, Hào Vĩnh Khải trực tiếp đi ra ngoài, Liêu Cảnh Lâm đi đến bên cạnh Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập.

- Chủ tịch Chu, bí thư Viên, các anh tạm thời không cần họp, đi theo tôi.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập không biết nguyên nhân gì, cả hai tỉnh tỉnh mê mê đi theo Liêu Cảnh Lâm rời khỏi phòng họp, Viên Tự Lập đi sau cùng, vừa lúc đi song song với Hầu Vũ.

- Bí thư Viên, bí thư Đoạn xảy ra tai nạn giao thông.

- Chủ nhiệm Hào, tình huống thế nào?

- Đi thôi, đi thi biết, tôi cũng không có mặt ở hiện trường, nghe cảnh sát nói thì tình huống rất nghiêm trọng.

Địa điểm xảy ra tai nạn là Cung Tiến Nham, nơi đây cách huyện thành năm kilomet, vì nơi đây như một chiếc cung được kéo ra nên được gọi như vậy. Cung Tiến Nham có địa thế rất hiểm yếu, cầu đường bên cạnh vách núi cao hơn trăm mét, bên dưới là một nhánh sông, bây giờ là mùa xuân, nước sông không sâu.

- Bí thư Hào, chủ nhiệm Liêu, chúng tôi nghe dân chúng báo cảnh sát mới chạy đến, người báo cảnh sát thấy đường chắn ven đường bị tông bay, nghi ngờ có xe lao xuống bên dưới. Chúng tôi phát hiện ở hiện trường có dấu bánh xe, dấu vết thắng gấp, đồng thời trên mặt đất còn có chứng minh của Đoàn Kim Ba. Bây giờ chúng tôi đang phong tỏa khu vực, phái người đến những vùng lân cận thăm hỏi tình huống, đồng thời cũng cho thợ lặn xuống đáy sông tìm kiếm.

- Phái người đi được bao lâu rồi? Còn phải đợi bao lâu nữa?

- Bí thư Hào, có lẽ phải mất vài phút nữa, vì bên cạnh có một con đường mòn nhỏ, xuống dưới cũng không mất quá nhiều thời gian.

Viên Tự Lập nhìn đồng hồ, bây giờ là mười giờ hai mươi tám.

Ngay sau đó có vài người trẻ tuổi đi đến, trong đó có một người cầm theo một chiếc cặp công văn.

- Mau nói tình huống.

- Xe rơi vào trong sông, tạm thời không thấy, không biết trên xe có bao nhiêu người, đây là cặp công văn thấy được bên bờ sông, chúng tôi đưa đến.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập tiếp nhận cặp công văn, thật ra không cần mở thì bọn họ đều biết cặp của Đoàn Kim Ba, Trịnh Kiến Thiết và Dịch Văn Hóa là thế nào. Hai người mở cặp ra xem, bên trong có vài quyển vở, bọn họ yên lặng lật đầu. Viên Tự Lập nhìn vào sâu bên trong, còn có vài chiếc bao cao su, hấn vội vàng gấp lại, sợ người ta trông thấy.

- Đội trưởng Khúc, tôi sẽ chờ ở đây, Tiểu Chu và Tiểu Viên chưa quen thuộc tình huống trong huyện, cậu nhanh chóng tìm người đưa thi thể lên, đồng thời xem trong xe còn ai khác hay không, nhất định phải làm cho rõ, không được sơ sẩy, hiểu chưa?

- Bí thư Hào, tôi sẽ tìm được người.

- Đội trưởng Khúc, tất cả chi phí đều do xã Liễu Hà phụ trách, làm phiền anh rồi.

- Chủ tịch Chu không nên nói như vậy, đây là chi thị của bí thư Hào, tôi nhất định sẽ làm tốt.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đàn độn cùng Hào Vĩnh Khải và Liêu Cảnh Lâm đứng ven đường, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ có chuyện lớn như vậy xảy ra. Có lẽ Đoàn Kim Ba, Trịnh Kiến Thiết và Dịch Văn Hóa đều không còn hy vọng, lúc này tin tức truyền đi, người đến xem náo nhiệt ngày càng nhiều.

Mười hai giờ ba mươi, hai thi thể được đưa lên, là Đoàn Kim Ba và Dịch Văn Hóa, Đoàn Kim Ba bị gãy xương sống, đầu quẹo hẳn ra phía sau.

Một lát sau xe của bí thư huyện ủy Dương Bán đến, cảnh sát giao thông cũng nhanh chóng giúp đỡ khai thông đường xá.

Sau khi Dương Bán xuống xe thì vẻ mặt rất âm trầm, hẳn đã biết tất cả, bây giờ chỉ muốn biết rõ xem rốt cuộc có bao nhiêu người chết.

- Bí thư Dương, bí thư Hào, chủ nhiệm Liêu, chúng tôi đã điện thoại về hỏi thăm văn phòng, lái xe Dương Thần ở nhà, bây giờ có thể xác định trong xe có ba người, Đoàn Kim Ba, Trịnh Kiến Thiết và Dịch Văn Hóa, còn lại thì phải điều tra.

- Bí thư Dương, bí thư Hào, chủ nhiệm Liêu, chúng tôi đã thăm hỏi quần chúng xung quanh, không có thu hoạch gì, không ai nhìn thấy chiếc xe khi gặp chuyện không may. Nhưng các hộ gia đình ở gần đây nghe nói thấy được một tiếng nổ lớn trong đêm, thời gian cụ thể là không rõ ràng, có lẽ hơn hai giờ sáng.

- Chủ tịch Chu, bí thư Viên, hôm nay các anh không nên tham gia hội nghị. Lễ truy điệu của đồng chí Đoàn Kim Ba thì các anh phải lo liệu, lãnh đạo huyện ủy sẽ tham gia, còn nữa, các anh làm chủ sự, nhất định phải làm tốt công tác giải quyết hậu quả. Đội trưởng Khúc, nghĩ biện pháp điều tra nguyên nhân sự cố và nhân số tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cơ Hội

Nhanh chóng điều tra được nhân số tử vong, chỉ có ba người Đoàn Kim Ba, Trịnh Kiến Thiết và Dịch Văn Hóa, di thể của Trịnh Kiến Thiết phải đến ngày hôm sau mới được vớt lên, chiếc xe đã không thể dùng được nữa, đã hư hại nặng, hơn nữa còn ngâm trong nước thời gian quá lâu. Nguyên nhân sự cố còn chưa được công bố, Viên Tự Lập biết rõ quá trình: "Đám người Đoàn Kim Ba ca hát nhảy múa ở phòng nhảy Lư Quang, đến hơn mười hai giờ khuya lại đến quán Phù Dung dùng cơm. Trong khoảng thời gian này Đoàn Kim Ba có rời khỏi nửa giờ, sau đó vẫn tập trung lại ở quán ăn Phù Dung rồi trực tiếp về huyện Tuyên Thi, còn chuyện sau đó xảy ra thế nào, không ai biết được.

Còn có một vấn đề, cặp công văn của đám người Đoàn Kim Ba đều bị Hầu Vũ thu lại, nghe nói Hầu Vĩnh Khải khi nhìn thấy bao cao su thì về mặt tái nhợt, phân phó Hầu Vũ vứt hết đi, không để truyền ra ngoài. Người biết rõ chỉ có Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập, nhưng hai người kín miệng như bình, người đã chết, không cần nói ra làm gì.

Viên Tự Lập cảm thấy rất sợ hãi, từ khi trọng sinh đến giờ đây là lần đầu tiên hắn thật sự sợ hãi. Đoàn Kim Ba, Trịnh Kiến Thiết, Dịch Văn Hóa đều là người cùng đối phó với hắn, bây giờ lại chết oan uổng, đây là vì cái gì? Biểu thị cái gì? Sau này càng nghĩ càng khó khăn. Hắn muốn dựa vào những hiểu biết quan trường kiếp trước để không chế cục diện, nhưng tất cả đều cải biến.

Ngày 25 tháng 4, sau khi làm tốt công tác thì Chu Nghĩa Hải dùng ánh mắt mệt mỏi nhìn các thành viên, tuyên bố nghỉ ngơi hai ngày. Hắn vẫn không được nghỉ ngơi, vì còn vấn đề liên quan đến an ủi và đền bù tổn thất, những thứ này còn phải xem xét ý kiến của huyện ủy.

Viên Tự Lập đã hai đêm rồi không ngủ, cũng may hắn còn trẻ, còn có thể chịu được, nhưng sau khi tang sự xong xuôi thì hắn cũng muốn nghỉ ngơi cho tốt.

Trưa ngày 26, Hùng Khai Thắng mời Viên Tự Lập đến nhà dùng cơm.

- Bí thư Viên, có một việc tôi không biết có nên nói hay không?

- Anh Hùng, khách khí cái gì, quan hệ giữa chúng ta là thế nào, cứ việc nói.

- Bí thư Viên, anh xem, bí thư Đoàn đã qua đời, xã Liễu Hà thiếu một vị bí thư, dựa theo lệ cũ thì chủ tịch Chu sẽ tiếp nhận chức vụ bí thư, như vậy chức chủ tịch xã cũng sẽ có nhân tuyển.

- Anh Hùng, ý của anh là... ..

- Bí thư Viên, đây là cơ hội khó có được, anh nên đi hoạt động một chút, anh là phó bí thư đoàn thể, thành tích công tác rất rõ ràng, có tư cách tranh chấp.

- Anh Hùng, tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.

Sau khi dùng cơm xong thì Viên Tự Lập bắt đầu căng thẳng suy nghĩ, bây giờ không nằm ngoài vài tình huống sau: "Một là huyện ủy phái người đến đảm nhiệm chức vụ bí thư xã Liễu Hà, sau đó phân công điều phối các thành viên đã chết, đây là kết quả xấu nhất. Hai là đề bạt Chu Nghĩa Hải làm bí thư đảng ủy xã, như vậy Chu Nghĩa Hải có thể đề cử một người làm chủ tịch xã, dù không phải điều này quyết định tất cả nhưng tác dụng là rất lớn, còn nhân tuyển cho chức vụ chủ tịch xã, cũng có thể đề bạt từ trong ban ngành, hoặc từ bên ngoài.

Viên Tự Lập cố gắng suy xét, chỉ cần là tình huống thứ hai thì mình nhất định phải cố gắng, những năm nay nếu dựa vào thành tích công tác để được đề bạt, điều này rất đáng cười.

Thời gian rất gấp, huyện ủy phải nhanh chóng điều chỉnh cán bộ, nếu không phải vì xã Liễu Hà xảy ra chuyện lớn thì chỉ sợ hội nghị đã sớm được mở. Viên Tự Lập cũng biết trước đó huyện ủy chậm chạp không thống nhất ý kiến về vấn đề ban ngành của xã Liễu Hà, vì vậy mà quyết định tạm thời không điều chỉnh, bây giờ huyện ủy nhất định phải suy xét điều chỉnh cho phù hợp thời điểm. Sau khi suy xét cẩn thận thì Viên Tự Lập quyết định bắt xe về huyện Tuyên Thi, thật ra mục tiêu của hắn không phải là huyện Tuyên Thi, chính là chủ tịch thành phố Hoài Dương, là Triệu Thiên Nhiên.

Tối ngày 26, Viên Tự Lập đến Hoài Dương, đến nhà Triệu Thiên Nhiên, hắn biết nhà của chủ tịch Triệu vì tết âm lịch đã đến chúc tết.

- Tiểu Viên, đến khi nào vậy?

- Chủ tịch Triệu, tôi vừa đến.

- Ăn cơm chưa?

- Vâng, vừa xuống xe đã ăn rồi.

- Tiểu Viên, tôi đã nghe qua về chuyện ở xã Liễu Hà, đó là chuyện không may, chỉ sau một thời gian ngắn đã tổn thất ba cán bộ, mà quốc gia bồi dưỡng cán bộ cũng không dễ dàng.

- Chủ tịch Triệu, cảm ơn sự quan tâm của anh.

- Tiểu Viên, có chuyện gì không?

Viên Tự Lập dù đã chuẩn bị tư tưởng nhưng đến "phòng thí" thì mặt vẫn đỏ bừng bừng, đây là lần đầu tiên hắn chạy quan. Triệu Thiên Nhiên thấy biểu cảm của hắn thì nói:

- Tiểu Viên, có gì cứ nói thẳng.

- Chủ tịch Triệu, tôi biết mình công tác có thành tích rất khá, nếu điều chỉnh ban ngành xã Liễu Hà, tôi nghĩ mình có thể làm chủ tịch xã.

Triệu Thiên Nhiên không nói gì, hắn trầm mặc một lúc lâu. Lúc này Viên Tự Lập hiểu mình nên cáo từ.

- Chủ tịch Triệu, tôi về đây, để khỏi làm phiền anh.

- Tiểu Viên, tôi biết rồi, cậu cứ về công tác cho tốt.

Viên Tự Lập rời khỏi nhà Triệu Thiên Nhiên mà cảm thấy choáng váng đầu óc, chạy quan quả nhiên không dễ dàng chút nào. Hắn không biết Triệu Thiên Nhiên có thái độ gì, cũng không biết sau này sự việc sẽ tiến triển thế nào. Trưa ngày 27, hắn về đến xã Liễu Hà, không ai biết hắn rời khỏi ủy ban xã, phải nói là hành động chạy quan lần này của Viên Tự Lập rất bí ẩn.

Trong lòng Viên Tự Lập có kỳ vọng rất lớn vào lần chạy quan này, hắn cho rằng Triệu Thiên Nhiên trước kia là bí thư huyện ủy, đề bạt mình chỉ là tranh thủ một cấp chính khoa, không nên sinh ra khó khăn quá lớn. Hơn nữa Triệu Thiên Nhiên cũng không từ chối, vì vậy hắn vẫn có hy vọng.

Ngày 28 tháng 4, Viên Tự Lập vừa đi làm đã nghe được một tin tức không muốn: "Chu Nghĩa Hải được đề bạt làm bí thư xã Liễu Hà, vị trí chủ tịch xã có thể là cán bộ từ huyện ủy phái xuống". Nguồn phát tin không rõ ràng, nhưng tin đồn này xuất hiện thì lan ra khắp nơi, không thể làm cho người ta không tin tưởng. Nhưng khốn nỗi không tìm thấy tung tích của Chu Nghĩa Hải, điều này làm Viên Tự Lập tin Chu Nghĩa Hải đang hoạt động ở huyện thành, mà từ chức vụ chủ tịch xã tiến lên bí thư đảng ủy xã cũng không phải đơn giản như vậy.

Tâm tình của Viên Tự Lập khá kém, hắn tìm lý do về phòng của mình, dưới tình hình lúc này hắn thật sự không muốn gặp ai. Thật ra hắn đang đa tâm, không ai chú ý đến hắn, vì không ai tin một Viên Tự Lập mới hai mươi bốn tuổi thì có thể được đề bạt làm chủ tịch xã. Vì thế hắn chạy đến Hoài Dương chạy quan, điều này có ý nghĩa chỉ mình hắn ôm hy vọng mà thôi.

Đến chiều thì người của phòng tuyên truyền huyện ủy đến, lúc này xã Liễu Hà còn chưa có ủy viên tuyên truyền, vì vậy chỉ có thể tự Viên Tự Lập đứng ra tiếp đãi. Người của phòng tuyên truyền đến nhà hàng Phù Dung, Viên Tự Lập bắt buộc dĩ phải đến theo, đáng lý ra hắn chuẩn bị kéo Hùng Khai Thắng đi thay, nhưng vào thời điểm này thật sự khó ai có thể thay thế được.

Viên Tự Lập đến nhà hàng Phù Dung mới biết người của phòng tuyên truyền đến chỉ là một đám người của tòa soạn mà thôi, những người này gọi là phóng viên, phần lớn đều thanh cao, cho rằng viết vài bài văn thì bất kỳ nơi đâu cũng phải đẩy mạnh quy cách tiếp đãi. Khốn nỗi đám ký giả này không thể nào đắc tội được, trong khi Dịch Văn Hóa xã Liễu Hà lại không có quan hệ tốt với bọn họ, vì vậy công tác tuyên truyền của xã Liễu Hà luôn bị tụt hậu.

Tâm tình của Viên Tự Lập không tốt nhưng hắn vẫn miễn cưỡng cười vui, cùng uống rượu với vài vị phóng viên. Có lẽ cũng vì vấn đề tâm tình nên hôm nay hắn uống rượu rất tốt và cũng nhanh say. Tất cả phóng viên cũng cảm khái sự hào sảng của Viên Tự Lập, cho rằng Viên Tự Lập coi trọng bọn họ, vì vậy phần phó nhân viên phục vụ đưa bí thư Viên lên lầu nghỉ ngơi, bọn họ tiếp tục ở lại uống rượu.

Trong lúc mơ màng thì Viên Tự Lập được đỡ đến một gian phòng, một mùi hương truyền đến, Viên Tự Lập cảm thấy mình giống như đã từng được người nữ hương này, nhưng bây giờ tâm tình của hắn rất thấp, cũng không nghĩ được nhiều. Sau khi hắn nằm lên giường thì mùi hương càng đậm, mùi thơm dễ chịu, hắn cảm giác được có người cời quần áo của mình, sau đó có người nhào lên người mình.

Viên Tự Lập rất muốn ngủ nhưng khốn nỗi lại không ngủ được, đầu óc quay cuồng nhưng đã khôi phục lại được một chút. Chiếc giường này rất thoải mái, vô tình hắn cảm thấy vắng đầu, lúc này hắn cảm thấy có một cơ thể chui vào trong chăn, đầu lưỡi hắn khô đắng, máu nóng bùng lên, huyết thái dương đập điên cuồng. Dù hắn là người chưa từng biết chuyện nam nữ, nhưng hắn hiểu, bên cạnh là một người phụ nữ.

Một bàn tay nhỏ bé mềm mại di chuyển về phía bộ phận đã sớm bành trướng của Viên Tự Lập, đồng thời một bàn tay còn lại vuốt ve ngực hắn. Lúc này Viên Tự Lập đã không nhận được phải xoay người ôm lấy cơ thể mềm mại bên dưới.

Trong miệng bùng ra hương vị thơm ngát, đó là mùi hương miệng lưỡi của người phụ nữ, Viên Tự Lập tham lam hút lấy lưỡi nàng, đầu lưỡi đi dạo trong vòng miệng của nàng. Cô gái rất chủ động, nàng cời quần nhỏ của hắn trong chăn, bàn tay của hắn cũng phủ lên một bãi cỏ xanh mướt với khe núi nóng hừng hực.

Khi Viên Tự Lập tiến vào khe núi thì không còn bất kỳ ý nghĩ gì khác, chỉ tận tình hoạt động. Có lẽ đây là lần đầu tiên nên hắn nhanh chóng bùng nổ, không biết tại sao hắn cảm thấy rất thoải mái, cái gì là chủ tịch xã, bí thư đảng ủy xã, không còn gì lưu luyến.

Viên Tự Lập hoàn toàn tỉnh táo, hắn mở mắt ra và thấy ngay một gương mặt cực kỳ xinh đẹp.

Cô gái lại tiếp tục dùng bờ môi phong kín miệng Viên Tự Lập, đầu lưỡi của nàng tiến vào trong miệng hắn, mà hắn cũng nghênh đón, ngay sau đó chợt có phản ứng.

Viên Tụ Lập tiến vào một lần nữa, hấn cảm thấy mình đã có thể khống chế, hấn cảm thấy mình dùng không hết khí lực, giống như cô gái bên dưới là mục tiêu mình cần chinh phục. Có lẽ vì sự dũng mãnh của hấn mà thân thể cô gái bên dưới đỏ bừng bừng, nằng ôm chặt lấy hấn, những khúc hoan ca liên tục vang lên.

- Anh...Anh làm tổn thương em.

- Đừng nói như vậy, em tự nguyện, em là Liễu Lệ, em hy vọng anh nhớ em, ngày mai em sẽ rời khỏi Liễu Hà.

- Em...Em định đi đâu?

- Em có thể đi đến mọi nơi, phiêu lãng bốn phương, hy vọng sau này còn được gặp lại anh.

Hai người không nói thêm điều gì, chỉ lẳng lẳng ôm lấy nhau, Viên Tụ Lập cảm thấy Liễu Lệ rất mềm mại, vì vậy mà không khỏi ôm chặt lấy nằng.

- Được rồi, anh phải xuống, nếu không người ta sẽ nghi ngờ.

Viên Tụ Lập đi xuống lầu giống như vừa tỉnh thức khỏi giấc mộng, quá trình uống rượu bên dưới vẫn tiếp tục, hấn đã tỉnh, vì vậy các phóng viên tiếp tục chúc rượu hấn.

Đến tối Viên Tụ Lập cùng các phóng viên ca hát nhảy múa, mãi đến mười một giờ tối thì hấn mới trở về ủy ban xã. Tối nay hấn mất ngủ, đây là lần đầu tiên sau hai mươi bốn năm hấn ngủ cùng một cô gái căn bản không biết và không có tình cảm. Khi sự việc xảy ra thì hấn cũng chuẩn bị trả tiền, nhưng hấn thấy ánh mắt ai oán của nằng, vì vậy cuối cùng dừng lại. Hấn cũng không biết vì điều gì mà hấn có cảm giác nhớ nằng, hấn biết mình không nên nhớ đối phương, vì bọn họ không cùng một con đường. Hấn nghe nói khi làm những chuyện tương tự như vậy thì nhất định phải dùng bao, thứ nhất là sợ nhiễm bệnh, thứ hai sợ mang thai, nhưng Liễu Lệ căn bản không có kỵ điều này, nếu nằng mang thai thì thế nào?

Viên Tụ Lập càng nghĩ càng khó ngủ, tuy sự việc này không ai biết rõ nhưng lương tâm hấn vẫn rất bất an. Nhiều năm sau hấn vẫn cảm thấy buồn cười vì sự ngây thơ của mình vào lúc này.

Ngày hôm sau Viên Tụ Lập lại tìm cơ hội đến nhà hàng Phù Dung, gặp bà chủ nhà hàng Phù Dung là Lý Phù Dung, lúc này vẻ mặt nằng rất tiếc hận, vì nhân viên phục vụ số một trong nhà hàng là Liễu Lệ đã bỏ đi, nghe nói là xuống phía nam.

Viên Tụ Lập không biết trong lòng có cảm nhận gì, Liễu Lệ thật sự nói đi là đi, nhưng nằng ngủ với hấn mới rời khỏi Liễu Hà, điều này quá kỳ quặc.

Liễu Lệ đi làm cho Viên Tụ Lập an tâm hơn rất nhiều, dù sao hấn vẫn chột dạ, nếu nằng không kín miệng, chuyện này truyền ra ngoài sẽ tạo nên ảnh hưởng khó tưởng.

Vì chuyện của Liễu Lệ mà Viên Tụ Lập quên luôn vấn đề liên quan đến chức vụ của bí thư đảng ủy xã và chủ tịch xã, tâm tình bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng không quá cường cầu. Hấn cảm thấy trong lúc tối tăm nên có định vị, vì không đạt được mục tiêu mà hao tổn tinh thần, như vậy là không đáng.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nhận Chức. (1+2)

Thứ năm ngày 30 tháng 4 năm 1993.

Là một ngày nghỉ, Viên Tụ Lập đứng ở trong văn phòng mà không có việc gì làm, hấn đọc báo, thỉnh thoảng nói vài lời với nhân viên công tác.

Mười một giờ một chiếc Volga chạy vào ủy ban xã.

Viên Tụ Lập thấy Chu Nghĩa Hải từ trong xe đi ra, sau lưng Chu Nghĩa Hải là phó bí thư huyện ủy Hào Vĩnh Khải, cuối cùng là phó chủ nhiệm văn phòng huyện ủy Hầu Vũ.

- Bí thư Viên, thông báo tất cả thành viên ban ngành tập trung ở phòng họp.

Chu Nghĩa Hải nói một câu, sau đó cùng Chu Nghĩa Hải và Hầu Vũ lên lầu.

Viên Tụ Lập vội vàng gọi văn phòng đưa ra thông báo, nhưng giờ này tất cả thành viên ban ngành đều có mặt trong ủy ban, vì chủ tịch Chu đã phân phó là lãnh đạo huyện ủy rất có khả năng sẽ đến, hai ngày gần đây dừng nên ra ngoài, không được xuống thôn kiểm tra công tác, tất cả phải tạm thời hoãn lại.

- Thường ủy huyện ủy đã nghiên cứu và đưa ra quyết định, đồng chí Chu Nghĩa Hải được đề bạt làm bí thư đảng ủy xã Liễu Hà, miễn đi chức vụ chủ tịch xã Liễu Hà.

- Thường ủy huyện ủy cũng đã nghiên cứu và đưa ra quyết định: "Đồng chí Viên Tự Lập được đề bạt làm chủ tịch xã Liễu Hà!"

- Thừa các đồng chí, đối với vấn đề bổ nhiệm các vị trí lãnh đạo của xã Liễu Hà thì đảng ủy chính quyền huyện đã trải qua quá trình thận trọng suy xét, huyện ủy cho rằng đồng chí Chu Nghĩa Hải tư tưởng giác ngộ cao, năng lực công tác rất mạnh, huyện ủy tin tưởng đồng chí Chu Nghĩa Hải có thể dẫn đầu xã Liễu Hà ngày càng phát triển tốt. Đồng chí Viên Tự Lập là đảng viên từ khi còn là sinh viên đại học, dù công tác ở văn phòng huyện ủy hay xuống Liễu Hà đảm nhiệm chức vụ phó bí thư đều cực kỳ xứng đáng với kỳ vọng của lãnh đạo, đây là thời điểm chúng ta cần đề bạt và trọng dụng cán bộ trẻ, đồng chí Viên Tự Lập nhận chức chủ tịch xã Liễu Hà chính là huyện ủy đã quán triệt tinh thần trung ương. Hơn nữa đồng chí Viên Tự Lập có năng lực công tác rất mạnh, lấy đại cục làm trọng, huyện ủy tin tưởng đồng chí Viên Tự Lập nhất định có thể làm tốt công tác đoàn kết với đảng ủy xã, sẽ làm tốt công tác phát triển kinh tế xã Liễu Hà.

- Cảm tạ sự tin nhiệm của lãnh đạo huyện ủy với tôi, tôi nhất định sẽ dẫn đầu đảng ủy và chính quyền xã Liễu Hà cùng toàn thể tất cả công nhân viên chức, sẽ nắm bắt tốt tất cả, sẽ thỏa mãn bài toán khó của huyện ủy.

- Cảm ơn huyện ủy đã tin nhiệm và đưa ra lời khẳng định với công tác của tôi, tôi còn trẻ, kinh nghiệm còn chưa đủ, hy vọng sau này các đồng chí góp ý thêm, tôi nhất định sẽ làm tốt công tác đoàn kết quanh đảng ủy, làm tốt công tác của mình.

Giữa trưa Hào Vĩnh Khải và Hầu Vũ ở lại dùng cơm, vì nhà ăn không kịp chuẩn bị nên Chu Nghĩa Hải, Viên Tự Lập, Hào Vĩnh Khải và Hầu Vũ phải ăn cơm bên ngoài. Khi Viên Tự Lập đi ra ngoài sắp xếp thì Hầu Vũ cũng ra theo, đại khái là bí thư Hào Vĩnh Khải có vài lời muốn nói với Chu Nghĩa Hải.

- Chủ tịch Viên, chúc mừng anh, anh là cán bộ lãnh đạo cấp chính khoa trẻ tuổi nhất huyện Tuyên Thi.

- Chủ nhiệm Hầu cứ nói đùa, tôi là nhân viên từ huyện ủy đi ra, đã từng là hạ cấp của chủ nhiệm Hầu, sau này cũng cần chủ nhiệm Hầu quan tâm hơn. Tôi còn trẻ, còn thiếu kinh nghiệm, nếu có gì không làm đúng cũng mong muốn chủ nhiệm Hầu có thể thẳng thắn chỉ bảo.

- Chủ tịch Viên, anh quá khiêm nhường, bây giờ anh là lãnh đạo xã, cần phải có chút quan uy nữa chứ.

- Chủ nhiệm Hầu, trước mặt anh, tôi vĩnh viễn sẽ không có quan uy.

- Chủ tịch Viên, tôi nghe nói lần này anh tiếp nhận vị trí chủ tịch xã Liễu Hà là biến đổi bất ngờ đấy nhé.

Viên Tự Lập và Hầu Vũ đi dạo trên đường, còn nửa giờ mới đến thời điểm dùng cơm, Viên Tự Lập không mở miệng, hẳn biết Hầu Vũ nhất định có lời để nói.

- Thì ra trước đó nhân tuyển mà huyện ủy xác định cho chức vụ chủ tịch xã Liễu Hà không phải là anh, phòng tổ chức đưa ra nhiều phương án đề cử, tất cả đều bị bí thư Hào bác bỏ. Hôm qua tổ chức hội ý bí thư, sau khi chấm dứt hội ý thì biết được anh là người được đề bạt làm chủ tịch xã Liễu Hà.

Viên Tự Lập nghĩ đến tin đồn vài ngày trước, xem ra cũng có nơi phát ra cụ thể.

Trong lúc ăn cơm Hào Vĩnh Khải không nói gì, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập cũng không mở miệng, nhưng chỉ cần nhìn bộ dạng của Hào Vĩnh Khải thì thấy không có gì không hài lòng. Sau khi ăn cơm xong thì Hào Vĩnh Khải và Hầu Vũ rời khỏi xã Liễu Hà về lại huyện thành, lúc này tất cả thành viên ban ngành xã Liễu Hà còn ở trong ủy ban chờ bí thư mới và chủ tịch mới.

- Chủ tịch Viên, cậu xem buổi trưa nay nên sắp xếp thế nào?

- Bí thư Chu, tất cả đều theo ngài.

- Chủ tịch Viên, ngàn vạn lần đừng xưng hô quá trang trọng như vậy, cậu là chủ tịch xã, chúng ta là hai người cùng nhập gánh, tôi bên phía đảng ủy, cậu ở khối chính quyền. Cậu còn trẻ, tương lai còn không thể dự đoán được, thôi thì chúng ta xưng hô ngang hàng, tôi cũng không quen cách gọi kia.

- Được rồi, bí thư Chu, chiều nay anh có sắp xếp gì?

- Tôi thấy thế này, đều là các thành viên ban ngành từng công tác với nhau, chiều nay chúng ta tụ tập lại, cậu thật sự được đề bạt, mọi người nhất định sẽ cần chúc mừng. Bây giờ các thành viên ban ngành cũng không đồng đều, còn thiếu một phó bí thư đoàn thể và một phó bí thư quản lý nông nghiệp, cậu xem nên làm gì bây giờ?

- Bí thư Chu, anh là bí thư, chuyện này thuộc lĩnh vực của anh mới đúng chứ?

- Chủ tịch Viên, cậu khách khí làm gì, dù sao cậu cũng là người từng công tác đoàn thể, quen với công tác đảng, tôi dù sao cũng là người trông nom kinh tế, cũng không quá quen thuộc công tác đảng, sau này chúng ta cần hỗ trợ cho nhau mới đúng.

- Bí thư Chu, tôi cảm thấy chức vụ phó bí thư nên để cho các thành viên ban ngành tự đề bạt, còn ủy viên tuyên truyền, chúng ta có thể đề cử với huyện ủy, dù sao cán bộ chính tuyến được đề bạt cũng sẽ sinh ra hy vọng lớn hơn.

- Cậu nói rất đúng, thế này đi, hai chúng ta bàn bạc cho rõ, nhân tuyển cho chức vụ phó bí thư đoàn thể thì không cần phải nói, đồng chí Hùng Khai

Thắng là phù hợp. Đồng chí này trưởng thành lão luyện, tính giác ngộ cao, là nhân tuyển tốt nhất cho chức vụ phó bí thư đoàn thể. Mà phó bí thư quản lý tư pháp Dương Bàn Phú cũng không có nhiều việc để làm, có thể để anh ấy quản cả nông nghiệp. Còn nhân tuyển về ủy viên tuyên truyền, chúng ta nên đề cử vài người cho huyện ủy, nhưng chúng ta cũng không nên ôm hy vọng quá lớn, huyện ủy có thể đồng ý cho đồng chí Hùng Khai Thắng đảm nhận chức phó bí thư đoàn thể là rất tốt rồi, tôi nghĩ đồng chí ủy viên tuyên truyền rất có thể là người bên ngoài.

Vì có hai ngày nghỉ cuối tuần nên chiều ngày 30 thì trong ủy ban xã căn bản không có bất kỳ vị lãnh đạo nào, tất cả thành viên ban ngành đều đến nhà hàng Thúy Hoa, nơi đó có thức ăn ngon, đồng thời cũng rất rộng rãi.

Bữa tiệc rượu hôm nay uống đến khi trời tối mịt, tất cả mọi người đều uống rất nhiều. Liêu Hồng Vận của phòng nhảy Lư Quang cũng biết tin, hân chạy đến nhà hàng Thúy Hoa, cô chấp mời tất cả lãnh đạo xã Liễu Hà đi hát, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đang vui tất nhiên sẽ không từ chối.

Khoảnh khắc khi tiến vào phòng karaoke thì Viên Tự Lập thấy Thái Ngọc Hoa, Tạ Vũ Hân, còn có Tiểu Lư của phòng kế hoạch hóa gia đình. Còn có nhiều cô gái khác đứng chờ ngoài cửa, tất nhiên với ý đồ chiêu đãi mọi người.

- Tiểu Đề, có chuyện gì thế này?

- Bí thư Chu, chủ tịch Viên, hôm nay tôi xin chúc mừng hai vị lãnh đạo thăng chức, các anh nhất định phải nể mặt tôi, tối nay cả khu karaoke này sẽ không mở cửa buôn bán.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập dẫn đầu đi vào, Chu Nghĩa Hải biết tâm tư của Thái Ngọc Hoa, Tạ Vũ Hân, hân dùng ánh mắt khoa trương nhìn Viên Tự Lập, sau đó cười hi hi xấu xa. Viên Tự Lập cũng không cảm thấy ngại ngùng, hân dùng một tay kéo một người đi vào bên trong.

- Hát đi, hát đi.

Viên Tự Lập tốt nghiệp đại học năm 1991, khi đó có rất nhiều ca khúc được yêu thích, hân đều có tiếp xúc qua, mà hân hát hò cũng có chút danh tiếng, nhưng đã lâu chưa từng cầm qua micro mà thôi. Hân không có lòng tin, gần đây có ca khúc "Tiếng sóng năm xưa" và các bài hát "Quang huy tuế nguyệt", "Mặt đất", "Yêu em" mà kiếp trước hân thích, những bài này đều có, vì vậy mà hân hát được bốn bài.

Nếu nói đến trò chơi bài thì tất cả thành viên đảng ủy chính quyền ở trước mặt Viên Tự Lập chỉ là nhà quê mà thôi, hân đã tiếp xúc rất nhiều chuyện, nhiều thứ mà trong nước còn chưa có, nhưng vì hân không có tiền, không thể nào tiêu phí được.

Đầu tiên là nhạc của bài "Mặt đất", đây là một bài ca Quảng Đông, vì vậy danh tiếng không lớn, nhưng đây là bài mà Viên Tự Lập thích.

Khi tiếng hát của Viên Tự Lập vang lên thì những tiếng cười nói trong đại sảnh lập tức an tĩnh trở lại, không ít thành viên ban ngành đã nghe qua tiếng hát của Đoàn Kim Ba, nhưng bây giờ nghe tiếng hát của Viên Tự Lập thì cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Viên Tự Lập hát khá tốt nên các thành viên khác đều chẳng muốn hát, mà một mình hân cũng không kiên trì được lâu, vì vậy một tiếng sau hân đã chẳng muốn hát thêm bài nào.

Liêu Hồng Vận kiên trì mời tất cả lãnh đạo đi ăn khuya, nói thật là vừa cơm nước xong, mọi người thật sự không nuốt trôi, nhưng hôm nay là ngày khác biệt, hơn nữa còn có hai ngày nghỉ phía sau, vì vậy mọi người cũng không từ chối. Lúc này đi theo ăn khuya còn có Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân.

Tvl. nhanh chóng thanh tỉnh, khi hát hân đã phả ra tất cả mùi rượu, trong lúc hát hân cũng phát giác Trần Bình lặng lẽ bỏ đi. Hân cũng không quan tâm, hôm nay người chán nản nhất trong tất cả thành viên ban ngành chính là Trần Bình.

Viên Tự Lập đã giải quyết được vấn đề cấp bậc, hai mươi bốn tuổi đã là chủ tịch xã, phải nói là mục tiêu ngắn hạn đã hoàn thành, nhưng một vấn đề khó khăn bày ra trước mặt Viên Tự Lập chính là vấn đề hôn nhân.

Trong chính trường thì hôn nhân chính là một tiêu chí trưởng thành của cán bộ, tối thiểu thì biểu hiện cũng là như vậy, nói cách khác thì một người đàn ông chưa kết hôn thường làm người ta sinh ra cảm giác khó thể tin tưởng. Viên Tự Lập muốn phát triển thêm một bước thì phải giải quyết vấn đề hôn nhân, tuy hân cũng không tán thành cái nhìn như vậy nhưng phải phục tùng theo quan điểm như thế. Hân đã từng đọc qua một quyển sách, hân cũng không nhớ tên, mà mặt trên có một câu vẫn được hân nhớ kỹ: "Suy xét đến tương lai của một cá nhân thì cần phải chú ý đến xu thế phát triển xã hội, hôn nhân chính trị chính là động lực lớn nhất để phát triển, tình yêu thuần khiết thường hướng về phía vực sâu tận hậu mà thôi". Lúc đó Viên Tự Lập không đồng ý với cách nhìn phiến diện như vậy, nhưng hân cũng chậm rãi lĩnh ngộ được những đạo lý bên trong.

Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân đều rất nổi bật, Viên Tự Lập không có cách nào lựa chọn, nếu xét theo tình huống trước mắt thì hân chọn bất kỳ một cô gái nào thì đối phương cũng không từ chối, nhưng hân cũng không muốn, chẳng biết vì nguyên nhân gì, điều này hân không rõ ràng cho lắm. Khốn nỗi trong lòng hân lại có hình bóng của Liễu Lệ.

Bây giờ Viên Tự Lập đã tương đối tự do hơn, hân đã là chủ tịch xã Liễu Hà, không gian cá nhân rộng rãi hơn, chức chính cũng khác với chức phó, chức chính thường có thể ngẩng đầu, phó chỉ cúi đầu mà thôi. Nói trắng ra là vấn đề quyền lực, đứng đầu một đơn vị thì thường phải tạo ra chút cảm giác thần bí, như vậy quyền lực mới được phát huy lớn nhất.

Viên Tự Lập biết rõ mình phải thay đổi, trước kia Chu Nghĩa Hải bình thường đều ở phòng tài chính, Viên Tự Lập cũng không hiểu, nhưng bây giờ hân đã hiểu. Bí thư và chủ tịch xã không thể nào sớm tối cùng một chỗ với chức phó, như vậy sẽ bộc lộ ra nhiều vấn đề, mọi chuyện đều quá rõ ràng thì còn gì là thần bí? Tất nhiên cấp bậc ở xã cũng không rõ ràng, Viên Tự Lập tin càng lên trên thì tương phản như vậy mới là rõ ràng nhất.

Viên Tự Lập nhanh chóng tiến vào trạng thái, bên trên có Chu Nghĩa Hải cẩn thận chỉ bảo, dưới có phòng tài chính dùng toàn lực phối hợp và giúp đỡ, vì

vậy mà không lâu sau hắn đã hiểu sự huyền bí của nhiều công tác kinh tế. Cũng không có gì phức tạp, thân là chủ tịch xã, không cần nắm giữ quá nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, trong một năm chỉ nhớ những vấn đề sau: "Tài chính thu vào được bao nhiêu, chi bao nhiêu? Còn lại bao nhiêu? Tiền còn lại ở nơi nào? Có thể thu thêm ở đâu? Chỗ nào cần chi? Khi biết rõ những điều này thì sẽ tiến thêm một bước nữa trong công tác dự toán thu chi, có bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, tốt nhất đừng để xảy ra tình cảnh thu không đủ chi.

Chu Nghĩa Hải rời khỏi phòng tài chính thì Viên Tự Lập lại chuyển vào, bây giờ vấn đề đốc thúc trồng thuốc lá do Chu Nghĩa Hải phụ trách, tất cả tình lực của Viên Tự Lập đều nằm ở phòng tài chính.

Viên Tự Lập cũng rất bận, sau khi đảm nhiệm chức chủ tịch thì ăn com bên ngoài rất nhiều lần, rất nhiều lãnh đạo đơn vị trên huyện xuống đều phải cùng đi, cái gì là phòng tài chính, phòng thuế vụ, phong vạch định chiến lược, phòng thương mại.v.v. Chỉ cần có dính đến tiền là đều phải đi theo, tất cả đều phải đi, mà những ban ngành quan trọng khác cũng phải đi theo.

Gần tiến vào tháng tám, Viên Tự Lập không còn được thoải mái như trước, vì năm nay cả nước tiến hành cải cách tiền lương, xã Liễu Hà cũng không phải ngoại lệ. Vì muốn làm tốt cải cách tiền lương nên Viên Tự Lập yêu cầu phòng tài chính phối hợp với phòng tổ chức nhân sự, vì vậy mà vài chục người bận rộn hai tháng mới hoàn thành nhiệm vụ công tác. Bây giờ tất cả bảng lương mới đã xong, chỉ còn báo cáo lên phòng nhân sự huyện để phê chuẩn mà thôi.

Sau khi Viên Tự Lập bề bộn công tác thì rất ít khi được gặp Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân, bây giờ nhà trường đang nghỉ, hai cô gái cũng không có mặt ở xã Liễu Hà, vì thế mà Viên Tự Lập cũng vui mừng vì được thanh nhàn. Lúc này thời gian hắn đi dạo ở ủy ban xã cũng không còn được nhiều như trước, dưới tình huống bình thường hắn đều ở trong văn phòng của phòng tài chính, tất cả vấn đề điều phối ban ngành đều giao phó cho phó bí thư Hùng Khai Thắng vừa nhận chức. Hùng Khai Thắng được phân công quản lý đoàn thể, Chu Khải làm phó bí thư quản lý nông nghiệp, người này là cán bộ từ văn phòng huyện ủy phái xuống. Ngô Thiếu Huy làm ủy viên tổ chức, Lưu Nhân làm ủy viên tuyên truyền, Lưu Nhân là nữ đồng chí, cũng là nữ lãnh đạo duy nhất trong các thành viên ban ngành, hai người này đều là cán bộ từ trên huyện phái xuống.

Trong các thành viên ban ngành thì Viên Tự Lập và Hùng Khai Thắng có quan hệ tốt nhất, tiếp theo chính là Chu Nghĩa Hải, những người còn lại cũng bình thường. Lần này Hùng Khai Thắng được trọng dụng, hắn tỏ ra rất cảm kích Viên Tự Lập, giáo viên Lưu mua hai cây thuốc Hồng Tháp Sơn đến tỏ vẻ cảm tạ, điều này làm Viên Tự Lập đỡ khó đỡ cười phải nhận thuốc lá. Lúc này Viên Tự Lập căn bản không thiếu thuốc lá, trong tủ của phòng tài chính đặt vài chục cây thuốc, đều là của người phụ trách đưa tới. Viên Tự Lập đến khu ủy ban xã thì đều tìm Hùng Khai Thắng nói chuyện phiếm, hai người rất ít khi có chung công tác. Hùng Khai Thắng được phân công quản lý cơ quan, cần chi khá nhiều tiền, Viên Tự Lập nhất định phải nắm chặt tình huống.

Viên Tự Lập không hiểu rõ là ai dễ bắt mình, ban đầu hắn ghép tất cả công lao lên đầu Triệu Thiên Nhiên, nhưng cẩn thận suy xét thì hắn cũng bác bỏ ý nghĩ này. Triệu Thiên Nhiên đã lên thành phố Hoài Dương nhận chức, vị trí bí thư huyện ủy thuộc về Dương Bản, bây giờ Triệu Thiên Nhiên tuyệt đối sẽ không thể nói trực tiếp với Dương Bản, như vậy sẽ dính vào hiểm nghị, sợ rằng sẽ làm xấu sự việc. Như vậy Triệu Thiên Nhiên nhất định có thể thông qua một biện pháp khác để ảnh hưởng đến Dương Bản, chính mình được đề bạt làm chủ tịch xã Liễu Hà, đây nhất định là nhiệm vụ mà Triệu Thiên Nhiên ủy thác cho người nào đó hoàn thành, người này là ai? Hắn bác bỏ Hào Vĩnh Khải, vì từ trong miệng Hầu Vũ, hắn biết Hào Vĩnh Khải không dễ bắt mình, như vậy chỉ có một người, đó là Liêu Cảnh Lâm. Mỗi ngày Liêu Cảnh Lâm đều đi theo bí thư huyện ủy, rất có cơ hội nói chuyện, đồng thời Liêu Cảnh Lâm là người được Triệu Thiên Nhiên đề bạt, nếu Triệu Thiên Nhiên nói ra thì chắc chắn Liêu Cảnh Lâm sẽ dốc hết sức làm tốt. Sau khi nghĩ thông suốt điều này thì Viên Tự Lập quyết định tìm cơ hội đến Hoài Dương, hắn đã nhận chức được ba tháng, nếu không đến tỏ vẻ cảm tạ Triệu Thiên Nhiên thì thật sự khó thể tha thứ.

Triệu Thiên Nhiên vẫn có biểu cảm như cũ, không nói thêm điều gì, Viên Tự Lập càng cảm thấy suy nghĩ của mình là chính xác. Triệu Thiên Nhiên nhắc nhở hắn vài câu, cuối cùng nói một câu kỳ quái:

- Lớp bồi dưỡng cán bộ của trường đảng thị ủy sẽ mở vào tháng chín.

Viên Tự Lập không hiểu điều này có ý gì, nhưng chủ tịch Triệu không nói nhiều, Viên Tự Lập cũng không hỏi nhiều. Sau khi hắn trở lại xã Liễu Hà thì mới hiểu ra, thì ra chủ tịch Triệu muốn hắn tranh thủ đến học tập ở trường đảng thị ủy. Hề là những cán bộ được đề bạt thường học tập, nhưng vì sao chủ tịch Triệu muốn hắn tham gia khóa bồi dưỡng lần này? Hắn không biết, hắn cũng không ra mặt, chỉ yêu cầu chủ nhiệm Hầu hỗ trợ, vì nhân viên cho những lớp bồi dưỡng cán bộ như vậy đều được Hào Vĩnh Khải nắm trong tay.

Ngày 17 tháng 8, Viên Tự Lập đang ở trong phòng tài vụ thì nhận được thông báo của Hầu Vũ, lớp bồi dưỡng cán bộ của trường đảng thị ủy sẽ nhập học vào ngày 15 tháng 9, thời gian học tập là bốn tháng, tên hắn đã được báo cáo lên trên, đầu tháng chín huyện ủy sẽ đưa thông báo học tập. Nói cách khác thì sáu tháng cuối năm Viên Tự Lập rất ít khi lộ diện ở xã Liễu Hà, trừ khi có công tác đặc biệt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cảnh Ngộ Của Trần Bình.

- Chủ tịch Viên, đội trưởng đội cảnh sát hình sự huyện Tuyên Thi là Dương Học Thiên đã đến.
- Bí thư Dương, anh đi cùng là được rồi, trước kia đều là anh đi cùng.
- Chủ tịch Viên, ý của đội trưởng Dương là muốn gặp anh.
- Được rồi, chúng ta cùng đi, đội trưởng Dương ở nhà hàng nào?
- Nhà hàng Phù Dung.

Khi Viên Tự Lập và Dương Bán Phú đến nhà hàng Phù Dung thì Dương Học Thiên và ba vị cảnh sát khác đang ngồi bên trong, vẻ mặt rất nghiêm túc, đám nhân viên phục vụ xung quanh cũng không dám nói giỡn.

- Chủ tịch Viên, chào anh, đây là những cảnh sát trong đội.
- Chào đội trưởng Dương, chào các vị, xấu hổ quá, bí thư Chu xuống thôn kiểm tra công tác trồng cây thuốc lá, các anh đều đã đến đây, chút nữa uống vài ly, tôi sẽ thay mặt bí thư mời rượu.
- Chủ tịch Viên, tìm một chỗ nói chuyện.

Viên Tự Lập và Dương Học Thiên ra ngoài nhà hàng, trên đường lộ cũng không có quá nhiều xe.

- Chủ tịch Viên, đội cảnh sát hình sự đã bắt phó chủ tịch Trần Bình.
- Đội trưởng Dương, anh nói đùa gì vậy?
- Chủ tịch Viên, tôi nói thật, Trần Bình hiềm nghi lừa đảo chiếm đoạt tài sản, còn thuê người hành hung, đã bị cảnh sát bắt giam.
- Chuyện xảy ra khi nào? Trong huyện có biết chưa?
- Đã xảy ra hơn một giờ trước, lãnh đạo huyện ủy và khối chính quyền đều đã biết, anh cũng biết rồi đấy, muốn bắt cán bộ lãnh đạo đều phải có sự gật đầu của lãnh đạo huyện ủy.
- Đội trưởng Dương, lần này xảy ra chuyện lớn, nếu nói ra lại làm xấu mặt xã Liễu Hà.
- Chủ tịch Viên, tôi đến cũng để giải thích, không phải chúng tôi muốn bắt, vì người bị hại tố cáo lên viện kiểm sát, lúc đó viện kiểm sát đưa ra thông báo bắt người, chúng tôi không thể không đi chấp hành.
- Tôi biết rồi, Trần Bình chẳng lẽ đắc tội với vị nào ở viện kiểm sát sao? Vì sao lại làm vậy?
- Hừ, đám khốn kiếp ở viện kiểm sát kia không có kẻ nào là tốt đẹp, nhất định là Trần Bình đã bái lạy không đúng chỗ, vì vậy đám người kia mới xuống tay. Đám người này thật sự không nói đến cảm tình, bình thường cũng chẳng ai mua được, có quái gì đặc biệt hơn người.
- Được rồi, đội trưởng Dương, anh em với nhau cũng nói thật, bây giờ có biện pháp giải quyết nào không?
- Chủ tịch Viên, anh để tôi nói rõ sự việc đã... ....

Thì ra vợ của Trần Bình công tác ở phòng dân chính thị trấn Nghiệp Long huyện Tuyên Thi, không biết vì sao lại có mối quan hệ bất chính với chủ nhiệm phòng dân chính. Ngày 11 tháng 8, Trần Bình không biết dùng biện pháp gì mà bắt được kẻ thông dâm ngay tại hiện trường, đáng lý ra hắn là người bị hại, nhưng biện pháp hắn sử dụng lại vượt quá giới hạn. Hắn mời đến vài người, trói tên chủ nhiệm phòng dân chính kia lại, sau đó đưa ra ngoài vùng hoang vu, đánh đập đối phương, sau đó bắt đối phương viết lại phiếu nợ hai mươi ngàn. Vị chủ nhiệm phòng dân chính này nghĩ đến con số hai mươi ngàn tiền nợ mà đầu đầu nhúc ọc, dù thế nào cũng không tìm ra được, vì vậy mới về nhà quỳ gối trước mặt vợ, nói rõ sự việc. Vợ của hắn biết chuyện thì không kịp phát giận mà chạy ngay đến viện kiểm sát nói ra sự việc, sau này viện kiểm sát tìm được Trần Bình, không biết giữa hai bên có chuyện gì xảy ra mà viện kiểm sát yêu cầu đội cảnh sát hình sự bắt Trần Bình, đồng thời cũng lập tổ điều tra với Trần Bình.

- Tôi hiểu rồi, vật quan trọng của sự kiện lần này chính là phiếu nợ kia, còn chuyện mướn người hành hung, còn bà nó, nếu vợ của đám người viện kiểm sát kia cũng vào ngũ với thằng khác, không biết bọn họ có dùng lý tính để đối đãi, dùng lời nói đạo lý với đối phương hay không?
- Chủ tịch Viên, lời này cũng không thể tùy tiện nói được, người của viện kiểm sát cũng không dễ trêu vào.
- Đội trưởng Dương, tôi muốn biết kết quả xấu nhất của sự kiện lần này là gì?
- Dựa theo những gì chúng tôi biết thì kết quả tốt nhất chỉ là vụ án về trị an xã hội, xấu nhất thành án hình sự. Trước mắt thì ý tứ của viện kiểm sát đã rất rõ ràng, yêu cầu xử lý theo án hình sự, nhưng lúc này đảng ủy còn chưa thống nhất, vì vậy tạm thời đưa Trần Bình về đồng công an.
- Được, tôi biết rồi, cảm ơn anh, còn một vấn đề, đội trưởng Dương hôm nay nói cho tôi biết, đã có thông báo chính thức chưa?

- Xem như chính thức thông báo rồi.

- Được rồi, không nói nữa, ăn cơm trước, ăn cơm trước.

Viên Tự Lập thật sự không ngờ xã Liễu Hà có nhiều chuyện như vậy, chuyện này thật sự không phải là chuyện nhỏ, sẽ ảnh hưởng đến cả đời của Trần Bình. Tuy Viên Tự Lập thật sự không ưa Trần Bình nhưng dù sao cũng là người cùng đơn vị, không nhìn thấy chùa thì phải nể mặt phật, khi nên ra tay thì phải ra tay.

Viên Tự Lập thừa dịp dùng cơm mà gọi Dương Bán Phú vào khẽ nói vài câu, sau đó Dương Bán Phú nhanh chóng chuẩn bị bốn túi nhựa, bên trong có vài cây thuốc lá. Viên Tự Lập hiểu, đội cảnh sát hình sự mới là quan trọng, vì người của viện kiểm sát thật sự không thể kết giao, tất cả đều phải xem vào sự thật.

Sau khi ăn xong thì Dương Học Thiên cầm túi bóng, ngoài miệng thì chối từ nhưng lại bị những lời của Viên Tự Lập bắt buộc phải nhận, vì dù thế nào thì đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà cũng đã gây phiền cho đội cảnh sát hình sự huyện, đội trưởng Dương dù sao cũng là bạn bè, chỉ vài cây thuốc thì tính là gì? Sau này còn phải hoan nghênh đội trưởng Dương đến chỉ đạo công tác. Vì vậy mà mọi người cười hi hi cáo từ, những lời nên nói đều đã nói, sau này nên làm thế nào thì Dương Học Thiên và Viên Tự Lập đều hiểu rất rõ.

Chu Nghĩa Hải đang cực kỳ quan tâm đến cây thuốc lá, vì đến gần mùa thu hoạch nên chẳng thể xuất hiện vấn đề gì được. Vì Dương Bán Phú không tìm được Chu Nghĩa Hải nên quay lại tìm Viên Tự Lập, mà Viên Tự Lập cũng không tiếp tục chậm trễ, hẩn thông báo tình huống đơn giản cho Hùng Khai Thắng, sau đó ngồi xe đi tìm Chu Nghĩa Hải.

- Lại xảy ra chuyện như vậy sao? Chủ tịch Viên, cậu nghĩ xem chúng ta nên làm thế nào?

- Bí thư Chu, tôi thấy thế này, Trần Bình vì vấn đề gia đình mới làm như vậy, chúng ta không thể bỏ mặc được. Nếu lãnh đạo huyện ủy đã biết thì chúng ta trực tiếp đến huyện, tìm lãnh đạo huyện ủy, chuyện này cuối cùng chỉ có một biện pháp giải quyết, có lẽ cần lãnh đạo huyện ủy đồng ý.

- Được, chúng ta sẽ xuất phát ngay bây giờ, tôi thấy chúng ta nên đề xuất biện pháp cụ thể, ví dụ như nên giao sự việc của Trần Bình cho ủy ban kỷ luật xử lý thì hay hơn.

- Được, vẫn là bí thư Chu suy xét chu toàn, vì vậy tính chất của vấn đề sẽ thay đổi.

- Chủ tịch Viên, trong đó còn có phiền toái, chính là thái độ của Viện kiểm sát, xem ra Trần Bình đã đắc tội người của Viện kiểm sát, vì vậy mới sinh ra kết cục như vậy. Vì thế nhất định phải khẩn cầu lãnh đạo huyện ủy để thay đổi thái độ của viện kiểm sát, hai là thay đổi thái độ của công an huyện. Hừ, đám người công an huyện kia tôi đều biết, biểu hiện thì dễ nói chuyện nhưng không nhận thân với bất kỳ ai, dù là cậu hay tôi nói với bọn họ cũng không có tác dụng, chỉ khi lãnh đạo huyện mở miệng, tốt nhất là phòng tư pháp có thái độ chính xác là tốt nhất. Sự việc Trần Bình có thể lớn có thể nhỏ, chẳng qua chỉ là một câu chuyện mà thôi.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập chạy đến huyện ủy, bọn họ tìm được Hầu Vũ, vừa đúng lúc phó bí thư Hào Vĩnh Khải có mặt ở trong phòng làm việc mà không ra ngoài, bọn họ đi vào mà có chút bất an.

- Các anh đã đến, mời ngồi, chủ nhiệm Hầu, pha hai ly trà.

- Không cần làm phiền chủ nhiệm Hầu, cứ để chúng tôi tự làm lấy.

Viên Tự Lập vội vàng đứng lên tự mình pha trà, hẩn thấy ly trà của Hào Vĩnh Khải chỉ còn một nửa, vì vậy trước tiên pha trà cho Hào Vĩnh Khải, sau đó mới rót ba ly cho mình, Chu Nghĩa Hải và Hầu Vũ.

- Chuyện Trần Bình chắc các anh cũng biết rồi, thật không ngờ một cán bộ đảng viên lãnh đạo mà lại khả nghi phạm tội, đây rõ ràng là sự kiện làm xấu mặt đảng ủy chính quyền huyện.

- Bí thư Hào, đều do chúng tôi không làm tốt công tác, chúng tôi tiếp nhận lời phê bình của bí thư.

- Được rồi, chuyện đã như vậy cũng không thể không làm phiền các anh, Trần Bình là người trưởng thành, biết rõ không chế hành vi của mình, anh ấy phạm tội, phải biết gánh trách nhiệm.

Trong phòng làm việc chợt an tĩnh trở lại, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập thật sự không ngờ thái độ của Hào Vĩnh Khải là như vậy. Lúc này bọn họ nhớ đến thời điểm Hào Vĩnh Khải đến khảo sát ban ngành xã Liễu Hà, lại thấy tình cảnh của Đoạn Kim Ba và Trần Bình, hai người chợt hiểu ra, ấn tượng của Hào Vĩnh Khải với Trần Bình là không tốt, xem ra sẽ không bảo vệ Trần Bình.

- Bí thư Hào, hôm nay bí thư Chu và tôi đến đây, một là thừa nhận chỗ sai lầm trong công tác của đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà, hai là muốn nói một chút tình huống của đồng chí Trần Bình.

- Đúng vậy, bí thư Hào, đồng chí Trần Bình là phó chủ tịch xã Liễu Hà, là thành viên ban ngành, xảy ra sự việc thế này rõ ràng là xã Liễu Hà đã làm xấu mặt đảng ủy chính quyền huyện, hôm nay coi như chúng tôi đến đền bù.

Chương 29: Chuyện Lớn Hóa Nhỏ.

- Được rồi, không nói nhiều lời, có phải mục đích của các anh hôm nay đến đây vì muốn biện hộ cho Trần Bình hay không? Đồng chí Trần Bình đã làm trái pháp luật, huyện ủy đã tổ thái độ kiên quyết, đối với cán bộ lãnh đạo thì phạm pháp sẽ không được xem xét.

- Bí thư Hào, tôi không có suy nghĩ như vậy.

Viên Tự Lập mở miệng, điều này làm cho Chu Nghĩa Hải và Hầu Vũ chột sững sờ, đứng trước mặt Hào Vĩnh Khải mà Viên Tự Lập có lá gan lớn như vậy sao?

- Được rồi, huyện ủy cũng muốn nghe những ý kiến khác biệt, chủ tịch Viên cứ nói.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không đúng, giọng điệu của Hào Vĩnh Khải có chút thay đổi, lời nói cũng nghiêm khắc hơn, điều này nói rõ Hào Vĩnh Khải đang không hài lòng.

- Bí thư Hào, tôi thấy thế này, đồng chí Trần Bình làm trái pháp luật là sự thật, không thể nào chạy thoát được. Nhưng chuyện lừa đảo chiếm đoạt tài sản cần phải xem xét tình tiết, đối phương chỉ bị ép ghi một phiếu nợ, cũng chưa trả tiền, điều này nói rõ Trần Bình cũng không nhất định muốn lấy tiền của đối phương. Có thể thấy sai lầm của đồng chí Trần Bình chính là coi vợ là vật phẩm, mà vật phẩm bị người khác sử dụng, điều này làm Trần Bình cho rằng đối phương phải trả tiền. Đồng thời chuyện mướn người hành hung cũng làm tôi không hiểu, vợ ngủ với người ta, tôi dạy bảo người ta mà bị vu cáo nghiêm trọng như vậy, tôi cũng không tin đám người viện kiểm sát và công an có vợ ngủ với người khác mà có thể nói đến pháp luật, đồng thời cũng bình tĩnh nói chuyện với đối phương, tôi sợ rằng bọn họ đã móc súng ra bắn vào đầu của đối phương rồi. Trần Bình thật sự đáng thương, vợ ngủ với người ta, chính mình còn phải vào nhà lao... ....

- Ha ha ha ha... ....

Hào Vĩnh Khải đã sớm không nhịn được, hần cười lên ha ha, hần thật sự không ngờ Viên Tự Lập có thể nói ra những lời như vậy.

- Tiểu Viên ơi là Tiểu Viên, bảo tôi nói thế nào đây, cậu nói những lời này mà coi được à, tình cảm sao có thể xem xét như thế được? Nhờ kỹ né, nói như vậy chỉ có thể ở chỗ này mà thôi, không cần phải nói ở nơi khác.

- Vâng, bí thư Hào, tôi cũng chỉ dám nói ở đây mà thôi.

- Bí thư Chu, Tiểu Viên nói cũng rất đúng, đồng chí Trần Bình vốn là người bị hại, bây giờ lại bị bắt ngược lại, nghĩ tới nghĩ lui thì cũng không thích hợp cho lắm, các anh có ý kiến gì?

- Bí thư Hào, Trần Bình thân là cán bộ đảng viên, xử lý sự việc gia đình như vậy rõ ràng là không thích hợp, vì vậy đảng ủy chính quyền xã cho rằng nên đề ủy ban kỷ luật ra mặt điều tra.

- Được, phạm pháp và vi phạm kỷ luật là hai quan điểm bất đồng, khác biệt rất lớn đấy nhé. Các anh nói đúng, đã hiểu cách bảo vệ cán bộ, chuyện này tôi đã biết, các anh cứ về, cũng đừng nên tìm lãnh đạo khác.

- Chủ tịch Viên, tài ăn nói rất tốt, có thể đã động được cả bí thư Hào.

- Chủ nhiệm Hầu, làm gì có chuyện ăn nói tốt, tôi chỉ mở miệng nói bậy mà thôi, du sao cũng là nói sai trước mặt lãnh đạo, cũng đã được lãnh đạo phê bình.

Hầu Vũ muốn giữ lại dùng com, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập khề từ chối. Ý nghĩa lời nói của bí thư Hào Vĩnh Khải vừa rồi rất rõ ràng, không cần qua lại ở huyện ủy, nếu người khác nhìn thấy sẽ sinh ra những ảnh hưởng không tốt, lại sinh ra phiền toái không cần thiết với vấn đề giải quyết sự việc của Trần Bình. Bây giờ bí thư Hào Vĩnh Khải đã tỏ thái độ, chuyện này không cần đi tìm các vị lãnh đạo khác, Hầu Vũ tất nhiên cũng hiểu, cũng không cường cầu, vì vậy mà Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập nhanh chóng rời khỏi khu huyện ủy.

Ngày 19 tháng 8, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập gặp lại Trần Bình ở ủy ban xã Liễu Hà.

Sự việc của Trần Bình phần lớn người trong vùng đều biết, ai cũng đồng tình, mà cũng không ít người cảm thấy đây là đại nạn của hần. Sau khi Đoàn Kim Ba qua đời thì nhiều người cho rằng Trần Bình mất đi chỗ dựa, đã sớm kẹp đuôi làm người, nhưng không ngờ bây giờ gia đình lại gặp chuyện như vậy, thật sự là họa vô đơn chí. Lúc này Trần Bình xuất hiện ở ủy ban xã Liễu Hà làm nhiều người chấn động, cảm thấy khó thể tưởng tượng nổi, mà người hiểu sự việc chỉ có Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập mà thôi.

- Bí thư Chu, chủ tịch Viên, chuyện lần này phải cảm ơn các anh.

- Chủ tịch Trần, không cần nói nhiều, sau khi sự việc chấm dứt thì nên xử lý tốt chuyện gia đình, an tâm công tác.

Ngày 20 tháng 8, ủy ban kỷ luật huyện ủy và phòng giám sát xuống điều tra ở xã Liễu Hà, sau khi trưng cầu ý kiến của Chu Nghĩa Hải thì lại đưa Trần Bình đi.

Viên Tự Lập thật sự cảm khái, quyền lực của lãnh đạo thật sự không phải là bình thường, nếu anh làm trái quy tắc, lãnh đạo chỉ cần nói một câu sẽ rơi vào trạng thái vạn kiếp bất phục ngay lập tức. Nếu anh có quan hệ tốt, như vậy chuyện lớn cũng có thể hóa nhỏ, trừ khi biết được anh là kẻ giết người phóng hỏa. Nhưng cán bộ lãnh đạo thì có ai lại đi làm như vậy? Chỉ cần nhìn rõ những điều này thì Viên Tự Lập lại có chút cảm giác nóng bỏng với chuyện truy cầu quyền lực, nhiều năm sau hẳn không thể tưởng tượng được nguyên nhân mình truy cầu quyền lực chính là vì sự kiện của một vị phó chủ tịch xã.

Ngày 2 tháng 9 phòng tài chính huyện ủy đến thông báo, ngày 14 tháng 9 Viên Tự Lập phải đến trường đảng thị ủy báo danh, tham gia lớp bồi dưỡng cán bộ cấp thành phố, thời gian là bốn tháng.

Lúc này Viên Tự Lập và Chu Nghĩa Hải đang ở trong khu hành chính của ủy ban kỷ luật huyện ủy, chuyện của Trần Bình đã coi như điều tra xong, tài liệu đã có sẵn, mà đội cảnh sát hình sự cũng điều tra xong. Hôm nay vấn đề xử lý Trần Bình có chút phiền toái, chủ yếu là vợ của vị trưởng phòng dân chính kia kiên quyết yêu cầu xử lý Trần Bình, điều này gây khó khăn cho ủy ban kỷ luật huyện ủy. Chu Nghĩa Hải tìm được bí thư và chủ tịch thị trấn Nghiệp Long, bọn họ cũng đưa ra lời giúp đỡ thuyết phục, nhưng đối phương lại nhất quyết không đảm nhiệm chức vụ trưởng phòng dân chính cũng phải vận ngã Trần Bình. Cuối cùng vẫn là Viên Tự Lập đưa ra ý kiến, vì tên trưởng phòng dân chính kia quyến rũ vợ người ta, thân là đảng viên mà có hành vi vi phạm kỷ luật, ủy ban kỷ luật huyện ủy có thể nhắm vào đây mà điều tra. Hơn nữa ở vấn đề xử lý nên lập lời nước đôi, nói ra rất nghiêm trọng, cuộc sống tác phong có vấn đề, có thể khai trừ khỏi đảng, khai trừ công chức. Nếu đối phương muốn náo loạn thì nhất định phải cho hai bên vạch mặt nhau náo loạn một phen.

Ý kiến của Viên Tự Lập rõ ràng cho ra quyết định, đáng về bề bề của đối phương đã biến mất, vì người này vốn làm chuyện đuối lý, ngượng với vợ người ta còn muốn người ta bị xử nặng, chuyện như vậy cầm đi đâu nói cũng không được đồng tình.

Cuối tháng tám thì ủy ban kỷ luật và phòng giám sát huyện ủy đã đưa ra ý kiến xử lý, quyết định xử phạt trong đảng và xử phạt hành chính. Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập vẫn còn cảm thấy làm như vậy là quá nặng tay, vì thế cả hai đến ủy ban kỷ luật và phòng giám sát tìm các lãnh đạo tương quan, yêu cầu xử lý nhẹ nhàng. Nhưng thái độ của huyện ủy đã rất rõ ràng, xử phạt như vậy đã là nhẹ nhất, nếu không thì ủy ban kỷ luật cũng không thể nào báo cáo cho huyện ủy, còn vấn đề xử lý Trần Bình còn phải thông qua hội nghị thường ủy huyện ủy. Trần Bình là cán bộ thuộc quản lý của huyện ủy, vì vậy ủy ban kỷ luật quyết định dừng điều tra ở đây. Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập cũng hiểu thái độ của ủy ban kỷ luật huyện ủy không biến đổi, nếu muốn thay đổi thì phải tìm lãnh đạo huyện ủy.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập từ trong ủy ban kỷ luật đi ra, cả hai bàn bạc với nhau, quyết định cứ như vậy, nếu cứ tiếp tục tìm bí thư Hào Vĩnh Khái thì thật sự khó thể nào nói nổi. Dù sao Trần Bình cũng là phó chủ tịch xã Liễu Hà, chỉ cần không mất chức là được.

Viên Tự Lập từ miệng Hầu Vũ mà biết được chuyện của Trần Bình, huyện ủy đã hạ quyết tâm, thái độ của viện kiểm sát rất cứng rắn, kiên quyết yêu cầu khởi tố Trần Bình. Nhưng thái độ của viện kiểm sát chọc giận bí thư Hào Vĩnh Khái, vì vậy mà bí thư quyết định tự mình đến tìm kiểm sát trưởng và phó kiểm sát trưởng nói chuyện, đã hỏi bọn họ, có phải là không phục lãnh đạo huyện ủy hay không? Vì điều này có trách nhiệm quá lớn, đám người viện kiểm sát không thể chịu được, vì vậy mới dừng tay. Công an thì rất dễ nói, sau khi biết được thái độ của huyện ủy thì lập tức thả người.

Viên Tự Lập hiểu, viện kiểm sát đã phạm úy, lúc vừa mới bắt đầu thì huyện ủy còn giúp đỡ bọn họ, chẳng qua vì những vấn đề liên quan đến Trần Bình trước đó. Nhưng sau này huyện ủy thay đổi thái độ, viện kiểm sát lại cảm thấy đúng, nhất định phải xử lý nghiêm túc, như vậy chẳng phải đắc tội lãnh đạo huyện ủy sao? Huyện ủy tất nhiên là bộ mặt của các vị bí thư, nếu lãnh đạo nói thì tuyến dưới phải làm theo, nếu nói ra mà không nghe, như vậy lãnh đạo còn gì là quyền uy? Huyện ủy còn gì là uy tín? Vì vậy sự việc đến nước này thì viện kiểm sát không dám tiếp tục kiên trì, dù là viện kiểm sát muốn xử lý mạnh thì huyện ủy cũng không cho, dù sao thì cục công an cũng nằm dưới sự lãnh đạo của huyện ủy, tòa án cũng nằm dưới sự lãnh đạo của huyện ủy, nếu không nghe thì lãnh đạo huyện ủy sẽ xem xét đến vấn đề chức vụ của các vị lãnh đạo viện kiểm sát, tất nhiên sự việc sẽ không đến mức độ như vậy.

Viên Tự Lập không rõ vì sao viện kiểm sát có thái độ cứng nhắc như vậy, chuyện này nói trắng ra đều do viện kiểm sát náo loạn gây ra. Sau này nghe ngóng thì Viên Tự Lập mới biết vợ của tên trưởng phòng dân chính kia có quan hệ với người trong viện kiểm sát, anh họ của người phụ nữ này là một trưởng khoa, đồng thời còn là một trưởng khoa được lãnh đạo viện kiểm sát tán thưởng.

Trên thế giới không có chuyện yêu đương vô duyên vô cớ, cũng không có chuyện hận thù vô cớ, tất cả đều cực kỳ rối rắm và khó tháo gỡ. Viện kiểm sát cũng không phải hệ thống nhất định sẽ giữ gìn sự chính nghĩa của luật pháp, chỉ cần có chút liên quan đến quan hệ thì phải xử lý theo hướng nể trọng lẫn nhau. Viên Tự Lập không khỏi nghĩ đến một vấn đề, nếu dân chúng không chức không quyền mà dính vào những rắc rối như vậy, sợ rằng sẽ hồng bét.

Ngày 6 tháng 9, huyện ủy tổ chức hội nghị thường ủy, quyết định lấy ý kiến xử lý Trần Bình.

Ngày 7 tháng 9 Trần Bình về xã công tác, nhưng trạng thái tinh thần đã xảy ra biến đổi rất lớn, nhìn qua có vẻ âm trầm hơn.

Sau này Viên Tự Lập nghe nói Trần Bình đã ly hôn với vợ, hẳn cũng không muốn gì, con cũng theo mẹ, vì vậy mà hẳn càng thêm công khai với Tiểu Nhan ở phòng kế hoạch hóa gia đình. Viên Tự Lập biết Trần Bình gặp phải đả kích, cần phải có thời gian thích ứng. Hẳn còn nghe nói trong quá trình xử lý thì Trần Bình đã hao tổn khá nhiều tiền bạc, đúng là không còn cách nào khác, sự thật chính là như vậy.

Chương 30: Xấu Hồ Khó Tả.

Viên Tự Lập nhanh chóng đến học tập ở trường đảng thị ủy, lúc này đã sắp bắt đầu thu mua lá thuốc lá, theo kế hoạch thì còn vài ngày nữa sẽ giao dịch lá thuốc, thu hoạch lương thực, thu thuế nông nghiệp, thu thuế đặc sản, công tác nhiều lên, cán bộ bắt đầu bận rộn. Vì vậy mà Chu Nghĩa Hải đặc biệt đến tìm Viên Tự Lập, hai người bàn bạc rất kỹ, Chu Nghĩa Hải quen thuộc công tác kinh tế, khi Viên Tự Lập còn đang học tập thì Chu Nghĩa Hải có thể tạm thời quản lý. Nhưng khi có những vấn đề quan trọng xảy ra thì Chu Nghĩa Hải đưa ra yêu cầu và Viên Tự Lập bắt buộc phải quay về, dù sao thì trường đảng cũng không học tập quá căng. Viên Tự Lập tất nhiên sẽ nhận lời, hẳn cũng cảm thấy có chút xấu hổ, lần này đi học tập mình thật sự là tranh thủ, đúng là rất bận rộn.

Sở dĩ tài chính của xã Liễu Hà rất tốt cũng vì một vấn đề kỳ lạ, đó chính là nhà máy rượu và nhà máy xi măng, hiệu quả và lợi ích hoạt động của hai nhà máy này là rất lớn. Những năm qua nông thôn xây dựng nhà cửa ngày càng nhiều, không ít người xuống phía nam làm công, sau khi kiếm được nhiều tiền thì chuyện cần làm đầu tiên là về xây nhà, vì vậy mà nhà máy xi măng sản xuất ra cũng không đủ yêu cầu, một năm bốn mùa đều bận rộn công tác. Nhà máy rượu cũng không kém, sản xuất rượu bắp, rượu Cao Lương, rất đúng khẩu vị của nông dân. Mỗi năm tiền thuế mà nhà máy rượu và xi măng giao cho xã Liễu Hà là khá lớn, nhà máy xi măng là năm trăm ngàn, nhà máy rượu là ba trăm ngàn, tổng cộng là tám trăm ngàn. Xã Liễu Hà thường có tài chính dư dả, tất nhiên cũng nhờ tám trăm ngàn tiền thuế của hai công ty kia được đưa vào tay xã Liễu Hà, số tiền này không tiến vào trong hệ thống tài chính, thậm chí lãnh đạo đảng ủy chính quyền huyện cũng mơ hồ không biết, nhưng người ta có nhà máy xi măng và nhà máy rượu, các xã thị trấn khác cũng chỉ biết giương mắt nhìn mà thôi.

Viên Tự Lập sau khi nhận chức chủ tịch thì biết được điều này, hẳn hiểu trong xã thật sự có tiền, vì thế mà chủ tịch xã cũng thoải mái hơn. Rất nhiều xã thị trấn đến cuối năm thường tránh né, vì cần quá nhiều tiền, hơn nữa lại chẳng có tiền bù vào, xã Liễu Hà không xuất hiện tình huống như vậy. Nhưng có lợi thì cũng có hại, cuối năm xã Liễu Hà dường như được rút tiền từ phòng tài chính, dù sao lãnh đạo huyện ủy cũng không phê chuẩn.

Lần này Viên Tự Lập đến học tập ở trường đảng thị ủy, Chu Nghĩa Hải yêu cầu hẳn mang theo hai mươi ngàn tiền mặt, vì đến thị ủy cần phải động vào nhiều quan hệ, tiếp đãi nhiều. Chuyện này Viên Tự Lập cảm thấy thật sự rất khó nói. Ngoài ra còn phải bỏ ra chút tiền để tiêu phí này nọ, bây giờ trong huyện đã xuất hiện những chiếc điện thoại bộ đàm, rất thuận tiện nhưng giá cả có hơi cao, nhưng vì thuận tiện cho công tác nên nhất định phải mua. Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập mỗi người sẽ mua một chiếc điện thoại, vì trước đó bí thư và chủ tịch thị trấn Nghiệp Long đã xài loại điện thoại này, mà lãnh đạo huyện thì đã được phân phối sử dụng từ lâu. Hai người còn có ý nghĩ chuẩn bị mua một chiếc Santana, nhưng trong huyện còn chưa bắt đầu thay đổi xe quy mô lớn, vì thế cả hai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mọi chuyện đều đã được làm tốt, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập mỗi người một chiếc điện thoại. Hiện tại thì loại Motorola là cao cấp nhất, một bộ mười lăm ngàn, Chu Nghĩa Hải có mã số là 90055, Viên Tự Lập có mã số là 90056. Sau khi hai người có điện thoại thì đều cười cười, vì lúc này trong huyện được phân phối điện thoại cũng không nhiều.

Số điện thoại của hai người chỉ nói cho Hùng Khai Thắng và Hoàng Lâm, sau này có sự việc gì khẩn cấp có thể liên lạc với bọn họ, nhưng điện thoại này sử dụng có hạn chế rất lớn, vì xuống dưới thôn sẽ là sát vụn vì không có tín hiệu, nghe nói công ty điện thoại sắp mở một trạm thu phát sóng ở huyện Tuyên Thi.

Sáng sớm ngày 14 tháng 9, Viên Tự Lập rời khỏi xã Liễu Hà đến trường đảng thị ủy học tập.

Khi Viên Tự Lập đến báo danh thì giáo viên phụ trách tiếp nhận chỉ biết nhìn chằm chằm mà không hề động bút, Viên Tự Lập cảm thấy rất kỳ quái, thì ra giáo viên thấy hắn còn quá trẻ, tưởng rằng có lầm lẫn. Đây cũng là một truyện cười ở trường đảng, cũng là cơ sở để Viên Tự Lập kết giao bạn bè ở đây.

Trường đảng mở ra rất nhiều lớp huấn luyện, đầu khai giảng vào ngày 15 tháng 9, có lớp cán bộ huyện, cán bộ xã, có lớp nghiên cứu lý luận, lớp bồi dưỡng cán bộ, lớp huấn luyện. Trong đó những lớp được chú ý nhất chính là bồi dưỡng và huấn luyện cán bộ, vì học viên lớp bồi dưỡng phần lớn là cán bộ cấp chính khoa, mà lớp huấn luyện đều là các lãnh đạo cấp phó huyện. Thời gian học tập cũng rất khác nhau, các lớp dành cho cán bộ cấp huyện và cấp xã chỉ hai tháng, lớp lý luận và thảo luận là một tháng, lớp huấn luyện ba tháng, lớp bồi dưỡng bốn tháng.

Lớp bồi dưỡng cán bộ có bốn mươi học viên, đến từ tất cả các quận huyện cùng cấp trong thành phố Hoài Dương, huyện Tuyên Thi chỉ có một mình Viên Tự Lập mà thôi, cán bộ thành phố Hoài Dương chiếm tám phần, còn các quận huyện khác ít thì có một người mà nhiều thì hai người. Viên Tự Lập mơ hồ hiểu ý của chủ tịch Triệu Thiên Nhiên, chẳng lẽ muốn hẳn kết giao quan hệ ở trường đảng?

Phó chủ tịch Vương Hải Đào, phó chủ tịch hội đồng nhân dân huyện Trương Nguyên Tề, phó chủ tịch mặt trận tổ quốc Trịnh Khánh Hữu huyện Tuyên Thi đều tham gia lớp huấn luyện ở trường đảng. Sau khi Viên Tự Lập báo danh thì thấy những lãnh đạo này. Vương Hải Đào ba mươi sáu tuổi, là lãnh đạo huyện xuất thân từ văn phòng thị ủy, nghe nói rất có lai lịch, dù không được tiến vào thường ủy huyện ủy nhưng có quan hệ rất tốt với phó chủ tịch Vương Vọng Hoa. Người này được phân công quản lý giao thông, rất có thực quyền. Còn Trương Nguyên Tề và Trịnh Khánh Hữu đều hơn năm mươi, trên cơ bản sắp về hưu đến nơi, lần này có lẽ vì rảnh rỗi không có việc gì làm, vì vậy mà đến đây giải sầu. Viên Tự Lập là hạ cấp, tất nhiên sẽ tiến lên mời các vị lãnh đạo dùng cơm, nhưng các vị lãnh đạo cũng đều có việc bận, vì vậy tất cả giao ước, sau lễ khai giảng ngày 15 sẽ cùng nhau dùng cơm.

Viên Tự Lập đến gặp chủ tịch thành phố Triệu Thiên Nhiên, lần này hắn trực tiếp đến phòng làm việc của chủ tịch Triệu, trong đây có không ít người, vì vậy phải ở bên cạnh chờ đợi. Một lúc sau hắn được gặp Triệu Thiên Nhiên, chủ tịch Triệu thấy hắn thì gật đầu tỏ ý chào, sau đó lại bắt đầu bận rộn, lúc sắp tan tầm thì Triệu Thiên Nhiên mới có chút an nhàn.

- Tiểu Viên, cậu đến học tập ở trường đảng sao?

- Vâng, chủ tịch Triệu, tôi học tập ở lớp bồi dưỡng cán bộ.

- À, rất tốt, cậu còn trẻ, cần tăng cường học tập, như vậy mới có lợi. Thế này đi, sắp tan tầm, chiều nay tôi có một hoạt động tiếp đãi, cậu đi cùng.

- Chủ tịch Triệu, như vậy là quá rầy anh, sao tiện cho được?

- Nói nhiều làm gì, đi theo là được.

Viên Tự Lập cũng không biết Triệu Thiên Nhiên đã coi hắn chính thức là văn bối, sau nhiều lần tiếp xúc thì Triệu Thiên Nhiên đã nhìn ra tiềm lực của Viên Tự Lập, như vậy cũng tốt, Viên Tự Lập có thể dần dần phóng lên trời. Hơn nữa Triệu Thiên Nhiên cũng phát hiện Viên Tự Lập là người biết cảm tạ người khác, hôm nay Viên Tự Lập mới vào quan trường, giống như một tờ giấy trắng, chính mình nên tạo nên ký hiệu thật sâu mới được. Trên quan trường không cần phải hoàn toàn khống chế một người, kết quả như vậy chưa chắc đã tốt, biện pháp tốt nhất chính là làm cho người ta luôn ghi nhớ về mình. Tất nhiên Triệu Thiên Nhiên thật sự thích Viên Tự Lập, cảm tình này không thể giải thích rõ ràng, vì hắn là người trường kỳ làm lãnh đạo, hắn cũng muốn bồi dưỡng cán bộ, nếu bây giờ đã có duyên thì nên cho Viên Tự Lập nhận được chút lợi ích thực tế.

Bữa tiệc hôm nay Triệu Thiên Nhiên đã suy xét đến chuyện mang Viên Tự Lập theo bên cạnh, vì Viên Tự Lập hai mươi bốn tuổi, có thể tìm bạn bè rất tốt. Năm ngoái có một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học được phân phối vào văn phòng khối chính quyền thành phố tên là Trình Úy Diệp, hai mươi tuổi, là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, quan trọng là cha của nàng, chính là phó thư ký trưởng tỉnh Tây Sơn, là thượng cấp của Triệu Thiên Nhiên. Vì vậy mà Triệu Thiên Nhiên nghĩ rằng muốn cho hai người thanh niên này tiếp xúc với nhau, nếu có thể thành toàn cho hai người, chẳng phải là chuyện vui lớn sao? Triệu Thiên Nhiên là phó chủ tịch thành phố được phân công quản lý giao thông và xây dựng, cũng có thể coi là một lãnh đạo có thực quyền. Vì vậy trước đó khi Trình Úy Diệp được phân phối đến văn phòng khối chính quyền thành phố thì Triệu Thiên Nhiên đã cố ý quan tâm, sắp xếp Trình Úy Diệp làm nhân viên công tác liên lạc với các phòng giao thông và xây dựng.

Triệu Thiên Nhiên hoàn toàn không hiểu vì sao Trình Úy Diệp lại bị phân phối đến thành phố Hoài Dương, dựa theo điều kiện của nàng thì hoàn toàn có thể công tác ở tỉnh thành, điều kiện của tỉnh thành tất nhiên sẽ tốt hơn Hoài Dương rất nhiều. Sau đó Triệu Thiên Nhiên tìm hiểu được nguyên nhân, thì ra Trình Úy Diệp là một sinh viên có tư tưởng độc lập tự chủ, nàng muốn dựa vào năng lực của mình mà lưu lạc xã hội, cha mẹ yêu thương và không muốn làm ảnh hưởng đến con, vì vậy lên điều nàng đến thành phố Hoài Dương, trực tiếp tiến vào văn phòng khối chính quyền thành phố. Tất nhiên Triệu Thiên Nhiên là một hạ cấp của cha Trình Úy Diệp, hắn luôn tìm mọi thời cơ để quan tâm đến nàng. Sau khi tiếp xúc một thời gian ngắn thì Triệu Thiên Nhiên phát hiện Trình Úy Diệp rất đơn thuần, hầu như không biết quy củ quan trường, điều này làm hắn không khỏi cảm khái, xem ra lãnh đạo của mình rất thương yêu con gái.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gặp Lại.

Lễ khai giảng không có gì mới lạ, Viên Tự Lập chẳng qua cũng tốt nghiệp chưa được ba năm nhưng cũng không có bao nhiêu hứng thú với học tập, trong những lời nói không cố kỵ giữa các học viên với nhau thì hắn chợt suy nghĩ ra hình tượng của trường đảng trong mắt dân chúng: "Nhìn từ xa như tòa miếu, nhìn gần thì là trường đảng, trong miếu không có hòa thượng, chẳng qua chỉ là một đám phần tử cán bộ được đào tạo mà thôi." Viên Tự Lập không nói gì, bây giờ giữa chính quyền và dân chúng có nhiều mâu thuẫn đối lập, hễ người làm quan sẽ có hình tượng tham ô trong mắt dân chúng, chỉ cần có chút bất mãn là mắng chửi chính quyền. Thật ra khi còn đi học thì Viên Tự Lập không có suy nghĩ này, nhưng sau khi bước ra xã hội và tiến vào quan trường, hắn đã hiểu những ảo diệu bên trong và nhanh chóng cải biến ý nghĩ, những bức tức trước đó đã ném đến tận quốc gia nào rồi.

Sau khi kết thúc lễ khai giảng thì buổi chiều được nghỉ, sáng sớm vào lễ khai giảng thì hiệu trưởng trường đảng và phó bí thư thị ủy đứng lên phát biểu đều yêu cầu các cán bộ chuyên chú học tập đề cao trình độ, mở rộng công tác. Viên Tự Lập thầm nghĩ, nếu thực tế khó khăn có thể nhờ vào trường đảng mà giải quyết được, như vậy sợ rằng hiệu trưởng trường đảng là chức quan lớn nhất thành phố Hoài Dương rồi.

Giữa trưa phần lớn các học viên đề nghị nghỉ ngơi, Viên Tự Lập có thói quen công tác dưới xã lại chẳng có thói quen như vậy, nhưng cũng xấu hổ khi quấy rầy người khác. Trong trường đảng thì hai người một phòng, người cùng phòng với Viên Tự Lập chính là trưởng phòng giáo dục huyện Phòng Sơn, vừa mới bốn mươi, mỗi khi nhìn người nào khác thì rất chăm chú. Sau khi biết được Viên Tự Lập là chủ tịch xã thì thái độ của Điền Lập Tân mới có chuyển biến. Viên Tự Lập nghĩ rằng hai người ở cùng phòng, cơ duyên khó có được, vì vậy mà thử mời Điền Lập Tân đến chiều đi dùng cơm, không ngờ Điền Lập Tân đồng ý không chút do dự. Viên Tự Lập cuối cùng cũng hiểu, người đến trường đảng học tập thường chỉ muốn kết giao quan hệ, nói không chừng trong đám bạn sẽ xuất hiện một vị lãnh đạo lớn thì sao?

Bốn giờ, Viên Tự Lập và Điền Lập Tân rời khỏi phòng xuống lầu hai tìm Vương Hải Đào, Trương Nguyên Tề, Trịnh Khánh Hữu. Những lãnh đạo huyện đều ở lầu hai, phòng một gian, điều kiện tốt hơn. Viên Tự Lập mang theo năm nghìn đồng, hẳn không biết tình huống giá cả ở thành phố Hoài Dương, vì vậy tình nguyện mang theo nhiều tiền để đỡ mất mặt. Vương Hải Đào lại rất quen thuộc thành phố Hoài Dương, vì nhà hắn ở Hoài Dương, Viên Tự Lập nghĩ rằng dưới tình huống bình thường thì Vương Hải Đào sẽ không dùng chân ở trong trường đảng.

Điền Lập Tân rất nhanh đã chuyển biến thái độ trước mặt các vị lãnh đạo huyện, nói nhiều hơn, giọng điệu cũng nhu hòa, bộ dạng giống như mình cũng là cấp dưới của bọn họ.

Nhà hàng Càng Hải thật sự rất quý phái, những chữ vàng sáng lóng lánh, sau khi mở cửa đi vào thì thật sự thấy son son thiếp vàng. Mọi người nói vài lời nịnh nọt Vương Hải Đào, nói hắn biết chọn nhà hàng tốt, điều này làm Viên Tự Lập trầm nghĩ đúng là nơi tốt mà không biết giá tốt thế nào, cũng không biết một bữa ăn sẽ mất bao nhiêu tiền.

- Hôm nay chủ tịch Viên làm ông chủ, rượu và thức ăn đều do chủ tịch Viên tự chi điểm, chúng ta là khách phải theo ý chủ.

- Chủ tịch Vương, anh cũng không nên nói như vậy, tôi chưa quen thuộc tình huống ở Hoài Dương, vẫn là anh gọi món thì hay hơn. Hôm nay tôi coi như đi theo chủ tịch Vương, trưởng phòng Trương, chủ tịch Trịnh và anh Điền đây để được thơm lây, bình thường tôi ở xã cũng chẳng có được thứ gì tốt, chẳng qua chỉ ăn bí đỏ và khoai tây mà no bụng, chưa quen thuộc thì không nên làm xấu mặt.

- Ha ha, chủ tịch Viên nói rất hay, vậy tôi sẽ gọi món, nhưng rượu thì phải do chủ tịch Viên tự chi điểm.

Viên Tự Lập lập tức sinh ra hảo cảm với Vương Hải Đào, nói thật, ăn cơm bên ngoài thì tiền thức ăn chẳng đáng, quan trọng là rượu. Nhà hàng quá đắt, nhưng Vương Hải Đào nể mặt Viên Tự Lập, như vậy Viên Tự Lập càng nể mặt Vương Hải Đào, có đôi khi tình hữu nghị được thành lập như vậy.

- Các vị lãnh đạo đều là khách quý, nếu không phải học tập ở trường đảng thì tôi cũng không có tư cách, không có cơ hội mời cơm các vị. Rượu không thể kém, tôi nghĩ nên uống Mao Đài, còn nữa, ông chủ, cho mỗi vị lãnh đạo một gói Trung Hoa.

- Tiểu Viên, rất sáng khoái, cứ quyết định như vậy.

Wang Hải Đào cực kỳ vui sướng, Viên Tự Lập này đúng là hiểu lý lẽ. Phải biết rằng bây giờ trong huyện đãi khách phần lớn đều uống chưa đến mức như Mao Đài, mà uống rượu gì cũng là một biểu hiện của thân phận, Viên Tự Lập biểu hiện như vậy chứng tỏ coi trọng một phó chủ tịch huyện như mình, vì vậy mà hắn nhanh chóng có hảo cảm với Viên Tự Lập.

Ông chủ nhà hàng rất vui, hôm nay xem ra gặp khách quý, ăn ngon uống tốt, kiếm được vài phần lợi nhuận.

Đúng lúc này Trịnh Úy Diệp và một cô gái ăn mặc khá đẹp tiến vào nhà hàng, Trịnh Úy Diệp thấy mặt Viên Tự Lập mà có chút kinh ngạc, vì nể mặt mà nâng phải tiến lên chào hỏi.

- Chủ tịch Vương, chủ tịch Trịnh, chủ tịch Trương, anh Điền, vị này là thư ký văn phòng khối chính quyền thành phố Hoài Dương.

- Ha ha, Tiểu Viên, tôi còn phải đề cập giới thiệu sao? Tiểu Trịnh, đến ăn cơm sao? Đã lâu không gặp, tôi giới thiệu cho cô, đây là phó chủ tịch hội đồng nhân dân huyện Tuyên Thi Trương Nguyên Tề, còn đây là phó chủ tịch mặt trận tổ quốc Trịnh Khánh Hữu. Hôm nay là chủ tịch Viên mời cơm, thế nào, có muốn cùng giết thịt heo mập không? Các cô có mấy người?

- Được, anh Vương, chúng tôi chỉ có hai người, đây là chị em của tôi, là Dư Hiểu Hồng, là một giáo viên.

Dư Hiểu Hồng có chút ngại ngùng, nàng nhìn mọi người cười cười nói nói mà vẻ mặt hơi đỏ.

- Đi lên lầu thôi, hai người đẹp đứng ở cửa ra vào, cũng không nên làm ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của người ta.

Khi ăn cơm uống rượu thì Viên Tự Lập luôn cảm thấy ánh mắt của Trịnh Úy Diệp nhìn về phía mình, vì vậy hắn cũng không dám biểu hiện, hôm nay nhân vật chính trên bàn tiệc là Vương Hải Đào, mà hai cô gái cũng là nhân vật chính, bầu không khí rất sống động, rượu cũng uống hơi nhiều. Sau một bữa cơm thì bảy người uống hết ba chai Mao Đài, trong đó Trịnh Úy Diệp và Dư Hiểu Hồng cũng uống vài ly.

- Chủ tịch Vương, chủ tịch Trương, chủ tịch Trịnh, anh Điền, nếu tối nay không có gì thì chúng ta đi hát nhé?

- Được được, phải đến phòng ca Ngọc Long, Tiểu Viên, sao không mời hai vị nữ sĩ chứ?

Viên Tự Lập vội vàng tiếp lời:

- Không phải, tôi là không dám mở miệng, chủ yếu là sợ thư ký Trịnh và giáo viên Dư từ chối.

- Hừ, anh không mời sao biết chúng tôi sẽ không đi?

- Không phải, điều này, các vị là lãnh đạo và giáo viên trên thành phố, tôi ở nông thôn, chủ yếu sợ uất ức cho các vị.

- Hừ, chị Dư, chúng ta đi, phải giết chết tên này mới được.

Khi tiến vào phòng hát thì Viên Tự Lập cảm thấy có chút mê muội, phòng hát Ngọc Long thật sự khó thể dùng phòng nhảy Lưu Quang ở xã Liễu Hà để so sánh. Viên Tự Lập thấy trên đầu là đủ mọi ánh đèn màu, trong phòng ca hơi tối, mọi người cùng vui.

Viên Tự Lập đã hấp thu bài học khi hát ở phòng nhảy Lưu Quang, hẳn cố gắng không hát, chỉ mời mọi người hát mà thôi. Vương Hải Đào thích khiêu vũ, Trương Nguyên Tề, Trịnh Khánh Hữu và Điền Lập Tân không có nhiều hào hứng với ca hát và khiêu vũ, bọn họ chỉ có hứng thú uống rượu đỏ mà thôi. Ông chủ phòng nhảy cũng biết Vương Hải Đào, vì vậy nhanh chóng gọi đến hai cô gái phục vụ mọi người uống rượu và ca hát.

Phòng hát Ngọc Long cách âm rất tốt, nhưng những tiếng hát truyền ra thật sự rất khó nghe. Dưới sự thúc giục của Vương Hải Đào, Viên Tự Lập vẫn chọn các bài "Quang huy tuế nguyệt" và "Mặt đất" như cũ. Không ngờ Trình Úy Diệp lại chọn một bài "Trương tư trong mưa gió", bài hát này Viên Tự Lập cũng rất thích, nhưng đây là một bài song ca nam nữ, dưới tình huống bình thường cũng khó thể nào tìm được người hợp xướng.

- Trên con đường mệnh mông vô tận đã nhiều lần bị thương, dưới mặt đường già lão đã ghi nhiều phong sương... ..

Viên Tự Lập cất tiếng ca Quảng Đông làm cả gian phòng yên tĩnh trở lại, tác giả Hoàng Gia Câu vừa qua đời chưa lâu, những ca khúc của người này cũng được lưu truyền trong các phòng hát, nhưng có thể hát tốt cũng không có vài người. Hôm nay rõ ràng tiếng ca của Viên Tự Lập thật sự làm mọi người chấn động.

- Tiểu Viên, sao cậu không làm ngôi sao ca nhạc? Hát hay như vậy, cậu nhìn xem, cả phòng đều ngạc nhiên.

Wang Hải Đào nói không sai, vài người chọn bài, tất cả đều là nhạc bài "Trương tư trong mưa gió".

- Ca sĩ, chúng ta làm một bài nhé?

- Được được, hát không tốt thì đừng trách.

- Hừ, không cần phải khiêm tốn.

- Rất khó để hiểu được ý nghĩ của nhau, yêu thương nồng thắm, biển nhớ trời thương mang theo muối mặn và lóc xoáy... ..

Tiếng ca của Trình Úy Diệp khá uyển chuyển, cũng rất tiêu chuẩn, hai người hát xong thì bốn phía vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Thấy tình huống này thì ông chủ quán vội mời vài người ra chữa cháy, bọn họ đều là những người hát rất tốt, đặc biệt đối phó với những tình huống thế này.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trưởng Phòng Điền Lập Tân.

Viên Tự Lập phát giác Trình Úy Diệp không phải một cô gái dịu dàng đáng yêu, tích cách của nàng rất tươi sáng, là cô gái dám yêu dám hận. Đồng thời hẳn còn thấy một tính cách vượt qua gia đình, đó là nàng khá tùy hứng, nhưng ngày nay những cô gái không bốc đồng thật sự là quá ít. Hai người ngẫu nhiên nói với nhau vài câu, Trình Úy Diệp hoàn toàn không có khí chất cao quý gì cả, giống như một cô em gái tùy hứng ở nhà hàng xóm vậy.

Tiếng ca của Viên Tự Lập thật sự thu hút nhiều người, ông chủ phòng hát cũng không ngờ Viên Tự Lập nhảy rất khá. Trong phòng hát có một cô gái chuyên huấn luyện khách nhảy, đôi khi nhảy cùng khách vài bản, mà Viên Tự Lập nhảy với nàng rất ấn ý, sau khi nhảy xong với cô gái này, hẳn thấy vẻ mặt của Trình Úy Diệp mà không tiếp tục mời ai khác.

Viên Tự Lập căn bản không dám sinh ra bất kỳ ý nghĩ gì, vì Trình Úy Diệp và Dịch Lâm đã tạo nên ấn tượng rất sâu trong đầu hắn, hắn dựa vào bản năng mà cảm thấy hai người là một đôi.

Đêm đã khuya, vì sáng sớm còn phải đi học nên Vương Hải Đào cũng chỉ còn cách dừng cuộc chơi, đồng thời đề nghị đi ăn khuya, sau đó nhanh chóng về ngủ. Lúc này Trình Úy Diệp mới biết Viên Tự Lập đang học tập ở lớp bồi dưỡng cán bộ trong trường đảng Hoài Dương.

Sau khi ra khỏi phòng hát Ngọc Long thì Vương Hải Đào đi về nhà, Trương Nguyên Tề, Trịnh Khánh Hữu và Điền Lập Tân vừa vịn một chiếc taxi, vì vậy nhiệm vụ đưa hai cô gái về nhà rơi xuống người Viên Tự Lập.

- Ca sĩ, hôm qua sao không nói thật?

- Ngày hôm qua...Ngày hôm qua tôi có nói gì đâu?

- Chưa nói, cái gì là đến Hoài Dương làm việc, cái gì là đến thăm lãnh đạo, có gì mà bận rộn...Hừ, đó là lời nói thật sao?

- À, chuyện đó sao, không phải, ngày hôm qua tôi vốn muốn đến mời lãnh đạo dùng cơm, không ngờ trường khoa Dịch đã mời rồi, lãnh đạo thấy tôi chưa dùng cơm nên đưa theo.

- Phải không?

Trình Úy Diệp hỏi, nhưng vẻ mặt có hơi đỏ.

- Trường khoa Dịch kia rất tốt, công tác trong tỉnh, cha là lãnh đạo, điều kiện gia đình rất tốt.

- Viên Tự Lập, anh nhắc đến anh ấy làm gì? Anh chuẩn bị giới thiệu bạn cho anh ấy sao?

Viên Tự Lập biết rõ phiền toái, Trình Úy Diệp nhất định là hiểu lầm, chính mình muốn thổi phồng Dịch Lâm để Trình Úy Diệp cảm thấy có mặt mũi, không ngờ vô tình lại chuyển thành vô duyên, điều này sợ rằng sẽ gây ra ấn tượng không tốt cho Trình Úy Diệp, hoặc đôi phương sẽ cho rằng mình ghen ghét, ái mộ hư vinh. Vào thời điểm như lúc này thì Viên Tự Lập cũng sẽ không hàm hồ.

- Thư ký Trình, cô hiểu sai rồi, tôi công tác ở cơ sở, tôi cảm nhận được sự khác biệt về điều kiện là thế nào, rất nhiều nông dân cả đời không thể vào trong phòng hát xa hoa như vậy. Không chỉ là bọn họ, thậm chí những cán bộ nhân viên trong vùng cũng khó có được cơ hội hưởng thụ như vậy, vì thế có thể nói điều kiện tốt xấu quyết định rất nhiều chuyện. Tôi không phải ghen ghét trường khoa Dịch, tôi chỉ hâm mộ, ai mà chẳng muốn trải qua những ngày tốt lành, nhưng không phải người nào cũng có thể biến giấc mơ thành sự thật, giống như chủ tịch nước, người người đều muốn tiến lên vị trí này, đáng tiếc là cả nước chỉ có một chủ tịch mà thôi.

- Hi hi, chủ tịch Viên, các anh là lãnh đạo đều suy nghĩ như vậy sao?

- Điều này, giáo viên Dư, tôi chỉ là một nhân viên công tác cơ sở, cũng không quá rõ ràng về điều này.

Thời tiết mát mẻ, ba người đi trên đường cái, cảm thấy rất thoải mái.

- Này, anh cho tôi xin số điện thoại, con nữa, chúng tôi đói bụng, muốn đi ăn khuya.

- Được, chúng ta đi ăn khuya, nhưng tôi chưa quen Hoài Dương, vì vậy các cô có thể chọn địa điểm. Còn số điện thoại của tôi, là 90056.

Khi ăn khuya, Trình Úy Diệp ăn rất chậm, cũng chỉ cùng nói chuyện với Dư Hiểu Hồng mà thôi. Viên Tự Lập ở bên cạnh nhìn hai cô gái nhưng cũng không cất ngang lời hai nàng, tình cảnh cứ tiếp diễn như vậy mãi đến hai giờ khuya thì Viên Tự Lập mới quay về ký túc xá trường đảng.

Khi đi học thì Viên Tự Lập nhanh chóng rơi vào trạng thái mơ hồ, không chỉ là hần mà phần lớn học viên đều vô tình, cũng không đặt câu hỏi với những vấn đề ảo diệu trong bài giảng của giáo viên, cũng nhanh chóng tan học.

Viên Tự Lập thật ra suy nghĩ khá nhiều, một cô gái đi chơi cùng mình đến tận đêm khuya, hơn nữa còn xin số điện thoại, dù là kẻ ngu cũng biết có ý gì. Tất nhiên hần sẽ không nghi ngờ sự ưu tú của cô gái mà Triệu Thiên Nhiên muốn giới thiệu với mình, chỉ cần xét vào hai lần tiếp xúc thì Trình Úy Diệp mạnh hơn Thái Ngọc Hoa và Tạ Vũ Hân, nàng ăn nói khéo léo, khí chất cao quý, tâm mắt thoáng đạt, tính cách hào phóng cũng hợp với tính tình của Viên Tự Lập. Nhưng trong đó có một chướng ngại chính là Dịch Lâm, tuy chỉ là lần gặp mặt đầu tiên nhưng Dịch Lâm cao cao tại thượng, Viên Tự Lập cũng đã lĩnh giáo tác phong bá đạo của đôi phương, người đàn ông kia nếu muốn thứ gì thì chắc chắn sẽ không tiếc thứ gì mà nắm vào trong tay. Dịch Lâm theo đuổi Trình Úy Diệp, điều này Viên Tự Lập thấy rất rõ ràng, mà Dịch Lâm lại có thân phận đặc biệt, cha là thư ký trưởng khối chính quyền tỉnh, đây là quan lớn mà Viên Tự Lập không dám động vào. Nếu hai bên chiến đấu đơn lẻ thì Viên Tự Lập thật sự không sợ bất kỳ ai, nhưng bối cảnh của Dịch Lâm quá cứng, Viên Tự Lập cũng không phải là thanh niên trẻ tuổi không biết suy nghĩ. Hần cảm thấy Dịch Lâm theo đuổi Trình Úy Diệp là một cuộc hôn nhân có hương vị chính trị, điều làm cho người ta sợ hãi nhất chính là những lợi ích trong hôn nhân chính trị, nếu người không biết chuyện mà dưng vào thì sẽ không biết mình chết như thế nào. Điều này giống như phía trước có một chiếc súng máy đang bắn phá, nếu anh kiên trì xông lên thì chết một cách không công, thậm chí còn không nói được một câu nào. Ngay cả chủ tịch Triệu Thiên Nhiên cũng có thái độ rất rõ ràng, đó chính là muốn Viên Tự Lập bỏ qua, nếu không thì sẽ chẳng có tình cảnh từ đầu đến cuối chủ tịch Triệu không nói lời nào.

Viên Tự Lập coi như đã biết ở Hoài Dương tiêu phí tốn tiền cỡ nào, tối qua mất gần ba ngàn đồng, tiền mặt trên người hần cũng không còn nhiều, lần này hần chỉ mang đến tám ngàn tiền mặt mà thôi.

- Cậu Viên, hôm nay tôi mời lãnh đạo trong huyện đi dùng cơm, thế nào, cùng đi chứ?

- Được, cung kính không bằng tuân mệnh, coi như cho anh Điền tiêu pha.

- Cậu nói gì vậy, cậu mời khách không phải là tiêu pha, tôi mời khách là tiêu pha sao?

- Tôi nói sai rồi, tôi nói sai rồi, chút nữa sẽ phạt rượu, anh Điền, chuẩn bị đi dùng cơm ở đâu?

- Hay là đến nhà hàng Cảng Hải, nơi đó thức ăn ngon, nhưng cậu Viên này, tôi cũng không thể so với cậu, ngày hôm qua tôi đã nói với ông chủ, chúng ta tự chuẩn bị rượu, vì rượu nơi đó quá đắt.

- Anh Điền coi như lợi hại, tôi đúng là quá ngốc.

Viên Tự Lập nhìn một rương rượu Mao Đài dưới gầm giường của Điền Lập Tân mà thâm cảm thán.

- Đúng rồi, cậu Viên, cậu mời thư ký Trình đi chơi luôn, phải mời đấy nhé, cô gái này có ý với cậu đấy, ha ha.

- Anh Điền, điều này không tốt.

- Có gì mà không tốt, đều là anh em mà thôi, tôi lớn hơn cậu vài tuổi, có thể thấy cậu là người hào sảng, tôi cũng là người hào sảng, mà gần đây người ta lại hay ngược mặt lên trời. Ôi, không nói về điều này nữa, cậu nói với thư ký Trình, tôi mời khách, nói thư ký Trình mời cả giáo viên Dư, đúng rồi, cũng chào hỏi chủ tịch Vương, nếu chủ tịch Vương đồng ý đi thì càng tốt, cậu không có ý kiến gì chứ?

- Anh Điền, cảm ơn anh, ý tốt của anh tôi sẽ không quên.

- Nhìn kìa, lại khách khí rồi, sao lại giống đàn bà như vậy? Nhanh, mau gọi điện thoại cho thư ký Trình.

- Anh Điền, tôi cũng không có số điện thoại của cô ấy.

- Cậu Viên, tôi thấy cậu bị tình yêu làm cho váng đầu rồi đấy, trực tiếp điện thoại đến văn phòng khối chính quyền thành phố đi.

Trình Úy Diệp sáng khoái nhận lời, năm giờ bốn mươi phút nàng sẽ cùng Dư Hiểu Hồng đến nhà hàng Cánh Hải, Viên Tự Lập chờ ở cổng nhà hàng, Điền Lập Tân và các lãnh đạo khác đã đi lên lầu.

- Này, mỗi ngày anh đều đến đây dùng cơm, xem ra muốn học tập cách nấu ăn ở đây rồi.

- Hi hi, chủ tịch Viên, anh rõ ràng làm cách mạng giải trí.

- Hai vị lãnh đạo nói rất đúng, sau khi quay về nhất định sẽ xem xét lại, chăm chú làm kiểm điểm, nhưng tôi nghe nói đã có người làm kiểm điểm, còn đặt ra một bài về thuận miệng. Tôi nhớ là thế này: "Làm cách mạng mỗi ngày say, uống mất tác phong đảng còn làm đau dạ dày, uống nhiều gái bỏ không theo, uống nhiều vợ mắng mề neho cả ngày, vợ đi tìm ủy ban kỷ luật, ủy ban kỷ luật nói có uống hay không cũng bó tay, vì chúng tôi ngày nào chẳng say?"

- Ha ha ha ha...Hai cô gái cười khom lưng làm người đi đường phải chú ý.

- Mau vào thôi, người khác đang chờ.

- Này, sao tôi không nhìn ra nhỉ, anh rất khôi hài đấy.

- Ôi, công tác ở nông thôn, không có gì giải trí, nói ra chỉ đáng cười mà thôi.

- Này, tôi nghe nói anh tốt nghiệp đại học phía nam?

- Không cần nói ra làm gì, tất cả đều đã qua, cũng chỉ là một sinh viên tầm thường mà thôi, thua kém, thua kém.

- Hừ, còn ra vẻ thanh cao, sinh viên thì có gì hơn người mà còn khiêm tốn, khiêm tốn quá mức cũng là kiêu ngạo.

Sau khi vào phòng thì mọi người không tiếp tục nói đùa, cả ba cùng gặp mọi người trong phòng.

Cán bộ huyện Phòng Sơn đến đây gồm một vị phó bí thư huyện ủy họ Dư, chủ quản đoàn thể, cũng là trưởng lớp huấn luyện. Vị bí thư này rất nghiêm túc, hẳn dặn dò không nên uống quá nhiều rượu, điều này làm Điền Lập Tân khó thể nói gì, tình cảnh có chút xấu hổ.

Viên Tự Lập thấy cục diện như vậy cũng không dám mở miệng.

- Bí thư Dư, các vị lãnh đạo, tôi nói một bài về, nếu các vị lãnh đạo thấy đúng thì hôm nay thoải mái uống rượu, nếu không đúng thì tôi cũng không lên tiếng.

- Tiểu Viên, cậu nói đi, nếu đúng thì chúng tôi uống.

- Bí thư Dư, các vị lãnh đạo, tôi nhớ là thế này: "Uống tám lượng cũng như một cân, như vậy các đồng chí cứ yên tâm, uống một cân cũng như tám lượng, các đồng chí muốn bồi dưỡng thì có thể uống rượu, mà các đồng chí muốn được bổ nhiệm thì cũng nên uống rượu." Bí thư Dư, các vị lãnh đạo, tôi đã nói xong.

Chung quanh đã sớm vang lên tiếng cười, bầu không khí nhanh chóng hòa hợp.

- Tiểu Viên, cậu rõ ràng là chơi trò lý luận cao, như vậy chẳng khác nào chúng tôi không uống rượu thì đảng sẽ lo lắng sao? Cậu nói cũng có lý, được rồi, tôi mời cậu một ly, chủ tịch Vương, trong huyện các anh coi như có nhân tài. Anh Điền, rót rượu, hai cô gái chỉ cần nhấp môi là được.

Vì Viên Tự Lập nói một bài về rượu nên lúc này mọi người uống rất hào hứng, tất nhiên hẳn cũng tuyệt đối không tin bí thư Dư là một vạc rượu, tám người trên bàn uống hết tám chai Mao Đài, thậm chí Trình Úy Diệp và Dư Hiểu Hồng cũng uống không ít. Bí thư Dư uống gần một lít Mao Đài, tất cả

mọi người mời rượu đều không từ chối, tất nhiên uống nhiều sẽ mất đi tính nghiêm túc, vì vậy tình cảnh liên tục vang lên tiếng cười.

Viên Tự Lập có chút kinh hoàng, Trình Ủy Diệp bắt đầu xem hân uống rượu thế nào. Hân vốn đã mời các vị lãnh đạo ngồi trên bàn mỗi người một ly, lại uống ba ly với bí thư Dư, khi hân còn đang nghĩ xem có nên uống với chủ tịch Vương Hải Đào hay không thì bị Trình Ủy Diệp đập một cái, hân không có chuẩn bị nên đau đến mức nhe răng trợn mắt, bộ dạng rất buồn cười. Động tác nhỏ này lại bị Điền Lập Tân phát hiện ra, vì vậy mà hân tiến lên cùng uống ba ly với Vương Hải Đào.

Sau khi dùng cơm xong thì mọi người lại đến phòng hát Ngọc Long, sau khi mọi người uống rượu xong thì khá hào hứng, bí thư Dư là người hưng phấn nhất, hân ôm lấy micro, dù có thuộc hay không cũng rống lớn, sau đó lại ôm một cô gái và tiếp tục khiêu vũ. Viên Tự Lập và Trình Ủy Diệp hát một bài song ca, sau đó không tiếp tục. Vì hân múa hát khá tốt nên các cô trong quán nhớ khá rõ, vì vậy mà vài cô gái nhảy tốt đều đến mời hân làm vài bài, hân bắt đầu khê từ chối vì về mặt Trình Ủy Diệp không tốt cho lắm. Tất nhiên Trình Ủy Diệp và Dư Hiểu Hồng cũng không nhàn rỗi, vì cả hai cũng phải nhảy theo lời mời của các vị lãnh đạo, Viên Tự Lập thấy khi mình và bạn nhảy lướt qua Trình Ủy Diệp trên sàn, Trình Ủy Diệp thường trợn mắt nhìn.

Cuối cùng mọi người cũng khiêu vũ rã ròi, mọi người chia nhau ra về, khi Viên Tự Lập tiễn Trình Ủy Diệp và Dư Hiểu Hồng về, ba người không nói gì, tuy mọi người có cảm giác rất tốt nhưng lời nói lại rất ít.

- Cậu Viên, tôi có thể thấy thư ký Trình thích cậu, nhưng tôi làm đại ca, tôi nói thật, bối cảnh của thư ký Trình không tầm thường, bí thư Dư và chủ tịch Vương đều rất tôn trọng cô ấy, một cô gái mà được các lãnh đạo huyện tỏ thái độ như vậy thì nói rõ thân phận rất đặc thù. Cậu Viên, đừng trách tôi nói thẳng, các cậu đến với nhau sẽ gặp khó khăn rất lớn, những cô gái như vậy thì các cậu thường rất gia trưởng, yêu cầu rất cao, dù cậu là chủ tịch xã nhưng trong mắt những lãnh đạo cấp tỉnh thì chưa tính là gì. Con bà nó thôi đời bây giờ thường nói về tư cách, xuất thân, tôi cũng là người công tác cơ sở nhiều năm, cũng cảm thấy rất xấu hổ, khổ sở nhiều năm và tự cho mình là rất giỏi nhưng trong mắt lãnh đạo thì chẳng phải là gì. Phụ nữ là có thể được phân chia cao thấp rất rõ ràng, tôi có một người bạn là bí thư huyện ủy, con của anh ấy rất tốt, cậu ấy đến tỉnh thành học tập và động lòng với một cô gái, kết quả thì cha người ta là trưởng phòng trên tỉnh, cậu biết cô bé kia nói thế nào không? Tìm người yêu phải là ngôi sao ca nhạc hoặc là con cháu của lãnh đạo tỉnh ủy như cha mình. Kết quả là cậu kia chạy về nhà náo loạn một lượt, oán trách cha mình làm quan quá nhỏ, trong lúc tức giận cũng bỏ nhà chạy đi, bây giờ còn chưa tìm được. Cậu viên, dù thư ký Trình có tốt với cậu, thì dù sao cậu cũng là người công tác dưới xã, cậu lấy vợ thành phố thì sợ rằng một năm cũng không gặp mặt được vài lần, như vậy sao có thể ở chung, vì vậy có thể nói thử cảm tình này không thể đến được, sẽ xảy ra vấn đề.

Viên Tự Lập phát hiện Điền Lập Tân uống hơi nhiều, nói chuyện có hơi lộn xộn, nhưng Điền Lập Tân nói rất đúng sự thật, vì người say thường nói ra những lời thật lòng. Điền Lập Tân đã bốn mươi, là người có kinh nghiệm quan trường và xã hội phong phú, nhìn vấn đề với ánh mắt sâu sắc hơn. Điền Lập Tân thấy vấn đề giữa Viên Tự Lập và Trình Ủy Diệp, nhưng Điền Lập Tân còn chưa biết còn có một Dịch Lâm ở giữa, nếu không sẽ càng phản đối dữ dội hơn.

Viên Tự Lập tin khi người ta phát sinh xung đột ích lợi thì chắc chắn sẽ dùng bất kỳ thủ đoạn nào, nhưng khi hai người không có bất kỳ nút thắt lợi ích nào thì rất dễ đến gần, hoặc dễ dàng thành thật với nhau. Ví dụ như trong trường đảng này, nhân viên đến từ bốn phương tám hướng, có duyên thì sau này có thể gặp mặt, không có duyên thì coi như cả đời dừng lại ở đây.

Viên Tự Lập lại mất ngủ, hình bóng của Trình Ủy Diệp và Dịch Lâm cứ lúc ẩn lúc hiện làm cho tâm thần hân khó thể tập trung.

Những ngày sau Viên Tự Lập rơi vào khoảng thời gian tiệt tưng, những học viên lớp bồi dưỡng phần lớn đều là người phụ trách đơn vị, đều nắm chút quyền lực trong tay, hai bên quen nhau thì thường liên lạc và có cảm tình, hôm nay anh mời tôi thì ngày mai tôi mời anh. Vì vậy mà chỉ sau một thời gian ngắn thì giảng viên trường đảng và thậm chí là hiệu trưởng cũng là khách quen trên bàn tiệc. Khi thời gian như thế này kéo dài thì Viên Tự Lập cũng không chịu được, uống rượu cũng không thoải mái, đôi khi là một sự khổ sở.

Hai bên gặp mặt vài lần, một thời gian sau đó Viên Tự Lập không được gặp Trình Ủy Diệp, có đôi khi hân và nàng gặp nhau chỉ là vô tình mà thôi. Cũng nhiều lần hân đến văn phòng khối chính quyền thành phố để gặp chủ tịch Triệu nhưng không gặp Trình Ủy Diệp. Có một lần Triệu Thiên Nhiên giống như tùy ý nói về Trình Ủy Diệp, nói rằng nàng sẽ đi đến tỉnh thành, vì cha mẹ rất nhớ con gái. Viên Tự Lập biết rõ đây là Triệu Thiên Nhiên đang nhắc nhở mình, không cần đâm đầu vào làm gì, sẽ chẳng có kết quả gì tốt. Nhưng đàn ông có một khuyết điểm đó là càng là những thứ khó có được thì càng nhớ, Viên Tự Lập cũng không ngoại lệ, hân cũng có chút nhớ đến Trình Ủy Diệp.

Một tháng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nói Về Quy Tắc.

Trường đảng không có hương vị gì tốt, tất cả các giảng viên đều quy củ và không chút đột phá. Điều này không có gì kỳ quái, vì giảng viên trong trường đều không có gì thu vào, trường đảng làm gì? Chính là bồi dưỡng cán bộ, nói trắng ra là bồi dưỡng cán bộ lãnh đạo, đặc biệt là lớp bồi dưỡng, dù là từ trung ương đến địa phương đều được chú ý cao độ. Những người có thể tiến vào lớp bồi dưỡng phần lớn đều là cán bộ có tương lai, tối thiểu cũng có

thể nói là như vậy. Vì vậy mà trong lớp bồi dưỡng phần lớn chỉ học về đảng, nói về tình thế, nói về việc tu dưỡng, giác ngộ, không được cầu nhậu, không được nói gở.

Viên Tự Lập cảm thấy cực kỳ nhàm chán, yêu cầu kỷ luật của trường đảng rất nghiêm khắc, có thể tiến vào học tập ở trường đảng phần lớn đều là cán bộ lãnh đạo cấp phó khoa trở lên, mỗi ngày đi học thì lớp trưởng đều điểm danh. Một lớp có hơn bốn mươi học viên, mà lớp bồi dưỡng đều là cán bộ chính khoa, lớp trưởng là một nữ đồng chí bốn mươi tuổi, rất cô lỗ, không nói đến chuyện cảm tình, cũng không đàn xép. Có một lần một vị trưởng khoa của một cơ quan trong thành phố có chuyện gấp và không kịp xin nghỉ, vì vậy nhờ bạn điểm danh dùm, mà người giúp điểm danh lại rất ngốc, chưa nói đến vấn đề âm thanh vang dội, thậm chí còn kéo dài, tất nhiên sẽ bị lớp trưởng phát hiện ra. Kết quả tất nhiên sẽ là cấm thi, còn yêu cầu vị trưởng khoa kia nói rõ nguyên nhân. Vị trưởng khoa kia khuyên can mãi, thậm chí thiếu chút nữa không đập đầu với lớp trưởng mới miễn cưỡng được tham gia làm bài thi. Phải biết rằng cán bộ học tập ở trường đảng thì tất cả đều được cho vào hồ sơ, tương lai phòng tổ chức sẽ đọc hồ sơ, nếu có bất kỳ bản ghi chép nào đó không đúng thì cực kỳ bất lợi. Viên Tự Lập cũng rất cố gắng đi học, những gì có thể thì bỏ thời gian học thuộc. Cũng may trường đảng chỉ học buổi sáng, buổi chiều là tự học, vì vậy chỉ cần cố gắng qua được buổi sáng thì coi như nhiệm vụ hoàn thành.

Cũng vì nguyên nhân như vậy mà trường đảng đã trở thành nơi các học viên giao lưu trao đổi, nói là giao lưu trao đổi, thật ra chỉ là những chuyện đáng cười mà thôi. Xưa nay chuyện giữa nam nữ luôn là chủ đề được nói nhiều nhất, Viên Tự Lập khắc ghi một câu chuyện chỉ có hai câu: "Đàn ông sao phải kết hôn với phụ nữ? Vì đàn ông đã nghĩ thông mà phụ nữ lại lừa được một người." Giữa các học viên không có quá nhiều cổ kỵ, chẳng qua chỉ vui đùa cho hết thời gian, đồng thời trong lúc giao lưu sẽ chậm rãi phát sinh cảm tình.

Ăn cơm cũng là một đặc sắc của trường đảng, căn tin trường đảng sẽ rộn ràng nhất vào buổi sáng, người người di chuyển, rất hối hả, đầu bếp và nhân viên dọn dẹp bụi bặm mà còn có vẻ không kịp. Nhưng đến bữa tối thì thật sự thê thảm, không còn bao nhiêu người, rất nhiều học viên chịu không nổi sự tra tấn của rượu mới miễn cưỡng ở lại dùng cơm trong căn tin.

Viên Tự Lập và Điền Lập Tân thường ra ngoài dùng cơm, gần trường đảng có rất nhiều nhà hàng nhỏ, giá cả không đắt, thức ăn ngon miệng. Hơn nữa ông chủ các nhà hàng đều biết học viên trường đảng thích ra ngoài dùng cơm, nhiều năm qua bọn họ sống vào học viên trường đảng, vì vậy có thể nói là căn bản nắm giữ rất chuẩn khẩu vị của các học viên trường đảng.

Huyện Tuyên Thi và huyện Phòng Sơn cũng chỉ có hai người Viên Tự Lập và Điền Lập Tân học tập trong lớp bồi dưỡng, giữa bọn họ không có nút thắt lợi ích, vì thế mà quan hệ ngày càng tốt, nội dung câu chuyện giữa đôi bên cũng rất khá. Phần lớn là Điền Lập Tân nói và Viên Tự Lập nghe, trong quan trường thì Viên Tự Lập là tân binh, Điền Lập Tân xem như một người có kinh nghiệm tuyệt đối.

Điền Lập Tân giới thiệu Viên Tự Lập đọc quyển sách Hậu Hắc Học, trước mắt nó là sách được tiêu thụ rất mạnh, bình thường vào tiệm sách cũng khó mua được một bản. Nghe nói người viết Hậu Hắc Học là Lý Tông Ngô tiên sinh, vị Lý Tông Ngô này không đơn giản, trước kia gia nhập Đồng Minh Hội, trường kỳ làm công tác giáo dục, nguyên là giáo sư đại học Tứ Xuyên, từng là hiệu trưởng trường đảng, là đại biểu tỉnh, phó phòng sở giáo dục tỉnh, vài chục năm qua thấy rõ âm lạnh nhân gian, nhìn thấu quan trường chìm nổi, vì vậy viết ra Hậu Hắc Học.

Điền Lập Tân đưa quyển Hậu Hắc Học mình cất giấu kỹ cho Viên Tự Lập, mà sau đó Viên Tự Lập mất ba ngày không đi đâu để đọc xong quyển sách. Vì thế mà giữa hai người bắt đầu nổ ra thảo luận về Hậu Hắc Học, mà cuộc thảo luận này có ảnh hưởng khá lớn đến Viên Tự Lập.

- Cậu Viên, cậu đã đọc xong Hậu Hắc Học, cậu có cảm nhận gì?

- Anh Điền, tôi cảm thấy Lý Tông Ngô tiên sinh kia thật sự là kỳ tài, có thể viết ra quyển sách như vậy, nói ra tất cả tâm tính và thủ đoạn quan trường, đáng tiếc là chính Lý Tông Ngô tiên sinh lại không làm được.

- Cậu Viên, tôi đã đọc qua bản Hậu Hắc Học này vài lần, tôi cảm thấy nội dung chủ yếu ở bên trong có ba phương diện, một là chân ngôn cầu quan, không, phải nói là nịnh bợ chạy quan, giỏi luôn cúi, giỏi nói năng, gặp dịp thì vung tay, hợp thời thì đe dọa, khi muốn đạt đến mục đích thì đưa tiền, đưa gái. Hai là chân ngôn làm quan, làm gì cũng phải chờ lại một đường sống, tiền lui tự nhiên, cứng thì dễ gãy, mềm lại dễ bẻ cong, đối với cấp dưới phải làm sao cho bọn họ sợ hãi, đối với dân thì không được thích làm gì thì làm, nguyên tắc trong tay mình, giả cảm vờ điếc, dù ai cười mắng thì ta vẫn đứng yên bất động, đồng thời phải nghĩ tất cả biện pháp để sưu tập tiền tài. Ba là nguyên tắc xử sự làm người, không nên nhận mình là công chính thiện lương, vì chẳng có khát vọng nào cảm thấy mỹ mãn, không mưu cầu nào sớm được mục đích. Khi hành động phải nhanh chóng quyết đoán, không bị cảm tình quấy rối, khi nhượng bộ phải bình thần ung dung, mặc kệ người bình phẩm thế nào, đồng thời phải có gan phẫn đấu, thoát khỏi sự ràng buộc tình cảm, khái quát lại một câu là vui buồn giận hờn đều không được biểu hiện trên vẻ mặt. Cậu Viên, cậu thấy thế nào?

- Anh Điền, tôi cảm thấy quan điểm trong Hậu Hắc Học cũng khá đúng, nhưng cũng có điểm cực đoan, tôi còn chưa kịp tiêu hóa cho tốt, rất nhiều chỗ phải có thời gian suy xét mới hiểu được.

- Cậu Viên, tôi nói ra cảm nhận của mình, tạo điều kiện cho cậu tham khảo, nếu cậu thấy không đúng thì chúng ta cùng thảo luận.

- Cậu Viên, Lý Tông Ngô tiên sinh viết Hậu Hắc Học năm 1912, đã cách đây tám mươi năm, thời gian đã quá lâu, thời đại thường cầu tiến, có chút quan điểm nhận thức đã biến đổi theo thời gian. Quan điểm cơ bản của Lý Tông Ngô tiên sinh có thể nói là chính xác, điều này cũng không chứng minh tất cả sự việc trên quan trường đều là như vậy, tôi và anh ở bên trong nhất định phải bỏ thô lỗ lấy tinh, dùng câu nói của Lô Tấn tiên sinh thì chính là lấy ra chủ nghĩa. Cậu Viên, với kinh nghiệm của bản thân tôi, tôi cảm thấy trên quan trường muốn được đề bạt phải nắm chắc ba điểm, một là kỷ ngộ, thứ này rất khó kiếm, có thể ngộ nhưng không thể cầu. Ví dụ như tham gia công tác được phân phối xuống xã thị trấn, cả đời cố gắng đến cấp chủ tịch là không tôi, nhưng nếu phân công công tác trên tỉnh, thành phố, tình huống sẽ khác đi. Nhưng tất cả đều không tuyệt đối, chỉ cần có cơ hội thì có hy vọng. Hai là chạy, có một câu nói rất hay như thế này: "Không chạy không đưa tiền thì đứng yên bất động, chỉ chạy mà không tiền thì điều động cùng cấp, vừa chạy vừa đưa tiền thì đề bạt trọng dụng!". Cậu xem, bên cạnh lãnh đạo có biết bao nhân tài? Mượn lời của cậu, trước đây cậu là sinh viên giỏi, có tri thức, có năng lực, nhưng lãnh đạo biết năng lực của cậu sao? Không có cậu thì công tác vẫn có thể triển khai và mở rộng. Muốn lãnh đạo biết cậu, phải làm cho lãnh đạo thấy cậu giỏi, phải đặt xuống ngay trước mặt lãnh đạo mà biểu hiện, nói trắng ra thì binh lính muốn làm tướng thì sẽ chẳng phải lính tốt, vì lãnh đạo cũng đi lên từng bước. Ba là "đưa", cậu, không nên bỏ qua chữ "đưa" này, rất nhiều người cả đời là quan nhỏ vì không biết quà cáp cho lãnh đạo.

Chúng ta phải biết lãnh đạo thích gì, không thích gì mà đưa quả cho phù hợp, như vậy sẽ được lãnh đạo coi trọng, sẽ khắc sâu ấn tượng. Vì chính mình mà tạo ra cơ hội là việc bắt buộc phải làm, nhưng nếu không làm tốt thì sợ rằng sẽ phản tác dụng, lãnh đạo sẽ nghĩ cậu không có năng lực. Cậu Viên, đây chính là nhận thức của tôi về vấn đề đề bạt, tất nhiên còn rất nhiều phương diện khác, nhưng tôi thấy ba phương diện này là quan trọng nhất.

- Anh Điền, anh thật sự biết cách tổng kết, tôi cũng không quá quen thuộc những thứ này, sau này còn cần anh Điền chỉ bảo nhiều hơn.

- Cậu Viên, cậu cứ nói đùa, cậu còn trẻ mà đã là chủ tịch xã, thật sự không đơn giản, tôi còn không dám suy đoán xem sau này cậu sẽ là quan lớn gì, sau này cậu thăng quan tiến chức đừng quên tôi là được.

- Anh Điền sao lại nói như vậy, tôi cũng không phải loại người như thế.

- Cậu Viên, tôi cũng còn có vài nhận thức về vấn đề phải làm quan thế nào, nhưng tôi chỉ là một trưởng phòng giáo dục, ánh mắt có hạn, nếu nói nên làm quan thế nào tôi cũng có ý kiến riêng. Tôi có ba ý chính, một là quan hệ, làm quan dù lớn hay nhỏ thì bên cạnh phải có một đám người, đặc biệt là lãnh đạo, nếu bên cạnh không có ai trợ giúp sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Có rất nhiều người hiểu lầm điều này, bọn họ cho rằng làm lãnh đạo phải có uy nghiêm, phải làm cho cấp dưới cảm thấy nể sợ. Thật ra lãnh đạo cũng là người, cũng có vui buồn giận hờn thất tình lục dục, cũng cần có người ở bên cạnh, câu nói trong ngoài khác biệt chính là như vậy. Thứ hai mới đến uy nghiêm, vừa rồi cũng đã nhắc đến chữ uy nghiêm, để xem phải hiểu thế nào? Tôi cho rằng lãnh đạo thường không để lộ ra khát vọng của mình, không thể lộ ra tâm tư và ý nghĩ, quan tâm cấp dưới và uy nghiêm là không thể mâu thuẫn với nhau. Cậu Viên, cậu suy nghĩ cẩn thận sẽ hiểu. Ba chính là "làm việc", làm lãnh đạo mà không lo cho dân, không làm được việc là không được, dù thế nào cũng phải làm được chút việc có liên quan đến hiện thực. Tất nhiên làm việc cũng có nhiều phương pháp, cậu là lãnh đạo thì bên dưới có nhiều cấp phó, cậu buông tay cho cấp dưới đi làm, có thành tích sẽ khó thoát khỏi cậu. Còn sai lầm, cậu nghĩ xem, nếu cấp dưới vô tâm phạm sai lầm, hơn nữa quan hệ giữa hai bên là rất tốt, tôi cảm thấy có thể để bọn họ thừa nhận trách nhiệm là xong. Nếu cố tình phạm sai lầm, lúc này dù quan hệ giữa hai bên là thế nào, đồng thời đó lại là sai lầm trên nguyên tắc, như vậy cũng không nên có hành động thiếu suy nghĩ, cần phải xử lý cho tốt mới được. Ôi, tôi nói thì dễ, làm mới khó, vì ai cũng là người, vì chuyện làm quan, vì vấn đề thăng chức mà suy nghĩ cả ngày, đúng là xấu hổ.

- Anh Điền, tôi cảm thấy những suy nghĩ của anh là rất đúng, có lẽ tôi sẽ đọc lại Hậu Hắc Học một lần nữa, hy vọng có thể hiểu thêm được nhiều điều.

- Cậu Viên, sách là vật chết, người mới là vật sống, nói một ngàn lời thì điều quan trọng nhất vẫn là tự thể nghiệm cuộc sống, nói thì dễ mà làm rất khó. Cái gọi là quan trường chính là quy tắc, cấp bậc rất quan trọng, ví dụ như ở cấp bậc của chúng ta sẽ không gặp quá nhiều xung đột, hai bên giảng co cũng không được bao nhiêu lợi lộc, nhưng càng lên cao thì tranh đấu càng mạnh, tương lai cậu sẽ hiểu.

Những buổi nói chuyện như vậy được tiến hành nhiều lần, Viên Tự Lập và Điền Lập Tân ở cùng phòng, trước khi đi ngủ thì cả hai thường thảo luận, dần dần Viên Tự Lập cũng có chút nhận thức cảm tính về vấn đề chạy quan và làm quan. Dù thế nào thì hắn cũng là người tốt nghiệp đại học, hắn có thể nhanh chóng tiếp thu vài quan điểm, có thể phán đoán suy luận, dù những quan điểm này hoàn toàn khác biệt với bài giảng trong trường đảng. Hắn là người tham gia công tác chưa lâu, nhưng khi còn học đại học cũng thường thảo luận chính trị với bạn học, cũng hiểu vài phả về xã hội bên ngoài. Thực tế khi công tác thì hắn cũng cảm nhận được nhiều ảo diệu, vì vậy hắn chậm rãi hình thành một quan điểm: "Mặt mày uy nghiêm là để cho hạ cấp nhìn, gương mặt tươi cười dành cho lãnh đạo, công lao là của mình, sai lầm nguyên tắc là của người khác." Thật ra Viên Tự Lập vẫn căn bản chưa ý thức được những quan điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nghiên Cứu Ở Trường Đảng.

Trong lớp bồi dưỡng cán bộ có rất nhiều học viên công tác ở thành phố, ở cùng bọn họ trong thời gian dài thì rất khó tránh khỏi những tình huống nghị luận về lãnh đạo thị ủy và khối chính quyền thành phố. Có vài học viên làm việc sát bên lãnh đạo thị ủy, có những học viên vì chuyện cá nhân hoặc đơn vị mà đến tìm lãnh đạo, tất nhiên những lời nghị luận của bọn họ thường nói tốt cho lãnh đạo.

Viên Tự Lập rất chú ý nghe ngóng những lời nghị luận của bạn học, ví dụ như bí thư thị ủy Lý Bình, người này bình thường rất nghiêm túc, trên mặt ít khi xuất hiện nụ cười, là người có uy tín rất cao ở Hoài Dương. Bí thư Lý Bình có yêu cầu rất nghiêm khắc với cấp dưới, nếu không có năng lực thực tế thì đừng hòng lừa dối vượt qua kiểm tra trước mặt bí thư. Còn có chủ tịch thành phố Chu Quốc Tường, người này rất hòa ái, nhìn ai cũng tươi cười làm người ta sinh ra cảm giác thân thiết, yêu cầu với cấp dưới cũng buông lỏng hơn. Viên Tự Lập không khỏi nhớ đến việc phân chia chức trách trên quan trường, bí thư thị ủy giống như một người cha, chủ tịch như mẹ, bí thư Lý Bình và chủ tịch Chu Quốc Tường lại có thể nghiệm như vậy, một người nghiêm túc một người hòa ái, hợp lại càng tăng sức mạnh.

Viên Tự Lập cũng nghe được một vài lời nghị luận về chủ tịch Triệu Thiên Nhiên, phần lớn đều nói năng lực của Triệu Thiên Nhiên rất mạnh, nhìn vấn đề rất chuẩn, nhiều kinh nghiệm, làm người an phận.

Đám học viên có xuất thân từ thị ủy nói ra những lời kia thực chất có chút khoe khoang, vì học viên từ dưới quận huyện đi lên sẽ không biết tình huống của lãnh đạo thị ủy và khối chính quyền thành phố, dù muốn gặp mặt cũng không dễ dàng. Nhưng những cán bộ đơn vị trực thuộc đảng ủy chính quyền

thành phố lại khác biệt, bọn họ luôn có cơ hội tiếp xúc với lãnh đạo tuy không quá quen thuộc.

Viên Tụ Lập cũng không nói đến kinh nghiệm của mình, các học viên lớp bồi dưỡng chỉ biết hắn là chủ tịch xã Liễu Hà. Cũng không thiếu học viên tỏ ra ngạc nhiên với Viên Tụ Lập, vì còn trẻ mà đã là chủ tịch xã, như vậy nhất định là có bối cảnh. Mỗi lần nói đến chuyện này thì Viên Tụ Lập đều qua loa cho qua, một thời gian sau cũng không ai quan tâm.

Viên Tụ Lập không biết nguyên nhân thực chất khi Triệu Thiên Nhiên muốn hắn vào học ở lớp bồi dưỡng, dựa theo trạng thái học tập trước mắt, chẳng qua chỉ là cho không bốn tháng ở trường đảng, học xong có chứng nhận, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng Triệu Thiên Nhiên sẽ không tùy ý mở miệng, vì vậy lần này học tập phải có thu hoạch gì đó mới đúng, lúc bắt đầu hắn nghĩ Triệu Thiên Nhiên muốn giới thiệu bạn bè cho mình, nhưng xét tình hình lúc này thì chuyện giới thiệu bạn bè là rất đơn giản, chỉ cần điện thoại mình chạy đến Hoài Dương một chuyến là được.

Viên Tụ Lập mơ hồ cảm thấy sau sự kiện học ở lớp bồi dưỡng sẽ có chuyện xảy ra, sẽ không bình thường như mình nghĩ, nếu không hắn mới nhận chức không lâu cũng chẳng cần phải đi học bốn tháng. Hắn ở xã Liễu Hà làm quen tình huống còn quan trọng hơn mắt bốn tháng ở trường đảng thì ừ rất nhiều.

Lớp trưởng thông báo, dựa theo yêu cầu của lãnh đạo thị ủy và khối chính quyền thành phố, tất cả thành viên lớp bồi dưỡng đều phải mở rộng nghiên cứu, chủ đề là chiến lược phát triển kinh tế, địa điểm nghiên cứu là trạm thủy điện Long Hà thành phố Hoài Dương, thời gian là một tuần. Yêu cầu tất cả học viên căn cứ vào những gì biết được về trạm thủy điện Long Hà mà viết ra một báo cáo trong thời gian một tuần, lớp trưởng đặc biệt nhấn mạnh cần phải ghi báo cáo này cho thật tốt.

Những học viên lớp bồi dưỡng đều không ai coi trọng đợt nghiên cứu lần này, mà mỗi lớp đều tổ chức học viên đi nghiên cứu, sau đó dựa vào những gì được biết để viết báo cáo, nhưng có không ít học viên đã chuẩn bị sẵn, chưa đi nghiên cứu nhưng đã bắt đầu có báo cáo, bên trong chỉ là những lời khách sáo không có nội dung thực tế. Thậm chí có vài học viên tìm được những bản báo cáo trước đó, sửa chữa vài chữ rồi nộp lên cho xong việc. Như vậy thì giảng viên trường đảng cũng hiểu, tất cả đều là đối phó mà thôi, vì vậy có rất ít giáo sư quan tâm đến những báo cáo như thế này của học viên, một thời gian ngắn thì làm sao viết được thứ gì cho ra hồn.

Viên Tụ Lập lại giống như mơ hồ nắm bắt được tin tức, hắn cảm thấy có lẽ lần này Triệu Thiên Nhiên muốn mình tham gia lớp bồi dưỡng cũng vì có liên quan đến chuyên nghiên cứu và viết báo cáo này, còn rốt cuộc có mối liên hệ gì thì hắn cũng bó tay. Bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của hắn là chăm chú nghiên cứu, sau đó viết ra một bản báo cáo có chất lượng.

Viên Tụ Lập thầm oán trách lớp trưởng, tự dung đưa ra một chuyên đề cái gì mà chiến lược phát triển kinh tế, các học viên trong lớp cũng không phải cán bộ từ trung ương xuống, làm gì có ai hiểu được chiến lược? Chỉ biết ăn to nói lớn làm người ta không biết phải theo ai. Nhưng Viên Tụ Lập cũng không rời khỏi chủ đề, tuy hắn chẳng viết được chiến lược gì nhưng luôn kết hợp mọi thứ với thực tế tình huống ở trạm thủy điện Long Hà, viết ra những suy xét về vấn đề phát triển kinh tế.

Ngày hôm sau tất cả học viên lớp bồi dưỡng lên hai xe đi đến trạm thủy điện Long Hà.

Trạm thủy điện Long Hà cách thành phố Hoài Dương ba mươi kilomet, đi xe mất hơn nửa giờ mới đến nơi.

Sau khi xuống xe thì Viên Tụ Lập chỉ thấy trước mặt là một ngọn núi lớn, trạm thủy điện trong suy nghĩ còn chưa xuất hiện, mà bên cạnh đường có vài người đứng đón chào.

- Chào các vị lãnh đạo, hoan nghênh đến trạm thủy điện Long Hà kiểm tra chỉ đạo công tác.

Người đến đón có quen biết với giảng viên dẫn đoàn, vì vậy hai người bắt tay nhau rồi giới thiệu một lượt. Viên Tụ Lập lúc này mới biết muốn đến trạm thủy điện Long Hà còn phải đi thêm một đoạn đường nữa, cần phải đi bộ nửa giờ. Bắt đầu có học viên kêu khổ, không ít học viên mang giày da đến đây, Viên Tụ Lập cũng không ngoại lệ, bọn họ không ngờ muốn đến trạm thủy điện còn phải đi bộ.

Khi tiếp cận chân núi thì Viên Tụ Lập nghe thấy tiếng nước chảy, chỉ trong chốc lát đã có một dòng sông rộng xuất hiện trước mắt, chỉ cần nhìn phương hướng thì biết đám người Viên Tụ Lập đang đứng ở thượng du.

- Các vị lãnh đạo, trạm thủy điện Long Hà xây trong núi, vì cần sự chênh lệch giữa mực nước sông và nước biển nên trạm thủy điện hầu như được xây dựng trong núi.

Một hàng động khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người, hai bên động còn có thể thấy dấu vết của công nhân xây dựng. Sau khi đi xuyên qua hơn hai mươi mét hàng động thì một cảnh tượng đẹp hiện lên trước mắt, dưới sườn núi một trăm mét là một quảng trường, trong quảng trường có một đài phun nước, bốn phía có nhiều hoa cỏ, tám phương đều là xi măng, được quét dọn sạch sẽ, trên một bộ ghế đá phía xa còn có hai người đang đánh cờ.

- Các vị lãnh đạo, đây là nơi nghỉ ngơi giải trí của công nhân trạm thủy điện Long Hà, điều kiện phát điện rất gian khổ, bình thường công tác rất bận rộn, vì vậy mới đặc biệt xây dựng quảng trường này.

Sau khi tiếp tục đi về phía trước năm trăm mét, lại xuyên qua một hàng động lớn thì gặp nhà xưởng, những âm thanh ầm ầm vang lên, mọi người nghe lãnh đạo trạm thủy điện giới thiệu tình huống mà cảm thấy không thể yên lòng.

Viên Tụ Lập và lãnh đạo trạm thủy điện nói vài câu, sau khi biết được tình huống thì hắn khá buồn bực, thì ra đã có vài lớp bồi dưỡng cán bộ đến nơi này, vì vậy lãnh đạo trạm thủy điện rất quen thuộc tình cảnh lúc này.

Viên Tụ Lập nhận lấy đá kích rất lớn, lớp bồi dưỡng cán bộ không thể không có nhân tài, bây giờ nhiều lớp bồi dưỡng cán bộ đã đến đây, tất nhiên nội

dung báo cáo sẽ giống nhau. Những lớp bồi dưỡng học viên trước đây chắc chắn sẽ không phải ai cũng qua loa, chắc chắn có người cẩn thận nghiên cứu và viết ra báo cáo tốt, vì vậy có thể nói hần dù cố gắng thế nào cũng chỉ là toi công mà thôi. Viên Tự Lập không khỏi cảm hận sự sắp xếp của trường đảng, thật sự quá qua loa, luôn đi nghiên cứu một chỗ, có bệnh sao?

Vì vậy mà Viên Tự Lập mất đi hứng thú với quá trình tham quan nhà xưởng, không biết có bao nhiêu người đang rất chăm chú.

Sau khi chấm dứt chuyến thăm thì trạm thủy điện sắp xếp chèo thuyền, sắp xếp này làm nhiều học viên hứng thú, tâm tình của Viên Tự Lập không tốt nên hần không muốn chèo thuyền, vì thế hần đi dạo một mình trong trạm thủy điện. Sau đó hần đi đến quảng trường, hai nhân viên trạm thủy điện đang đánh cờ, hần đến nhìn qua, bọn họ thật sự rất tập trung, không quan tâm đến hần, mà kỹ thuật của cả hai cũng bình thường, thuần túy chỉ là giải trí mà thôi.

- Ha ha, tôi thắng, anh phải mời com trưa, đánh năm thắng ba rồi.

Lúc này hai người mới phát hiện Viên Tự Lập đang ở bên cạnh quan sát, hần móc thuốc ra châm lửa. Sau đó không ngờ hai người kia lại tiếp tục đánh cờ, nhưng lần này Viên Tự Lập bắt đầu mở miệng hỏi han.

- Sao hai anh lại ở quảng trường?

- À, lúc này là giờ làm việc, chúng tôi trực ca đêm, ban ngày nghỉ, đến chiều trên quảng trường mới náo nhiệt.

- Quảng trường này có vẻ rất tốt, nhìn qua có thể thấy trạm thủy điện Long Hà có điều kiện rất tốt.

- Cậu cũng không biết đấy thôi, quảng trường này mới xây dựng năm ngoái, nghe nói bí thư thị ủy tự mình đưa ra chỉ thị mới xây dựng quảng trường này, nếu không có nó thì cực kỳ nhàm chán.

- Phải không vậy? Bí thư thị ủy quan tâm đến nhân viên như vậy sao? Còn tự mình xây quảng trường?

- Hi hi, năm ngoái bí thư thị ủy đến giám sát, khi thấy nơi đây đầy cỏ dại thì nói có thể xây dựng quảng trường làm chỗ cho nhân viên nghỉ ngơi, giải trí.

- Sao anh biết rõ như vậy?

- Khi đồng chí bí thư thị ủy đến thì có trò chuyện với tôi, tất nhiên tôi biết rất rõ.

- Xây dựng quảng trường này cũng tốn không ít tiền.

- Nào mất bao nhiêu tiền, thị ủy không có quá nhiều tiền, chúng tôi tự bỏ công, bỏ ra chút tiền mua vật liệu, còn hoa cỏ thì đã có sẵn rồi.

Viên Tự Lập chợt có một ý nghĩ, nghiên cứu trạm thủy điện thì phải bao hàm tất cả các mặt, quan tâm đến cuộc sống của nhân viên công chức, điều này không phải là một phương diện sao? Hơn nữa quảng trường này mới xây dựng năm ngoái, chắc chưa ai chú ý đến điều này, đồng thời quảng trường do bí thư thị ủy xây dựng lên, là lãnh đạo quan tâm đến quần chúng, có thể nói là một đề tài tốt. Còn nữa, công nhân viên chức trạm thủy điện Long Hà tự lực cánh sinh xây dựng quảng trường, không dựa dẫm vào ai, tự bỏ công bỏ lực, đây rõ ràng là một đề tài tốt.

Viên Tự Lập không nhìn được phải cảm thấy vui sướng, sau đó hần tiếp tục chuyện trò với hai người nhân viên, từng bước nắm giữ quá trình tu kiến quảng trường. Điều càng làm cho Viên Tự Lập cảm thấy vui sướng chính là trạm thủy điện có sẵn những tài liệu phản ánh công tác tự lực cánh sinh xây dựng quảng trường của công nhân viên. Hần hỏi tài liệu, thì ra phần tài liệu này được cất giữ rất cẩn thận, mà lãnh đạo trạm thủy điện cũng rất kỳ quái, đây là lần đầu tiên có một học viên lớp bồi dưỡng cán bộ hỏi về phần tài liệu kia, phần lớn mọi người chỉ hỏi về số liệu sản xuất mà thôi.

Bữa com trưa trong trạm thủy điện rất phong phú, Viên Tự Lập hợp khẩu vị nên ăn được ba chén. Điền Lập Tân nói đùa rằng Viên Tự Lập đại khái biết trạm thủy điện sẽ cho ăn ngon, vì vậy mới bỏ bụng đói từ sáng đến giờ, cũng may là trạm thủy điện nấu nhiều com và thức ăn.

Lãnh đạo trạm thủy điện thừa dịp mọi người dùng com mà phân phát tài liệu, tất cả đều là số liệu của năm trước năm nay và tình huống cơ bản của trạm thủy điện Long Hà, mỗi lần học viên trường đảng đến thị sát thì trạm thủy điện đều cung cấp những tài liệu này.

Sau khi com nước xong thì quá trình thị sát kết thúc, Viên Tự Lập rất buồn cười, khó trách không ai coi trọng chuyến đi lần này, vì đi thị sát thế này thật sự khó thể viết được thứ gì tốt. Đúng là gặp quý, chỉ là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi, đơn giản là giới thiệu chút tình huống, sau đó là chèo thuyền vui chơi, nói là nghiên cứu nhưng chẳng khác nào đến đây giải trí.

Bốn giờ chiều tất cả học viên về trường đảng.

Viên Tự Lập không muốn chậm trễ thời gian, hần nằm trong phòng đọc tài liệu, trên đường quay về hần đã nghĩ sẵn trong đầu, không nghiên cứu những vấn đề khác, chỉ nghĩ về quảng trường của trạm thủy điện Long Hà. Hần có thể tổng kết từ hai phương diện, một là lãnh đạo quan tâm đến cuộc sống của nhân viên công chức, hai là công nhân viên chức trạm thủy điện tự lực cánh sinh, phấn đấu gian khổ, không chờ đợi dựa dẫm mà dùng hai tay mình xây dựng quảng trường. Chỉ cần xét từ phương diện này cũng có thể nói ra ba vấn đề, một là lãnh đạo quan tâm đến quần chúng, bất kỳ thời điểm nào cũng nghĩ về khó khăn của quần chúng. Sự việc của quần chúng là không phải nhỏ, lãnh đạo quan tâm đến quần chúng chính là muốn xây dựng lên từ những việc nhỏ. Hai là tầm gương về kết hợp lực lượng, trong quá trình xây dựng quảng trường thì lãnh đạo trạm thủy điện đã liên tục làm gương cho công nhân viên, không cần nói gì quá to tát, không cần lời lẽ hùng hồn, tất cả công nhân viên chức đều tham gia quá trình xây dựng. Vì vậy có thể nói lãnh đạo có tác dụng rất lớn, có thể phát huy tính tích cực trong việc đẩy mạnh tính tích cực của quần chúng. Ba là lãnh đạo quan tâm quần chúng, quần chúng tích cực xây dựng kinh tế, chỉ cần thông qua những số liệu của trạm thủy điện Long Hà năm trước và năm sau thì có thể thấy được hiệu quả và lợi ích tăng tiến thế nào. Vì vậy có thể nói sự quan tâm giữa lãnh đạo và nhân dân luôn có tính tích cực, có tác dụng đề cao hiệu quả và lợi ích kinh tế, đồng

thời còn sinh ra lực lượng mạnh để hoàn thành nhiều công tác khó khăn.

Báo cáo nghiên cứu của Viên Tự Lập dài hơn ba ngàn chữ, hắn viết báo cáo với tư cách một người đứng ngoài cuộc, đứng ở độ cao nhất định để quan sát sự việc, sau đó đưa ra tổng kết. Sau khi tiến hành xem xét và sửa lỗi vài lần thì Viên Tự Lập nộp báo cáo.

Lần này học viên lớp bồi dưỡng cán bộ rất bận rộn vì báo cáo, dù là những người sao chép báo cáo cũng cố làm cho ra dáng. Chẳng ai dám ra ngoài giải trí vào thời gian này, sợ mang tiếng không quan tâm và không làm việc, học viên nào cũng không ngốc, vì vậy những ngày nay các học viên có vẻ rất chăm chỉ.

Ngày 22 tháng 10 Viên Tự Lập nộp báo cáo, lúc này đã có hơn chín mươi phần trăm các học viên nộp báo cáo, xem như Viên Tự Lập cũng nộp trễ.

Tối hôm sau Viên Tự Lập nhận được điện thoại của Triệu Thiên Nhiên.

- Tiểu Viên, báo cáo ghi rất tốt, chỉ nửa ngày mà cậu có thể nhìn ra được trọng điểm, điều này nói rõ cậu có ánh mắt quan sát nhạy cảm và bản lĩnh vững vàng, không hổ là thư ký của Triệu Thiên Nhiên tôi đây. Ha ha, Tiểu Viên, xem ra lần này cậu tham gia học tập cũng rất đúng hướng.

- Chủ tịch Triệu, tôi còn phải cảm ơn anh tài bồi, không có anh dẫn dắt thì tôi cũng không có tư cách tiến vào học tập ở lớp bồi dưỡng cán bộ. Sau này cũng hy vọng chủ tịch Triệu quan tâm nhiều hơn, tôi dù sao cũng là văn bồi mà thôi.

- À, Tiểu Viên, nói chuyện sao lại có thứ tự như vậy, xem ra sau này học tập ở trường đảng sẽ còn tìm được rất nhiều kinh nghiệm.

- Chủ tịch Triệu, có nhiều học viên trong lớp công tác ở ban ngành thị ủy chính quyền thành phố Hoài Dương, tôi thường nghe bọn họ nói về anh, cũng rất nể phục anh. Bọn họ nói anh có năng lực mạnh, nhìn sự việc rất chuẩn, tổng kết kinh nghiệm đúng chỗ, tôi thật sự còn phải theo anh học tập lâu dài.

- À, ha ha ha ha, Tiểu Viên, nếu muốn thay đổi cách nhìn thì tương đối khó, không thể ngờ cậu khó đoán như cậu cũng có thể nói ra những lời như thế. Tốt, rất tốt, nên tiếp tục giữ vững, nên nói thì cứ lớn gan mà nói, không nên nói thì một chữ cũng đừng nói. Tiểu Viên, cậu tiếp tục cố gắng, báo cáo của cậu đã được lãnh đạo thị ủy chú ý.

- Chủ tịch Triệu, cảm ơn sự cổ vũ của anh, tôi nhất định sẽ cố gắng gấp bội.

Viên Tự Lập cảm thấy trái tim gia tốc, hắn không ngờ chỉ một ngày mà báo cáo đã được lãnh đạo thị ủy chú ý. Khoảnh khắc này hắn chợt nghĩ đến lời nói của Triệu Thiên Nhiên muốn mình tham gia lớp bồi dưỡng cán bộ, bây giờ lãnh đạo điện thoại đến nói mình biểu hiện không tệ, rõ ràng mình đến đây học tập và đạt đến mục đích, thật ra quan trọng nhất của khóa học này chính là đợt nghiên cứu vừa rồi.

Viên Tự Lập nghĩ đến một vấn đề, bí thư thị ủy năm ngoái đến thị sát trạm thủy điện Long Hà, sau khi đưa ra chỉ thị xây dựng quảng trường thì công nhân viên trạm thủy điện trải qua một năm cố gắng, cuối cùng cũng làm tốt công tác tu kiến quảng trường. Bây giờ lớp bồi dưỡng cán bộ đến trạm thủy điện Long Hà nghiên cứu và dễ dàng tổng kết được kinh nghiệm kia.

Viên Tự Lập khẽ lau mồ hôi lạnh, may mà khi mình viết báo cáo thì có suy xét đến vấn đề tổng kết kinh nghiệm, cũng không khỏi phỏng đoán, nếu không đó sẽ là một báo cáo a dua nịnh hót, lãnh đạo sẽ chú ý nhưng lực ảnh hưởng sẽ giảm.

Viên Tự Lập cực kỳ cảm kích Triệu Thiên Nhiên, xem ra chủ tịch Triệu đã sớm biết điều này, chỉ cung cấp cho mình một kế hoạch, xem mình có bắt được hay không mà thôi. Không ngờ mà xui quỷ khiến để mình bắt được kế hoạch lần này, đã làm cho cao tăng chú ý. Lúc này hắn không thể không chế cảm giác hưng phấn, hắn kéo Điền Lập Tân ra ngoài ăn khuya, hai bên vui vẻ uống rượu mừng.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chờ Đợi. (1+2)

Trong số các bạn học lớp bồi dưỡng cán bộ, Viên Tự Lập và Điền Lập Tân cùng nhau tham gia rất nhiều bữa tiệc rượu, hầu như mỗi lần có tiệc rượu thì hai người đều đi cùng. Khi thời gian trôi qua, Viên Tự Lập phát hiện Điền Lập Tân dù bề ngoài có vẻ nghiêm túc nhưng thật ra lại là một người mặt lạnh tim nóng, tính cách hào sảng.

Ngày 25 tháng 10, Viên Tự Lập nhận được thông báo bí thư thị ủy Lý Bình muốn đến thị sát công tác ở xã Liễu Hà, vì vậy ngày 17 hắn phải chạy về xã làm tốt công tác chuẩn bị. Sau khi Điền Lập Tân biết được sự việc thì suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc chỉ cho Viên Tự Lập một bài học.

- Tiểu Viên, cậu còn trẻ, tương lai rộng lớn, nhưng thời gian không đợi người, giống như độ tuổi của cậu thì ở xã thị trấn là không tệ, nhưng nếu ném lên thành phố hay tỉnh thì không đáng là gì. Những thanh niên có tương lai là rất nhiều, vì vậy cậu đừng bao giờ tự mãn, nếu có ý nghĩ thỏa mãn trong đầu thì

thời gian trôi qua, đến khi cậu tỉnh ngộ thì đã muộn. Ví dụ như tôi đây, khi hai mươi chín đã là phó khoa, lúc đó tôi cho rằng mình là rất giỏi, nhưng kết quả đến năm ba mươi tám tuổi mới lên cấp chính khoa, nháy mắt đã là bốn mươi tuổi, sợ rằng cả đời sẽ là như vậy. Bây giờ tôi mới nhớ ra, tôi đi nhầm một bước quan trọng, ban đầu ở xã không nên chạy về huyện thành, cứ tưởng rằng vị trí trường phòng giáo dục là tốt, thật ra chẳng có gì tốt, bình thường mình rất giỏi trong mắt giáo viên nhưng thực chất không là gì với lãnh đạo huyện. Nếu nói đến chữ tốt thì phải là các đơn vị giàu có và tiềm lực như phòng kế hoạch đầu tư, phòng tài chính, cục công an, phòng giao thông, những nơi đây muốn tiền có tiền, muốn người có người. Cậu xem, các lãnh đạo đảng ủy chính quyền đều thích nhìn về những người này, mà bọn họ cũng dễ dàng tiếp cận lãnh đạo. Cuối cùng tôi rút ra một kết luận, để đề bạt nhất chính là bí thư xã thị trấn, tất nhiên tốt nhất là lãnh đạo xã thị trấn, thứ hai là lãnh đạo những ban ngành quan trọng, cũng chính là những ngành có tiền. Tình thế hôm nay chính là như vậy, Tiểu Viên, sau này đừng sợ mất mặt, nếu trong túi không tiền thì chẳng có mặt mũi gì cả, trong mắt lãnh đạo thì chẳng có cái gì là mặt mũi, chỉ cần gặp mặt lãnh đạo phải biết vịn vào, phải biết mưu cầu. Cậu còn trẻ mà đã là lãnh đạo cấp chính khoa, tôi tin cậu nhất định sẽ làm được, sẽ để lại cho bí thư ấn tượng sâu sắc. Cậu còn trẻ, tướng mạo cũng khá tốt, nếu có thể tiến vào trong mắt xanh của bí thư, xem như cậu thật sự có tương lai.

Ngày 28 tháng 10 bí thư thị ủy Hoài Dương đến huyện Tuyên Thi thị sát công tác, sau đó bí thư điểm danh muốn xuống xã Liễu Hà. Trước đó vào tối 26 tháng 10 Viên Tự Lập đã chạy về xã Liễu Hà, rời khỏi nơi đây hơn một tháng, tất cả mọi việc đều do Chu Nghĩa Hải chèo chống, vì vậy làm Viên Tự Lập có chút áy náy. Chu Nghĩa Hải lại an ủi Viên Tự Lập, an tâm học tập, khi Viên Tự Lập học tập đã chạy về hai lần, vì thời gian quá gấp nên không thể gặp mặt Chu Nghĩa Hải.

- Chủ tịch Viên, bí thư Lý đến thị sát, chủ yếu là xem tình huống thu mua cây thuốc lá, đây là vấn đề mà bí thư huyện ủy Dương Bản trực tiếp sắp xếp, vì vậy trước mắt cậu nên nắm giữ tiến độ thu mua, sẽ sớm đưa báo cáo cho cậu, nhớ nhé?

- Vâng, bí thư Chu, tôi đã nhớ kỹ.

- Cũng không cần căng thẳng, bí thư Lý là lãnh đạo lớn, bên người cũng không biết có bao nhiêu lãnh đạo huyện đi theo, nào đến lượt chúng ta báo cáo? Bí thư Mạnh là một quyền toàn thư về tiến độ thu mua cây thuốc lá trong xã Liễu Hà, tôi nghĩ đến lúc đó có thể được gặp bí thư Lý hay không còn chưa biết được.

- Bí thư Chu, tôi cũng nghĩ như vậy, bí thư Lý là lãnh đạo cấp cao, nào nhớ rõ những tiểu binh dưới cơ sở như chúng ta, toàn thành phố cũng không biết có bao nhiêu cán bộ cấp huyện, bí thư Lý không thể nào nhớ cho hết được.

- À, đây dù sao cũng là số mệnh, dù gì thì lãnh đạo cũng đã đến, không đi cũng không được, đến lúc đó xem xét tình hình thế nào.

Sáng sớm ngày 28 Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập chờ ở khu ủy ban xã, bọn họ cũng không dám đi đâu, mãi đến trưa vẫn không nhận được tin tức gì. Bọn họ điện thoại đến văn phòng huyện ủy, văn phòng nói bí thư Lý ăn sáng xong đã xuất phát, tổng cộng có bảy chiếc xe, tuyến đường cụ thể đã được xác định, cứ an tâm chờ.

Bốn giờ chiều, Hoàng Lâm vội vàng từ văn phòng chạy ra.

- Bí thư Chu, chủ tịch Viên, lúc này bí thư Lý và bí thư Dương đang ở phòng tài chính, đang hỏi thăm tình huống.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập không kịp nói gì mà vội vàng chạy đến phòng tài chính, tất cả thành viên ban ngành cũng chạy theo đến phòng tài chính.

Bên ngoài khu hành chính phòng tài chính có rất nhiều xe dừng lại, trong đó có một chiếc treo cờ, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt người khác. Viên Tự Lập cảm thấy đây có lẽ là xe của bí thư Lý, nhìn biển số, quả nhiên là xe số một của thị ủy.

Liêu Cảnh Lâm đứng ngoài cổng phòng tài chính, khi thấy Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập thì gật đầu xem như chào hỏi.

- Bí thư Chu, Tiểu Viên, bí thư Lý vừa đến xem xét vài điểm thu mua thuốc lá của xã Liễu Hà, các anh sắp xếp rất tốt, nhưng bí thư Lý lại phản phó không được quầy rầy lãnh đạo xã, vì vậy cũng không thông báo cho các anh. Trước kia bí thư Lý là trưởng phòng sở tài chính tỉnh, có cảm tình với phòng tài chính, vì vậy quyết định đến thăm phòng tài chính trước tiên, sau khi xem xét xong sẽ về huyện.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập cũng không biết nói gì, bọn họ không công chờ đợi một ngày, kết quả chỉ là một câu không quầy rầy lãnh đạo xã của bí thư Lý, chẳng lẽ vị bí thư thị ủy này xuống cơ sở mà lãnh đạo cơ sở không dám quan tâm thật sao?

Liêu Cảnh Lâm vội vàng đi vào trong phòng tài chính, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đứng bên ngoài chờ, bây giờ không ai gọi bọn họ đi vào, tất nhiên bọn họ chỉ biết đứng đó mà thôi. Hai người đều châm một điếu thuốc, lần này Viên Tự Lập mang về vài gói Trung Hoa, cùng chia cho Chu Nghĩa Hải.

Chỉ một lúc sau đã có một đám người đi ra, Viên Tự Lập thấy Lý Bình, bí thư huyện ủy Dương Bản ở bên cạnh, thỉnh thoảng bí thư Dương lại nói gì đó.

- Bí thư Lý, đây là đồng chí bí thư đảng ủy xã Liễu Hà, đồng chí Chu Nghĩa Hải, đây là đồng chí Viên Tự Lập, là chủ tịch xã Liễu Hà.

Lúc bắt đầu thì Lý Bình tỏ ra không muốn dừng bước, sau đó lãnh đạo vờn tay bắt tay Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập, điều này làm cho Viên Tự Lập cảm thấy giống như chuồn chuồn lướt nước, không có chút lực.

- Chào bí thư Lý.

- Chào các anh, khổ cực rồi, tôi chỉ đi nhìn qua một lượt mà thôi, công tác rất tốt, sau này cứ tiếp tục cố gắng.

Ngay sau đó bí thư Lý dừng bước nhìn Viên Tự Lập giống như nhớ ra điều gì đó.

- Cậu là Viên Tự Lập, tôi nhớ ra rồi, trước kia cậu từng công tác bên cạnh anh Triệu, cũng đang học tập ở lớp bồi dưỡng cán bộ trường đảng thị ủy, trước đó đã tham gia nghiên cứu trạm thủy điện Long Hà, còn viết một bản báo cáo. À, hình như cậu rất thích nói về uống rượu, mỗi khi uống rượu ở trường đảng thường làm như vậy.

Bí thư thị ủy nói ra những lời như vậy thật sự làm người ta không biết là gì, Viên Tự Lập thì hiểu, nhưng những câu về khi uống rượu thì làm sao bí thư biết được? Vì vậy mà trong đầu hần nhanh chóng lóe lên hình bóng của Trình Ủy Điện.

- Bí thư Lý, báo cáo cũng không được tốt lắm, còn nữa, vài bài về trong lúc uống rượu chỉ làm sinh động bầu không khí mà thôi.

- À, thanh nhiên khiêm tốn là tốt, nghe nói cậu có cái gì là "lệnh mời rượu", nó ra tôi xem nào.

Khi thấy Lý Bình không có ý trách cứ thì Dương Bản ở bên cạnh thở dài một hơi.

- Bí thư Lý, tôi cũng nhớ không được nhiều lắm, chỉ nhớ được ba điều, nói ra không sợ anh chê cười, điều thứ nhất là một hai ly tự bước đi, ba bốn ly vịn tường đi, năm sáu ly tường đi ta không đi, một lít em gái dịu ta đi... ....

Tất cả mọi người nhin không được phải cười, nhưng vì bí thư Lý không cười lớn nên chẳng ai dám lớn tiếng.

- Điều thứ hai, người trong gang hồ sao không uống rượu? Đã uống rượu sao không uống cho say?

- Điều thứ ba, rượu là gạo nấu ra, càng uống càng trẻ, rượu là nước Trường Giang, àng uống càng đẹp, rượu là kẻ địch, anh không uống say, tôi không say, vậy giường lớn ai ngủ?

Ngoài Viên Tự Lập thì không ai không cười.

- Ha ha, Tiểu Viên, tìm đâu được những bài về thuận miệng như vậy?

- Bí thư Lý, chỉ là những thứ nghe được thời đại học mà thôi, cảm thấy không tệ nên nhớ đến bây giờ.

- Ha ha, rất tốt, nhớ đặt hết tinh lực lên công tác, nhưng khi nhàn hạ có thể dùng những bài về như vậy để đề cao sĩ khí.

- Nhất định theo chỉ thị của bí thư, cố gắng công tác.

Lúc này Lý Bình đưa tay lên nhìn giờ.

- Thời gian qua nhanh, nháy mắt đã là năm giờ, bí thư Dương, vừa rồi Tiểu Viên nói lệnh mời rượu, xem ra chúng ta không ở lại Liễu Hà dùng cơm cũng không được, anh thấy thế nào?

- Vâng, vâng, tất cả nghe theo sắp xếp của bí thư. Bí thư Chu, chủ tịch Viên, các anh chuẩn bị một chút, không cần quá phô trương, sáu giờ ăn cơm, tất cả thành viên ban ngành trong vùng đều phải đến gặp bí thư, bí thư rất quan tâm đến cán bộ cơ sở, trên đường đi đến đây còn liên tục hỏi thăm.

- Vâng, đã năm giờ, tôi biết rồi, cán bộ trong vùng đều đang chờ.

Vì vài lời nói đùa của Viên Tự Lập mà bí thư thị ủy Lý Bình ở lại Liễu Hà dùng cơm, đây chính là lãnh đạo lớn nhất đến Liễu Hà trong những năm qua, xã Liễu Hà nằm trên quốc lộ 318, nhưng lãnh đạo trong tỉnh và thành phố Hoài Dương đều thích đến xã Hồng Lý bên kia dùng cơm, chủ yếu là vì vấn đề thời gian nên đến xã Liễu Hà cũng không phù hợp, vì vậy dần dà lãnh đạo tỉnh đều quên xuống xã Hồng Lý dùng cơm.

Hùng Khai Thắng đi bố trí, bí thư thị ủy nói nhất định phải ăn cơm ở căn tin, thời gian không còn kịp, nhưng trong nhà ăn lúc nào cũng chuẩn bị sẵn những bộ khăn bàn mới, chỉ cần thu dọn một chút là được. Thức ăn được quyết định sẽ lấy từ nhà hàng Phù Dung, từ phòng tài chính đến ủy ban xã là một kilomet, Lý Bình nhất quyết không ngồi xe, muốn đi bộ để nhìn khung cảnh xã Liễu Hà.

Hai năm qua xã Liễu Hà phát triển rất mạnh, Viên Tự Lập là người trong cuộc nên không cảm giác được, vì ở ven quốc lộ để phát triển kinh tế nên có rất nhiều phòng ốc mọc lên, hơn nữa đều rất có dáng vẻ. Lý Bình rất hài lòng, hần phân phó Dương Bản gọi Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đến bên cạnh.

- Tôi thấy trong các xã thị trấn thì xã Liễu Hà là xuất sắc nhất, dù là tinh thần diện mạo nông dân hay công tác xây dựng, kể cả vấn đề tài chính đều có thành tích, đúng là không đơn giản. Các anh nói xem, có kinh nghiệm gì không?

Chu Nghĩa Hải đang rất cảm kích Viên Tự Lập vì có thể giữ bí thư thị ủy ở lại dùng cơm, khi nghe thấy câu hỏi của bí thư thì hần muốn Viên Tự Lập trả lời, vì đây là vấn đề kinh tế. Vào thời điểm mấu chốt thì Viên Tự Lập cũng không khách khí.

- Bí thư Lý, xã Liễu Hà phát triển có sáu kinh nghiệm, một là lãnh đạo đảng ủy chính quyền huyện đã ra sức ủng hộ đảng ủy chính quyền xã và toàn thể công nhân viên chức cố gắng công tác. Đầu năm bí thư Dương và chủ tịch Vương đã nghe đảng ủy xã báo cáo công tác, đã nghiên cứu và thị sát thực địa, cũng đưa ra những lời khẳng định với công tác của đảng ủy xã, yêu cầu đảng ủy xã tập trung công tác kinh tế, kiên trì những tư tưởng có lợi để phát triển kinh tế. Nếu không có sự giúp đỡ to lớn từ các lãnh đạo đảng ủy chính quyền huyện thì chúng tôi thật sự không dám buông tay công tác, vì vậy mà tất cả công nhân viên chức trong xã luôn nhớ kỷ chỉ thị và trung tâm công tác.

- Hai là dân chúng xã Liễu Hà lao động cần cù, xã Liễu Hà dựa vào quốc lộ 318, nhân dân cũng không quá dựa dẫm vào đó, chỉ làm giàu bằng hai bàn tay cần cù của mình. Tất nhiên nhân dân cũng thâm ủng hộ lãnh đạo, cảm tạ chính sách của lãnh đạo huyện ủy, cũng vì bọn họ cần lao chất phác nên công tác của đảng ủy xã mới được triển khai mở rộng, xã Liễu Hà mới có thể phát triển.

- Ba là vấn đề về lao động, Liễu Hà là xã phát triển cây thuốc lá, nhiều năm qua nhờ cây thuốc lá mà nhân dân tìm được lợi ích thực tế, tăng thu nhập. Đối mặt với tình huống như vậy đảng ủy xã quyết định nắm chặt vấn đề nuôi trồng và thu mua cây thuốc lá. Đồng thời đảng ủy xã cũng cổ vũ nông dân ra ngoài làm công, gia tăng thu nhập. Xã Liễu Hà có tám mươi bốn ngàn năm trăm người, ruộng đất không đủ tám mươi ngàn héc ta, vì nguồn tài nguyên đất có hạn nên không nuôi được nhiều người, hơn nữa phía nam lại phát đạt về kinh tế, xã lại dựa vào đường giao thông là quốc lộ 318, nông dân hoàn toàn có thể ra ngoài làm việc, tăng thu nhập, đồng thời lại học tập được nhiều ý nghĩ tiên tiến hơn.

- Theo thống kê công tác thì ba năm trước xã Liễu Hà có hơi một trăm hai mươi ngàn lượt người ra ngoài làm công, dự tính thu vào hơn ba trăm triệu đồng, năm nay đảng ủy xã cũng cổ vũ mọi người ra ngoài lao động, đẩy mạnh thu nhập.

- Nếu xem xét thì cây thuốc lá là chủ lực phát triển của toàn xã, nhưng chỉ cần nhìn vào xu hướng quốc tế thì thấy ngành sản xuất thuốc lá sẽ là sản nghiệp ngày càng héo rút, vì vậy đảng ủy chính quyền xã phải suy nghĩ lâu dài, phải đẩy mạnh nhiều loại hình phát triển kinh tế. Năm nay đảng ủy xã nắm chặt công tác chăn nuôi, cổ vũ nhân dân nuôi heo, yêu cầu những hộ nông dân có năng lực nên phát triển chăn nuôi có quy mô lớn hơn, thay đổi phương thức chăn nuôi heo quy mô nhỏ trước đó, dần đi theo con đường quy mô hóa. Sau đó kết hợp với khí hậu thực tế ở xã Liễu Hà để trồng được liệu, trồng rừng, gia tăng thu nhập. Đồng thời đảng ủy chính quyền xã dựa vào sự giúp đỡ của đảng ủy chính quyền huyện mà liên lạc với các xí nghiệp có thực lực bên ngoài tiến vào Liễu Hà, dựa vào thực lực của các xí nghiệp này để phát triển nuôi trồng.

- Sau đó là việc nắm chặt công tác đảng, chúng tôi dùng công tác kinh tế làm trung tâm nhưng tuyệt đối không xem nhẹ công tác đảng, những năm qua dưới sự lãnh đạo của huyện ủy, đảng ủy xã đã nắm bắt công tác xây dựng đảng dưới cơ sở, phân phối đảng viên dưới thôn xóm. Hôm nay xã Liễu Hà có năm mươi tám thôn, bí thư và thôn trưởng đều ở độ tuổi bốn lăm, còn rất trẻ khỏe. Đồng thời đảng ủy cũng cố gắng bảo trì tính tích cực của trong công tác của cán bộ thôn, cố gắng đẩy mạnh thu nhập cho bọn họ. Tất nhiên đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà cũng tồn tại không ít vấn đề, nếu so sánh với các xã và thị trấn anh em khác, chúng tôi còn rất nhiều thứ phải học tập. Sau này chúng tôi nhất định sẽ ở dưới sự lãnh đạo của đảng ủy chính quyền huyện, dùng kinh tế làm trung tâm, nắm bắt các hạng mục công tác khác, không phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo.

- Bí thư Chu, anh còn gì bổ sung không?

- Bí thư Lý, những gì chủ tịch Viên đã báo cáo chính là tình huống thực tế của đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà, tôi còn vài điều cần bổ sung, đó là xã Liễu Hà có chút kinh nghiệm ở phương diện phát triển thôn xóm. Nhà máy xi măng và nhà máy rượu chính là những nhà giàu cung cấp tài chính, đồng thời cũng tạo điều kiện tiện lợi cho dân chúng.

- Bí thư Dương, chủ tịch Vương, công tác ở xã Liễu Hà là rất tốt, xem ra đảng ủy chính quyền huyện đã mất rất nhiều tâm tư, lần này tôi đến huyện Tuyên Thi và cảm nhận được biến đổi rất lớn, hy vọng các anh tiếp tục cố gắng.

Khi đến ủy ban xã thì Lý Bình bắt tay với từng thành viên ban ngành xã Liễu Hà, sau đó hăng hái đi dạo trong sân, hỏi thăm tình huống. Lúc này Viên Tự Lập tiến vào căn tin xem tình huống, có rất nhiều người ở bên cạnh Lý Bình, hơn nữa vừa rồi Chu Nghĩa Hải đã cho mình cơ hội báo cáo, kết quả rất tốt.

Ngay sau đó đoàn người Lý Bình tiến vào căn tin, hộ tổng bí thư Lý Bình tiến vào chỉ có một vị phó thư ký trường thị ủy, còn lại đều là lãnh đạo đảng ủy chính quyền huyện, tuy xe nhiều nhưng người thật sự không quá nhiều. Vì những thành viên ban ngành xã Liễu Hà cũng muốn dùng cơm nên chuẩn bị bốn bàn tiệc.

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập được gọi đến ngồi cùng bàn với bí thư Lý Bình, còn có phó thư ký trường thị ủy, bí thư huyện ủy Dương Bản, chủ tịch huyện Vương Vọng Hoa, phó bí thư huyện ủy Hào Vĩnh Khải, mà các lãnh đạo huyện ủy khác thì ngồi sang bàn khác.

Lý Bình nhìn một bàn đầy thức ăn mà vẻ mặt không quá tốt.

- Quá lãng phí, chỉ vài người sao có thể ăn hết được nhiều thế này? Vừa rồi bí thư Dương đã sắp xếp, không cần phô trương, xem ra đảng ủy chính quyền xã Liễu Hà cũng không nghe lời hiệu triệu từ huyện ủy thì phải.

Về mặt Chu Nghĩa Hải hơi đỏ lên, khoảnh khắc này không biết nên nói gì, Viên Tự Lập thì có vẻ suy nghĩ, chuẩn bị mở miệng.

- Tiểu Viên, xem ra cậu có lời để nói.

- Bí thư Lý, anh đề xuất phê bình, sau này nhất định đảng ủy chính quyền xã sẽ sửa lại, nhưng xã Liễu Hà có truyền thống đặc thù, chiêu đãi khách nhất định phải có thành ý.

- Lời này nói thế nào?

- Bí thư Lý, bí thư Chu và tôi cùng xuống thôn kiểm tra công tác, thường xuyên tiếp xúc với những cán bộ thôn xóm, mỗi lần như vậy thì các cán bộ thôn xóm thường giết gà hầm cách thủy, nhiệt tình chiêu đãi, chúng tôi cũng cảm thấy xấu hổ. Cán bộ thôn nói những năm nay cuộc sống tốt đẹp hẳn lên, điều kiện sống cũng dần đẩy mạnh, chút thứ vật vãnh không đáng vào đâu, chỉ cần trong lòng lãnh đạo có bọn họ, làm việc theo hướng thực tế có lợi cho dân, như vậy có ăn nhiều hay ít đi một bữa cơm cũng không sao. Hơn nữa bọn họ nhiệt tình chiêu đãi cũng vì quan tâm đến lãnh đạo mà thôi. Bí thư Lý, anh đến chỉ đạo công tác ở xã Liễu Hà, đảng ủy chính quyền xã chân thành hoan nghênh anh, chúng tôi cũng không biết biểu đạt ở phương diện nào khác, cũng chỉ có thể cho anh ăn ngon uống ngon mà thôi.

- À, rất có lý, xem ra tôi hiểu lầm nỗi khổ tâm của xã Liễu Hà, nếu đã như vậy thì không nói nữa, mọi người bắt đầu dùng cơm thôi, có nhiều món, mọi

người ăn nhiều một chút, đừng nên lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nhận Định Hữu Hiệu.

Vấn đề uống rượu thì Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập rất chú ý, cả hai nhìn sang bí thư Dương Bản và chủ tịch Vương Vọng Hoa.

- Bí thư Lý, anh đã xuống dùng cơm với xã, hay là uống một chút cho vui.

- À, vừa rồi Tiểu Viên có lệnh mời rượu, tất nhiên cần phải uống một chút, nhưng rượu cũng không thể uống vô duyên vô cớ, công tác cũng chỉ uống vài ly, mà cũng phải xem xã Liễu Hà có lệnh mời rượu thế nào đã.

Viên Tự Lập trầm kêu khổ, lại liên quan đến về mời rượu, nhưng hắn cũng cảm thấy may mắn, may mà thời đại học suy xét đến vấn đề sau này vào xã hội sẽ phải uống nhiều rượu nên mới tìm kiếm nhiều bài về về rượu, bây giờ xem ra lại phát huy công dụng.

Mọi người sau khi quyết định sẽ uống vài ly thì Viên Tự Lập vội vàng mở chai rót rượu, bí thư Lý Bình cũng không nói gì, cũng không nói sẽ uống. Chu Nghĩa Hải thật sự khó thể biết phải làm gì, hắn đẩy sang cho Viên Tự Lập.

Viên Tự Lập bắt đầu dĩ phải đứng lên:

- Bí thư Lý, tôi mời anh một ly, tôi sẽ nói một câu mời rượu theo ý anh, nếu anh cho rằng điều đó là đúng thì uống một ly.

Lý Bình mỉm cười gật đầu.

- Lòng kích động, tay run rẩy, tôi kính lãnh đạo một ly, lãnh đạo không uống tôi không dám đi.

Lý Bình có chút sững sốt rồi cười lên ha ha, hắn nâng ly lên uống một ngụm cạn sạch. Sau khi có mở đầu thì những vấn đề sau này đều dễ nói, Chu Nghĩa Hải mời rượu, tất cả thành viên ban ngành đảng ủy chính quyền xã cũng mời rượu, tình cảnh nhanh chóng náo nhiệt hẳn lên.

- Tiểu Viên, lệnh mời rượu của cậu thật sự làm người ta nghe xong mà bật cười, nhưng trong đó cũng phản ánh một vấn đề, đó chính là vấn đề công quỹ dành cho ăn uống. Trung ương đưa ra ba lệnh năm điều yêu cầu không cần lãng phí, cũng liên quan đến vấn đề này, vì dân chúng không hài lòng nên mới sáng tác ra những bài về như thế, sau này các cấp đảng ủy đều phải coi trọng mới được.

Viên Tự Lập đột nhiên nghe được những lời này của Lý Bình mà vẻ mặt đỏ bừng, hôm nay rõ ràng hắn tự rước lấy phiền phức, vấn đề công quỹ ăn uống thật sự vĩnh viễn là vấn đề từ trung ương đến địa phương, vì không ai không ăn. Nhưng lãnh đạo nói ra lại có ý nghĩa khác biệt, Viên Tự Lập cũng đã từng nghĩ qua, những bài về này chẳng qua chỉ lên thảo luận ở nhiều trường hợp vui, nhưng hôm nay bí thư Lý hỏi không thể không nói, nếu vì chuyện này mà làm nhiều người tức giận thì thật sự khó thể chống nổi.

- Tiểu Viên, cậu có gì muốn nói sao?

- Bí thư Lý, các vị lãnh đạo, những câu về lệnh mời rượu này phần lớn đều là những gì lượm lặt được từ đám bạn cùng lớp thời đại học, vì phía nam phát triển kinh tế rất nhanh, tốc độ vượt xa nội địa, ngoài những ưu thế về địa khu thì còn có vấn đề về quan niệm. Ví dụ như thôn dân ở các xã thị trấn phía nam, bình thường bọn họ thấy lãnh đạo uống rượu mặt đỏ bừng bừng thì rất vui sướng, vì trong thôn hoặc trong xã có khách đến, sẽ sắp có chuyện vui, có thể là đầu tư, xây dựng nhà máy, dân chúng sẽ có việc làm, có thể kiếm tiền. Ngược lại thì lãnh đạo mỗi ngày đều ở trong đơn vị, không ăn không uống sẽ chẳng được dân chúng chào đón, tất nhiên tôi nói những lời này với ý nghĩa là lúc nên thì phải ăn, không được lãng phí.

- Chủ tịch Viên, xin nói ít đi vài lời.

Chu Nghĩa Hải có chút sốt ruột, hắn không quan tâm cục diện trước mắt mà mở miệng nhắc nhở Viên Tự Lập. Hắn đã thấy vẻ mặt mọi người, ai cũng rất nghiêm túc. Đừng là cứ nói đùa, một vị chủ tịch xã mà muốn thay đổi quan niệm của một vị lãnh đạo huyện và thành phố, đúng là là gan quá lớn.

- Bí thư Chu, Tiểu Viên nói cũng có đạo lý, Tiểu Viên, cứ nói tiếp.

- Bí thư Lý, trên xã hội có nhiều người rất hà khắc với cán bộ lãnh đạo, ví dụ như cán bộ lãnh đạo điều động người thân tham gia công tác, tất cả đều cho rằng không công bằng. Tôi thấy cũng chưa hẳn là như vậy, quan viên cũng là người, lãnh đạo cũng là người, đều có bạn bè thân thích, đều có quan hệ qua lại, cô nhân thường nói đàn ông là kẻ phải gánh vác gia đình, chỉ cần nhìn thôn trưởng một thôn, nếu người này nghèo khó thì thôn kia căn bản không thể đi lên, nếu anh không có bản lĩnh thì có thể đưa dân chúng thoát nghèo sao? Ngược lại thì những vị có thể làm giàu cho thôn dân thường dễ

triển khai mở rộng công tác, thường làm cho dân chúng chịu phục. Bây giờ lại nhìn lãnh đạo, nếu không nhận thân, trong gia đình xuất hiện mâu thuẫn, sao có thể đặt tất cả tinh lực lên vấn đề triển khai mở rộng công tác? Vì vậy tôi có thể cho rằng, nhìn một vị cán bộ lãnh đạo cần phải xem bản chất, vì người đều có khuyết điểm, trên thế giới không có người mười phần vẹn mười, chỉ cần một lòng công tác, trong lòng còn có nhân dân thì sẽ là cán bộ tốt, dù năng lực không đủ cũng có thể bồi dưỡng, khuyết điểm có thể sửa chữa.

Viên Tự Lập nói xong thì bàn rượu khá yên tĩnh, bí thư Lý Bình rơi vào trầm tư, rõ ràng nghe lọt tai những lời của Viên Tự Lập, thái độ của bí thư Lý Bình như vậy thì những người còn lại cũng không dám lên tiếng.

- Tiểu Viên, sao cậu lại có được những nhận thức như vậy?

- Bí thư Lý, tôi thích xem sách sử, vì vậy mà tìm tòi được vài ý nghĩ mà thôi, nếu có gì không đúng xin lãnh đạo cứ phê bình.

- Tiểu Viên, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?

- Tháng chín năm nay vừa đúng hai mươi bốn.

- À, rất tốt, tuổi trẻ biết tiến tới, biết cố gắng học tập, dù quan điểm có đúng hay sai cũng biết nói ra, điều này cũng tốt. Tiểu Viên, rót rượu, tôi mời cậu một ly.

Viên Tự Lập vội vàng đứng lên rót rượu cho bí thư Lý Bình, sau đó hai người nâng ly. Hắn đứng bên cạnh bí thư, đợi khi bí thư nâng ly rượu lên mới vội vàng cạn sạch.

- Anh Dương, anh Vương, anh Hào, anh Lý, các anh cũng nên mời rượu Tiểu Viên, một thanh niên có tư tưởng như vậy là rất tốt, sau này cần chú tâm bồi dưỡng.

Viên Tự Lập lúc này lập tức bận rộn, rượu chắc chắn phải uống, hơn nữa còn phải rót rượu cho lãnh đạo.

Trước khi đi bí thư Lý Bình còn bắt chặt tay Viên Tự Lập, nếu so sánh thì lần này mới là cái bắt tay chính thức.

Viên Tự Lập nhanh chóng quay về trường đảng, sự việc với bí thư Lý Bình đã sớm bị hắn ném ra sau đầu, bí thư thị ủy mỗi ngày có hàng tá công tác, có lẽ sẽ nhanh chóng quên đi sự việc ở xã Liễu Hà. Thường thì lãnh đạo tiếp kiến cấp dưới sẽ hay nói những lời cổ vũ, nếu coi lời nói của tướng lĩnh như thánh chỉ mà nghĩ rằng lãnh đạo sẽ nghĩ đến mình thì thật sự là tự chuốc khổ vào người.

Viên Tự Lập cũng không nói cho ai biết về những phản đối thoải với bí thư Lý Bình, kể cả Điền Lập Tân cũng vậy, vì giữa chủ tịch xã và bí thư thị ủy có cách biệt quá lớn, nếu nói ra những chuyện như vậy sẽ tạo ra ảnh hưởng trái chiều.

Trong quá trình học tập thì bí thư huyện ủy Dương Bán, chủ tịch huyện Vương Vọng Hoa và phó bí thư huyện ủy Hào Vĩnh Khải lần lượt đến Hoài Dương chiêu đãi tất cả cán bộ huyện Tuyên Thi đang học tập ở đây.

Viên Tự Lập rất chú ý đến tình huống của Trình Úy Điệp, vì hắn chắc chắn nàng là người nói những câu về kia cho bí thư Lý Bình. Hắn đã biết Trình Thúc Ích, người này là cha của Trình Úy Điệp, là phó thư ký trưởng xếp hạng nhất trong thị ủy, trực tiếp đi theo bọn họ tỉnh ủy Triệu Cao Hải. Trình Thúc Ích nguyên là bí thư thị ủy Hoài Dương, đã sớm được điều đến nhận công tác ở tỉnh ủy. Hôm nay Viên Tự Lập không còn ảo tưởng mối quan hệ với Trình Úy Điệp, Dịch Lâm là con trai của thư ký trưởng văn phòng khối chính quyền tỉnh, Trình Úy Điệp là con gái của phó thư ký trưởng văn phòng tỉnh ủy, hai nhà thật sự là môn đăng hộ đối. Thậm chí Viên Tự Lập chỉ muốn cảm ơn Trình Úy Điệp, dù thế nào thì Trình Úy Điệp cũng có lòng tốt, muốn bí thư thị ủy coi trọng Viên Tự Lập.

Trình Úy Điệp còn chưa trở lại công tác ở khối chính quyền thành phố Hoài Dương, một thời gian dài trôi qua, Viên Tự Lập thậm chí nghi ngờ Trình Úy Điệp đã về tỉnh thành công tác rồi. Viên Tự Lập cũng không muốn nghe những tình huống của Trình Úy Điệp, trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái, vì nàng biết rõ số điện thoại của hắn, vì sao không điện thoại?

Thời gian dần trôi qua, đã đến tháng mười một, thời tiết dần mát mẻ, lúc này trường đảng thị ủy tổ chức cho các học viên đến phía nam khảo sát, mỗi người phải nộp hai ngàn đồng tiền phí khảo sát, hơn nữa còn bắt buộc tất cả học viên tham gia. Tất nhiên cơ hội thế này sẽ chẳng ai bỏ qua, trong lúc học tập ở trường đảng thì kỹ thuật mạt chược của Viên Tự Lập được đề cao rất lớn, dưới tình huống bình thường, buổi chiều không có việc gì làm, cũng không ngủ được cả buổi chiều, vì vậy đánh mạt chược có thể giết thời gian. Trước nay hắn luôn cẩn thận, cũng không dám tham gia quá nhiều, vì hắn cũng thật sự không có nhiều tiền chơi mạt chược.

Trải qua hai mươi ngày khảo sát, dù Viên Tự Lập đã từng ở phía nam hơn bốn năm nhưng lần này xuống khảo sát tham quan các nhà xưởng, kế hoạch xây dựng của khắp nơi, hắn cũng có thu hoạch rất lớn. Tất nhiên trước kia hắn là sinh viên sẽ không quan tâm đến những vấn đề này, bây giờ thân phận của hắn đã thay đổi, tất nhiên sẽ phải chú ý cao độ. Kinh tế phía nam rất phát đạt, điều này làm cho hắn cảm thấy cảm khái, chênh lệch quá xa với nội địa, không phải chỉ thời gian ngắn là có thể đuổi theo được. Nhưng thông qua khảo sát cũng kích thích các thành viên, tuy không thể phát triển vượt qua phía nam nhưng vẫn có thể cố gắng học tập và rút ngắn khoảng cách, điều này có thể làm được. Khảo sát cũng mang đến hiệu ứng mặt trái, vì thu nhập của cán bộ công nhân viên ở phía nam thật sự chênh lệch xa với nội địa, đặc biệt là một vài xã thị trấn phát triển mạnh. Viên Tự Lập nhìn những chiếc Limousine dài thườn thượt mà nghĩ đến những chiếc xe jeep của xã Liễu Hà, đúng là chênh lệch quá xa, đúng là một cái trên trời một cái dưới đất.

Khi khảo sát quay về đã đến tháng mười hai, các đơn vị có nhiều chương trình, lãnh đạo trường đảng suy xét đến tình huống thực tế mà cho nghỉ dài hạn, yêu cầu tất cả học viên phải đến tập trung ở trường đảng vào ngày 10 tháng 1, tham gia lễ kết thúc khóa học.

Viên Tự Lập và Điền Lập Tân lưu luyến chia tay, đến bây giờ xem như đã hoàn toàn kết thúc quá trình học tập ở trường đảng, tuy sau này còn có cơ hội

gặp mặt nhưng sớm chiều ở chung giống như trước đó là không thể. Đồng thời bọn họ trở về phải lập tức ở vào cương vị, lập tức công tác, chẳng khác nào phải quay về hiện thực, dù là về mặt hay tâm tính cũng phải có chuyển biến.

Khi sắp chia tay thì lớp bồi dưỡng tổ chức những hoạt động rầm rộ, tất cả mọi người đều cố gắng thả lỏng, ăn uống, ca hát, nhảy múa, ăn khuya...Choi bồi thoải mái.

Một ngày trước khi quay về đơn vị, Viên Tự Lập và Điền Lập Tân cùng nhau ra ngoài liêu mạng uống rượu, hai người giống như bạn bè quen biết nhiều năm, có rất nhiều lời để nói.

Ngày 26 tháng 12, Viên Tự Lập rời khỏi trường đảng, đồng thời cũng đặc biệt đến chào chủ tịch Triệu Thiên Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ảo Diệu.

- Tiểu Viên, học tập gần bốn tháng ở trường đảng thị ủy, cậu có cảm thụ và nhận thức gì đặc biệt không?

- Chủ tịch Triệu, tôi cảm thấy trường đảng thị ủy là nơi bồi dưỡng cán bộ lãnh đạo, tôi học tập ở trường đảng một thời gian thì cơ sở lý luận đã vững hơn, tính giai cấp cũng tăng tiến. Sau này sẽ nhất định cố gắng công tác, sẽ phát huy tất cả tri thức học được ở trường đảng vào trong công tác, tăng cường các công tác thực tế.

- Phải không, Tiểu Viên, xem ra cậu đã có thành tích học tập khá tốt ở trường đảng, nhưng cậu còn phải tiếp tục học tập. Khi thấy cậu có thành tích lớn như vậy tôi cũng rất vui, tôi chuẩn bị đưa lời đề nghị cho huyện Tuyên Thi, đề cậu sang năm tiếp tục đến học tập ở trường đảng, như vậy cậu sẽ càng có tri thức lý luận nguyên vẹn, cũng sẽ lấy được những thành tích công tác tốt trong thực tế.

- Chủ tịch Triệu, tôi nói sai rồi, anh cũng đừng nên đề nghị với huyện ủy, thời gian bốn tháng qua cũng rất khó chịu, vất vả lắm mới được tốt nghiệp.

Về mặt Viên Tự Lập thoạt đỏ thoạt trắng, bộ dạng đứng ngồi không yên.

- Hừ, dám dùng lời khách sáo để gạt tôi, Tiểu Viên cậu coi tôi là gì?

- Chủ tịch Triệu, anh đừng nghi oan cho tôi, tôi coi ngài là lãnh đạo mới nói như vậy, nếu xem ngài là trưởng bối thì sẽ nói khác.

- Nói tôi nghe xem thế nào?

- Học tập ở lớp bồi dưỡng cán bộ chỉ cần một tháng là đủ, tất cả thời gian còn lại đều là lãng phí, nhưng đến trường đảng tình huống cũng không tệ.

- À, rốt cuộc cũng nói được vài lời thật lòng, còn có gì tốt thì nói ra hết đi, đừng ấp a ấp úng nữa.

- Chủ tịch Triệu, tôi cảm thấy giảng viên trường đảng cũng quá cổ lỗ, giảng bài không có ví dụ, máy móc, nếu như vậy thì không bằng cho chúng tôi tự đọc sách sẽ hay hơn. Tôi biết rõ tri thức lý luận đảng cũng không dễ dạy, nhưng dù sao cũng phải đưa ra vài ví dụ chứ? Hơn nữa kẻ nói vô tội mà người nghe phải răn mình, lý luận không phải đã hình thành thì bất biến, cũng phải phát triển và kết hợp với thực tế trước mắt để phát mở rộng và phát triển thêm, bây giờ cần phải có thêm chút tham khảo, bài giảng như vậy mới sinh động, mới tìm được người nghe.

- Ha ha, Tiểu Viên, sao lại có cảm nhận như vậy?

- Chủ tịch Triệu, cũng không gạt anh, khi còn học đại học, giảng viên dạy lịch sử thật sự có phong cách rất tốt. Tôi còn nhớ rất rõ, khi giảng viên nói đến đảng, nói đến vấn đề đảng chấp chính, tuy vĩ đại nhưng không hoàn mỹ, xã hội ngày càng tiến bộ, lý luận đảng cũng phải cầu tiến, cần sửa cũ thành mới, liên tục tổng kết, chỉ như vậy mới liên tục đứng ở vị trí đỉnh phong. Giảng viên còn nói đảng cũng phạm sai lầm, ví dụ như cách mạng văn hóa, đó là sai lầm, cách mạng văn hóa cũng không phải là sai lầm của một người, là sai lầm của tập thể. Tất nhiên điều này cũng chẳng là gì, vì dù là thần cũng khó tránh khỏi sai lầm, cũng phải chịu trách nhiệm.

- Tiểu Viên, xem ra cậu cũng có chút kiến thức lịch sử, mà giảng viên dạy sử trong trường đại học của cậu cũng rất tốt, bây giờ đảng chúng ta đang dần giải phóng tư tưởng, thiên hướng về thực tế công tác, chấp hành cũng không dễ. Nhưng, Tiểu Viên này, tính chất của trường đảng là khác biệt, không thể so sánh với đại học, những gì cậu nói ra là rất đúng, nhưng trường đảng chú trọng việc chấp hành, đây cũng không phải là một vấn đề trong thời gian ngắn.

- Chủ tịch Triệu, tôi biết rồi, chỉ khi ở trước mặt anh thì tôi mới dám nói những lời này.

- Tiểu Viên, tôi cảm thấy cậu học được gì ở trường đảng, không phải cậu học được tri thức lý luận, rõ ràng là học được thói vuốt mông ngựa, khi cậu còn ở văn phòng huyện ủy sẽ không nói ra những lời thế này.

- Chủ tịch Triệu, mọi người đều không ngừng cầu tiến, tôi cũng là như vậy. Bây giờ tôi nói thật trước mặt anh, lúc này anh còn phê bình, sau này thật sự tôi không biết nên nói thế nào cho phải.

- Ha ha, hảo tiểu tử, nếu nói tổng thể thì cậu cũng không tệ, ở trường đảng bốn tháng, biến hóa rất lớn. Nhiều khi cần phải đi ra bên ngoài, cần hấp thu chút tri thức, như vậy không có gì xấu cả.

- Chủ tịch Triệu, hôm nay tôi hướng về anh nói lời cáo biệt, huấn luyện ở trường đảng đã kết thúc, cuối năm đơn vị lại bề bộn nhiều việc, vì vậy trường đảng cho nghỉ để chúng tôi về đơn vị xử lý công tác, hôm nay tôi chuẩn bị đi.

- Tôi biết rồi, thế này đi, cậu cũng đừng quá sốt ruột, không quan tâm ngày một ngày hai, chiều nay tôi có khách, cũng sẽ không giúp được cậu, cậu tìm chỗ ăn uống, mười giờ sáng mai cậu đến phòng làm việc của tôi một chuyến.

Triệu Thiên Nhiên không nói gì thêm, Viên Tự Lập sẽ không hỏi, hần cáo biệt Triệu Thiên Nhiên rồi cùng lái xe Dương Thần đến ở trong khách sạn Hoài Dương, đúng là không còn cách nào khác, bây giờ đã rời khỏi trường đảng, chỉ có thể ở lại khách sạn mà thôi. Sau khi ăn tối xong thì Viên Tự Lập để Dương Thần đi dạo phố, chính mình nghỉ ngơi trong khách sạn, đã ba tháng qua hần đi lại ở Hoài Dương, bây giờ thật sự không còn hứng thú gì.

Viên Tự Lập mãi suy xét, hần muốn biết mười giờ sáng mai đến phòng làm việc của Triệu Thiên Nhiên sẽ có chuyện gì, lẽ ra hôm nay có thời gian thì cứ nói mới đúng, còn phải đợi đến sáng mai làm gì? Hần nghĩ mãi mà không rõ nguyên nhân, vì vậy quyết định không nghỉ ngơi gì nữa, sau đó rửa mặt đi nghỉ sớm.

Mười giờ sáng Viên Tự Lập đến phòng làm việc của Triệu Thiên Nhiên.

- Tiểu Viên, vào đây ngồi, tự châm trà đi.

Triệu Thiên Nhiên đang ngồi phê văn kiện, Viên Tự Lập cũng không nói thêm điều gì, hần nhìn ly trà của lãnh đạo đã voi, vì vậy thuận tiện cầm lấy đi pha trà mới, cuối cùng lại rót cho mình một ly trà. Viên Tự Lập không chú ý, Triệu Thiên Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt có chút hài lòng.

Mười phút sau Triệu Thiên Nhiên phê xong văn kiện.

- Tiểu Viên, cậu đã ở Hoài Dương được ba tháng, cậu có ấn tượng gì với nơi đây?

- Chủ tịch Triệu, Hoài Dương là thành phố, tất nhiên nơi đây rất tốt, có đường sắt, có sân bay, giao thông phát đạt, địa thế tốt, hoàn cảnh xanh hóa thì không cần phải nói, đồng thời cũng coi như có núi có sông. Cuối cùng vẫn là tổ chức dân cư ở đây rất cao, là một thành phố hạnh phúc.

- Tiểu Viên, cậu nói vậy thì Hoài Dương là nhất cả nước mất rồi.

- Chủ tịch Triệu, tôi cũng không phải nói như vậy, tôi chỉ nói Hoài Dương có hoàn cảnh rất tốt mà thôi.

- Cậu rõ ràng chỉ học được thói lừa mình dối người, chỉ mong sao người khác được vui vẻ, như vậy là không được.

- Chủ tịch Triệu, Hoài Dương dù sao cũng là một thành phố nội địa, cơ sở phát triển kinh tế là không đủ. Những khu kinh tế phía nam thường có ưu thế về tự nhiên và có chính sách nghiêng của quốc gia, vì vậy họ tiến triển rất nhanh, không phải Hoài Dương có thể so sánh được. Nếu kinh tế không thể phát triển thì phương diện cơ sở hạ tầng cũng khó đi lên, thật sự có tiền mới làm được việc.

- Cậu nói cũng đúng, nhưng tôi không hỏi cậu về những điều này. À, đúng rồi, gần đây cậu có tin tức gì về Trình Úy Diệp hoặc là nhận được điện thoại không?

- Chủ tịch Triệu, không có, anh biết thư ký Trình đi đâu sao? Gần đây tôi cũng không gặp mặt cô ấy.

- À, Tiểu Trình đến thủ đô học tập.

Viên Tự Lập cảm thấy rất bức bối, hai người vốn chênh lệch rất lớn, bây giờ Trình Úy Diệp lại đến thủ đô học tập, sau khi kết thúc khóa học cũng không biết là thế nào. Xem ra hần không có khả năng với năng, trước đó chỉ là ôm mộng hảo huyền, coi như mọi thứ không còn.

- Tiểu Viên, tâm tình không tốt à? Sao vậy?

- Chủ tịch Triệu, không có gì.

Triệu Thiên Nhiên cười cười nhìn Viên Tự Lập, ánh mắt kia rất sâu sắc.

Vào lúc mười giờ ba mươi phút, có một người đến phòng làm việc của Triệu Thiên Nhiên, đây là người mà Viên Tự Lập thật sự không ngờ tới.

- Bí thư Lý, anh tự mình đến phòng làm việc của tôi, có chuyện gì anh chỉ cần điện thoại là được, tôi sẽ đến. Anh xem, để anh phải đến tận đây.

- Anh Triệu, tôi cũng phải đi lại để nói vài lời. Ủa, Tiểu Viên cũng có ở đây à?

- Chào bí thư Lý!

- Bí thư Lý, Tiểu Viên đã sắp kết thúc học tập ở trường đảng, thời gian cuối năm này phải về đơn vị, hôm nay đến đây cáo biệt với tôi, vì trước đó Tiểu Viên là thư ký của tôi ở huyện Tuyên Thi.

- À, tôi biết rồi, Tiểu Viên học tập ở trường đảng rất tốt, có năng lực, có kiến thức, là sinh viên giỏi, rất có ưu thế.

- Cảm ơn bí thư khích lệ, tôi còn trẻ, còn phải học hỏi nhiều tri thức, sau này nhất định sẽ càng thêm cố gắng.

- Tiểu Viên, rất tốt, biết khiêm tốn và an phận.

Viên Tự Lập không ngờ Lý Bình có thể khen một câu như vậy, tất nhiên hẳn biết bí thư Lý Bình đến phòng làm việc của chủ tịch Triệu Thiên Nhiên, hai vị lãnh đạo khẳng định có chuyện cần thương lượng. Vì vậy hẳn vội vàng đứng lên nói lời cáo từ với Lý Bình và Triệu Thiên Nhiên, mà Triệu Thiên Nhiên cũng không giữ hẳn lại, chỉ dặn dò cố gắng công tác.

Viên Tự Lập rời khỏi khu hành chính khối chính quyền mà đầu óc có hơi quay cuồng, hẳn nhận được lời khen của Lý Bình, điều này làm hẳn cảm thấy vui sướng. Hẳn là một chủ tịch xã, là một cán bộ cấp chính khoa, nhận được sự khẳng định của bí thư thị ủy, điều này không phải là chuyện nhỏ. Hẳn cố nén tâm tình kích động, khẽ cất bước rời khỏi khu nhà khối chính quyền thành phố.

- Chủ tịch Viên, có gì mà vui vẻ như vậy?

- Không có gì, Dương Thần, cậu đã dạo một vòng quanh Hoài Dương, có cảm tưởng gì?

- Ôi, không có ý nghĩa, những vật phẩm trong trung tâm thương mại quá mắc, chúng ta không thể nào tiêu phí được, thôi thì hồi hương hay hơn.

- Dương Thần, cũng không nên quá tự trọng, cơ sở khó thể nào so sánh với thành phố, xã Liễu Hà đã là khá tốt trong huyện nhưng tất nhiên không thể so sánh với Hoài Dương, người thường hướng lên chỗ cao, ai cũng muốn đến nơi tốt cả.

- Chủ tịch Viên, anh có phải muốn đến công tác ở Hoài Dương không?

- Đảng ủy, sao lại nói vậy? Tôi chỉ là một chủ tịch xã, ở Liễu Hà còn tính là nhân vật lớn, ở Hoài Dương thì là gì? Muốn đến Hoài Dương công tác thì ít nhất phải có thân thích làm lãnh đạo, có sự hỗ trợ đó tôi mới đến đây được.

- Chủ tịch Viên, anh cứ thích nói đùa.

- Dương Thần, thời gian không còn sớm, trưa nay chúng ta ăn cơm ở Hoài Dương, sau đó xuất phát về lại Liễu Hà.

- Chủ tịch Viên, anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa anh an toàn quay về Liễu Hà.

Giữa trưa ăn cơm vì Dương Thần còn phải lái xe nên không thể uống rượu, Viên Tự Lập uống một mình cũng vô nghĩa, vì vậy hai người nhanh chóng ăn cơm và xuất phát.

- Chủ tịch Viên, anh còn chưa tính đến chuyện bạn gái sao?

- Dương Thần, tiểu tử cậu sao lại quan tâm đến cuộc sống cá nhân của lãnh đạo? Chuẩn bị làm cô dâu sao?

- Hi hi, chủ tịch Viên, không phải, tôi thấy anh là ở một mình trong xã, không ai quan tâm cuộc sống. Chủ tịch Viên, tôi thấy anh có thể tìm lấy một bạn gái, điều kiện của anh là rất tốt, muốn tìm bạn gái thế nào chẳng được.

- Được rồi, Dương Thần, cậu chuyên tâm lái xe, cậu không biết trên thế giới này có rất nhiều người mạnh hơn tôi, muốn tìm vợ thế nào cũng được sao? Nếu tôi muốn lấy vợ là con của chủ tịch nước, sợ rằng tha hồ mà vượt đèo.

- Hi hi, chủ tịch Viên, anh cũng rất khôi hài.

Viên Tự Lập rơi vào trầm tư, chỉ sau chốc lát hình tượng của Trình Úy Diệp trong đầu đã mờ hồ, không biết vì nguyên nhân gì mà hẳn cũng khá nhớ đến nàng, chỉ vài lần gặp mặt nhưng cũng lưu lại ấn tượng khá tốt. Trước đó hẳn cho rằng nàng để ý mình, nhưng nàng quá ưu tú, không phải thứ mà mình muốn treo cao, nếu hẳn còn gắng gượng thì người ta sẽ cho rằng cóc muốn ăn thịt thiên nga.

Viên Tự Lập nghĩ đến đây mà rã rời, cảm giác vui sướng khi gặp bí thư Lý cũng bị hòa tan. Được lãnh đạo nói lời khẳng định là chuyện tốt, nhưng hôm nay chuyện chung thân đại sự của hẳn mới là quan trọng.

Tối 27 tháng 12 Viên Tự Lập về đến xã Liễu Hà.

Chương 38: Sự Kiện Đại Sát Nhân.

Viên Tự Lập hầu như không có thời gian nghỉ ngơi, hần quay lại xã Liễu Hà, hần và Chu Nghĩa Hải cùng tụ tập cùng bạn rợn hai ngày ở phòng tài chính. Ngày 31 tháng 12, hai người đến huyện Tuyên Thi, Viên Tự Lập lần đầu tiên tham gia báo cáo tổng kết tài chính, thật ra cũng không có gì, rất nhiều người ngồi trong phòng họp, lãnh đạo đảng ủy chính quyền huyện và phòng tài chính liên tục bận rộn, mãi đến mười hai giờ trưa khi đưa ra được con số thì mọi việc mới hoàn thành.

Tài chính thu vào của xã Liễu Hà là ba triệu tám trăm mười chín mươi ngàn, vẫn tiếp tục đứng đầu toàn huyện.

Đúng lúc Viên Tự Lập chuẩn bị cùng Chu Nghĩa Hải ăn mừng thì ở thôn Thạch Môn xã Liễu Hà xảy ra một đại án giết người, chuyện này làm cho vàng hào quang về tài chính biến mất, vì vấn đề xã hội trị an mà xã Liễu Hà trở thành tiêu điểm của toàn huyện.

Trong tổ dân phố số Sáu thôn Thạch Môn có một làng nhỏ, người thanh niên giết người mua nhà của một người ở đây, sau đó chuyển cả nhà vào ở lại. Vì các hộ gia đình ở làng đều là thân thích nên bọn họ tỏ ra không mấy hào cảm với người thanh niên này, bình thường đều tìm cách ức hiếp hần. Người này bản chất không xấu, vì muốn làm tốt quan hệ với chòm xóm mà hần và vợ con đã chịu nhiều đả ngộ bất công, nhưng hần cũng là người biết nhường nhịn, mọi chuyện cũng qua. Không ngờ hần càng nhịn càng an phận thì đám người kia lại càng khoa trương.

Vụ án xảy ra với nguyên nhân là vợ của người thanh niên kia bị si nhục.

Người thanh niên vì nuôi sống gia đình mà phải xuống một tỉnh phía nam làm công, hằng năm cũng không có nhiều thời gian ở nhà chăm sóc con. Trong làng có vài tên thanh niên chơi bời thấy cô vợ trẻ ở nhà một mình thì sinh ra ý nghĩ không đúng đắn, cũng không ngờ cô gái này rất cứng rắn, căn bản không thèm quan tâm. Vì vậy mà vài người bắt đầu muốn sinh sự, bịa đặt bêu xấu thanh danh của nàng. Thật sự đúng như những gì đám người kia mong muốn, không lâu sau trong thôn Thạch Môn đã truyền ra nhiều tin đồn, nói người phụ nữ kia như thế nào, thậm chí còn có một vài người nói đáng người của nàng ra sao...Người phụ nữ nghe được những tin đồn kia thì cực kỳ tức giận, nàng tìm được bí thư chi bộ thôn, nhưng người trong thôn xem nàng là người ngoài nên không quan tâm. Tình cảnh của nàng bắt đầu gian nan, vì tin đồn truyền ra quá nhiều nên có rất nhiều người mở miệng là muốn ngủ với nàng.

Đám người trong làng là những kẻ đầu sỏ gây chuyện, lúc này bọn họ chạy ra ồn ào, người phụ nữ chịu không nổi nên gọi chồng về.

Người thanh niên biết tin thì nhanh chóng quay lại, cũng không ngờ vì biểu hiện mềm yếu trước đó của hần mà đám người trong làng căn bản không quan tâm, thậm chí còn chế nhạo vợ ngay trước mặt hần. Người này rất cẩn thận, hần đặc biệt đến tìm bí thư chi bộ thôn, yêu cầu bọn họ lấy lại lý lẽ cho mình. Nhưng không ngờ vị bí thư kia lại yêu cầu người thanh niên phải quản vợ mình cho chặt, đừng để ở bên ngoài quyến rũ đàn ông khác.

Con người ai cũng có máu có thịt, người thanh niên nghe nói như vậy thì coi như hoàn toàn bị chọc giận, hần nghĩ đến tình cảnh những năm qua cố nén giận lại đối lấy kết cục như vậy, vì thế hần quyết định đến nói lý lẽ với đám người trong làng. Tất nhiên hần là người thế đon lực bạc, nào là đối thủ của đám người kia, bị vài tên thanh niên đánh cho một trận nằm liệt trên giường vài ngày, vợ hần khóc lóc nói rằng nên bỏ đi nơi khác, hần xanh mặt không nói gì, ánh mắt nhìn vợ lại cực kỳ lưu luyến.

Khi vết thương trên người còn chưa hoàn toàn bình phục thì người thanh niên đã muốn rời khỏi giường, hần muốn mang vợ con về quê ở vài ngày, mà cô vợ trẻ đã lâu chưa về nên đồng ý.

Ngày hôm sau khi vợ con đã đi, người thanh niên mang theo một cây rìu mài thật sắc rời khỏi nhà.

Kết quả cực kỳ thâm, người thanh niên giết chết sáu người, bị thương bốn người, thậm chí trong số người chết còn có một đứa bé mới hơn ba tuổi, phần lớn đều bị chém chết, rìu bị vứt bỏ trong sân, vết máu loang lổ trên cây rìu, vì chém quá nhiều người nên đã bị mẻ nhiều vết. Người thanh niên thu thập vài thứ rồi cầm theo một cây đao bỏ đi.

Vụ án chấn động thành phố Hoài Dương, thậm chí còn kinh động cục công an tỉnh.

Khi Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập đến hiện trường thôn Thạch Môn thì bị tình cảnh máu tanh trước mặt làm cho hoảng sợ, có quá nhiều người chết, thậm chí còn có người bị búa bổ vào đầu, não tủy tung tóe. Khắp nơi đều là công an pháp y, ai cũng cực kỳ bận rộn. Lúc này đội cảnh sát hình sự công an huyện đều đang trên đường đến đến đây, cũng có một bộ phận tỏa ra tìm kiếm khắp bốn phía thôn Thạch Môn.

Ba người Chu Nghĩa Hải, Viên Tự Lập và Dương Bản Phú được cho phép vào trong sân, những người còn lại đều phải ở ngoài chờ, mà ba người vừa tiến vào được vài phút thì tiếng còi cảnh sát vang lên, người của đội cảnh sát hình sự đang đến.

Dương Học Thiên xuất hiện đầu tiên, hần vũ trang đầy đủ, mang theo cả súng trường.

- Bí thư Chu, chủ tịch Viên, bí thư Dương, có phiền toái, vụ án quá lớn, chết sáu người, trong bệnh viện đã cứu được bốn người bị thương nặng, có hai

người tính mạng bị đe dọa.

- Bất được hung thủ chưa?

- Chưa, đã bố trí cảnh sát truy bắt, chút nữa phó bí thư huyện ủy và cục trưởng Hoàng sẽ đến đây, chúng tôi trước tiên bận việc, không thể cùng các anh được, nếu các anh cảm thấy không thích ứng thì có thể sang bên kia nghỉ ngơi, chỗ này mùi máu tanh quá nặng.

Vụ án đơn giản, hung thủ đã được xác định, cảnh sát nhanh chóng tìm được vị bí thư chi bộ và những người may mắn còn sống, sau đó tiến hành hỏi cung, trong bệnh viện cũng có sắp xếp người hỏi cung.

Ngay sau đó phó bí thư huyện ủy Lưu Duy Chính và cục trưởng cục công an chạy đến hiện trường thôn Thạch Môn, lưu duy chính rất nghiêm túc, không quan tâm đến hiện trường máu tanh, trực tiếp tiến vào. Chu Nghĩa Hải, Viên Tự Lập, Dương Bản Phú và Dương Học Thiên tiến lên nghênh đón.

Sau khi hỏi vài lời thì Lưu Duy Chính không nói thêm điều gì, hần nhìn Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập, hai người đều hiểu, cả hai đi theo Lưu Duy Chính ra ngoài.

- Bí thư Chu, chủ tịch Viên, trong xã Liễu Hà phát sinh đại án, năm nay rõ ràng vấn đề trật tự trị an của xã Liễu Hà có phiền toái lớn, các anh nói đi, phải làm sao?

- Bí thư Lưu, đây là án hình sự, chúng tôi cũng khó thể nào tránh khỏi.

- Không thể nói như vậy, năm nay xã Liễu Hà có nhiều chuyện phát sinh, trường phòng kế hoạch hóa gia đình gặp tai nạn xe, các lãnh đạo chủ yếu trong vùng cũng gặp tai nạn giao thông, bây giờ lại xảy ra án lớn, các anh còn nói thể nào đây?

Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập cực kỳ uể oải, trật tự trị an sinh ra vấn đề, dù công tác khác có tạo nên bước ngoặt cũng khó thể nào có tác dụng, đừng hòng có được bất kỳ thành tích thi đua nào. Mọi người khổ sở một năm mà cuối cùng không có gì, tất cả đều coi như không có.

Lưu Duy Chính không dừng lại, hần nhanh chóng bỏ đi, lãnh đạo đến đây để tỏ ra coi trọng vụ án, tất nhiên cũng không cần ở lại hiện trường. Chu Nghĩa Hải và Lưu Duy Chính về ủy ban dùng cơm, Viên Tự Lập ở lại hiện trường đại biểu cho lãnh đạo xã.

- Chủ tịch Viên, đội cảnh sát hình sự đưa ra yêu cầu, phía trước có một ngọn núi lớn, bọn họ nghi ngờ tội phạm lần trốn trong núi, yêu cầu quần chúng sưu tầm.

- Bí thư Dương, ai nói ra yêu cầu này.

- Một cảnh sát trong đội cảnh sát hình sự.

- Lãnh đạo cục công an và đội trưởng Dương có ý kiến gì?

- Bọn họ cũng không nói gì.

- Bí thư Dương, anh đi nói cho vị cảnh sát hình sự kia biết, trong tay đối phương có hung khí, nếu để cho nông dân tay không tác sát đi truy tìm, có phải muốn gia tăng thương vong hay không?

Dương Bản Phú nhanh chóng tìm người của đội cảnh sát hình sự để thương lượng. Viên Tự Lập lại rơi vào trầm tư. Sự kiện hôm nay quá xấu, gương thi đua chẳng là gì, nhưng mình là lãnh đạo xã Liễu Hà, nếu một năm không được đề bạt hay trọng dụng thì thật sự chẳng khác nào phải chết. Xã Liễu Hà có nhiều thành viên, cũng vì sự kiện này mà tất cả phải chạy đến đây, Viên Tự Lập biết đã chạy vào huyện thành hoạt động, trong đó có cả Trần Bình.

Viên Tự Lập nghĩ đến những vấn đề này, hần không thể tiếp tục ở lại, vì ở lại cũng chẳng có quan hệ gì, đã có đội cảnh sát hình sự ở đây. Hần tìm được Dương Bản Phú, nói mình sẽ về ủy ban, ủy thác Dương Bản Phú phụ trách hiện trường.

Khi Viên Tự Lập trở về ủy ban xã thì Chu Nghĩa Hải đang chờ.

- Chủ tịch Viên, tôi biết cậu sẽ trở lại.

- Bí thư Chu, bí thư Lưu nói thể nào?

- Ôi, thiếu chút nữa đã phải đập đầu với bí thư Lưu, cuối cùng mới có chút hy vọng, tôi sẽ lập tức về huyện tìm ủy ban tư pháp, chuyện này phải làm cho nhanh, nhưng bí thư Lưu nói năm nay sẽ có vấn đề về vụ điển hình tiên tiến.

- Bí thư Chu, cũng không cần điển hình tiên tiến.

- Ừ, tôi cũng nghĩ vậy.

Chu Nghĩa Hải lên huyện, Viên Tự Lập ở lại ủy ban xã, hần lo lắng chờ kết quả, hần cũng bình phẩm và cho điểm chính mình, nếu tất cả bị bác bỏ thì quá bất hạnh.

Khi Chu Nghĩa Hải quay lại thì trên mặt có nụ cười, Viên Tự Lập biết sự việc đã thành. Vụ án đã xong, nguyên nhân đã rõ ràng, kẻ tội phạm cũng rõ

ràng, người thanh niên kia đã bị bắt ở huyện lân cận, chắc chắn sẽ bị phán tử hình. Khi Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập biết được đầu đuôi sự việc thì thâm than trẻ tuổi xúc động, đồng thời cũng rất cảm hận đám cán bộ thôn Thạch Môn, chuyện nhỏ không giải quyết để xảy ra chuyện lớn, tất nhiên cả hai sẽ lỗi đầu vị bí thư chi bộ thôn Thạch Môn ra mắng xối xả.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiết Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đãi Ngộ Chủ Tịch Xã.

Từ tháng 1 năm 1994 thì Viên Tự Lập cảm nhận được sự gian khổ của chủ tịch xã, ngày mừng mười đến trường đảng thị ủy tham dự lễ kết thúc khóa học, trong ngày hôm đó phải chạy về xã Liễu Hà, sau đó hân lập tức bị những cán bộ phụ trách cơ sở đến bao quanh. Mỗi khi đến cuối năm thì cán bộ phụ trách đều tìm đến chủ tịch xã, có đủ mọi khó khăn cần giải quyết, cái gì là kinh phí, tiền lương không đủ, cái gì là cuối năm giải quyết khó khăn cho công nhân viên chức, tóm lại chỉ một chữ tiền.

Viên Tự Lập hiểu, đã đến cuối năm, tất cả đơn vị phải giải quyết chuyện phúc lợi cho nhân viên, phát tiền cho công nhân viên để về nhà mừng năm mới. Còn nữa, đến cuối năm cũng phải đến thăm hỏi các đơn vị ban ngành trên huyện, nếu không sang năm đừng hòng mở rộng và triển khai công tác, tất cả đều không rời khỏi chữ tiền. Viên Tự Lập và Chu Nghĩa Hải đã từng bàn bạc, vì tài chính tăng mạnh nên năm nay phát cho các thành viên ban ngành mỗi người ba ngàn, cán bộ công nhân viên mỗi người hai ngàn, mà số tiền này đã lên đến con số một trăm ngàn. Hôm nay trừ hết tất cả khoản giải trí tiếp đãi thì khối chính quyền còn lại sáu trăm ngàn, đáng lý ra có kế hoạch mua thêm một chiếc xe, nhưng xét tình hình trước mắt thì rõ ràng là không thực tế, tuy không ai nói gì nhưng sẽ tạo thành ảnh hưởng, điều này không tốt.

Chu Nghĩa Hải cho rằng những vấn đề này là chuyện của chủ tịch, vì thế đặt hết quyền lên tay Viên Tự Lập, nhưng bí thư cũng nói với các đơn vị, chủ tịch sẽ không làm khó mọi người. Viên Tự Lập rất đau đầu, sau khi giải quyết chuyện phúc lợi thì còn lại năm trăm ngàn, tất cả không thể tập trung vào một chỗ, còn phải dự phòng một trăm ngàn.

Viên Tự Lập có một kế hoạch rộng, đó là phòng tài chính, đồn công an, phòng dân chính, phòng kế hoạch hóa gia đình, đây là những ngành khá quan trọng, nhất định có khó khăn cần giải quyết, còn chuyện cây thuốc lá thì không cần suy xét, vì những người này có rất nhiều tiền. Những đơn vị khác thì hơi mệt, muốn ồ ồ đòi tiền cũng khó khăn, ví dụ như phòng văn hóa muốn có tiền phải suy xét rất nhiều. Viên Tự Lập xem tới xét lui thì cảm thấy ít nhất phải bỏ ra ba trăm ngàn, còn lại một trăm ngàn căn bản không đủ, vì đảng ủy chính quyền huyện đã quan tâm xã Liễu Hà cả năm qua, chẳng lẽ không chúc tết? Chẳng lẽ không đến thăm hỏi các lãnh đạo ban ngành quan trọng trên huyện?

- Chủ tịch Viên, giải quyết khó khăn của đơn vị thường phải xem công tác một năm như thế nào, nếu một năm không có vài việc thì cũng không nên suy xét, giải quyết cho bọn họ vài ngàn đồng là được. Đối với những đơn vị công tác vất vả, chức năng quan trọng thì không thể keo kiệt. Dưới tình huống bình thường thì đến cuối năm nhà máy xi măng và nhà máy rượu sẽ trợ giúp giải quyết khó khăn, nhưng cậu đến trường đảng học tập thời gian dài, có lẽ không thấy cậu nói gì nên bọn họ vẫn còn ảo tưởng, cậu bây giờ còn bận việc, ngày mai hãy đến tìm bọn họ.

- Bí thư Chu, bình thường bọn họ có thể giúp đỡ được bao nhiêu?

- Năm trước là một trăm ngàn, năm nay nhiều hơn một chút, gọi bọn họ góp một trăm năm mươi ngàn, cậu mới nhận chức, không được ra tay quá keo kiệt.

Sau khi con số trở thành bảy trăm năm mươi ngàn thì Viên Tự Lập an lòng hơn rất nhiều, như vậy cơ bản có thể giải quyết được vấn đề, tuy không phải thỏa mãn cho mọi người nhưng ít nhất cũng làm cho hơn sáu đơn vị thỏa mãn, điều này là rất tốt. Viên Tự Lập không ngờ đến mức đưa tiền đến tận cửa, phải để cho người phụ trách đơn vị liên tục đến đốc thúc, phải cho bọn họ biết có tiền cũng không dễ dàng gì.

Tối ngày 21 tháng 1 trưởng phòng Hoàng phòng thuốc lá đặc biệt đến thăm hỏi Viên Tự Lập.

- Chủ tịch Viên, năm nay phòng thuốc lá đã lấy được thành tích rất tốt dưới sự hỗ trợ tích cực của đảng ủy chính quyền xã. Hôm nay tôi hướng về phía chủ tịch Viên báo tin vui, thuế thuốc lá đã thu xong, xếp vị trí thứ nhất trong huyện, thứ ba trong thành phố, công ty thuốc lá trong huyện cực kỳ coi trọng công tác ở xã Liễu Hà.

- Trưởng phòng Hoàng, có gì anh cứ nói thẳng, sao tôi thấy anh giống như đến đây báo cáo như vậy?

- Hi hi, những tình huống này chủ tịch Viên cũng biết, hôm nay đến đây chủ yếu là bày tỏ lòng cảm tạ, nếu không có sự giúp đỡ của bí thư Chu và chủ tịch Viên, sợ rằng phòng thuốc lá cũng không có thành tích như vậy.

Viên Tự Lập đã sớm nhìn thấy trưởng phòng Hoàng mang theo một túi nhựa màu đen.

- Trưởng phòng Hoàng, cần gì phải khách khí như vậy?

- Chủ tịch Viên, vất vả một năm rồi, điều này là rất cần thiết, rất cần thiết.

Trưởng phòng Hoàng ngồi nói chuyện được một lúc thì đứng lên cáo từ, túi nhựa màu đen đặt trên bàn, Viên Tự Lập ngồi đốt một điếu thuốc, sau đó xách túi nhựa đi vào phòng.

Bên trong có sáu cây thuốc Trung Hoa, có một phong thư lớn, lấy ra kiểm kê thì thấy bên trong có mười ngàn đồng, điều này làm Viên Tự Lập cảm thấy dựng ngược người, hẳn không ngờ nhiều như vậy. Thì ra khi là phó bí thư thì hai ngàn đồng là nhiều, nhưng bây giờ được nhiều hơn gấp mấy lần và hẳn cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, đây có lẽ là quy tắc ở xã Liễu Hà, tiền thế này nhất định phải thu, vì không phải chỉ mình anh được nhận tiền, có lẽ ở chỗ bí thư Chu Nghĩa Hải cũng nhiều hơn thế này.

Viên Tự Lập cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân của những vấn đề chực chờ, nếu dựa vào tiền lương để chơi mặt chực chờ thì thật sự rất đáng chê cười, có những số tiền này thì các vị bí thư và chủ tịch hoàn toàn có thể đánh thâu đêm.

Không lâu sau nhà máy rượu và xi măng cũng có người đến đưa mười ngàn đồng, sau đó là các đơn vị, đồn công an, phòng giao thông, phòng dân chính, phòng kế hoạch hóa gia đình, phòng giáo dục đều là năm ngàn đồng, những ban ngành còn lại phần lớn là hai ngàn đồng, ngay cả phòng văn hóa cực kỳ khó khăn cũng có một ngàn đồng. Đến ngày 31 tháng 1, Viên Tự Lập kiểm tra lại, tiền mặt đã là chín mươi ngàn, thuốc và rượu nếu không thanh lý thì hút và uống vài năm cũng không hết.

Từ ngày 23 tháng 1, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập bắt đầu tham gia nhiều hội nghị trên huyện, đều là những ban ngành quan trọng mời họp, chủ yếu là thu tiền mừng. Sau hơn hai mươi hội nghị, tất nhiên xã Liễu Hà cũng tổ chức hội nghị mời một đám lãnh đạo các đơn vị trong huyện, tất cả đều là phong thư lì xì có hai ngàn đồng.

Ngày 1 tháng 2, Chu Nghĩa Hải và Viên Tự Lập bắt đầu đến thăm hỏi đảng ủy chính quyền huyện, tiền lì xì cho lãnh đạo cũng không thiếu, lãnh đạo thường là năm ngàn, lãnh đạo chủ chốt là mười ngàn.

Đến ngày 1 tháng 2 Viên Tự Lập lại kiểm kê số tiền của mình, bây giờ đã là một trăm bốn mươi lăm ngàn.

Từ trung ương đến địa phương có hằng hà đả số người muốn làm quan, vì cái gì? Viên Tự Lập cuối cùng cũng hiểu, mình chỉ là một chủ tịch xã còn như vậy, thế thì lãnh đạo huyện, thành phố, tỉnh sẽ thế nào? Tuy hằng năm đều triển khai đầy đủ các công tác đã kích hủ bại, đồng thời yêu cầu cán bộ lãnh đạo liêm khiết, nhưng thu vào chút tiền như vậy tính là gì? Nhận hối lộ sao? Không tính, đây là phí vất vả mà thôi.

Ngàn dặm làm quan chỉ vì tài, cổ nhân nói không sai.

Công tác ở xã thị trấn không thể so sánh với huyện, sau ngày hai mươi tháng chạp thì cơ bản đã nghỉ ngơi, năm nay Viên Tự Lập tăng phúc lợi cho các thành viên ban ngành và công nhân viên chức, vì vậy ai cũng vui sướng. Viên Tự Lập tạm thời vẫn còn chưa tính toán lại từ số tiền thu được, hẳn chợt cảm thấy các cán bộ công nhân viên chức bình thường rất đáng thương, bọn họ cảm tiền lương, cuối năm có vài ngàn đồng thì cảm thấy rất tốt, hẳn không nhớ trước đó mình cũng chỉ là một thành viên như bọn họ mà thôi.

Ngày 2 tháng 2 Viên Tự Lập rời khỏi xã Liễu Hà về nhà ăn mừng năm mới, hẳn bây giờ đã có thể thả lỏng, vì hẳn đã chúc tết các lãnh đạo huyện, hôm nay chỉ cần chúc tết Triệu Thiên Nhiên nữa là được. Lần này quan điểm của hẳn có chút chuyển biến, thì ra trước kia cho rằng chúc tết mà đưa tiền là không tốt, nhưng bây giờ xem ra đưa tiền rất thuận tiện, không có vấn đề gì, không cần lo lắng lãnh đạo không nhận, vì đây là quy củ, ai cũng sẽ nhận.

Gần đây nhà máy xi măng xã Liễu Hà mua một chiếc xe Santana, vì vậy Viên Tự Lập về nhà trên chiếc xe này, tất cả tiền mặt đã được hẳn gói kỹ vào trong một túi nhựa, cũng không lo lắng đến vấn đề an toàn. Còn thuốc và rượu, Viên Tự Lập mang theo một ít, tất cả đều để lại trong phòng ngủ. Dù gì thì cha hẳn cũng không hút thuốc, vì vậy mang chú rượu về nhà chúc tết là được, mà thân thích qua lại cũng không thích hợp tặng rượu tặng thuốc.

Viên Tự Lập chuẩn bị năm ngàn chúc tết Triệu Thiên Nhiên, cộng thêm ít rượu, vậy là đủ, hẳn không dám đưa nhiều.

Chiếc Santana chạy đến thành phố Hoài Dương, Viên Tự Lập đến nhà chủ tịch Triệu Thiên Nhiên, vì lãnh đạo ở trong khu nhà dành cho lãnh đạo khỏi chính quyền, nếu không đi ra ngoài thì sẽ biết ngay.

Viên Tự Lập đến chúc tết, về mặt Triệu Thiên Nhiên rất thân thiện, cũng không thèm nhìn túi nhựa hẳn đặt dưới bàn trà, chỉ hỏi thăm tình huống công tác của Viên Tự Lập, khi hẳn định cáo từ thì Triệu Thiên Nhiên mới nói:

- Tiểu Viên, tôi biết cậu sốt ruột muốn về nhà, hai ngày trước tôi biết được một tin tức, vốn có chút nghi ngờ nhưng hôm qua đã được chứng thực, công tác của cậu sắp điều động.

- Chủ tịch Triệu, anh nói tôi sắp thay đổi công tác sao?

Viên Tự Lập thật sự không ngờ, hẳn không tự giác được phải mở miệng, mà hẳn nói ra những lời này cũng nhanh chóng hối hận, Triệu Thiên Nhiên chuẩn bị nói cho hẳn biết, đầu cần phải hỏi mình có thích hay không?

- Chủ tịch Triệu, xin lỗi, tôi nóng lòng.

- Phản ứng bình thường mà thôi, tính là gì? Sau tháng giêng cậu sẽ đến công tác ở thị ủy, thư ký của bí thư thị ủy Lý Bình sẽ đến huyện Phòng Sơn nhận công tác, bí thư Lý điểm danh cậu làm thư ký, nghe nói bí thư rất thích cậu, hôm nay người của văn phòng thị ủy đã đến huyện Tuyên Thi làm thủ tục cho cậu rồi.

Khi rời khỏi văn phòng của Triệu Thiên Nhiên thì Viên Tự Lập có chút chóng mặt, nói cho đúng thì hắn đang ở trong cảm giác vui sướng, hắn luôn mong mỏi được điều động, bây giờ cuối cùng cũng đạt được mục đích. Nhưng sự việc còn chưa công khai, hắn cũng không dám nói với bất kỳ ai.

Lái xe phát hiện chủ tịch Viên không tập trung tinh thần, không biết vì vấn đề gì, vì vậy lái xe rất cẩn thận. Viên Tự Lập cười cười nhìn lái xe, sau đó lấy ra một cây thuốc Trung Hoa đưa cho lái xe.

- Khỏe cực rồi, lấy về hút.

- Cảm ơn chủ tịch Viên.

Tối 12 Viên Tự Lập về đến nhà, trên đường đi hắn nói ngày mai sẽ về Liễu Hà, còn có vài thứ để quên, vì vậy lái xe ngủ lại ở khách sạn.

Viên Thuật Hải và Lưu Thanh Muội hầu như một đêm không ngủ, Viên Tự Lập mang về hơn một trăm bốn mươi ngàn, khoản tiền quá lớn, cả hai không biết đặt vào đâu. Gửi ngân hàng là không được, vì gửi nhiều như vậy người ta sẽ nghi ngờ, phải làm sao bây giờ? Nếu biết Viên Tự Lập sẽ đến công tác ở văn phòng thị ủy và sẽ là thư ký cho bí thư thị ủy thì Viên Thuật Hải sẽ cùng hắn nói vài lời, nhưng suy xét Viên Tự Lập sẽ về xã Liễu Hà nên cũng không nhiều lời làm gì. Con gái Viên Tự Mai đã có công tác ở phòng du lịch một thành phố phương nam, đây là công việc mà bạn học của Viên Thuật Hải vung tay trợ giúp. Vì chuyện của Viên Tự Lập mà Lưu Thanh Muội nhiều lần nổi giận, sau này Viên Thuật Hải nghĩ biện pháp tìm bạn học cũ, cũng may có tiền và thuốc lá Viên Tự Lập để lại, cuối cùng cũng làm tốt việc của con. Trước đó ông còn muốn hoàn lại tiền cho Viên Tự Lập, bây giờ xem ra đã không cần.

Ngày 3 tháng 2 là 24 tháng chạp, Viên Tự Lập bốn ba trên đường, khoảng mười giờ hắn nhận được điện thoại, là số của bí thư thị ủy Dương Bản, hắn vội vàng nghe máy. Dương Bản dùng giọng đơn giản nói Viên Tự Lập sẽ đến công tác ở thành phố Hoài Dương, đến ngày 17 tháng 2 phải đến văn phòng thị ủy báo danh.

Ngay sau đó Viên Tự Lập liên tục nhận được điện thoại, phần lớn là của đồng sự ở văn phòng huyện ủy. Đến bước này thì Viên Tự Lập chỉ còn có thể điện thoại cho Chu Nghĩa Hải, không ngờ Chu Nghĩa Hải đã biết rồi.

Ba giờ chiều Viên Tự Lập đến xã Liễu Hà, không ngờ tất cả thành viên ban ngành và Chu Nghĩa Hải đang chờ ở phòng tài chính.

Hôm nay đã nghỉ việc, tất cả thành viên ban ngành sẽ không có mặt ở ủy ban, nhưng bọn họ vẫn đến đây chờ hắn, điều này làm hắn cảm thấy rất thân thiết, hai mắt cũng ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quan Trường Thiệt Luật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.